

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SÜMEYYE DEMİRKAN

Notanın Ervahu

ikinci ritim

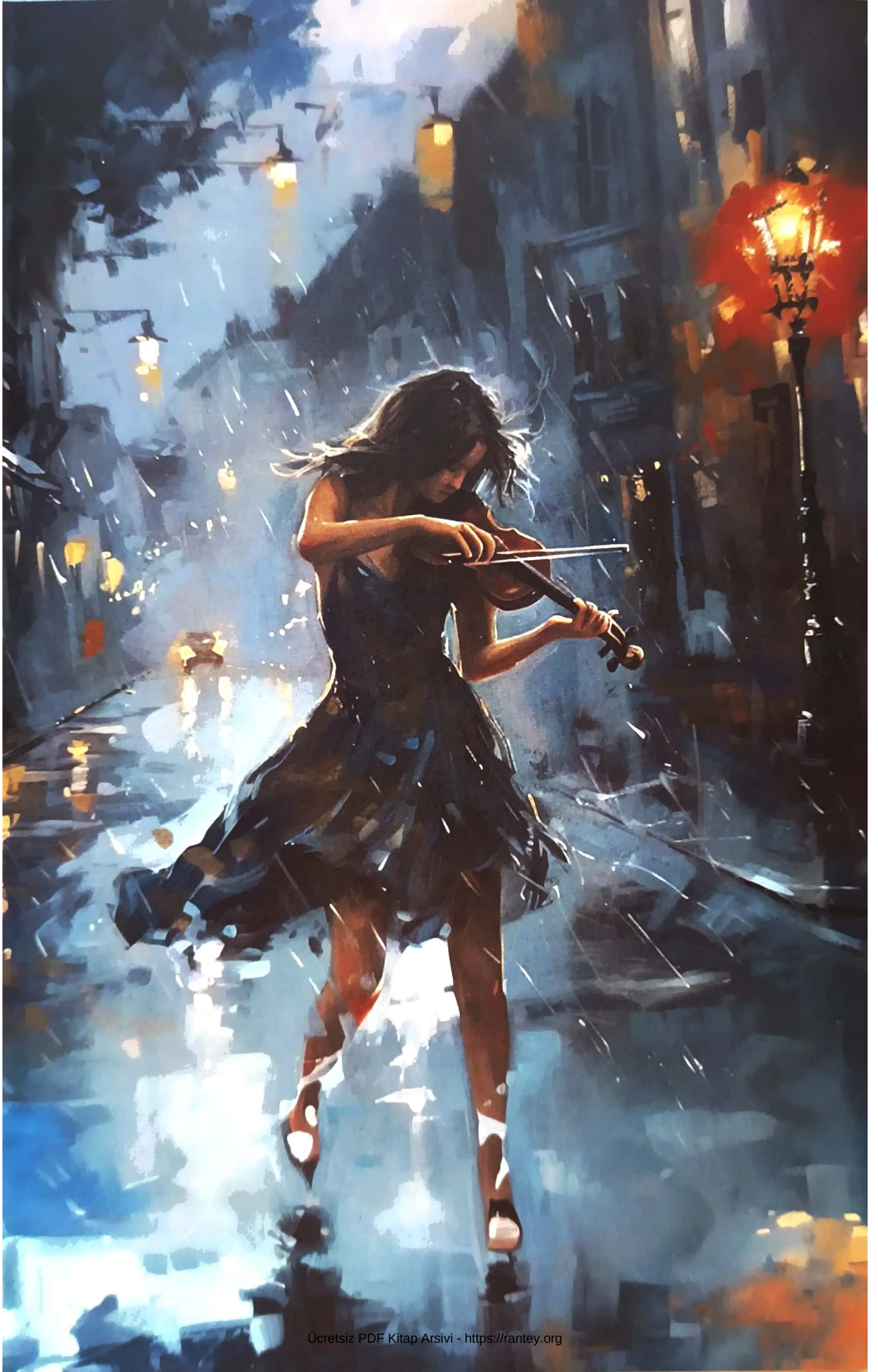

Bir nota, iki nota,
hadi söyle bana;
saat mi doğru söyler
yoksa gözler mi?
Sen miydin bana yüreği
çeyrek kalan?

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

Notanın Erişimi

ikinci ritim
SÜMEYYE DEMİRKAN

SÜMEYYE DEMİRKAN

Notanın Ervahu

ikinci ritim

KIRILMIŞ HAYALLERİN İZLERİ

Ya yaralarım da beni sevdiği için gitmiyorsa?

İnsanın kaç tane yarası olurdu ki? Kaç yerinde izi geçmeyen, acısı dinse de varlığı hâlâ belli olan darbeleri olurdu? Oturup ağlamıyordum ya da sürekli isyan etmiyordum ama neden diye de sormadan edemiyordum. İnsandım sonuçta; yaşayan bir ruhum, düşünen bir aklım, incinen bir kalbim vardı. Peki, bunca şeye rağmen benden bir an olsun ayrılmayan yaralarım? Beni çok sevdiği için mi ayrılmıyordu peşimden?

Ellerimi bedenime ait bir parça gibi hissedemedim. Kalbim atması gerektiğinden hızlı atıyordu ama ben durduğunu düşündüm çünkü buz gibi olmuştu ruhum. *Üşümüştüm.* Seyit Ali... Kapının oradaydı, bir adım içeri atacakken durmuştu sanki. Bakışlarında her duygu vardı ya da ben öyle anlamak istedim, öyle görmek istedim. *Görmüştü.* Beni en akılmaz yerden vurmuş sayılırdı çünkü hiç hazırlıklı değildim.

“Ne oldu?” diyebilirdim kısık sesimle. *Unuttur, unut gitsin.*

“Sırtın,” dedi zar zor. “Senin...” Duraksadı. İdrak etmişti çoktan ama kelimeleri her zaman sıralı kullanmak mümkün olmuyordu. Gülümsemeye çalıştım. Tişörtü hızla düzelterek saçlarımı kulağımın arkasına sakladım. Gülümsemeye devam ettim. Aslında dokunsa... *İçim titredi.*

“Ben ne gördüm?”

Omzumu silktim. “Beni oradan izlemeye utanmıyor musun?”

Gülmedi. Bu anı yaşamak istemiyordum. Sanırım geç kalmıştım. Seyit Ali olduğu yerde hareketlenirken kalbim ağrımaya başladı. Biri oraya oturmuştu sanki. “Neva,” dedi sesindeki hissi adımın üzerine dökerken. Gülümsemeye çalıştıkça dudaklarım acıyordu, tam tersi olması gerekmiyor muydu? Karşımda durdu ama yakın sayılmazdık. Sonra bana kırık bir bakış attı ve ben baktığı yerde paramparça oldum. *“Niye bu kadar acıdın, güzelim?”*

“Anlamadım?” dedim kısık sesimle. “Ben... Ben mi acımışım?” *Devam et. Evet, devam et. Buna izin verme!* Güldüm. “Hem sen bana güzelim mi dedin?”

Hiçbir şekilde ona ulaşamıyordum. Beni duymuyordu, gördüklerini konuşmak istiyordu. “Bana sırtını göster!” diye konuştu bir yakarış, bir isyan gibi. “Bana yaralarını göster!”

“Ne sırtı ya?”

Buz gibiydi. “Bana sırtını gösterir misin?”

Kafamı iki yana sallarken ondan kaçmak istedim lakin başaramadım kolumdan tuttuğu için. Elleriyle kolumu sararken parmakları uyguladığı sert

baskıdan çabucak kaçtı, sanki bana zarar verdiğini düşünmüştü. Dikkatini dağıtmak için gözlerimle kolumdaki ellerini işaret ettim. "Kaybettin, bana dokundun!"

"Ben az önce kazandığım her şeyin bir hiç olduğunu anladım, sana kaybetmişim çok mu?"

"Tamam, ellerini çeker misin?" diye sordum sakince.

"Sırtını göster!"

"Bak," dedim gözlerimi kapatıp açtığımda. "Görecek bir şey yok. Ayrıca," diye diktim bakışlarımı ona. Çok yakınımdaydı ama uzansam dokunamazdım gözlerine. "Beni iç çamaşırımla gördün, bunun için..."

Sözlerimi hızla kesti. "Zaten bir gün seni öyle görecektim ama olmasını hayal ettiğim bu değildi. Sen bana..." Konuşamadı. *Yutkundum*. Devam etti. "Neden? Neden öyle oldu?"

Kolumu hafifçe ellerinin arasından çekip çıkardığımda derin bir nefes aldım. "Sırtını gördün ve sandın ki biri bana vurdu. Hayır. Küçükken düşmüştüm, izleri geçmedi. Olan bu."

Gözleri küçüldü. "Ne zaman yaptı? Nasıl yaptı bunu? O abin olacak oros..." Kendini tuttu ve dudaklarını sertçe ısırıp şunları söyledi: "O herif, bunu sana nasıl yapabildi?"

"Kimsenin bana bir şey yaptığı yok. Hem çok eskide kaldı bunlar, yani..."

"Yapma bunu, tamam mı? Bunu yapma!" diye sesini yükseltti. "Beni kandırmaya çalışma, beni başka yere çekmeye de çalışma çünkü ben dakikalardır çıkamıyorum oradan! Sendeyim, senden de gitmeyeceğim. Bir şey gördüm, ben bir yara gördüm ve bunu görmezden gelecek biri değilim. Bana her şeyi anlat!"

"Bilmek zorunda değilsin," dedim nefesim daralırken. "Ayrıca anlatmak zorunda da değilim."

Maksadım onu kırmak ya da üzmek değildi, maksadım bu konuyu hemen şimdi kapatmaktı. Fakat Seyit Ali varken buna olasılık bile katamıyordum. Göz bebeklerinde gözlerimi gördüğüm an yenilmiş bir edayla fısıldadım. "Lütfen yapma."

Kafasını iki yana salladı. "Bunun için geç kaldın. Geç kaldım."

Dudaklarımı yaladıktan sonra üzerimdeki tişörtlü baktım. Üzerimde bir hayli bol duruyordu. Gülerek tişörtün uçlarını çektiirdiğimde Seyit Ali, "Gözlerime bakar mısın?" diye sordu. "Bana bir cevap ver, bir şey söyle! Söyle ki beni burada tutmaya yetsin yoksa inan bana, bir saniye daha zaman kaybetmeden öldüreceğim o adi herifi!"

"Buna gerek yok," dedim inatla. "Hem söyledim ya, geçmişte kaldı."

"Gözlerin öyle demiyor ama?"

"Gözlerim ne zaman doğruyu söyledi ki?"

Onu susturdum ama bu kısacık sürdü. “Yok,” dedi sertçe soluk alıp verdiği. Boynundaki damarlar belirginleşmeye başladı. “Bitti. Bu sefer tamamen bitti.” Hızla karşıdaki masanın üzerinde duran arabasının anahtarına uzandı. “O it herif, ölmek için bana yalvaracak!”

Telaşa kapılarak gözlerimi irileştirdim. “Ne yapıyorsun?”

Gözlerime baktı. “Yapmam gerekeni.”

“Saçmalama,” dedim şaşkınlıkla önünü kestiğimde. “Bunu yapmana gerek yok! Bak, geçti gitti işte. Hem... Hem ben dert etmiyorum ki. Orada bir iz varmış yokmuş, umurumda bile değil.”

“Geçti gitti mi?” diye sordu üzerime eğilerek. “Böyle söylemek istemediğini biliyorum. O kadar çok şey birikti ki içimde, beni sen bile durduramazsın!”

“İyiymi diyorum sana!” diye direttim. “Kapanmış, bitmiş gitmiş bir meseleyi...”

“Beni hiç mi tanıyamadın sen?” dedi ok gibi bakışlarıyla gözlerime bakarken. “Hiç mi anlatamadım sana kendimi? Bedeninde bu kadar hasara sebep açan bir puşt, kalbini sağ bıraktı mı yani? Ruhunu, aklını ya da en güzel anlarını? Abin olması umurumda bile değil, zaten sikeyim onun abiliğini! Bunları sana yaşatmışken *geçmişte kalmış nasıl olsa*, diyeyim yani, öyle mi?”

“Hayır ama,” dedim çaresizce.

Soluğunun sertliği ciğerlerime batarken, “Beni sakın tutmaya çalışma, tamam mı?” diye sordu. “Bu saatten sonra kendimden bile korkuyorum.”

Gözlerim parladı söylediği şeyden sonra. “Lütfen!” dedim ısrarla. “Bak, ben sakın kalmaya çalışıyorum, sen de...”

“Neva!” diye sesini yükseltti. “Sakin kalamam.”

“Bunun hesabını sormadım mı sanıyorsun?” dedim çabucak. “Her kavgada sordum, her tartışmada direndim ona. Beni tanıyorsun işte ama geçti diyorum geçti!”

“Buna mecbur muydun yani?” dedi inatla. “Direnmek zorunda mıydın? Peki, ya nasıl yaptı? O şerefsiz herif, nasıl, ne ile dokundu sana?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Yorulдум. Lütfen zorlama.”

“Artık yorulma diye yapıyorum bunları,” dedi. “Yorulmaman için.”

Kaşlarımı çattım. “Söylesem ne olacak ki? Gidip döveceksin, kıracaksın ağzını yüzünü? Eee? Gececek mi her şey? Hayır. Sen sadece kendini tatmin etmiş olacaksın. Hem ne sıfatla? Neyiz ki biz?”

“Kendimi tatmin etmek için değil,” dedi ağır ağır. “O anki *sesin ve direnişin* olmak için yapacağım bunu. Mâni olma!”

Önümden geçip gittiğinde saniyeler bile aramıza giremedi çünkü odadan çıkmasına müsaade etmeden tekrar dikildim önünde fakat bu sefer ellerim yüzündeydi. İki elimle yüzünü kavramıştım. Telaşımı görmüştü. Göz bebekleri bir büyüyor, bir küçülüyordu. “Lütfen,” dedim bir kez daha. “Bak, bu kaçınıcı

lütfe oldu sayamadım ama bırak gitsin. Hiçbir şey ifade etmeyecek. Ben ona direndim diyorum sana! Leyla Neva'yım ya ben hani..." Dudaklarımda kederden inşa ettiğim bir tebessüm filizlendi. "Ben altında kalmam bunun. *Evet, izi kaldı. Evet, hiç geçmeyecek* ama alıştım. Ben yaralarımı seviyorum, Seyit Ali. Beni ben yapıyorlar."

Ellerim yanıyordu ona dokunurken. Üşüyen parmaklarım ısınmıştı bir anda. Kan bulmuş gibiydim. Yüzündeki ellerimden rahatsız olmadığında, "Kendini kandırmayı da öğretti, değil mi?" diye sordu. "Söylesene hadi!"

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallarken. "Kendim olmayı öğretti."

Evet, tam da şu an onu durdurmayı kısa süreliğine de olsa başarmıştım çünkü elleri saçlarıma uzanmıştı. *Sırtıma değil saçlarıma...* Ve ben kolay kolay sırtıma dokunacağını da sanmıyordum. Ellerimi yüzünden indireceğim vakit buna engel oldu. Ellerimi tuttu. "Sen bana böyle bakarken ben nasıl tutabiliyim kendimi?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi. "Bana da bunu öğret. Durdur beni. Öfkeden çarpan kalbimi yavaşlat, dişlerimin birbirine çarpmasını sağla. Beni sakın bir insan yap!" Sertçe kaşlarını kaldırdı. "Yapamazsın."

"Hepimizin hayatında böyle anlar yaşanabilir. Zaten biliyordun Serhan'la aramızdakileri."

Sözlerimi bıçak gibi kesti. "Bunu hak etmedin! Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın ki!" Onu karşılıksız bıraktığımda ellerimi bıraktı, direkt yüzümü kavradı. Boşta kalan ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Çıplak beline uzandım. Ellerimi beline koyduğumda gözlerini bir an olsun kırpmadan baktı bana. "Hiçbir şeyin olduğum hâlde içim gidiyor, gözümünden bile sakınıyorum seni ama abin o senin, abin lan abin... Sana uzanan elleri de mi titremedi?"

Hiçbir şeyim değilsin ki... Sandığından çok daha fazlasısın.

"Ben seni kırdığım zaman içim ağrıyor, sana elini kaldıran birine ne yaparım bilmiyorsun... Bilme de."

"Seyit Ali..."

Gözleri çok derin bakıyordu, biraz daha bakarsam içimdeki yaşlar akacaktı. Ağlamak ya da yıkılmak niyetinde değildim. Bana bir nefes daha yaklaştı. "Keşke zamanı geriye alabilsem," diye konuştu derinden gelen bir istekle. "Daha az acırdı canın, daha çok gülerdi gözlerin. Beni anlamam gerek, Neva. Beni anladığımı da biliyorum. Sandığın gibi uslu bir adam değilim, olmayacağım da. Ne yaparsan yap beni engelleyemezsin."

"O zaman bunun beni daha çok üzeceğini bil."

"Vicdan yaptırma bana."

"Sen de unut gitsin," dedim çabucak. "Ne gördün ya da ne hissettin? Bunları aş ilk önce."

Kaşlarını çatırtığında ellerini yüzümünden indirdi. "Şimdi sana oturup nasıl hissettiğimi mi anlatayım?" diye sordu açık açık. Yüzüne baktıkça içindeki öfkeyi daha çok alıyordum. Ellerimi belinden çektiğimde bir adım uzağıma gitti.

“Ben sana zarar gelecek diye bir işi en ince ayrıntısına kadar düşünüyorum ve bundan memnunum. Hiçbir şeyinken bile memnunum ama başkalarının sana zarar verdiğini gördükçe nasıl katlanılmaz bir şey olduğunu bilemezsin. Bu aşmam gereken bir sorun değil.”

“Ne yapacaksın?”

“Onda da silinmeyecek izler bırakacağım,” dedi sertçe.

Sıkıntıyla soluklandım ve ellerimle yüzümü kapattım. İşlerin içinden çıkılmaz bir hâle dönüşmesini istemiyordum. Ellerim yüzümü kapatmışken kafamı iki yana sallayarak, “Bunun bana bir faydası olmayacak,” dedim, ardından yüzüne baktım. “İnan bana. Hem eskisi gibi değiliz Serhan’la. Onu ben yeneceğim. Gözlerinin içine baka baka o sahnede keman çaldığım anda yeneceğim. O okulu kazandığımda yeneceğim.”

Seyit Ali sözlerimi iştirken ağzı şaşkınlıkla aralandı, gözleri titremeye başladı. Ellerini kaldırıp, “Siktir!” diye hırladı. “Keman... Kemanla yaptı değil mi bunu?”

“Y-yok,” dedim bir anda kekeleyerek fakat bir kere ipin ucunu yakalamıştı, bir daha bırakır mıydı? Gerginleşen suratı korkularıma kat çıkmaya başladığında söylediklerinden tatmin olmak için benim onay vermemi beklemedi çünkü buna ihtiyacı yoktu. Tekrar ama bu sefer dev bir şiddetle kapıya doğru ilerledi. “Bir keman bulacağım ve un ufak edene kadar o puştun kafasında kıracağım. Sapını da götüne sokacağım. Ömrünün sonuna kadar oturamayacak bir hâle getireceğim onu!”

“Gitme!” dedim bağırarak. “Yeter!”

Çabucak durdu ve arkasını dönerek yüzüme baktı. İkimiz de yükselmiştik, ikimiz de her an her şeyi yapabiliirdik ama onda daha fazlası vardı ve sakinleşmesi gereken kişi oydu. Kendim için, bizim için onu sakin tutmam gerekiyordu. “Biraz olsun hatırım varsa beni duyarsın ve gitmezsın,” diye konuştum gözlerine bakarak. “Biliyorum, yine yapacaksın çünkü sen böylesin. Seni de suçlamıyorum ama çözüm bu değil. Serhan, bana zarar vermiş olsa da o benim abim. Onu savunmuyorum, ben onu yenmek istiyorum, anladın mı?” Omuzlarımı düşürdüğümde dudaklarımı ısırarak ekledim. “Şimdi gidip ona zarar verdin. Peki, sonra ne olacak? Ucu yine bana dokunacak çünkü benden şüphelenecek. Hıncını almak isterken yine zarar gören ben olacağım. Bunun farkında olman için ne yapmam gerekiyor?”

“Bundan sonra sana asla dokunamaz!”

“Ben de ondan bahsediyorum işte,” diye karşılık verdim. “Büyüyorum, büyüdükçe daha güçlü bir insan oluyorum. Bundan sonra bana kim ne yapabilir?”

“Peki, ya baban?” dedi. “Babanın da mı haberi yok?”

“Babama söylemiş olsam Serhan’ı öldürür. Onu mahveder.”

“O zaman bana neden mâni oluyorsun?” dedi yüksek sesle. “Herif gelecek, sana zarar verecek, sırtında kemanın...” Soluklandı ve gözlerini kapattı. Yanına gittim. Göğsü inip kalkıyordu yaşadığı duygulardan ötürü. Ellerim tekrar yüzüne tırmandı, bu sayede ona biraz daha çekildim.

“İyiym ben,” dedim gözlerinin içine bir cümle bırakırken. “Hatta hiç olmadığım kadar iyiym. Biliyorum, zarar gördüğüm için sana dokundu, daha önce de böyle olmuştu ve sen Serhan’a istediğini yaptın zaten ama sonrasında biz kırıldık. Bak, bu kadar güzel giderken, biz bir şeyleri yoluna koymaya çalışırken lütfen fevri davranma.”

Elalarını kısıtı. “Hiçbir şeyin olduğum hâlde mi güzel gidiyoruz?”

“Hiçbir şeyim olduğunu ben söylemedim.”

“İnkâr da etmedin.”

İç çekerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve parmaklarımın ucunda yükselerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. “Seni durdurmanın başka bir yolunu bilmiyorum.”

“Başka bir yolu var ama yanlış zamanlama,” dedi düz bir sesle. “Her şeyin çok farklı olmasını isterdim.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Aptal cezaya devam etseydik, güzel bir kahvaltı yap-saydık, birbirimizle uğraşsaydık ama bunu görmeseydim, bunu yaşamasay-dın... Şimdi tek düşündüğüm şey, aklımdan geçenler.”

Gülümsedim. “Cezayı kaybettin, Seyit Ali.”

Gülümsedi ama benimki kadar içten değildi. “Umurumda mı sence? On gün değil, on hafta koy önüme... Yeter ki acıma artık. Yeter ki acıtmasınlar çünkü ben dayanamıyorum. Buna mecburmuşsun gibi direnmene katlanamıyorum.”

“Eskisi gibi değiliz,” dedim onu rahatlatmak isterken. “Annem beni dinliyor. Serhan da daha...”

“Onu bitireceğim,” diye tısladı dişlerinin arasından. “Ne söylersen söyle kafama koydum artık. Ne söylersen söyle elime düştü bir kere!”

Gözlerine uzun uzun baktım. Gerçekten zor bir adamdı. Ellerimi yüzünden indirip bir adım geriye gittim. Az önceki olayı tekrar ettik. “Peki,” dedim kabullenerek. “Git, istediğini yap. Hadi git, istediğini yap da rahatla. Sabahtan beri boşuna dil döküyorum değil mi sana burada? Keyfimden mi?” Hiçbir şey söylemedi. Ona kapıyı gösterdim. “Tamam, hadi git!”

Baskıcı ve yılmış tavrım onu ciddi manada etkilediğinde gözlerimdeki ısrarlar onda ters etki oluşturmuştu. Derin bir nefes alıp vererek, “Tamam, haklısın,” dedi. “Seni duyuyorum, seni anlamaya da çalışıyorum ama çok başkayım işte. Şu an bu bile mucize sayılır, yani beni yavaşlatmış olman.”

“Çünkü ileriye görebiliyorum. İki gün sonra üniversite sınavım var ve kafam yeteri kadar doldu zaten. Sakin olmamız gereken zamanda bir gürültüyle daha karşılaşmak istemiyorum.”

Söylediklerimi anlamıştı. Elindeki anahtarı yatağının üzerine attığında derince soluyarak kahverengi gözlerime baktı. Birbirimize konuşmadan bakıyorduk. Konuşacak yığınla şey vardı ama biz nereden başlayacağımızı bilemiyorduk. “Sana,” dedi sakince. “Kahvaltı hazırlayayım.”

“İştahım yok,” diye mırıldandım. “Hem ben gitsem iyi olur.”

“O eve mi?” dedi kaşlarını yukarı kaldırarak. “O it herif, senin yüzüne nasıl bakıyor hâlâ? Merak ediyorum cidden. Özür de mi dilemiyor? Pişman da mı değil? Ulan, ben Gökçe’ye elimi kaldırmış olsam keserim kolumu kökünden. Şerefsizin yaptığına bak!”

“Her insan başka,” diye söylendim. “Kapatalım bu konuyu, olur mu?”

Bana cevap vermedi. Derince soluklanarak suratında bir pişmanlıkla gelip bana sarıldı. Kollarım şaşkınlıkla iki yana kalktığında bunu fırsat bilerek beni iyice kendine çekti ama işin tuhaf ve canımı yakan kısmı, sırtıma değil boynuma sarılmış olmasıydı. Kollarıyla boynumu sararken ellerim kurşunun adres sormadığı gibi sırtına gitti. “Üzgünüm,” dedi sesinde hissedilir bir kırgınlık sezdiğimde. “Çok üzgünüm, ondan bu tavrım. Çok da sinirliyim, ondan böyleyim.”

Gözlerimi kapattım kendimi ona yasladığımda. “Biliyorum ama sinir her zaman bize istediğimizi vermez.”

“Ne zamandır var?”

“Birkaç yıl oldu,” dedim geçiştirir gibi.

“Birkaç yıl,” diye tekrar etti ezici bir üstünlükle. “Bu hiç de hafife alınacak bir zaman değil.”

“Hafife almadım hiçbir zaman ama onunla yaşamayı da öğrendim,” dedim. “Bunu onun yanına bırakmadım, bırakmayacağım da. O benim keman çalmamı, okul kazanmamı istemedi fakat ben okulumu kazandığım zaman onu yeneceğim, Seyit Ali. Bunu bana bırak, olur mu?”

“Kendin istediğini yapabilirsin ama bana karışma,” diye directti. “Merak etme, seni üzecek bir şey yapmam. Bir darbe de ben indirmem.”

Gülümsedim. “Deneyebilirsin.”

“Komik değil,” dedi parmakları saçlarımdan arasına giderken. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. “O eve dönmeni istemiyorum.”

Kaşlarımı çatarak ondan ayrıldım. “Tamam, bunları konuşmayalım şimdi.”

“Ciddiyim,” dedi. “Babanın yanında kal. Orada değil.”

“Bunun sebebini sana söylemiştim,” diye konuştum sakince. “Kalamam. Ayrıca evde işler yoluna giriyor gibi. Annemle günden güne daha sağlıklı bir iletişim kurmaya başladık. Serhan, bana bulaşmıyor bile. Sandığın gibi her

dakika kavga etmiyoruz.” Gözlerimi devirdim. “Mesela eve gidince baş belası iki kuzenim ve teyzemle görüşeceğim. Odamda kalacaklardı, o iki salağa bir gün daha katlanamam.”

Yanağımı sevdi. “Karşılarına çok yanlış kişiyi aldılar desene.”

“Fazlasıyla,” diye onayladım. Göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktım. “Neyse. Bugün ve yarın evde kalırım. Ertesi gün de sınav var zaten. Belki biraz çalışırım.”

“Koca bir yıl çalışmadın, son gün mü çalışacaksın yani?”

“Evet.”

Alayla kafasını salladı. “Doğru. Kim olduğunu unutmuşum.”

“Hatırla o zaman,” diye meydan okudum gözlerimle. Bunu fırsat bilerek direkt dudaklarıma yöneldiğinde derhâl kaçtım. Afalladı. “Bunu kastetmedim. Hem öpmek falan yok.”

“Sebep?”

“Yenildin çünkü.”

“Tamam işte, ortada bir oyun kalmadı.”

Gülümsedim. “Yenildiğin için ufak bir ceza.”

“Başlayacağım ha şimdi!” diye itiraz etti homurdanarak.

Omzumu silktim. Islanan eşyalarımı elime alarak, “Bunlar,” dediğimde beni durdurdu.

“Burada kalsın. Tekrar geldiğinde giyersin.”

“Peki, eve neyle gideceğim?” Gözleriyle üzerimdeki tişörtünü işaret etti. “Saçmalama,” dedim yüzümü buruşturarak. “Annem hemen anlar.”

Yanıma geldi ve tişörtünün kollarını birkaç kez katladı. “Bir şey olmaz,” diye mırıldandı. “Sen her şeye bir çare bulursun. Hem fena mı, üzerindeki tişört benim. İstedğin kadar giyebilirsin, arada koklamayı da unutma.”

“Kafa bulmak için mi?” diye dalga geçtim.

“Hayır, özlem gidermek için.”

Sırıttım. “Seni özlemem.”

Bıkkınlıkla kafasını sallayarak kıyafet dolabına yürüdü ve bir tişört seçip kafasından aşağı geçirdi. “İki gün boyunca evdesin yani?” diye sordu saçlarının dağınıklığını toparlarken. Konuşmadan onu onayladım. “İyi. Sınavdan sonra geleceğimiz yer belli.”

“Sana mı geleceğim yine?”

“Evet,” dedi açıkça. “İki gün o insanların arasında kafayı yemeden kalırsan tabii?”

“Kalırım, kalırım,” diye mırıldandım gülümseyerek. Odadan çıkıp lavaboya gittim. Saçlarımı güzelce toplayarak kendime çekidüzen verdim. Tişörtü,

pantolonumun içine sıkıştırdım. Güzel de kokuyordu. Lavabodan çıktığımda Seyit Ali'nin mutfakta bir şeylerle uğraştığını gördüm.

"Tost yapıyorum," dedi. "Bunu yemeden gitmiyorsun hiçbir yere."

Kıkırdadım. "Peki, anneciğim."

Bana ters bir bakış attı. Tezgâhın üzerindeki salatalıkları soymaya başladım ben de. Birkaç dakika içinde sofrayı hazırladık ve sohbet etmeden kahvaltımızı yaptık. Kahvaltımız bittiğinde salondaki çantamı sırtlandım. Seyit Ali de telefonunu şarjdan çıkarmıştı. "Bugünü böyle hayal etmemiştim," dedi keyifsizce. "İki gün sonra alacağım hıncını."

"Ne yapacaksın ki?"

"Ne yapamadıysam onu."

"Allah Allah," dedim hayretle. Gülümsedi. Birlikte evden ayrıldık. Arabaya geçtiğimizde çok gecikmeden yola koyulduk. Gözlerimi kısarak önüme döndüm. "Bir dahaki dövüş ne zaman? Ya da yarış?"

"Birkaç gün sonra maç var," dedi.

"Kiminle?"

"Tanımazsın."

"Ander'le değil yani?"

"Hayır, daha vakti var," deyip gözlerimi buldu. "Ayrıca o konuya dokunma. Onunla ilgili bir şey düşünme bile, tamam mı? Tadımı kaçırıyor."

"Sadece merak ettim," diye fısıldadım sesim içime gömülürken.

"Sen yine de kafanı yorma."

"Peki, bizim buluşacağımız gün mü olacak o maç?"

"Evet," dedi kafasını sallarken. "Ama sen gelmeyeceksin."

"Gelmek istiyorum," dedim bir anda.

Sert ve sorgulayıcı bakışları direkt gözlerimi bulurken sol kaşımı havalandırdım. "Ne?" Konuşmak yerine bakmayı tercih etti çünkü daha çok şey ifade ettiğini düşünüyordu.

"Zaten bir kere gelmişim, hem Teomanlar da orada olacak, değil mi? Madem seninle olacağım, o zaman yanında olmama izin ver." Kendi kendime mırıldandım. "Bir şey olacağını bilsem gelmem ama gelmek istiyorum."

"Sana uygun bir yer değil," dedi kontrollü bir şekilde. "Oradaki insanlar yamyam gibi ve senin orada olmanı istemiyorum."

"Senin için orada olmak istiyorum," dedim bir itirafta bulunurken. "Bak, senden önceki hayatım çok başkaydı; yani bir şeyler eksikti, bunu hissediyordum ama artık hayatımdasın ve alışıyorum sana. Yanında olmak istiyorum. Kabuğumu kırdım, ta en başında o ilk yarışa geldiğim zaman anlamıştım bunun tek bir sefere mahsus olmadığını."

“Neyiz ki biz, diye sormamış mıydın sen bana?” dediğinde gözlerimi kısacık devirdim ve iç çektim.

“Hâlâ orada mısın sen? Onu kasıtlı sordum çünkü seni durduracaktım. Ha, çok merak ediyorsan söyleyeyim; hiçbir şeyim değilsin, çok daha fazlası-sın.” Gülümsedi. Gülümsedim. “Böyle salak gibi gülersin işte. Hoşuna gitti, biliyorum. Yetinirsin bununla artık, dahası çıkmaz, haberin olsun.”

“Allah razı olsun,” dedi Seyit Ali minnet duyarken. “Elime bir de şeker falan ver istersen, az oldu bu.”

“Yok, o kadar da değil,” diye gülmeye devam ettim.

Seyit Ali bir müddet daha gülümsedikten sonra kendini topladı. “Ayrıca benimle olduğun için seni belaya bulaştıracağımı söylemedim.”

“Sen oradan hiç çıkmıyorsun ki?” Çabucak ekledim. “Ya tamam. O gün gelsin, konuşuruz. Benim bu iki gün boyunca evde kalmam gerek ama sınav sonrası babamla planlar yapabiliriz.”

“Gün sonuna kadar sürmez, değil mi?”

“Sürmez,” diye konuştum.

Bu onu memnun ettiğinde yolculuğumuzun geri kalanı birbirimizi susarak dinlemekle devam etti. Aşağıdaki sokağın başında durduğunda çantamı elime aldım ve ona dönerek, “Görüşürüz,” dedim. Bir beklenti içine girmişti ama bunu ona vermedim. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda, “İki gün sonra yani,” diye devam ettim.

Dudaklarını yaladı. “İki gün sonra... Tamam. Başarılar o zaman.”

“Teşekkür ederim.”

Kapıyı açtığımda, “Eve gidince mesaj at,” dedi. “Biliyorum, rahat olmayacak-sın ama at yine de.”

“Bu aralar evde durayım da hafta sonu göze batmayayım.” Sesim kısıldı. “Tabii babama yalan söylemek zorunda kalacağım... Neyse, hallederim.” Gözlerimi kısıtım. “Sen de uslu dur, olur mu?”

Cevap vermedi.

Arabadan indim ve hafifçe etrafımı kolaçan edip saçlarımı gözlerimin önünden çektim. “Dikkat et.”

“Ederim,” diyerek baktı yüzüme.

Onunla vedalaştıktan sonra eve geldim. Kapıyı açan kişi Ömer olmuştu. Beni görünce gözleri bir anda parladı. Ona sıkıca sarılıp yanaklarından öptükten sonra, “Ne yaptın bakalım?” diye sordum.

“İyiyim,” dedi. “Teyzemler geldi.”

Gözlerimi devirdim. “Biliyorum.”

Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde direkt odama geçmek istedim fakat an-nem ve teyzem beni çoktan görmüştü. Mecbur katlanacaktım. Gülümsemeye

çalışarak mutfağa girdiğimde teyzem, elindeki unu masanın üzerine koyarak beni uzunca bir süzdü. “Maşallah, bir hayli uzamışsın.”

“Öyle oldu,” diye mırıldandım. “Hoş geldin, teyze.”

“Hoş buldum,” dedi gülümserken.

Annemin bakışlarını üzerimde hissettim. “Daha geç bekliyordum seni,” diye söylendi.

“Böyle gerekti,” diyebildim. Neyse ki üzerimdeki tişört dikkatlerini çekmiş sayılmazdı. Yerimde hareketlenerek, “Üzerimi değiştireyim, gelirim,” dedim. Annem ters bir tepki vermezken derin bir nefes alıp odama girdim.

Hilal ve Elif’in gözleri anında gözlerimi buldu. Hilal benden bir yaş büyüktü ve birinci sınıf Moda Tasarım öğrencisiydi. Elif ise seneye lise son sınıf öğrencisi olacaktı. Hilal yatağıma kurulmuştu ve olduğu yerden bana bakıyordu. İkisinden de pek hazzetmezdim, onlar da benden. Samimiyetsizce gülerek, “Hoş geldiniz,” dedim.

“Sen de,” dedi Hilal elindeki telefonu bırakmadan. Sırtımdaki çantayı çıkarıp kenara koyarak aynamın karşısında durdum. En azından misafirperver rolü yapabiliyordum. “Nasıl gidiyor?” diye sordum. “Okul ya da başka şeyler?”

“Aynı,” diye konuştu Elif. “Senin?”

“Güzel,” dedim kafamı sallarken.

Hilal kaşlarını çatarak üzerimdeki tişörtü hedef aldı. “Erkek tişörtü mü o? Hiç senin tarzın değil de o yüzden sordum.”

Direkt gözlerine baktım. “Erkek tişörtleri giymeyi seviyorum. Arada bir reyonlarına uğruyorum.”

Hilal bana dümdüz bakış atarken gülümsedim. Niyeti bir şeyleri yakalamaktı çünkü onu tanıyordum. Çantamın içindeki birkaç kıyafeti çıkarıp kirli sepetine atmak için odadan çıktım. Banyoya girip kapısını kapattığım gibi de direkt Seyit Ali’ye mesaj attım.

Leyla Neva: *Her şey yolunda.*

Telefonu çamaşır makinesinin üzerine bırakıp elimdeki kirlileri de içine tıktım. O süre zarfında hemen dönüş yapmıştı.

Seyit Ali: *Güzel. Seni zor durumda bırakmamak için mesaj atmayacağım ama müsait oldukça sen bana dönüş yap.*

Sırıtarak yazdım.

Leyla Neva: *Çok düşüncelisin ;)*

Seyit Ali: *Konu sensen her zaman öyleyim ;)*

Odama tekrar girdiğimde Elif ve Hilal yan yana oturmuş gülüşüyorlardı. Benim yatağımanın üzerinde hem de! Yüzüme anlık uğrayan tebessümü silip boğazımı temizleyerek arkamı döndüm ve şarj aletime uzandım. Hilal gözlerini bana dikerek, “İki gün sonra değil mi sınavın?” diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Hazır mısın peki?"

"Barajı aşsam yetiyor," dedim. "Ben konservatuvar okumak istiyorum."

"Onu biliyorum ama yine de merak ettim," diye ekledi. "Peki, onun için hazır mısın?"

"Sayılır," dedim düz bir sesle. "Seçmelere katılacağım ve başarılı olursam kabul edileceğim."

Elif gülümseyerek, "Umarım kazanırsın," dedi.

Gülümsedim. Şarj aletimi prize takıp telefonumu şarj etmeye başladım. O sırada dün gecedan beri biriken WhatsApp mesajlarına baktım.

SON KAFA BÜKÜCÜ VE BİZ

Teoman: *Manitayı yemeğe çıkardım, az kalsın beni de yiyecekti, anasını satayım. Para bitti lan!*

Cihangir: *Sen manitalara para yedirmeyi seversin ;)*

Teoman: *Onlar için çalışıyorum :)*

Cihangir: *Aynen. Babanın cüzdanına sağlık.*

Teoman: *Babam, oğlunun böyle hayırlı yerlere yatırım yaptığını bir öğrense var ya...*

Cihangir: *Ali Rıza Bey gibi felç iner adama.*

Timur: *Kaçıncı manita bu?*

Teoman: *Saymayı bıraktık, küçük enişte :D*

Timur: *Ne abaza adamsın lan sen.*

Teoman: *Timur, götün yiyorsa yüzüme söyle!*

Timur: *Hangisine?*

Cihangir: *Ulan!*

Teoman: *Cihangir, bitirdim seni, oğlum.*

Teoman: *Timur, seni zaten öldürdüm, aq kertenkelesi.*

Teoman: *İçimdeki Kuzey'i çıkartmayacaktınız lan!*

Cihangir: *Bir yerimiz tutuşuyor şu an... Eyvah, sıçtık altımıza!*

Seyit Ali: *Ne bok yiyorsunuz lan siz?*

Teoman: *Hah, geldi beyaz atlı katırımız!*

Teoman: *Ne olsun lan, atışıyoruz öyle. Sen... Pardon siz, ne yapıyorsunuz tam olarak?*

Bunlar düne ait mesajlardı, bugün atılanları okudum.

Teoman: *E cevap gelmediğine göre...*

Teoman: *@leylanevakaya*

Yazmaya başladım.

Leyla Neva: *Evdeyim ben, Teoman.*

Teoman: *Hım.*

Leyla Neva: ?

Teoman: *Ya var ya, acayip boş yapasım var.*

Leyla Neva: *7/24 yapıyorsun zaten.*

Teoman: *Yok yetmez, bütün lafları sen sok. Al ya al, hepsini sen sok.*

Leyla Neva: *Salak :)*

Teoman Bozbeyli grup adını değiştirdi.

BOŞLARIN İÇİNDE BİR BOŞ

Teoman: *Nasıl?*

Leyla Neva Kaya grup adını değiştirdi.

TEO BOŞ YAPIYOR!

Leyla Neva: *Şimdi oldu işte.*

Teoman: *Sen bana Teo mu dedin?*

Teoman: *Eyvallah, yenge. Aramıza hoş geldin :)*

Gözlerimi devirdim ve gülerek gruptan çıktım. Yüzümdeki tebessüm kolayca silinmezken Hilal'in iğneleyici tavrında buldum kendimi. Toparlandım.

"Eee?" dedi gülerek. "Var mı bir şeyler? Hayatın nasıl gidiyor? Ozan'la çıkıyor musunuz hâlâ?" Duraksadı. "Adı Ozan mıydı bu arada?"

"Ayrıldık onunla."

"Neden?"

"Öyle gerekti."

Elif, Hilal'e öylece bakarken annemlerin sesini işittim. Birlikte yanlarına gittik. Annem bana bakıp gözleriyle fırının kapağını işaret etti. "Şu fırını bir aç, teyzenin elleri kirli." Gidip fırının kapağını açtım. "Kızlar, siz de oturmayın içeride, durun şurada," dedi. "Konuşun biraz."

Teyzem isyan ederek, "Bunlar böyle," diye homurdandı. "İkisi de odaya kapanıyor, dağ faresi gibi çıkmıyorlar oradan."

Bu beni güldürdüğünde Hilal ters bir tepkiyle, "Of, anne!" dedi. "Abartma ya!"

"Hiç de abartmıyorum," diye ekledi teyzem. "Sabah akşam düşmüyor ellerinden telefon. Babaları zaten kızmıyor." O esnada teyzem bana odaklandı. "Sen de böyle misin Leyla?"

"Hayır," dedim net bir dille. "Olabildiğince her günden verim almaya çalışıyorum."

"İyi kızım iyi, çalışın da kurtarın kendinizi."

"Âmin," diye iç geçirdim.

Daha sonra mutfakta vakit geçirdik. İnanmayacaksınız ama çok uysaldım, âdeta bir kedydim çünkü Seyit Ali'yi düşünüyordum. Olur olmadık gülümseyordum ve bu beni sersemletiriyordu. Fark ettim de sayesinde birçok insanı çekilir kılmaya başlamıştım çünkü onları değil, *onu* düşünüyordum.

Eyvah!

Kendi kendine gülme, dalıp gitme, uysallaşma, pati çıkarma, miyavlama...

Tebrikler.

Hoşlanma evresi başarıyla tamamlandı.

Şimdi diğer evremize doğru yol alıyoruz.

İnşallah tünelin ucunda bok yoktur. Çok âmin.

Günüm emekli bir ihtiyar gibi geçtiğinde nihayet yatağıma kavuştum. Hilal ve Elif, Ömer'in yatağında yatıyordu, daha doğrusu yatmaya çalışıyorlardı çünkü sığmak biraz zordu. Hilal, Elif'e, "Ya, şu koca götünü kenara çek biraz," diye söylendiğinde Elif, "Sen kendi götüne bak," diye karşılık verdi.

"İsterseniz biriniz içeride yatsın," dedim mesafeli bir sesle.

"Olur mu?" diye sordu Elif imalı bir şekilde konuşurken. "Kim mesajlaşacak çatır çatır?"

Hilal bu durumdan şikâyetçi oldu. "Sen git çok meraklıysan. Manyâğa bak."

"Şikâyetçi olan sensin."

"Of, bir sus!" dedi Hilal sevimsizce.

Allah'ım şükürler olsun bana bir kız kardeş vermediğin için. Daha sorunlusuyla yaşıyorum nasılsa!

Kızlar sonunda susmayı başardıklarında telefonumu elime aldım. Parlaklığı en aza indirip direkt Seyit Ali'ye mesaj attım.

Kime: Seyit Ali

"Hâlâ hayattayım." (23.12)

Mesaj gelene kadar biraz sosyal medyada gezindim. Fakat yirmi dakika geçmesine rağmen herhangi bir dönüş alamadım.

Kime: Seyit Ali

"Neyse. İyi geceler." (23.33)

Telefonu masanın üzerine koyduğum gibi arkamı dönerek gözlerimi kapattım. Ertesi sabah gözlerimi açar açmaz telefonuma uzandım fakat yine bir geri dönüş yoktu. Gözlerim uykudan arınmaya başlarken içime bir anda yerleşen bu yersiz endişenin büyümesine izin vermeden yataktan çıktım. Kızlar hâlâ uyuyordu. Odadan çıkıp elimi yüzümü yıkadım ve doğruca mutfâğa girdim. Annem çoktan uyanmış, kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. "Günaydın," diyerek buzdolabının kapagını açtım ve ona yardım etmeye başladım.

Annem salatalıkları soyarken, "Abin dün gece eve gelmedi," dedi.

“Bu ilk değil,” dediğimde hızla ekledi. “Biliyorum ama muhakkak haber verirdi. Başına bir şey gelmemiş olsa bari.”

Gölümsedim. “Bir şey olma...” Duraksadım. *Siktir! Seyit Ali? Mesajlarıma da karşılık vermemişti. Yutkunarak hissettiğim şeyleri annemden uzakta tutmaya çalıştım çünkü şu an yapabileceğim tek şey bu olmuştu.*

Sofrayı hazırladıktan sonra kahvaltımızı yaptık. Serhan hâlâ gelmemişti. Annemin telaşı giderek büyürken ben de bir yandan Seyit Ali’ye ulaşmaya çalışıyordum ama nafileydi. Mesajlarıma, aramalarıma dönüş yapmıyordu. Teomanlara bile sormuştum ama onlardan da olumlu yanıtlar alamamıştım.

Neredeyse akşama kadar dudaklarımı kemirerek zamanı geğirmiştim, üstelik yarın sabah sınavım vardı. Elif karşı yatakta uzanırken elindeki telefonuyla bir şeylerle uğraşıyordu. Seyit Ali hiçbir şekilde mesajlarıma dönmezken aklımı kötü düşüncelerden uzak tutmaya çalışıyordum. O akıllı bir adamdı, beni zora sokacak bir şey yapmazdı.

Umarım...

Elimde çaresizce telefonumla beklerken bir bildirim aldım fakat bu bildirimin Semih’ten olduğunu gördüm.

Semih: *Yarın sınavda başarılar.*

Leyla Neva: *Sana da başarılar.*

Leyla Neva: *Bu arada çok sorumsuz bir arkadaşım. İyisin değil mi? İstersen yarın bir şeyler yapabiliriz?*

Semih: *Saçmalama, beni düşünen tek insansın.*

Semih: *Yarın bir arkadaşımla buluşacağım. Başka sefere teklifin geçerli olursa görüşürüz, değil mi?*

Leyla Neva: *Her zaman, Semih.*

Semih: *Teşekkür ederim, Leyla.*

Semih’e geri dönüş yapacağım sırada evde büyük bir gürültü koptu. Annem, “Serhan!” diye bağırdı. “Oğlum, ne oldu sana?”

Korkuyla kafamı odamın kapısına çevirdiğimde Serhan’ın ahıra girer gibi odaya girerek direkt Elif’e bakıp, “Dışarı çık sen!” demesi bir oldu. Elif büyük bir panikle yataktan sıçradıktan sonra elimdeki telefonu yatağın üzerine attım ve ben de ayaklandım. Serhan, Elif çıkar çıkmaz odanın kapısını kapattı ve üzerimize kilitledi. Sonra da çabucak yüzünü bana döndü.

Gözlerim korkuyla irileşti. Sağ gözü neredeyse kapanmıştı. Yüzünde tarif bile edemeyeceğim kadar hasar vardı ve ben yorum bile yapamıyordum. Gözlerim ellerine kaydı. Sağ eli sarılıydı, özellikle parmakları tek tek sarılmıştı. Serhan heybetli duruşuyla karşımdaki yerini aldığında sakin kalmaya çalıştım. “Ne oldu sana?” diye sordum yapabileceğim en akıllı hamleyi yapıp.

Dik duramıyordu, bunu şimdi fark etmiştim. Ezilmiş yüz ifadesi, sinirli bakışlarıyla yörüngesindeydim ama bana zarar verecek gibi durmuyordu.

Kaşlarını çattığında dudaklarından acı bir inilti döküldü. İstemedi ona acı-
dım. *Ah Seyit Ali, elinin ayarı yok!*

“Leyla!” dedi tok bir sesle. “Bu işin sonunda canını tekrar yakmak zorunda bırakma!”

“Ne diyorsun ya?”

“Eğer ki o herifle görüşmeye devam ediyorsan seni mahvederim.”

“Kafan mı iyi senin be?” dedim dikkatini dağıtarak.

Serhan, “Ne bok yiyorsun, kimlerle geziyorsun bilmiyorum ama yemin ederim elimde kalacaksın,” diye tehdit etti acımadan. “Senin haberin vardı değil mi bundan? Hatta sen dedin değil mi o şerefsizce bunu?”

“Ne diyorsun, hiçbir şey anlamıyorum.”

“Bana aptalı oynama,” diye sesini yükseltti. “O piç kurusuna gününü göstereceğim! Sen hâlâ beni tanıyamadın sanırım! Ben var ya...”

“Sen var ya, ne?” dedim çenemi dikleştirip. Gözlerine bakarken ateş saçıyordum âdeta. “Senin gücün anca bana yetiyor zaten! Bak, belanı bulmuşsun işte. Gerçi başın beladan kurtulmuyor ki! Yaralarının biri açılıyor, biri kapanıyor... Aaa!” diye duraksadım alayla. “Bu sana birini hatırlatıyor mu abi? Yaralarının kapanmasını beklemeden yeni yaralar açmak?”

“Leyla, benim sabrımı sına,” dedi Serhan burnundan solurken. “Ne dedin lan sen? Söyle, ne dedin?”

“Kimden bahsettiğini anlamıyorum,” diye homurdandım omzumu silke-
rek. “Bok çukurunda yaşıyorsun nasılsa, herkes olabilir.”

“Leyla, bak kendimi zor tutuyorum!”

Ona meydan okudum. “Tutma! Hadi götün yiyorsa patlatsana bir tane daha! Hadi patlat!” Ondan tiksinererek baktım gözlerine. “Kim yaptıysa ellerine sağlık. On numara beş yıldız!”

“Lan, başlayacağım şimdi ha!” deyip direkt üzerindeki yırtılmış tişörtü çıkardı ve arkasını döndü.

Gördüğüm şeyle hayatımın şokunu yaşadım.

Serhan'ın sırtında kocaman bir keman dövmesi vardı.

Ellerim ağzıma gittiğinde şaşkınlığımı saklama gereği duydum. Bir dakika... Bir dakika ne? Sırtında kocaman bir keman dövmesi vardı. Omurgaları dövmeyle kaplıydı. Bu gerçekten beni hayretler içerisine düşürmüştü. Biraz daha dikkatli baktığımdaysa dövmenin sağ alt köşesinde bir imza gördüm. Hayır, hayır... Bir değil iki imza vardı.

Biri bana, biri Seyit Ali'ye ait iki imza.

Seyit Ali... Sen ne yaptın?

Serhan bana doğru döndüğünde yüzümdeki şaşkınlığı yok edemedim. Baştan aşağı sinir yüklüydü. “Çok yanlış şeyler yapabilirim sana. Seni

mahvedebilirim ama yapmayacağım. O herif, bunun bedelini ağır ödeyecek. İnan bana, onu bitireceğim. Ve sen,” diye devam etti sert bakışlarıyla. “Sakın bu tavrım karşısında derin bir nefes alma. Emin ol, bunu senin ve o herifin yanına bırakmayacağım!”

Serhan çok garipti. Boş konuşmazdı ama şu an onu tutan neydi bilmiyordum. Fakat söylediği hiçbir şey üzerimde bir etki oluşturmamıştı çünkü Seyit Ali ona çok akıllıca bir ceza vermişti. Serhan acı çekerek tişörtü kafasından geçirdiğinde geri geri yürüdü. “Bittin sen!”

Ona el salladım. “Çok yakışmış.”

Kapının kilidini açtı ve odadan çıktı. Öylece kalakaldım. Gülsem suç, ağlasam garip olacaktı. *Seyit Ali... Seninle işim iş be aslanım!*

Ayakta dikilmeye devam ederken telefonuma bir mesaj geldi. Koşar adımlarla telefonuma sarıldım. Mesajı okudum.

Seyit Ali: :)

Ama biz öyle bir kalkacağız ki ayağa, bizi düşürmek için sıraya girenler ayaklarını bile uzatamayacaklar.

Önümdeki limonatayla uğraşılıyor, diğer yandan da Emre ve Semih’le mesajlaşıyordum sınavlarının nasıl geçtiğiyle alakalı. Evet, sınavdan çıkmıştık ve benimkinin nasıl geçtiğini bile bilmiyordum. Sanırım iyiydi ya da kötüydü, bilmiyorum işte, sadece bittiği için mutluydum. Emre ve Semih’in de orta ayarda geçmişti. Sınav sonrası babamla bir kafeye gelmiştik. Burçin de yanıımızdaydı. Elindeki telefonuyla sosyal medyadaki *tweet*’leri okuyordu. “İyi geçmedi mi senin?” diye sordum çok ilgilimişim gibi.

Burçin kafasını kaldırmadan, “*Tweet*’leri okudukça yanıışım çıkıyor,” dedi. “Moralim bozuluyor.”

Babam, “Moralin bozuluyorsa neden okuyorsun?” diye sordu. “Rahatlasana biraz.”

Burçin sıkıntıyla soluklanarak telefonunu kapattı ve arkasına yaslandı. Eline de limonatasını alıp pipeti ağzına dayadı.

“Anneni aradın mı?” diye sordu babam merakla.

“Mesaj attım,” dedim sakince. “Eve gidince konuşurum.”

“Bu akşam eve mi gideceksin?”

“Evet,” dedim onaylarken. “Teyzemler bizde de baba, o yüzden.”

“Peki,” dedi babam zorlamadan. “Tatildesiniz zaten, güzel bir plan yaparız.”

Burçin isyan etti. “Bu tatilim tercih yapmakla ve beklemekle geçecek.”

“Tüm sene boyunca çok çalıştınız zaten. İkiniz de bir tatili hak ettiniz. Evde kafayı yiyecek hâlin yok ya!”

Burçin’le göz göze geldik.

Vay canıma, nefret dolu bakışlar yoktu ikimizde de!

Omzum silkerek limonatomdan bir yudum daha aldım. "Seçmeleri atlayım da öyle düşünürüz bir şeyler, baba."

"Ne zamandı?"

"Bir ay sonra."

"Bir ay sonra bir okulun olacak," diye gülümsedi babam içimi ısıtırken.

Ona kayıtsız kalamadım ve gülümsedim. "Umarım."

Burçin elini saçlarına götürerek derince bir nefes alıp verdi. Sonra da pek gönüllü olmasa da benim için iyi bir şeyler söyledi. "Bence kazanacaksın." Şaşkınlıkla gözlerimi irileştirdim. Bunun ne demek olduğunu anladığında istifini bozmadan konuşmasına devam etti. "Biliyorum, başta acayip takıldım sana, sen de bana tabii ama bazı şeyleri görmezden gelecek değilim. Kavgalar ediyoruz, birbirimizden nefret ediyoruz ama sonuçta ikimiz de hedefleri için çaba layan iki genç kıız."

Burçin'in bu yaklaşımı, ben dâhil babamı bile şaşırtmıştı ama keyifsiz olduğumu iddia edemezdim. Ona herhangi bir karşılık vermediğimde bu sefer babama döndü. "Bu arada sana da büyük bir özür borcum var, Bülent amca. O gün saygısızlık yapmak istemedim. Biliyorsunuz, çok sevecen bir tip değilim ama saygısızlık yaptığım zaman bunun farkına varıyorum ve üzerinden günler geçse bile özür dilemeye çalışıyorum."

"Burçin," dedim saf saf. "Kaç gün ömrün kaldı?"

Bu, Burçin'i güldürdüğünde dayanamadım ve ben de güldüm. "Haklısın," dedi bana katılarak. "Hatta bunları söylediğim için oyun falan yaptığımı bile düşünebilirsiniz ama ne bileyim..." Konuşamadı.

Ben devam ettim. "Bak, biz seninle çok ciddi kavgalar ettik ve birbirimizi sevmiyoruz, açık ve net bu! Ama şuna katılıyorum; evet, biz hedeflerimiz uğruna çaba harcayan iki genç kıız. Birbirimize destek olmak yerine köstek olmak, bize hiçbir şey kazandırmaz."

Dünyanın sonu geliyor, vaziyet alın!

Burçin'le birbirimizi destekleyecek şeyler söyledikten sonra babam sakın bir ses tonuyla, "Yıllardır bunun hayalini kuruyorum. İki kızımın da iyi geçinmesini... Beni çok mutlu ettiniz, teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederiz," dedim gülerek, sonra da çatık kaşlarımla Burçin'e döndüm. "Ama hâlâ birbirimizden nefret ediyoruz."

Derhâl bana katıldı. "Dibine kadar."

Akşama doğru birlikte bir şeyler yapmaya devam ettik. Alışverişe çıktık ve kendimi müthiş hissettim. Hava kararmaya yakın arabaya bindik. Babam beni eve bırakacaktı ama ben eve gitmiyordum. Müsait bir yerde inerek müsait bir yalan bulmam gerekiyordu. *Müsait bir yalan? Aynen.*

"Baba," dedim dudaklarımı kemirmeyi bırakıp. "Beni şu köşede indirir misin?"

"O niyeymiş?"

"Geçen gün bir arkadaşım aramıştı ya, onun yanına gitmem gerek. Nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Tamam, ben bırakırım seni," diye ısrar ettiğinde telaşımı belli etmeden zorladım.

"Yok, ben kendim giderim. Cidden bak. Hem çok ters yerde kaldı."

Babam, "Bak, saat de geç oldu ama?" dediğinde gülümsedim.

"Sorun yok."

Babam pek istekli olmasa da beni söylediğim yerde bıraktı. Alışveriş poşetlerini elime almamıştım. Babam onları eve götürecekti. Bir durağa yürüdüm ve direkt Seyit Ali'yi aradım. Hava kararıyordu. Seyit Ali telefonlarımı açmazken Teoman'ı aradım. Teoman birkaç saniyenin ardından telefonlarıma karşılık verdi. "Leyla?" diye seslendi. "Ne oldu?"

"Seyit Ali'ye ulaşamıyorum," dedim. "Bugün de konuşmadık hiç, telefonu mu kapalı?"

"Şarjı bitmiştir ya," diye cevapladı. "Ama arar seni, merak etme."

"Siz neredesiniz?"

"Biz mekâna geçiyoruz."

"Seyit Ali'nin bugün maçı vardı, değil mi?" diye sordum emin olmak istercesine.

"Evet," dedi Teoman.

"Tamam, beni de alır mısınız yol üzerinden?"

Şaşırdı. "Seyit'in haberi var mı bundan?"

"Var," diye konuştum kendimden emin bir şekilde. Teoman'dan bir süre karşılık alamazken nihayetinde, "Tamam o zaman," dedi. "Sen neredesin? Konum atsana. Cihangir'le geliyoruz biz."

"Tamam, atıyorum şimdi."

Telefonu kapatır kapatmaz Teoman'a konum attım ve durağa geçip oturdum. Onları beklerken telefonum titredi. Arayan kişi Seyit Ali'ydi. İrkilerek telefonu açıp hızla kulağıma yasladım. "Seyit Ali? İyi misin sen? Telefonların neden kapalı?"

"Dur, bir sakın," dedi sakince. "Dün gece telefonu şarja takmamışım..."

"Ya, he he..."

"Yemin ederim lan!"

"Ekmeek mushaf çarpsın ki de!"

"Ölümü gör."

“Tamam, inandım.”

“Bak ya, bak ya,” diye güldüğünde toparladı. “Sen neredesin şu an? Günün nasıl geçti? Daha yeni takabildim şarja anasını sattığının telefonunu.”

“Ben duraktayım şu an,” dedim sakince. “Teomanlar geliyor beni almaya.”

“Seni almaya derken?”

“Aynen,” diye kafamı salladım keyifle. “Bugün müsabakan var ya hani, söylemiştim geleceğimi. Ya, senin yüzünden babama bir ton yalan söyledim.”

“Benim yüzümden mi?” diye güldü.

“Sen demedin mi *hafta sonu bana gel*, diye. Dalga mı geçiyorsun sen ya?”

Seyit Ali, “Tamam, öyle dedim de,” dedi. “Buraya gelmeni istemiyorum ki.”

“Geliyorum işte,” diye homurdandım. “Saat kaçta başlıyor?”

“Birazdan başlayacak.”

“Tamam, yetişiriz umarım,” dediğimde kafamı yola doğru çevirdim. O sırada Teoman, arabanın farlarını gözüme gözüme sokmaya başladı. Ayaklandım ve ona elimi salladım. Gülüyordu salak. “Geldiler, Seyit Ali. Orada görüşürüz.”

“Tamam,” demekle yetindiğinde telefonu kapattım ve çabucak arabaya geçtim.

Teoman beklemeden ilerlemeye başladığında, “Sen iyice alıştın ha!” diye laf çarptırdı.

“Seyit Ali’nin yanında olmak istemem seni niye geriyor, anlamıyorum doğrusu?”

Cihangir kendini tutamadan güldüğünde Teoman direkt savunmaya çekildi. “Ona bir şey demiyoruz kızım ya, hani sevdin bu ortamları.”

“Evet, aşırı sevdim.”

“Desene çok eğleneceğiz.”

“Öyle,” dedim arkama yaslanırken. Mekâna gidene kadar da neredeyse hiç konuşmadım. Yaklaşık yirmi dakika sonra mekâna geldiğimizde birlikte araçtan indik. Cihangir ve Teoman’ın arkasındaydım. Buradan korkmuyordum çünkü güvendiğim insanların yanındaydım. İlerideki kapıdan geçtikten sonra dev bir gürültü, koridorda yankı yapıyordu.

“Başladı herhâlde,” dedi Cihangir tok bir sesle.

Teoman, “Başındadır daha,” deyip karşılık verdi. Saniyeler sonra koridoru ardımızda bıraktık ve koca salonda kendimizi bulduk. Ortada bir kafes vardı. Etrafını sarmış yüzlerce insan ve kulakları dolduran haykırıışlar... Teoman beni yanına çekerek, “Kurtlar sofrasında bir ceylansın şu an,” dedi. “Buraya gel.”

Güldüm. “Korumacılık mı yapıyorsun?”

“Aynen.”

Birlikte insanların arasından geçerek kafesin yanına yaklaştık. Ortamda ışık yok denecek kadar azdı ve olan da yalnızca kafesin içine vuruyordu. Teoman ve Cihangir'in ortasında ilerlemeye devam ettikten sonra nihayet kafesin önünde kendimize bir yer bulduk. Daha doğrusu Cihangir, önümüzdeki adamları kibarca uyarmıştı. Gözlerim ait olduğu yere, Seyit Ali'ye odaklandığında müsabakanın çoktan başlamış olduğunu gördüm. "Dövüştüğü adam kim?" diye sordum merakla Teoman'a doğru.

Teoman rahat bir tavırla, "Matkap diyorlar burada," diye söylendi. "Ama merak etme, lakabı kadar sert değil. Seyit, her türlü yer onu."

Bakışlarımı Seyit Ali'nin üzerinden ayırmadım. Ellerimi çenemin altına koyduğumda Cihangir ve Teoman bağırarak ona destek olmaya başladı. Karşısındaki adam, Seyit Ali ile neredeyse aynı boya ve fiziğe sahipti ama Seyit Ali'nin otoritesi daha fazlaydı. Fakat hayır... Yüksелеceğim vakit Seyit Ali sol gözünün tam kenarına bir yumruk yedi. Ellerimle ağzımı kapattığımda gözlerim korkudan irileşti. Teoman kolunu kaldırarak kuvvetle bağırdı. "Lan! Tamam. Bir şey yok, oğlum. Ye şunu hadi!"

Seyit Ali anlık gözünü kırıp kafasını salladığında hırslanarak karşısındaki adama bir yumruk da o savurdu. Adamın sırtı kafesin tellerine yaslandığında Seyit Ali bunu fırsat bilerek onu bir fare gibi köşeye sıkıştırdı. Cihangir hareketlenip, "Tamam, bitti işi," diye konuştu. "Bırakma sakın!"

Seyit Ali, rakibini gözü dönmüş gibi yumruklamaya devam ederken insanlar saatlerdir susuz kalmışçasına bu manzarada bir damla su arar gibi haykırmaya başladı. Hepsinin maksadı belliydi. Rakibi direnmeye kalktığında başarılı olamadı. En sonunda hakem saydıkları bir adam, kafesin kapısını açtı ve koşarak Seyit Ali'yi geriye çekti. Rakibi ise olduğu yere düşerek öksürmeye başladı. Seyit Ali nefes nefese kalmış bir şekilde yerde yatan rakibine bakıyordu. Ellerindeki bantların yarısı kopmuştu. Yüzünde ise yeniden yaralar açılmıştı. Kaşı patlamıştı ve kanı ağır ağır sol şakağından aşağı süzülüyordu.

Yerdeki adam mahvolmuş bedeniyle toparlanmaya kalktığında Seyit Ali sertçe soluklanarak dudaklarını yaladı. O sırada hemen çaprazımızda duran bir şey dikkatimi çekti.

Ander ve Berrin.

Ander kollarını göğsünde toplamış, yüzünde küstahça bir tebessümle bana bakıyordu. Berrin için bunu söylemek zordu.

Cihangir, Teoman'ı dürterek onları işaret etti. "Ne bakıyorlar lan bunlar buraya?"

Teoman bakması gerektiği yere bakıp, "İnsan gördüler, biraderim," dedi. "Nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorlar."

Gülümsedim. Hem de Berrin'in gözlerinin içine baka baka.

Biz kendi meselelerimizle ilgilenirken hakem, direkt Seyit Ali'nin bileğini kavradı ve onu havaya kaldırdı. Seyit Ali çok rahat bir şekilde galibiyeti

kabullendiğinde rakibini tebrik edip kafesten dışarı çıktı. İnsanlar geriye çekiliyordu. Teoman ve Cihangir ile onun yanına gittik. “Kardeşim ya,” dedi Teoman gururla. “Sen birkaç seneye kimseye geçit vermezsin!”

Seyit Ali düzene sokmaya çalıştığı nefesiyle Teoman’a karşılık vermezken ona baktım. Herhangi bir şey söylemedi. Göz kırptı. *Kalbime geldi.* Gülümsedim.

Birlikte soyunma odasına girdik. Direkt ellerindeki bantları çıkarmaya başladı. Onun için endişelendim. “Kaşına baksaydık bir ya.”

“Evde hallederim,” diye mırıldandı.

“Ama kanıyor.”

Bantları çıkarırken kafasını hafifçe kaldırıp gözleriyle gözlerimi süzdü. Yüzündeki acıyı hissettim ama o bundan etkilenmişe benzemiyordu. Birbirimize bakmaya devam ederken bantları çıkardığı gibi kenara attı ve ellerini yıkadı. Yüzüne baktı ve yaralı olan yere su değdirmeden yüzünü yıkadı. Teoman, “Oğlum, bir pansuman yapalım,” dedi. “Kaşın kanıyor lan!”

“Teoman, her zamanki hâlim, birader,” diye geçiştirdi. Sonra da musluğu kapatıp arka tarafta duran spor çantasına yürüdü. Fermuarı açıp içinden bir kapüşonlu çıkardı. “Eve gidince bir duş alırım. Siz ne yaptınız?”

Cihangir soluklanarak, “Bugün erken çıktım işten,” dedi.

“İş nasıl gidiyor?”

“Aynı.”

Cihangir, bir restoranda garsonluk yapmaya başlamıştı. Teoman, “Ben de bugün son finali verdim,” deyip ümitsizce homurdandı. “Bütlere kaldım, orası da ayrı bir vaka zaten.”

Seyit Ali kapüşonlusunu üzerine geçirirken biz de konuşmaya devam ettik ama az sonra davetsiz iki misafir kapımızı çalmadan içeri girerek karşımızda durdu. Berrin ve Ander buradaydı. Seyit Ali çabucak toparlandı ve öne çıkarak, “Ne var?” diye sordu.

Ander geniş omuzlarını saran tişörtünü umursamadan kollarını göğsünde toplayarak Seyit Ali’nin ela gözlerinin içine baktı. “Tebrik ederim, iyi maçı.” Seyit Ali onun bu tebriğine karşı hiçbir şey söylemezken Ander bu anı fırsat bilip bana odaklandı. “Anlaşılan o ki fazla sevmiş burayı!”

Seyit Ali öne çıkmadan kolunu kaldırdı ve beni kendine çekerek kolunu boynumdan aşağı sarkıttı. Ona yaslanmıştım. Eli omzumdan aşağı inmişti. İlk kez onunla böyle olmuştuk. Berrin gözlerini kısarak bize baktığında Seyit Ali, Ander’e cevap verdi. “Bu seni ne kadar ilgilendiriyor peki?”

Ander gülümsedi. “Sakin ol. Kız senin.”

Kaşlarımı çattım ve kendimi direkt savundum. “Yavaş ol! Ben kimsenin malı değilim!”

Seyit Ali verdiğim cevaptan epey hoşnut olacaktı ki gülümsediğini işittim. Ander yüzündeki ifadeyi misafir etmeye devam ederken Berrin genzini temizleyerek öne çıktı ve o da kollarını göğsünde toplayarak Ander'e biraz daha yakın durdu. "Tabii," dedi imalı bir sesle. "Ona ne şüphe."

Sevimli bir kedi yavrusu gibi sırttım. "Değil mi? Sana ne şüphe?"

Berrin'in anında gerilen yüz ifadesinde durmadım bile. Ander vakit kaybetmeksizin duruşunu bozmadan soluklandı. "Bu arada," dedi kulağımı tırmalamayan aksanıyla. "Seninle bir müsabaka ayarlayalım, Karayazı. Ama önce yaralarını iyileştir çünkü yeni yaralar açılacak suratında."

Teoman serseri gibi güldüğünde Seyit Ali daha temkinli bir gülüşle kafasını salladı. "Benim suratımda zaten sürekli yara olur ama bunu siz istediğiniz için değil, ben müsaade ettiğim için yapabiliyorsunuz. Ha, bu arada... Bu sefer böyle bir şey de olmayacak, hatırlarsın geçen haftalardan."

"Ben hiçbir zaman pes etmem," dedi Ander meydan okurcasına. "Ama sen etmiştin. Bunu da ben sana hatırlatırım."

Cihangir öne çıktı. "Ulan, adam en azından doping¹ kullanmıyor, göt herif."

Kaşlarımı çattım. Ander robot gibi Cihangir'e döndü. "Sarı çocuk, yine boş konuşuyorsun ama. Canımı sıkma!"

"Ne olur lan canını sıkarsam?" dedi Cihangir. Seyit Ali hızla elini uzatarak onu geri çekti.

Ander'in yüz ifadesinde hoşuna gitmeyen şeyleri duymuş bir gölge belirindiğinde kollarını serbest bıraktı. Sahiden doping mi kullanıyordu ya da kullanmıştı? "Bana gün söyle, Karayazı," diye dikildi Seyit Ali'nin karşısında.

Seyit Ali eliyle omzumu biraz daha sahiplenirken, "Bunu sana bıraktım," dedi.

"Güzel," dedi Ander. "Benden haber bekle."

"Olur."

Ander bir adım geri attığında Cihangir'e ters ters bakıp, "Sen de işlerime burnunu sokma," dedi.

Cihangir buz gibi bir sesle, "Siktir git lan!" diye karşılık verdi.

Ander'in az önceki rahat tavrından eser kalmamıştı. Berrin onu sakinleştirmek maksadıyla kolunu kavradığında Teoman'ın güldüğünü ve bunu saklamak için kafasını eğdiğini gördüm. Cihangir kendini tutamadan Berrin'e salladı. "Sen de ne meraklıymışsın kızım ya! Kaç yüzün var lan senin?"

Berrin boğazını temizleyerek, "Ben olduğum gibiyim," dedi. Sonra gözlerini ve dilini bana uzattı. "Ama yakında kimin kaç yüzü var göreceksiniz."

"Tamam, defol," dedi Cihangir uzatmadan. "Fazla siktin zaten."

¹Bir spor yarışması sırasında vücuda ek enerji sağlamak için kullanılan uyarıcı ilaç. (Editör Notu)

Berrin hiçbir şey diyemezken Ander ile arkalarını dönüp gittiler. Cihangir alaycı bir gülüşle kafasını sallarken Seyit Ali hiçbir şey umurunda değilmişçesine onlara baktı. "Tamam, hadi gidelim. Daha doğrusu," deyip başparmağını yanağına sürttü. "Biz ayrılalım."

Teoman gözlerini büyüttü. "Ooo, işleri büyötmüşsünüz, kardeşim!"

Gözlerimi devirdim. Seyit Ali boştaki elini Teoman'ın karnına geçirdi fakat bu sert bir darbe değildi. "Caz yapma, Teo!"

"Benim repliğim lan ol!" diye dikildi Teoman.

Kıkırdadım. "Boş yapma, Teo!"

Teoman'ın gözleri beni buldu. "Oğlum, siz şimdiden başladınız ha!"

Gülüştük. Seyit Ali kolunu benden çektiğinde sırt çantasını omzuna geçirdi. Beraber mekândan ayrıldık. Çocuklarla vedalaştıktan sonra Seyit Ali ile arabaya bindik. Ellerimle ağır ağır oynarken ona doğru döndüm. Dümdüz bir ifadeyle araç kullanıyordu. "Kaşın çok acıyor mu?" diye sordum fısıldar gibi.

"Birazcık sızlıyor ama iyiyim," diye itiraf etti. Dudağının kenarı kıvrıldı. "Eve gidince pansuman yaparsın artık."

"Bunun için mi eve bıraktın yaranı?"

"Eve bıraktığım çok şey var aslında."

Gülümsedim ve önüme döndüm. Bunları duymak istemiyordum çünkü ona sormam gereken şeyler vardı, daha doğrusu onunla konuşmam gereken şeyler. Derin bir nefes alıp ağzımı araladım. "Serhan'ı..."

"Bak, hatırlattığın iyi oldu," diye kesti sözümü. "Sana bir şey yapmadı, değil mi?"

"Hayır," dedim nefesimi yutarak. "Ayrıca o hâlde bana ne yapabilirdi ki?"

"Çok daha fazlasını da yapabilirdim ama..."

"Daha fazlası mı? Sol gözü neredeyse görmüyor, bir eli de mahvolmuş... Hele sırtındaki o dövme!" Şaşkınlıkla gülümsedim. "Bunun daha fazlası nasıl olur bilemiyorum." Konuşmasına fırsat tanımadan gözlerimi kıstım. "Bir de merak ediyorum, tüm bunları yaparken sana karşı koyamadı mı? Üstelik seni de gördü, değil mi?"

"Birkaç kez darbe yedim ama emin ol, içimdeki öfkeyi görmüş olsaydın asla kaybetmeyeceğimi anlardın. Hem merak etme, onu mahvetmem uzun sürmedi. Önce şuurunu mesaiye aldım, sonra da gidip ona unutamayacağı bir ceza verdim. Sen beğenmedin mi yoksa?"

"Hiç beklemiyordum ama seni gördü, ya daha kötü olursa her şey? Bunu bir kez daha yaşamıştık ve senden uzaklaşmıştım ve ben bir daha..."

"Bir daha olmayacak," diye konuştu ciddiyetle. "Bir daha benden uzaklaşmana müsaade etmeyeceğim, tabii gözlerinde yalan görmezsem..." Dudaklarını sabırsızca yaladı. Gözlerime bakmıyor, dikkatle yolu takip ederken bana bir şeyler anlatıyordu. "O herife, bu yaptıklarım az bile. Hiçbir şeyden de

korkmuyorum, sen de korkmayacaksın. Aklıma geldikçe kafayı yiyorum lan ben! Sol gözüymüş, eliymiş, yarın geçer gider ama ya senin sırtındaki yaralar? İşte onlar ömrün boyunca seninle kalacaklar, Neva! Bu bile her gün öfkemi diri tutmaya yeter!”

Eve geldiğimizde Seyit Ali sırt çantasını sırtından indirdi ve eline alarak koridor boyunca ilerledi. Onunla gittim ve kendimi çok rahat hissediyordum. Sanki artık onunla yaşıyordum. Oysa babama, anneme ve kendime yalan söyleyerek gelmişim. Bu kadar rahat olmamam gerekiyordu. Yine de gelmişim işte, gelmesem daha mutsuz olacaktım. Seyit Ali yatak odasının ışıklarını yakıp elindeki sırt çantasını kenara bıraktı. “Aç mısın?” diye sordu.

“Biraz,” deyip cevapladım.

Üzerindeki kapüşonluyu çıkardı. “Ben bir duş alayım, sonra bir şeyler yeriz, olur mu?”

“Sen duştayken ben hazırlarım bir şeyler,” dedim sakince. Bu önu memnun etmişti. Gülümsedik. “Bu arada yarana dikkat et,” diye uyardım onu. “Duştan sonra çaresine bakarız.”

“Düşünme sen, ben hallederim,” deyip soluklandı.

“Peki,” dedim. “Sen duşa gir, ben de mutfağa.”

Yüzünde bir hayli memnun bir ifade yer edinirken yatak odasından çıktım ve önce lavaboda ellerimi yıkadım, sonra da mutfağa girip bir şeyler hazırladım. Kendi kendime bir şeyler mırıldanırken Seyit Ali ağır adımlarla içeri girdi. Sakince ona baktım. Üzerinde, bedenine yapışan siyah bir spor atlet vardı, bacağına ise dizlerine kadar uzanan siyah bir şort. Saçları ise hâlâ ıslaktı. Kaşına da bir pansuman yapmamıştı. Kaşlarımı çattım. “Yaran açık mı?”

“Dikişlik bir durum yok,” diye konuştu düz bir sesle. Sonra da masanın üzerindeki baktı. Güldü. “Allah’ım, bu nasıl hamaratlık böyle? Domatesler can çekişiyor mu acaba?”

“Sen mantı falan mı açmamı bekliyordun yoksa?”

“Aman, ne haddime,” diye dalga geçti gözlerini irileştirirken. “Mantı ve sen?”

Elimi belime koydum. “Ya, sen ne çabuk unuttun yediğin dolmaları? Bak, bir bela okurum, bir daha rüyanda görürsün biberi, patlıcanı.”

“Hemen de psikolojik şiddet,” diye homurdanarak sandalyesini çekip oturdu. Ben de karşısındaki yerimi aldım.

On dakika kadar sandviçlerimizi yedik. Kısacık zaman diliminde de etrafı topladıktan sonra banyoya geçtik ama yatak odasındakine değil. Burası epey büyüktü. Seyit Ali alt çekmecedan ilk yardım çantasını çıkardı ve lavabonun tezgâhına koydu. Aynanın önünde dikiliyorduk. Fermuarı açıp içinden birkaç malzeme çıkardım. “Tabii sen,” dedim kendi kendime konuşur gibi. “Sürekli stok yapıyorsundur.”

“Eksik tutmuyorum,” diye mırıldandı hafif kinayeli bir tonla. Kafamı salladım ve derin bir nefes alarak elime bir miktar pamuk alıp onu oksijenli su ile ıslayarak yarasına götürdüm. Gözlerimi kısarak pamuğu kaşına dokundurduğumda ani bir irkilme ile yüzünü ekşitti. Pamuğu çektim ama buna mâni oldu. “Tamam, acımıyor. Bir anda dokununca tepki verdim.”

Dudağımın kenarını kıvırdım. “Ellerinde bir hasar yok, çok rahat kendi pansumanını yapabilirsin ama...”

Sözlerimi kafasını hafifçe sağa yatırarak böldü. “Sen yap, hoşuma gidiyor.”

Gülümsedim. Bu da benim hoşuma gitmişti. Yarasını iyice temizledikten sonra pamuğu çektim. “Bant tutmaz gibi,” dedim. “Biraz sargı bezi keseyim mi?”

Suratını aynaya çevirdi ve yaklaştı. “Bir şey olmaz,” dedi. “Bant tutar bu.”

“Sen bilirsin,” diye iç çektim zorlamadan.

Suratını tekrar bana çevirdiğinde elimdeki bandı kaşlarına götürdüm ve özenle yapıştırdım. Gözleriyle suratımın her detayını izliyordu. Bunu fark ettiğimi belli ederek alt dudağımı ısırdım. Dudağının kenarını kıvırdı. “Benden kaçışının olmadığını farkındasın, değil mi?” diye sordu kısık sesiyle. Vakit kaybetmeden yüzüme yaklaştı. “Hele de bana bu kadar yakınken...”

“Uzaklaş o zaman.”

“Elimde değil,” diyerek yaklaşımını sürdürdü. Şakağındaki lekeleri temizlediğim pamuğu elimden bırakmamıştım hâlâ. Kalbim deli gibi sıkışmaya başladığında kendime itiraf etmem gereken bir gerçeğin olduğunu fark ettim. *Zorlama, Neva. Senin de ondan bir farkın yok işte.* Ela gözleri her geçen saniye gözlerimin önünde büyümeye başlarken bakışlarındaki arzu da aynı oranda seyretti. Gözlerinden kaçmam kaçınılmazdı. Kafasını sağa doğru yatırdığında bir adım değil, iki santim öne çıksam tenlerimiz kavuşurdu. Gözlerimi kapattım. Evet, karşı koyamadan hem de. Ağzını araladığında konuştuğu kelimelerin rüzgârı dudaklarımda tatlı bir dokunuş bıraktı ve boğuk bir iniltiyle mırıldandı. “Aklımı başımdan alıyorsun ve direndikçe ne kadar zor olduğunu fark ettim.” Sustu ama bu kısacık sürdü. “Şimdi seni deli gibi öpsem hatta çok daha fazlasını...” Beni bile isteye ateşe sürüklüyor ve bu nefes alamamama sebep oluyordu. Kokumu içine çekerken yanağı tenime dokundu. Ürperdim. Kendini sıkı sıkı tuttuğunu da fark ettim. “Çok başkasın,” dedi sarhoş gibi. “Ben hiç böyle olmadım. Ben hiç kimseyi bu kadar çok istemedim.”

Kaşlarımı çattım fakat bu sinirden değildi, bu kendime olan bir cevaptı. Gözlerimi açmadan ona bu kadar yakınken şunları söyledim: “Pes eden yine sen oldun.”

Gülümsediğini hissettim çünkü o ses tonu kalbimi tırmaladı. “Hayatım boyunca hiçbir yenilgiyi bu kadar çok kabullenmedim.”

“Ama bak...” dediğim an dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Elimdeki pamuk yere düştüğünde anı yaşamaya başladım ve ona karşılık verdim bunu

bekliyormuşçasına. Ellerimi önce omuzlarına, sonra da ensesine götürerek onu iyice kendime çektim. Seyit Ali nefes dahi almadan bunu kabullendiğinde dudaklarımın üzerindeki baskısını arttırmaya başladı. Ellerini belime koyarak gövde mi sıkı sıkıya sardı ve bizi görünmez bir halkanın içine hapsetti. Dakikalar süren bu kavuşmanın ardından birbirimizden ayrıldık ama bu temelli bir ayrılık olmadı. Seyit Ali'nin elleri kalçamın altına uzandığında ondan destek alarak kucığına tırmandım. Ayaklarım yerden kesildi ve sıra nefesimdeydi.

Ellerimi ensesinden saçlarına doğru taşıdım. Seyit Ali olduğu yerde hareketlendiğinde beni çabucak aynanın önündeki yere oturttu. Bacaklarımı açtım ve gövdesini sarmalayarak onu kendime çektim. Bir eli belimin çukurunda nöbet tutarken diğer eli ise yanağı mı kavramıştı. Üst dudağı mı dudaklarının arasında ezerken kendime mâni olamadan inledim. Bu onun feci hâlde hoşuna gitmişti. Saçlarıyla oynuyordum. Sonra elimi saçlarından uzaklaştırıp geniş omuzlarına taşıdım. Seyit Ali kendini dudaklarımdan ayırarak çeneme ulaştı. Çenemi öptü. Dudakları yüzümde sürtünerek boynuma vardığında boynumdan öpmeye başladı. Gözlerimi sersem gibi kırpıştırarak dişlerimi dudaklarıma sapladım. Aşıyordu. Bu beni aşıyordu. O da bunun farkındaydı ve *dur* dememi bekliyordu. Boynuma istek dolu bir öpücük daha bıraktığında kendimi geri çektim. Yüzünü usul usul boynumdan çektiğinde aralıksız koşmuş gibi soluk soluğa gözlerime baktı. Bense elimi yüzüne koydum. Göz kapağının tam üzerinde küçük, siyah bir nokta vardı. Kendimi tutamadan gittim, orayı öptüm. Bunu beklemiyordu. Kendimden beklemediğim birçok şey gibi. “Beni sana hapsettin,” diye fısıldadı yutkunarak. Eliyle saçlarımı düzeltmeye başladı. “Senden başka hiçbir şey düşünemez oldum.”

“Umarım bu kötü bir şey değildir,” diye mırıldandım dudaklarım heyecandan titrerken.

“Bu, günün tamamını sarhoş geçirmek gibi bir şey. Sen benden ayıklığı mı aldın kızım ya!”

Sırıttım. “Biraz daha dökülsene.”

Gözlerinde bitmeyen bir arzu vardı. “Hoşuna gidiyor, değil mi?”

Ağır ağır kafamı aşağı yukarı salladım. “Hı hı.”

Gövdesindeki bacaklarımı yavaşça serbest bıraktığımda belimdeki elini aynı yavaşlıkta çekti. Kaşına yapıştırdığım bandın oraya oturmadığını aksine düşmek üzere olduğunu gördüm. Elimi kaşının üzerine uzatıp, “Bant tutmaz demiştim,” diye homurdandım. “Ama olur mu, sen daha iyisini bilirsin.”

“Tamam, sargı bezi keselim,” dedi sakince. Elimi yanımdaki ilk yardım çantasına uzattım ve bir miktar sargı bezi keserek yarasının üzerine koydum. Seyit Ali bezi tutarken onun için biraz da bant kestim ve özenle yapıştırdım. Birkaç dakika içinde yaptığım işlemi bitirdikten sonra omuzlarımı düşürüp onu izledim. Yüzünde başka yaralar da vardı ama onların üzerini bantlamaya gerek yoktu. “Bitti.”

“Teşekkür ederim,” diye konuştuğunda gülümsedim.

“Rica ederim.”

“Bundan sonra tüm pansumanlarımı sen yaparsın artık.”

Gözlerimi devirdim. “Ay, yok artık! Az ye de kendine uşak tut!”

“Bak ya! Başladı mesaiye.”

Omzumu silkerek güldüm. “Başına bela aldın, aslanım.”

Gözleri hayran olmuşçasına bakarken öyle bir iç çekti ki kalbime dokunmuş gibi oldum. “Ama nasıl güzel bir bela.”

Birbirimize bakmayı sürdürürken oturduğum yerden ayrılmam gerektiğini düşündüm ve yavaşça toparlandım. Seyit Ali geriye çekilirken etraftaki eşyaları toplayıp çantaya tıktı, ben de diğerlerini çöpe attım. Ellerimizi yıkadıktan sonra salona geçtik. Saate baktığımda ona yaklaştığını gördüm. “Bir şeyler izleyelim mi?”

Seyit Ali eline kumandayı alıp televizyonu açtı. “Olur,” dedi. “Ne izlemek istersin?”

“Bilmem,” dedim dudaklarımı bükerek. “Eğlenceli bir şey olabilir.”

“Hım,” diye oturdu usulca beni de yanına çağırırken. Yanına gidip oturduğumda kolunu kaldırarak beni göğsüne çekti. “Belki sen bir film önerebilirsin.”

“Yani,” dedim omzumu silkerek. “Ömer ve babamla *Buz Devri* izliyoruz sürekli. Aklıma eğlenceli başka bir şey gelmedi.”

“*Kayıp Balık Nemo* izleyelim istiyorsan?” Benimle alay etti. Ama ben bunu kendi lehime çevirdim tabii. “*Neşeli Ayaklar* izleyelim o zaman?”

Kaşlarını çattı. “Ciddi misin?”

“Evet,” dedim üzerine basa basa. “Tabii sen vurdulu kırdılı film izlemeye alışkınsın. Bak, bana güven, acayip tatlı bir animasyon.”

Gözlerini kısıarak yanağımdan bir makas aldı. “Bir yanın vahşi, bir yanın kedi gibi. Kafam güzelleşiyor sayende.”

“Eh!” dedim kibirlenerek. “Sen böyle sürekli iltifat edersen ben alışırım, haberin olsun.”

“Tamam, arada hakaret ederim. Dert etme.”

“Sıkıyorsa dene!”

“Yok, yok,” diye ayaklandı hemen. Kumandayı elime verdi. “Sen filmi aç, ben içecek bir şeyler getirip geliyorum.”

Seyit Ali mutfağa gittiğinde ben de filmi buldum. Onun gelmesini beklerken karşı koltukta duran telefonuma uzandım ve bir tane bildirim olmamasına rağmen boş boş gezinip kapattım. Az sonra Seyit Ali, elinde iki kupa ile içeri girdiğinde mavi ve üzerinde bir adet kuş baskısı olan kupayı bana uzattı. Kendinde de dümdüz siyah bir kupa vardı. Bana uzattığını elime alırken kupayı inceleyip gülümsedim. Konuşmamı beklemeden yanıma oturarak, “Gördüm ve seni hatırladım,” dedi. “Hoşuma gitti, ben de aldım. O artık senin.”

İçimi kıpır kıpır eden bu davranış, elimde tuttuğum sıcak kahveden gelen his değildi. Gülümsemem devam ederken kafamı çevirdim ve yanağına ufak bir öpücük bırakıp geri çekildim. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi memnuniyetle.

Filmi başlatırken ikimiz de aynı anda sözleşmişiz gibi önümüzdeki sehpa-ya ayaklarımızı uzattık. Aynı anda sağ ayağımızı sol ayağımızın üzerine attık. Evet, salak gibiydik ama daha güzel bir an olamazdı. Ayaklarımıza bakıp sıırıttım. "Neşeli Ayaklar."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ekrana bakmaya devam ettiğimde Seyit Ali'nin buz gibi bakışlarını üzerimde hissettim. İşte bu daha da komikti. Neyse ki film çoktan başlamıştı da keyfimiz aralıksız devam edecekti.

Bir yandan gülüyor, diğer yandan ayak parmaklarımı oynatıyordum. Seyit Ali elindeki kupayı bıraktı ve kolunu açıp beni kendine çekti. Film boyunca öyle tatlı bir an yaşamıştım ki sanki kendi hayatım da bu kadar güzel ve keyifliydi.

İki saate yakın bir zamanın ardından film bittiğinde ayaklarımı indirerek Seyit Ali'ye döndüm. "Eğlendin değil mi?"

"Çok," dedi kaşlarını kaldırıp indirirken.

Omzuna vurdum. "Ya, kandırmasana be!"

"Ulan, sürekli yemin mi edeceğim?" diye güldü. "Vallahi diyerek başlayacağım artık cümlelere."

"Bana uyar," dedim ayaklanırken. Sehpanın üzerindeki kupaları alıp mutfağa götürdüm ve yıkayıp kenara koydum. Eşofmanlarımı giydikten sonra da kendimi yatak odasında buldum sanki başka biri tarafından sürüklenmişim gibi. Seyit Ali üzerindeki siyah spor atleti çıkardığında, "Onunla birlikte uyuyamıyor musun sen?" diye homurdandım.

"Kıymetini bil," dedi gülerek. "Full HD, sahibinden on numara vücut işte."

Kahkaha attım. "Ay, yesinler senin vücudunu. Manyak!"

"Zamanı geldiğinde o da olacak, merak etme."

Onu bakışlarımla küçümsedim. "Çok beklersin."

"Vallahi," dedi az önceki sözlerine iğneleme yapar gibi. Yatağın üzerindeki çarşafı kaldırarak içine girdi. "Beni deli gibi öpmediğini bilmesem inanırdım da... Neyse. Anlat, sen seversin yalanı."

Işıkları kapatıp onunla aynı yatağa girdim fakat gece lambaları açıktı. Birbirimize döndüğümüzde aramızdaki mesafe düne göre daha azdı. Çarşaf belimin biraz yukarısında kalmıştı. Elimi yastığın altına sokarak ona baktım. "Ben seni deli gibi öptüm yani?" diye sordum sol kaşımı kaldırırken.

"Aynen öyle," diye onayladı. "Hani pes ettin diyorsun ya... Sen var ya, benim kaybetmemi bekliyormuşsun resmen. İtiraf etsene hadi!"

"Sen çıldırmışsın!"

“Tabii gerçekleri söyledim ya?”

Bir müddet susarak birbirimizi izlemeye devam ettiğimizde aklına bir şey geldi. “Sormayı unuttum, sınavın nasıldı? Kafa mı kaldı?”

“Yaptım bir şeyler. Bitti gitti işte, sırada seçmeler var. Onu da atlatırsam hayallerime adım adım ilerleyeceğim.”

Merakla kafasını biraz daha yakınıma çekerek o da benim gibi elini yastığın altına koydu ve soluklanıp, “Hayallerinde iyi bir müzisyen olmak mı var?” diye sordu.

İç çekerek sorusunu cevapladım. “Evet. Kendi bestelerimi yazıyorum ve bir gün, bir albüm çıkarabilirim düşünsene! Ya da çok ünlü bir orkestrada keman çalabilirim, sahne alabilirim. Sesimi, varlığımı insanlara fark ettirebilirim. Ben bunun için varım. *Şarkı söylemek ve hissettirmek için.*”

Elini yanağıma uzattığında saçlarımı kulağımın arkasına itti. “Sen çok daha fazlası için varsın.”

“Mesela?”

“Benim için varsın mesela.”

“Kendine daima pay çıkarmaya bayılıyorsun,” dedim gülümserken.

“Yalan mı peki?” diyerek elini çekip tekrar yastığın altına sakladı.

İnkâr etmeden cüretkâr bir tutumla onu onayladım. “Değil. Ben seninle iyiyim, Seyit Ali. Gerçekten çok mutlu ve özgür hissediyorum. Başlarda kaçmaya çalıştığım o adamdın ama şimdi başkalarından kaçıp sığındığımsın. Hatta kendimden bile kaçıp sana geliyorum.”

“Kendinden bile?”

“Senin yanında gülebiliyorum, çok mutlu anlarım oluyor ama başkalarının yanında mutsuzu oynuyorum. Anla işte.”

“Anladım,” dedi memnun bir ifadeyle. “Çok iyi anladım hem de.”

“Peki, sen?” diye sordum dudaklarımı ıslatırken. “Senin hayallerin ne yönde? İyi bir yarışçı olmak mı yoksa iyi bir dövüşçü olmak mı?”

Bu onu biraz düşündürdüğünde bana beklemediğim bir cevap verdi. “İyi bir insan olmak.” Duraksadım çünkü benimle dalga geçer gibi konuşmamıştı. Konuşmalarının arasına soğuk bir esinti sokmamak için devam etti. “Çünkü bu olmadığı zaman hiçbir şeyin anlamı yok. Yaşadığım hayattan biliyorum. İyi bir insan olamazsan hiçbir şey olamazsın.”

Sözleri bir anda ruhumda koca bir boşluğa yayıldı. Üzerime aniden çöken bu ağır ruh hâli tüm sevincimi alıp gittiğinde elimde kalan tek şey koca bir hüznün olmuştum. Seyit Ali kaşlarını çatarak endişeyle, “Ne oldu?” diye sordu.

“Her şey yolundaymış gibi davrandığımı fark ettim bir an.”

“O da ne demek?”

Çaresizce gülümsedim. “Benim bu kadar rahat olmamam gerekiyordu mesela. Her şey bir yana, babama yalan söylüyorum. Sadece burada olduğum için değil, evde yaşananları anlatmadığım ve ondan gizlediğim için. Bunu ona yapmaya hakkım yok ki benim.”

Benim için iyice endişelendi ve bana biraz daha yaklaşarak içimdeki hüznü yok etmek istercesine yüzüme dokundu. “Ama bunu o üzölsün diye yapmıyorsun ki.”

“Bak, beni bu hayatta daima destekleyen tek kişi o oldu ama ben ona yalan söylüyorum, Seyit Ali. Bu beni yalancı yapar.”

“Hayır, hayır,” dedi kızarak. “Kendine bu kadar haksızlık edemezsin.”

“Öyle ama,” dedim direterek. “Evet, seninle olmaktan mutluyum ama kaçmaya çalıştığım şey, benim gerçeklerim. Görmezden geldiğim şey, benim babam, ailem. Onun güvenini sarsarsam hiçbir şeyin önemi kalmaz ki.”

“Onun güvenini sarsmayacaksın,” dedi bana inanarak. “Kendimi de suçlu hissediyorum ama ne yapayım işte, yanımda ol istiyorum. Bu yüzden sana vicdan yaptırıyorsam eğer tamam... Bu son olsun.”

Şu an yaşadığım an tam olarak gün içerisinde her şeyi yaşamış ve kafasını yastığa koyduğu anda yaşadıklarının ağırlığıyla baş başa kalmış bir insanı özetliyordu. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar farkına varmışım bazı şeylerin çünkü bunu yapmaya hakkım yoktu.

Seyit Ali gözlerini kırpmadan bana bakarken, “Uyuyabilir miyiz?” diye sordum.

Gözlerini usulca kapatıp açtı.

Ona arkamı döndüm. Bir yanımda mutlu olduğum insan, diğer yanımda ise hayal kırıklığına uğratmak istemediğim insan vardı. Ben aynı anda her şeyi dengede tutabilir miydim? Gözlerimi kapattım ve ellerimi yastığın altına sakladım. Çok değil, saniyeler sonra Seyit Ali’nin kollarını üzerimde hissettim. Bana sarıldı. *Bir yuva gibi* ve bu daha çok ağlama isteği uyandırdı bende.

“Sanırım içini görebiliyorum artık,” diye fısıldadı tane tane. “Kırıksın ve bunu belli etmemeye çalıştıkça daha çok kırılıyorsun. Vicdan sahibisin ama bundan kaçmaya çalıştıkça kendine ihanet ettiğini düşünüyorsun. Mutluluğa koşmak istiyorsun ama güldükçe düşmekten korkuyorsun.” *Beni bu kadar iyi mi tanıyordu?* Sözleri gözlerime indirdiği bir damla yağmurdan farksızdı. “Sen mutlu olmak istedikçe bunu hak ettiğini düşünmüyorsun, Neva. Ama biliyor musun?” diye sordu ve bekledi. Nefesimi tuttum. *Nefes oldu.* “Mutlu olmayı en çok hak eden kişi sensin. Kendini özgür bırak ve doğru bildiğini yapmaya devam et. Çünkü sen hep böyleydin.”

Ruh hâlimin aşağıya düşmesi, Seyit Ali’nin bana daha sıkı sarılmasıyla hafifledi. Gözlerimi bir an olsun bile açmadım *çünkü bazı aydınlıklar, karanlıktan daha kör edici olabiliyordu.*

Ertesi sabah sakince uyandım. Seyit Ali'nin kolları üzerimde değildi. Onu uyandırmadan sessizce ayaklandım ve olduğum yerde onu izledim. Yine de her şeye rağmen bana inanan ve destek çıkan biri daha vardı. Dün gece beni satır satır anlatırken ona teşekkür bile edememiştim.

Sessizce odadan çıktım ve ellerimi, yüzümü yıkayarak mutfağa girdim. Birkaç saate eve dönerdim ama önce kahvaltı hazırlamalıydım. Dolaptan birkaç yumurta çıkardım ve onları çırpmaya başladım. Diğer yandan da çay demledim. Güzel ve sıradan bir kahvaltı hazırlamak niyetindeydim kısaca. Sakin bir ruh hâliyle kahvaltıyı hazırladıktan sonra Seyit Ali'yi uyandırmaya gittim elimde bir bardak su ile.

Uyanmazsa direkt yüzüne dökecektim. Elimdeki bardağı gizleyerek tepesinde dikildim. "Seyit Ali, kalk hadi!" diye başladım. Kıpırdandı ama gözlerini açmadı. Onu tekrar uyardım. "Kalk hadi, sabah oldu be!"

Daha çok kıpırdandığında uykulu bir sesle ağzını araladı. "Güneşi görmiyorum."

"Gözlerini açmazsan nasıl göreceksin, manyak!"

"Gözlerimi açmak istemiyorum," dediğinde omuzlarımı kaldırıp elimdeki bardağı sıkıca kavradım. "Belki bu sana yardımcı olur." Cümlem biter bitmez bir bardak suyu kafasından aşağı boşalttım.

Yattığı yerden hızla kalkarken ellerini yüzüne götürdü. Ben ise gülmeye başladım. "Ya var ya," diye homurdandı hâlimden memnun kalmazken. Neyse ki onun üzeri çıplaktı ve benim kadar zor durumda değildi. "Ya, nasıl oluyor-muş?" diye sordum gülerek. "Böyle de alırım intikamımı."

Ellerini yüzünden çekip bana baktı. Saçlarının uçlarından su damlaları dökülüyordu. "Kısasa kısas ha?" diye sordu.

"Hı hı," diye uzattım harfleri. Bıkkınlıkla ama hâlimden de memnun yanını saklamazken derin bir nefes aldı. "Hadi kalk, kahvaltı hazırladım," dedim yanından ayrılırken. "Tembellik etme!"

"Bak, ben alışmaya başlıyorum ama bu olaya!" dedi. "Kahvaltı hazırlamalar falan..."

"Alışma, alışma," dedim koridora çıktığımda. "Bir daha zor bulursun."

Arkamdan bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Mutfaka girdiğimdeyse beni durduran şey, kapının çalması oldu. Elimdeki bardağı bırakıp doğrucu kapıya ilerledim çünkü Seyit Ali açmak için pek müsait sayılmazdı. Öylesine gittiğim bu yolda kapıyı açmamla her şey tepetaklak oldu. Hani hayallerimden bahsetmişim ve hayal kırıklığı diye noktalamışım ya... Hayallerim kırıldığı yerde başlamıştı.

Çünkü babam karşımdaydı.

KALBE TAKILMIŞ KELEPÇE

Babam karşımda duruyordu. Öyle bir anın içindeydim ki hiçbir mantıklı açıklaması olmadığı gibi hiçbir kaçıışı da yoktu. Söylediğim tüm yalanlar az sonra burnumdan gelecekti ve ben babamı üzmele kalacaktım. Onu üzmele istemiyordum ama bunun için geç kalmıştım. Yutkunamadığım şu anlarda nefesimi hissedemedim, babam hareket etmeden gözlerime öyle bir bakıyordu ki ondan korku değil, hüznün ve pişmanlığın hissini alabiliyordum. Bana bu kadar güvendiği için pişmandı. Bu pişmanlık da onu hüzne sürüklemişti. Ağzını usulca aralayarak, “Neva,” diyebildi. Sesi kontrollüydü. “Sen neden buradasın?”

“Baba, ben...” diyebildim doğru dürüst cümle bile kuramadan.

Babam sabırla beni bekledi ama biraz daha böyle devam edersem sabrının diğer yanını da tatmış olacaktım. “Sen ne?”

“Ben sana...”

“Sen bana yalan söyledin!”

Söylediği cümleyle yüzüme bir ayna tuttu.

Babam tok sesiyle, “Neva, bana bir açıklama yapacak mısın kızım?” diye sordu. “Kimin bu ev ve senin burada ne işin var?”

Sorduğu soruları dinlerken koridorun başında Seyit Ali’yi gördüm. Seyit Ali çok hızlı olmayan adımlarla yanıma geldiğinde gözlerimi sımsıkı yumdum ve az sonra yaşanacaklar için kendimi hazırladım. Gözlerimi açıp kafamı hafifçe kaldırdığımda Seyit Ali sorgulayıcı ve meraklı bakışlarla babama bakarak, “Siz?” diye sordu.

Babam çatık kaşlarıyla, “Babasıyım,” dedi. “Sen kimsin peki?”

Seyit Ali’nin, “Has...” dediğini işittim ama bunu babam duymuş olamazdı. Allah’tan üzerine bir şey giymişti de beni iyice işin içinden çıkılmaz bir hâle sokmamıştı. Sonra hemen toparladı. “Merhaba.”

“Neva!” Ses tonu giderek üzücü oluyordu, sanki üzülmeye hakkım varmış gibi. “Bana hemen şimdi mantıklı bir açıklama yapacak mısın? Bu yanındaki çocuk kim? Sen neden buradasın?”

“Baba, ben özür dilerim,” diyebildim kısık sesimle. “Gerçekten çok özür dilerim.”

“Ne için? Yalan söylediğin için mi?”

“Her şey için,” dedim. “Böyle olmasını istemezdim ve suçluyum. Cidden bak...”

“Bana hemen bir açıklama yapar mısın?” diye tekrarladı ve bu sefer çok baskıcıydı. Yüzüme soğuk bir rüzgâr estiğinde Seyit Ali bir adım öne çıktı fakat babam onu hızla uyardı. “Sen konuşma!”

Seyit Ali hiçbir şey diyemedi.

“Baba,” dedim boğazımı temizleyerek. Babamın gözlerindeki o sert tutumu görmeye başladım. “Ben sana yalan söyledim. Dün gece evde değildim. Burada kaldım. Burası da Seyit Ali’nin evi. Yani...” dedim ekşiyen suratıyla ve Seyit Ali’yi işaret ettim. “Onun.”

Babam gözlerini Seyit Ali’nin çehresine çevirdi. “Sen kimsin? Neyi oluyorsun kızımın?” Babam ondan bir cevap almadan bana baktı. “Neyin oluyor, Neva? Tanımadığım bir adamın evindesin, farkında mısın? Ama her şey bir yana, beni asıl üzen şey, bana yalan söylemiş olman.” İşte asıl kırıldığı yer burasıydı. *Ona yalan söylememdi.*

“Bakın,” diye araya girdi Seyit Ali sakince. “Maksadım size saygısızlık yapmak değil ve sizi anlamaya çalışıyorum ama inanın sandığınız gibi bir durum yok ortada...”

“Ne sanmış olacağım ki?”

Seyit Ali sakince soluklanarak, “Kafanızda şu an nasıl şekillendim bilmiyorum ama lütfen ona kızmayın,” dedi. “Size yalan söyledi çünkü benim hatam. Burada bir suçlu arıyorsanız o kişi benim. Neva, sizi asla üzmemek istemez. Lütfen ona kızmayın.”

“Sen kimsin de bu meseleler hakkında karar veriyorsun?” diye sordu babam. “Sen, Neva’yı ne kadar tanıyorsun?”

“Emin olun, çok iyi tanıyorum,” dedi Seyit Ali sakinliğinden ödün vermeden. “Evet, her şeyden önce bir baba olarak kırıldığınızı ve sinirlendiğinizi görüyorum, hak da veriyorum ama lütfen onu kırmayın. Bakın, bana istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz çünkü şu an bu durumdaysak suçlusu benim.”

Babam aslında çok fevri ya da agresif bir insan değildi ama bu durum onu böyle olmaya itiyordu. “Sana neyin hesabını sorayım ben?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Burada hesap soracağım tek kişi var, o da kızım. Seni tanımıyorum. Onun da açıklamasını yapacak kişi sen değilsin.”

Seyit Ali derin bir nefes alıp sözlerine yenilerini eklemek istediğinde ben de dâhil oldum. Kuru dudaklarımı nemlendirip, “Sana ondan hiç bahsetmedim ve sırf bu yüzden yalan söyledim,” dedim. “Ama yemin ederim niyetim seni üzmemek değildi.”

“Beni müthiş bir hayal kırıklığına uğrattın,” dedi babam gözlerindeki ifadeyle sözleri örtüşürken. “Senin tek bir sözünü bile ikiletmeden, seni bir an olsun sorgulamadan geçti ömrün çünkü sen benim canımsın. Sen benim canımsın, Neva... Fakat şimdi görüyorum ki hata yapan benmişim. Bana mantıklı bir açıklama bile yapamıyorsun.”

“Seni daha fazla üzmek istemiyorum,” diyebilirdim çaresizce. “Özür dilerim... Çok özür dilerim.”

Sesim bir vazoydu ve dudaklarımdan çıkanlar da yere düşmüş vazonun parçalarıydı. Her türlü paramparça olmuştum toprağıma suyumun veren adamı da incitirken. “Neden yalan söyledin peki?” diye sordu bu sefer. “Bir sebebi mi vardı? Bir şey mi oldu?”

“Hayır,” dedim kendimi sıkı sıkıya tutarken. “Sadece... Sadece,” diye mırıldandım ama kahrolası kelimeler bir araya gelmemek için sözleşmiş gibiydi. “Öyle olması gerekti. Yemin ederim seni üzmek için yalan söylemedim ben. Hem kötü bir şey de yapmadım, inan bana.”

“Kızım, ben sana kötü bir şey yaptın demiyorum,” diye açıkladı. “Bana yalan söyledin, olan bu. Evet, bu kötü bir şey ama beni sadece söylediğin yalan ilgilendiriyor.” Gözlerinin ucuyla Seyit Ali’ye ters bir bakış attı. “Bu çocuğu da tanımıyorum. Biliyorum, sen sana zarar verecek insanların yanında durmazsın ama...”

“Ben asla ona zarar vermem,” dedi Seyit Ali çabucak. “Ben kızıma yanlış bir şey yapmam, onu ve sizi üzecek bir şey yapmam.”

“Bunu bilmiyorum,” dedi babam. “Seni tanımıyorum, seni daha önce hiç görmedim ve nasıl davranmam gerektiğini bile kestiremiyorum.” Derin bir nefes aldı. “Bizi yalnız bırak.”

Seyit Ali bir süre durdu, sonra da sakince soluklanıp kafasını aşağı yukarı salladı. Yanımdan geçip gittiğinde yutkunarak babamın karşısında durdum. “Neva,” dedi yüzüme bakarken. “Bana bunu yaşattığına da inanamıyorum. Ne gibi bir sebebin vardı da bana yalan söyledin? Ben sana korku mu verdim yoksa seni baskıyla mı büyüttüm? Sana yeterince güven veremedim mi? Sana sevgi de mi veremedim? Eksik mi kaldım?”

“Hayır, baba. Asla!” dedim sesim titrerken. “Sen benim için her şeyin en iyisini yaptın, asla inkâr edemem ki. Hata benim. Ben yaptım her şeyi, eksik olan benim.”

Onunla ilk defa karşı karşıya gelmiştik, ondandı bu kırgınlığımız ve seslerimizin titreyişi. Babam bunun için kendini bile suçlamıştı çünkü ona ilk kez bu acıyı yaşatmıştı. Babam pes eder gibi geri çekildi. Kaşlarını çattım. Sakince gözlerime baktı ama keşke bağırıyorsa ve bana delicesine hesap sorsaydı zira sessizlik çoğu gürültüden daha çok sağır edici olabiliyordu. “Şu an başka bir şey demiyorum çünkü sana ne diyeceğimi de bilemiyorum. Neyin hesabını soracağımı da bilmiyorum. Tek bir şeyi bil, *hayal kırıklığısın.*”

Acıyla öne çıktım. “Baba, özür dilerim... Bak, gerçekten üzgünüm.”

“Bu bana söylediğin tek yalan da değil üstelik, bunu da biliyorum,” dedi. “Benden daha neleri gizlediğini bilmiyorum mesela.” Konuşmadım ve bu ona söylediklerinde haklı olduğunu göstermişti. Kafasını hafifçe sallayıp, “Bak, haklıyım işte,” dedi. “Tamam, senin istediğin gibi olsun, kızım.”

"Ama beni bir dinlesen," dedim son çare mırıldanarak. "Seni asla üzmem istemediğimi bilirsin. Bildiğini de biliyorum..."

"Hayır," diye kesti sözlerimi. "Hiçbir şey bilmiyorum. Şu an bu kadar mesafeli davranıyorsam kalbini kırmayayım, kendime hâkim olayım ve olaylar soğuduktan sonra seni dinleme şansım olsun diye... Şu an bu kadar sakinsem yaptıklarının değil, söylediklerinin beni üzdüğünü bil diye. Ben seni yargılamıyorum, ben seni kısıtlamıyorum ama buna da tepkimi koyarım. Serhan'dan beklerdim ama sen bana bunu yaşatmayacaktın!"

Gözlerim dolmuştu ve ağlamak üzereydim. İşte asıl meselemiz buydu. Babam, Serhan gibi olmadığım için daha çok severdi beni ve ben onunla arkadaş gibi geçinirdim. Hayatımda tek ihanetini tatmadığım, desteğini sonsuzca hissettiğim adama, babama yalan söyleyerek onu böyle cümleler kurmasına itmiştim. Kalbim acıdan titrerken babam asansör kapısına doğru ilerledi ve düğmeye basıp bana baktı. Hiçbir şey yapamadım. *Dur* desem, *dinle* desem olmayacaktı. Onun beni anlaması için sakın kalmasına ihtiyacı vardı. Kötü konuşmamak, beni yıkmamak için kendiyle kalmasına ihtiyacı vardı. İşte bu yüzden babamdı... Ve ben de onu hayal kırıklığına uğratan kızıydim.

Babam tek bir kelime dahi etmeden asansör kapısı açıldığında içeri girdi ve gözden kayboldu.

Kapıyı yavaşça kapattım ve sırtımı kapıyı yaslayarak kafamı öne eğdim. Kendimi sıkı sıkıya tutuyordum bağırmmamak ve ağlamamak için. Seyit Ali sakince yanıma geldiğinde karşımda durdu. Bir şey diyemiyordu. Dudaklarımı kemirmeye başladım tekrar, bu sayede kendimden hırsımı alabilirdim. "Salâğım ben," dedim. "Her şeyi hak eden bir aptalım."

"Hayır, değilsin," diye konuştu. "Böyle konuşma."

"Öyleyim," dedim ısrarla. "Yalancının önde gideniyim." Ellerimi yumruk yapıp gözlerimi sımsıkı kapattım. "Söylediklerinde haklı. Yalancıyım ve hayal kırıklığıyım. Bundan ötesi olamaz ki. Hiçbir şeyim ben."

"Şşşt!" diye uzandı elleri yüzüme, eğik olan çehremi kendine doğru kaldırdı. Ağlamamak için dolmuş gözlerime baktı. "Hiçbir insan dört dörtlük değildir, bunu çok iyi biliyorsun. Ben de başkaları için hayal kırıklığı oldum, başkalarını üzdüm ama bunu onlar üzülsün diye yapmadım ki. Senin babanı ne kadar sevdiğini biliyorum, onun da seni nasıl sevdiğini gördüm. Emin ol, başka bir baba ya da herhangi bir insan olsaydı çok daha ağır tepkiler verirdi ama o yapmadı." Bana bir adım yaklaştı ve daha yakından baktı. "Sakın kendine haksızlık etme. Böyle bir insan değilsin."

"Bu öylesine bir kırgınlık değil ki. O bana sonsuz güveniyordu ama ben yoktan yere güvenini sarstım, Onu üzdüm."

"Birini üzmenin neler hissettirdiğini çok iyi bilirim." Yanağını hafifçe kafamın üzerine yatırdı. "Ama kendini üzme asla izin vermem."

Kendimi usulca göğsünden çektiğimde ellerimle hızla gözlerimin altını sil-dim. Ağlamamıştım ama parmak uçlarımda varlığı hissedilir bir ıslaklık vardı. Burnumu çekip, “Ben gideyim artık,” dedim. “Zaten neden hâlâ buradayım, onu da bilmiyorum.” Söylediğim şey, onu bana dümdüz bakmaya ittiğinde kafamı sakince sağa doğru yatırdım. “Seni kastetmedim, senin hiçbir suçun yok. Benim hatam, tamamen benim hatam.”

“Beni boş ver,” dedi omzunu silkerek. “Baban bana her şeyi diyebilir ama seni kırsın istemiyorum.”

Beceriksizce tebessüm ettim. “O beni kıramaz çünkü ben onu çoktan kırdım bile.”

“Eve mi gideceksin?”

“Hayır,” dedim çantamın fermuarını açarken. “Babamla konuşmam gerek. Tabii önce kendimle kalmalıyım.” Soluklandım. “Ve her şeyden önce evi de kontrol etmeliyim. Babama burada olduğumu kim söyledi peki? Kim ispiyonladı bizi?”

“Eğer ki bu işin altından da o abin olacak döl çürüğü çıkarsa bu sefer ke-man dövmesi yerine kanayan gül dövmesi yaptırırım ama sırtına değil, oturma organına!”

Keyifsizce homurdandım. “Sanatsal çalışıyorsun bu aralar.”

“Hem de ne sanatsal.”

Kafamı iki yana salladım. “Serhan’ın söylediğini sanmıyorum. Babamla araları iyi değil. Hem o söylemez, gelir direkt basar.”

“O biraz sıkar,” dedi sertçe.

Hafifçe göğsümü kaldırıp indirdim. “Bilmiyorum ama Serhan olmadığına eminim. Her kimse de onu bulacağım. Bir sanatsal çalışma da ben yapayım, bakalım nasıl oluyormuş?”

“Çok zevkli oluyor.”

Gözlerimi devirerek gülümsedim. “Sersem.”

Gülümsememin sönmesine müsaade etmek istemedi. “Kahvaltı hazırladın ve onu yemeden gidecek misin yani? Şu an hassas olduğun için üzerine gelmeye çalışıyorum ama biraz sakın kal, olur mu?”

Ona dik dik baktım. “Bunu da bana sen mi diyorsun yani? Sakın kal?”

Dudaklarını sarkıttı. “Ben sakın kalamam ama sen kal.”

“Ben hiç kalamam,” dedim inatla. “Kendimi biliyorum. Bir hata yaptım, onu kırdım ve bir şekilde düzelteceğim bunu. Eskisi gibi olmasa da deneyeceğim. Sonra da kendi işimi halledeceğim.” Kıyafetlerimi çantamın içine koyduktan sonra fermuarını kapattım.

Seyit Ali yüzüme bakarak, “En azından kahvaltını yap,” diye söylendi. “Zaten her şey çok taze. Bir de bu ruh hâliyle seni kendinle mi bırakayım?”

“Kendimle kalmam gerek,” diye baktım yüzüne ölü gibi. “İçimdeki her şey bitti sanki. Birini kırdıktan sonra gülemiyorum, gülsem de sahici davranamıyorum. Ben biraz kendimle kalayım, sonra seni ararım.”

Bunu hiç istemiyordu ama zorlamak da fayda etmeyecekti, bunu da bal gibi biliyordu. Hazırladığım kahvaltı öylece masada kalmıştı. Üzerime çekidüzen verdikten sonra kapıya doğru yürüdüm. Seyit Ali ciddi manada çaresizce duruyordu ve bana engel olmak için çırpınıyordu ama tavrımdaki kararlılık onun dudaklarına bir kilit vurmuştu. *Kal* dese de gideceğimi biliyordu. Yanında üzülme değil, kendimle üzülme ve düşünme istiyordum çünkü bunun sorumlusu bendim. Ayakkabılarımı giydim ve suratına baktım. “Dün gece için teşekkür edemedim,” dedim sakince. “Söylediklerin için.”

“Teşekkür etmen için söylemedim,” diye mırıldandı. “Öyle olduğun için söyledim.”

“Yine de çok özeldi,” dedim saklamadan. Gülümsemeye çalıştım çünkü bu suratımı hak etmiyordu ama ben de duygularımı saklamak konusunda her zaman ustaca davranamıyordum. Derince soluklanarak çantamı sırtlandım. Kafamı yere eğip kaldırdığımda dudağımın kenarını kıvırdım ve hayretle güldüm. “Ben bu eve ne zaman gelsem hiç iyi şeyler olmuyor. Sanırım evrenin bir mesajı var ve ben akıllanmıyorum.”

“Sorun buysa evimi değiştirebilirim,” dedi tok bir sesle. “Senin için.”

“Bu başka bir şey.” Birkaç saniye sonra devam ettim. “Her neyse, yeterince garip bir sabah oldu zaten. Konuşup halletmem gereken meseleler var. Sonra haberleşiriz, olur mu?”

“Tamam,” diye kabullendi. “Zaten başka şansım yok ki.”

“Seni kırmak istemediğimi bil,” dedim gitmeden önce aklımın yarısını da burada bırakmamak için.

Seyit Ali gözlerime bakıp, “Beni umursama,” diye konuştu. “Sen şu kırgınlığından kurtul ve kendini suçlamayı bırak yeter.”

Sakince nefes alıp verdim ve gözlerimi de aynı dinginlikte açıp kapattım. Sonra da onunla vedalaşarak evden ayrıldım.

Bir müddet kendimle baş başa kalıp iç mahkememde bir yargıya vardıktan sonra babamın evine geldim. Evet, her şey çok tazeydi ama ben sabırsızdım. Bunu hemen halletmezsem tüm gün, belki de daha uzun bir süre ruh gibi etrafta dolanacaktım. Bunu da hak ediyordum ama babamın da üzülmesine razı değildim. Derin bir nefes alıp vererek kapının zilini çaldım. Serap abla sevecen bir ifadeyle kapıyı araladığında, “Hoş geldin, Leyla,” dedi.

“Hoş buldum,” diye baktım yüzüne. “Babam evde mi?”

“Evet, içeride. Gel lütfen.”

Kapıyı iyice araladı, içeriye adım atmamla göğsümde inanılmaz bir baskı oluştu. Kendimi tutarak salona doğru ilerledim ve babamı oturma odasında

elleri cebinde dışarıyı izler hâlde buldum. Pencere önünde duruyordu. Serap abla hiç rahatsızlık vermeden mutfağa doğru ilerlerken sakın olmaya çalışarak küçük adımlarla babamın yanına ilerledim. Çaprazında durarak dudaklarımı ısırdım ve çantamın kemerini sıktım. Babam, "Neva, hâlâ sinirliyim," dedi. "Şu an konuşacak doğru zaman değil."

"Baba, lütfen konuşalım," dedim. "Sana anlatayım, sonra yine kırıl bana. Beni dinle lütfen."

"O an sorduğumda mantıklı bir açıklama yapmadın, şu an seni dinlesem ne işe yarayacak?"

"O an şok içerisindeydim," diye itiraf ettiğimde yüzünü sağa doğru çevirip gözlerime baktı.

"Niye acaba?" diye sordu. "O an neden şok içerisinde kaldın? Ben izah edeyim," deyip temelli bana döndü. "Söylediğin yalan ortaya çıktı diye."

"Seni utandırmak ve yüzünü kızartmak istemedim."

"Bunu senden beklemediğim için bu tepkiyi veriyorum," dedi ağır ağır. "Aynı şeyi Serhan yapsa umurumda olmaz çünkü ondan her şeyi bekliyorum." Kendi kendine homurdandı. "Zaten onun beni baba yerine koyduğu mu var?" Canının acıdığını nasıl da hissediyordum böyle? Yüzüme doğru hafifçe eğildi. "Ama sen? Ama sen, Neva? Bana kocaman bir yalan söyledin. Evde olduğunu sanıyorum ama kızım, tanımadığım birinin yanında kalmış! Üstelik ortadaki tek sorun yalan da değil, kızımın kimlerle arkadaşlık kurduğunu bilmemem."

"Kötü biri değil," dedim sessizce. "Seyit Ali, gerçekten kötü biri değil ve bana zarar vermez."

"Sana *Neva* dedi," diye mırıldandığında kafamı hızla kaldırıp küçülmüş gözlerimle babamın gözlerine baktım. "Sana benim seslendiğim gibi seslenecek kadar mı büyük bir şey var aranızda? Babana yalanlar söyleyecek kadar mı tanıdın onu?"

"Sana şimdi onu mu anlatayım?"

Gözlerini irileştirdi. "Evet, onu anlatacaksın. Kimlerle ne yaptığını, kimlerin yanında kaldığını bilmek benim en doğal hakkım. Ama bana mantıklı bir açıklama yap önce."

"Sana yalan söyledim çünkü izin vermeyeceğini biliyordum. Seyit Ali'yi anlatmadan onunla kalmama izin vermezdin. Aslında mantıklı bir açıklaması yok, sadece aptallığımdan. Yani..."

"Kaç yaşında?" diye sordu. "Öğrenci mi? Ne iş yapıyor peki?"

"Öğrenci ve yirmi bir yaşında," dedim. *Dövüşçü ve yarışçı olduğunu söylesem adama inme inerdi maazallah!* "Hatta konservatuvar öğrencisi."

"Nerede tanıştınız?"

"Arkadaş grubu vesilesiyle," dedim açık açık. "Hem iyi biri olmasa ya da bana kötülüğünün dokunacağını bilsem durmam ki orada."

“Geçen gün Burçin’in ima ettiği çocuk bu muydu?” diye sordu bir anda.

“Evet,” dedim düz bir sesle. “Ama o zaman şimdiki gibi değildi.”

“Şimdiki gibi?” diye kaldırdı sol kaşını. “Şimdi ne durumdasınız?” Sustum. Babam ellerini cebinden çıkarıp kendini bir adım arkaya itti. “Bak, ben burada seni arkadaş gibi dinlemeye çalışıyorum. Sana kızmıyorum, seni kalbin için yargılamıyorum ama bunları bana anlatmaya mecbursun. Madem hayatında biri var, kim olduğunu bilmem gerek, benim ona güvenmem gerek... Tabii önce sana tekrar güvenmeliyim.”

O nefes boşluğundan sonra söylediği şey benim nefesimi tıkadığında yeniden parmaklarımla oynamaya başladım.

“Neva,” diye anlamaya çalıştı beni, ben karşısında suskun kalmaya devam ettikçe. “Benim neye kırıldığımı biliyorsun, değil mi? Evet, seni anlamaya çalışıyorum. Genç kızsın, birini sevebilirsin, birine âşık olabilirsin ve kalbin sana bir süre şey yaptırabilir ama çok rahat yalan söylemene üzülüyorum. Sen bana bunları anlatmış olsan ben seni odaya mı kapatacağım yoksa seni dövecek miyim? Böyle bir insan mıyım ben? Senin bu yaptığın şey tamamen kendimi sorgulatmaya itti beni. Demek ki sana yeteri kadar iyi bir baba olamamışım.”

“Hayır, kendini suçlama,” dedim tekrar. “Sana diyorum ya işte, ben yaptım ben. İnan ben de çok üzgünüm. Böyle olsun istemezdim. Özür dilerim, baba. Seni asla üzme istemedim.”

Beni anladığını biliyordum ama gözlerindeki bu kırgınlığı bir türlü yok edemiyordum. Şimdi yok etsem bile bir daha bana kolayca güvenmeyecekti, bunu biliyordum. Olduğu yerde öylece bana bakmaya devam ederken sakince soluklanarak, “Tamam,” dedi.

Heyecana kapıldım. “Neye tamam?” Hevesle gülümsedim. “Barıştık mı?”

Gülümsemeye çabaladı. “Küs değiliz ama...”

“Tamam, söz,” dedim hızlı hızlı. “Söz, üzmeyeceğim seni bir daha. Hem ben seni kırmak istemedim ki. Bu zamana kadar seni kırmadım bile, kıramadım, şimdi...”

Bu sefer de o benim sözümü kesti. “Şimdi hayatında bir çocuk var ve buna mecbur kaldığını düşünüyorsun ama yanlış. Neyse,” dedi. “Bu hissettiğin şey sana hatalar ve yanlışlar yaptırabilir ama bana sakın bir daha yalan söyleme, tamam mı? Çünkü gerek yok. Ben seni her zaman dinlerim, her zaman yanında olurum ve olacağım da. Babanım ben senin.”

“Biliyorum, elbette.”

“Ama o çocuğa güvenmiyorum,” diye mırıldandı. “Pat diye kabullenecek biri değilim, bunu bil. Elbette ki kalbine saygı duyuyorum ama benim kızımı almak öyle kolay değil.”

“Baba, sakın olur musun? İşler o raddeye gelmedi. Kimse bir yere gitmiyor, sakın.”

“Zaten gidemez,” dedi. “Okulunu okuyacaksın.” Bu konu sevmediğim ve istemediğim yerlere giderken babam, “Peki, annenin haberi var mı?” diye sordu.

“Haberi yok,” dedim.

“Çok güzel,” diye geri çekildi.

“Peki,” dedim ortam sakinleştğinde. “Orada olduğumu nereden öğrendin, baba? Beni mi takip ettin yoksa biri mi söyledi yerimi?”

Kaşlarını çattı. “Özel bir numara yerini mesaj attı. Başta konduramadım ve dalga geçiyor sandım ama adını da verince iyice tedirgin oldum. Sana sonuna kadar güvendiğim için oraya gitmek istemedim ve kendimi haksız çıkarmak için mesaja uydum. Hatta çok rahattım çünkü öyle olmadığını biliyordum ama sen kapıya çıkınca...” Omzunu silkti. “İnan bana, haksız çıkmayı her şeyden çok isterdim, kızım.”

İçimdeki duyguları bastırdım ve mesajın kimden olduğunu düşünmeye başladım. O sırada Burçin içeri girdi ve bize seslendi. “Annem bir şeyler hazırlamış, hadi gelin.”

Duraksadım ve Burçin’in yüzüne baktım. *Burçin olabilir miydi?* Biz onunla başından beri düşmandık ve dün bir anda her şey normalmiş gibi davranmaya başlamıştı. Aklıma direkt o gelmişti. Onun dışında bir sürü kişiye daha şüphe koyabilirdim. *Ozan, İpek, Berrin...* Hepsi olabilirdi, sonuçta beni sevmiyorlardı ama şu an bana en yakın kişi Burçin’di. Yine de umarım yanılan ben olurum. Aksi takdirde bunun bedelini çok ağır öderdi, bunu her kim yaptıysa ödeteceğim gibi.

Babam, “Geliyoruz,” dediğinde bir şey diyemedim. Serap abla, kurabiye ve kek yapmıştı. Çayları koyarken, “Senin sınavın nasıl geçti, Leyla?” diye sordu. “Babandan aldım haberleri ama yine de sana da sormak istedim.”

“Teşekkür ederim, güzel geçti,” dedim geçiştirir gibi. Bakışlarımı Burçin’e çevirdim. Bana sakın sakın bakıyordu, tıpkı dünkü gibi. Ona bunu sormalıydım, hem de hiçbir çekincem olmadan ve planlar yapmadan. Sofradan kalktığımızda onunla konuşacaktım.

On beş dakika süren bir boğaz alışverişinden sonra ayaklandım. “Ellerine sağlık, Serap abla. Çok güzel olmuş.” Serap abla tebessümle gözlerini kapatıp açtı. Elime tabakları aldım ve Burçin’e göz ucuyla baktım. “Sofrayı biz toplarız Burçin’le.”

“Yok, kızlar, siz zahmet etmeyin,” diye itiraz ettiğinde Burçin sakince bana uyararak bir tabak aldı ve ikimiz birlikte mutfığa girdik. Sofradaki tabakları buraya taşıdığımızda direkt kollarını sıvadı ve öylece tabaklara baktı. Sanki daha önce hiç mutfığa girmemiş gibiydi.

Onu öylece izlerken kapıyı yavaşça kapattım ve durduğum yerde Burçin’e direkt sordum. “Babama özelden mesaj atan sen miydin?”

“Anlamadım?” dedi bir anda çehresini bana çevirdiğinde. Sarıya dönük saçlarını omzundan geriye doğru itti. “Ne mesajı?”

“Bak, eğer arkamdan iş çevirip bana tuzak kurduysan...”

“Bir dakika ya!” dedi şaşkınlıkla. “Ben şu an neyden bahsettiğini anlamıyorum. Sen iyi misin? Ne oluyor?”

“Sen neden bir anda bana iyi davranmaya başladın?”

“Farkında değilim.”

“Dalga mı geçiyorsun benimle?”

“Leyla,” dedi bedeninin tamamıyla bana dönerken. “Neden bahsettiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Her kim ne yaptıysa o ben değilim, anladın mı?”

“Sana güvenmiyorum ki,” dedim saklamadan.

Omuz silkti. “Güvenmek zorunda değilsin zaten. Sana kendimi kanıtlamak zorunda da değilim ayrıca.” Güldü. “Hayır, işim gücüm yok, oturup sana tuzak mı kuracağım? Ha, bir de Bülent amcaya özelden yazacağım?” Genzini temizledi. “Tamam, anlıyorum. Birbirimizi sevmiyoruz ve güvenmiyoruz ama sana tuzak kurmam.”

“Sen öyle diyorsan öyle olsun ama bu işin arkasından sen çıkarsan fena olur.”

“Çıkmazsam gelip paşa paşa özür dileyecek misin peki?”

“Dileyeceğim,” dedim.

“İyi,” diye güldü. “Şimdiden dileyebilirsin çünkü çok geçmeden bunu yapmış olacaksın.” Ona ters ters bakıp tabakların üzerindeki kurabiyeleri toplama-ya başladım.

Babamın evinden ayrılırken dünkü alışverişte aldığımız kıyafetleri orada bıraktım. Şu an ihtiyacım yoktu. Sakin adımlarla yolda yürürken telefonuma uzandım ve Seyit Ali’yi aradım. Çok bekletmeden telefonuma dönüş yaptı. “Neva, iyi misin?”

“İyiym,” dedim onun aksine daha sakin bir ses tonuyla. “Babamla konuştuk. Her şey eskisi gibi oldu diyemem ama toparladık bazı şeyleri.”

“Kızdı mı sana, bağırды mı?”

“Hayır,” diye devam ettim. “Bir şeyler sordu, ben de söyledim.”

“Ne gibi?”

“Seni sordu mesela?”

“Beni mi sordu?” dedi ilgisi daha çok çekilirken. “Ne sordu? Sen ne cevap verdin? Kızım, anlatsana işte. Sabahtan beri meraklan kurudum lan!”

“Su iç.” Birkaç saniye cevap vermedi. “Tamam, tamam,” dedim gülümserken. “Kusma.” Derin bir nefes alıp verdiğinde daha çok güldüm ve sonra

toparlayarak konuştum. “İşini gücünü sordu. Ben de boş beleş gezen, ülkeye gram faydası olmayan manyağın teki dedim.”

“Sen ne zamandır böyle adamlardan hoşlanır oldun?”

“Ne?” dedim bir anda adımlarımı durdurup gülmeye tekrar başladığımda. “Ben senden hoşlanıyor muyum yani? Bayılıyorsun valla yazıp çizmeye.”

Güldü. Gülüşü içimde öldürdüğüm her ne varsa onları diriltecek kadar dokunmuştu kalbime. “Tamam, ben biliyorum nasılsa, sen söylemesen de olur,” dedi. “Cidden böyle söylemedin ama değil mi?”

“Saçmalama,” dedim yürümeye devam ederek. “Sadece senin de öğrenci ve yirmi bir yaşında olduğunu söyledim. Dövüştüğünü ve yarışlara katıldığını bahsetmedim ama ileride bunları da öğrenirse... Bilmiyorum, pek hoşuna gitmeyebilir.”

“Senin hoşuna gidiyorsam babanı dert etme.”

“Ay, sen iyice manyaklaştın ya!” dedim gülerek.

Seyit Ali, “Neredesin sen?” diye sordu.

“Yürüyorum,” diye cevapladım. “Önce bir eve gitmem gerek. Belki bugün Semih’le buluşuruz.”

“O niye?”

Sakince cevapladım. “Zor zamanlardan geçiyor ve yanında olmalıyım. İyi arkadaşlar böyle yapar çünkü.”

“Sorunu ne?” diye sordu sonra. “Benim yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Hayır,” dedim. “Sana da anlatmayayım şimdi, belki istemez bilmeni. Sadece çok kötü günler geçiriyor ve yanında olmak istiyorum.”

“Sen öyle diyorsan,” diye mırıldandı.

Gülümsedim. “Ben kapatıyorum o zaman,” dedim. “Sonra görüşürüz.”

“Ne kadar sonra?”

“Çok uzun sürmez ama babamın gözüne batacak bir şey yapmamam gerek. Daha tam düzelmedi durumumuz, o yüzden.”

“Tamam, seni zora sokmam,” dedi düz bir sesle. “Eve gidince mesaj at. Aslında bana her an mesaj at sen.”

Gözlerimi irileştirdim. “Çip tak bence, kolay yolu.”

“Düşünmüyor değilim.”

“Ruh hastası,” diye gülerek ona veda ettim. “Tamam, hadi kapatıyorum... Kapattım.”

Telefonu yüzüne kapattım ve gülerek ekrana baktım. Onun da güldüğünü bildiğim için daha geniş güldüm. Eve gidene kadar moralim, sabahkinden daha iyiydi.

Eve geldiğimde teyzemlerin hâlâ gitmemiş olması ayrı bir durumdu. Sırtımdaki çantayı elime alarak odama girdiğimde Hilal ve Elif'i yine burada bulmam, pek de şaşıracağım bir durum olmamıştı. Hilal, "Leyla?" diye baktı gözlerime. "Dün konuşamadık, sınavın nasıl geçti? Hiç evde durmuyorsun sen de."

Canım benim, nasıl da alttan alttan laf sokmaya çalışıyor... Her şey yolundaymış gibi gülümsedim. "Güzel geçti," dedim. "Dün babamlaydım, hani hafta sonları onun yanına gidiyorum ya ben? O yüzden. Keşke sen de biraz konum değiştirsen, sürekli yatağımın üzerindesin de!"

"Yatağını mı kıskandın şimdi de?" diye güldü alay eder gibi. "Yemedik."

"Hayır, kıskanmadım ama bir şeyler ima ettiğini fark edebiliyorum," dedim açık açık. "Bunu yapmayı bırak."

Elif sadece bizi dinliyordu. Hilal elindeki telefonu indirip bana ciddiyetle yöneldi. "Sen iyi misin? Neyi ima edeceğim?"

Derin bir nefes alıp verdim ve onunla uğraşmak istemediğim için konuyu kapatmaya karar verdim. Zaten o sırada annem içeri girdi. "Hoş geldin," dedi yüzüme bakarak. "Sınavın nasıldı? Daha detaylı anlat."

"Güzeldi işte," dedim kuru bir sesle. Annemin odaya geliş maksadı çok farklıydı ve bunu gözleriyle belli etmişti.

"Kızlar, siz bir çıkın," diye baktı Hilal ve Elif'e. Kızlar odadan çıktıktan sonra kaşlarımı çatarak yaşattığı bu durumun altında yatan sebebi beklemeye başladım. Annem bir şey söylemeden direkt dolabımın kapağını açtı ve Seyit Ali'nin tişörtünü eline alıp bana gösterdi. İster istemez gerildim. "Kimin bu?" diye sordu sert bir sesle.

"Benim."

"Yalan söyleme bana," diye devam etti ısrarla.

"Söylemiyorum," dedim üzerimdeki rehaveti belli ettirmemeye çalışarak.

Annem bana bir daha bakıp tişörtü önce kendi kokladı, sonra da bana koklattı. "Senin kokun değil bu. Erkek parfümü kokuyor!" Yüzümde gözle görülür bir gerilme meydana geldiğinde annem beni kapana kustırdığı bir fare gibi kolumdan yakaladı ve üzerime eğildi. "Kimin bu?"

"Benim," dedim gözlerine bakarak.

"Bak, hâlâ alay ediyorsun!" derken annemin sinirleri iyice gerildi. Kolumu kavrayan parmakları tıpkı bir kelepçe gibi yerini orada sabitledi ve burnundan sertçe soluk aldı. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki beni mahvedecekti. "Abinin haberi yok ama haklı söylediklerinde. Sana hesap sormuyorum, önünü arkayı kollamıyorum diye kim bilir ne boklar yiyorsun? Utanmıyorsun değil mi hiç?"

"Ben kötü bir şey yapmadım," dedim kendimi tutmaya çalışarak zira az sonra bu kadar sakın kalacağımı sanmıyordum.

Annem devam etti. "Abine söyleyeyim mi? Kırsın bir yerlerini!"

Güldüm. "Denesin sıkıyorsa. Gerçi o tipte elini kaldırırsa beli kırılır."

"Bak, seni uyarıyorum, Leyla!" dedi annem dişlerini sıkarak. "Eğer ki tahmin ettiğim gibi..."

"Ne tahmin ettiğin gibi?" diye çektim hızla kolumu ve ondan kurtuldum. Gözlerim bir anda büyüdü ve bunun olacağını ikimiz de biliyorduk. "Hadi söylesene, ne tahmin ettiğin gibi? *Fahişe mi oldun*, demeye dilin varmıyor, değil mi? İşte sen bu kadarsın! Sen bu kadar kötü bir annesin, bana bunları söyleyecek ve söyletecek kadar!" Elindeki tişörtü aldım. "Ben yanlış bir şey yapmadım ve yapmıyorum. Kendin diyorsun, önünü arkayı kollamıyorum diye... Annesin ya sen, anne! Ne derdim var, ne sorunum var, bir günden bir güne gelip sordun mu? O sahnede bile seni düşündüm ben, sırf insanlar seninle gurur duysun diye! İşte bu kadar malım! Anca hesap sor, anca bağır ve çağır. Başka bir işe yaramazsınız ki!"

Annem söylediklerimi öfkesinden bir şey kaybetmeden dinlemeye devam ederken keyifsizce güldüm. "Hem senin nereden aklına geldi bir anda benim dolabımı kurcalamak?" diye sordum. O esnada kapının arkasında tıkırtılar duydum. "Ben biliyorum," diyerek hızla kapıyı açtığımda Hilal'in kapıyı dinlediğini gördüm. Şaşkınlıkla kendini geri çektiğinde ona dik dik baktım. "Amacın ne senin? Götün arşa çıktı mı bunu yapınca?"

Kaytarmaya çalıştı. "Üf, ne diyorsun?"

"Kes!" dedim öfkemi kontrol edemezken. "Yemem ben bunları. İki dakika rahat duramadın, değil mi? İki dakika bir açığımı bulamadan duramadın."

Elif ve Makbule teyzem arkadan belirlediğinde Hilal onlardan cesaret alıp diklendi. "Bak, benimle düzgün konuş! İyice artist bir şey olmuşsun ama ben senin o burnunu yere indirmesini de bilirim."

Gözümle onu yedim. "Hadi bir denesene, Allah aşkına."

"Leyla bak, kuzenimsin. Akıllı ol!"

Güldüm ama bunun nasıl bir gülüş olduğunu deli gibi biliyordu keza ben de. Bir adım öne çıktığımda teyzem aramıza girdi. "Kızlar, ne oluyor size? Neyi paylaşamıyorsunuz?"

"Kızına söyle, teyze," dedim hızla. "Burnunu sokmaması gereken yerlere sokmaya bayılıyor."

"Bak ya," dedi Hilal gülerek. "Benim senin dolabınla bir işim olmaz."

"İstediyin kadar diret, senin söylediğini bal gibi biliyorum," dedim inatla. "Eline ne geçti peki? Mutlu oldun mu?"

"Kızlar, ne oluyor?" dedi teyzem olayları geriden takip ederken. Elif'in suskunluğu gözlerimden kaçmamıştı çünkü haklı olduğumu biliyordu. Teyzeme elimdeki tişörtü gösterdim ama hedefteki ben değildim. "Bu kız, ispiyoncunun teki. Sana ne benim dolabımdan, tişörtümden?"

Teyzemin bakışları Hilal'in üzerine çevrildiğinde daha fazla kaçamadı ve dilini çabucak dudaklarına götürüp konuşmaya başladı. "Evet, ben söyledim. Sen de yalancısın işte. Erkek reyonundan giyiniyormuş da bilmem neymiş? Karşında geri zekâlı mı var kızım senin?"

"Kafayı benimle mi yedin lan sen?"

"Kafayı yiyen sensin," dedi. "Her konuda bu kadar iyiymişsin gibi şişiril-mene anlam veremiyorum. En güzelimiz, en iyimiz sensin. Tamam."

Hayretle gözlerim büyüdü. "Derdin buydu yani? Kuduruk!" Ağzını şaşkınlıkla açtı ve güldü. Devam ettim. "Evet, her konuda iyiyim. Ben var ya ben, mükemmelim! En iyisi hep ben oldum, en güzeli de hep ben oldum! Ama dua et, yanında duran ve sana destek olan bir annen var! Kıymetini bil."

O an herkes sustu ve gözlerdeki öfke anlık durdu. Annemin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bu zerre umurumda olmadı. Herkes susmuşken içimdeki öfkenin ritimleri hız kesmedi ve geriye giderek üzerimdeki tişörtü çıkardım ve Seyit Ali'nin tişörtünü üzerime geçirdim. Hızla çantamın içinden birkaç bir şey çıkardım ve gerekli olanları bırakıp onu sırtlandım, sonra da onlara bakıp, "Nasıl, yakıştı mı?" diye sordum. Cevap veren olmadı. Ben cevapladım. "Nutkunuz tutuldu, biliyorum."

Telefonuma uzandım ve odamın kapısına doğru ilerledim. Hilal'in önünde durarak gözlerimle ona meydan okudum. "Bir ara gel, sana da mükemmel olma dersleri vereyim ama herkes de aynı karşılığı vermez, haberin olsun. Hamur önemli çünkü." Kulağına yaklaştım. "İnsanın hamurunda başkasının ayağını kaydırmaya çalışmak değil, kendi ayaklarının üzerinde sendelemeden yürümeye çalışmayı hedeflemek olmalı."

Hilal hiçbir şey söyleyemeden öylece bakakaldığında dış kapıya doğru ilerledim. Annem peşimden geldi ve beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun sen?"

Ayakkabılarımı elime aldım ve ona baktım. "Umurunda olduğunu sanmıyorum."

Annem öylece bakakalırken kendime bunu daha fazla yaşatmadan çabucak dışarı çıktım ve ayakkabılarımı giydim. Gergindim, sinirliydim ama bunu kontrol edebilirdim. Tişört, pantolonumun içinde duruyordu ve onu hafifçe düzelterek telefonuma baktım. Sonra da evden uzaklaşarak Semih'i aradım. Semih saniyeler içinde telefonu açarak, "Leyla?" diye seslendi.

"Semih, nasılsın?"

"İyiyim de... Sen iyi misin?"

"Ben de iyiyim," dedim sakince. "Seni merak ettim. Vaktin varsa buluşalım mı?"

"Tabii," diye cevapladı düz bir sesle. "Ben birazdan çıkarım, sen neredesin?"

"Dışarıdayım ben."

"Tamam o zaman, sen bir yere geç otur ya da konum at, neredeysen ben oraya gelirim."

"Olur. Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım ve ilerlemeye devam ettim. Çok geçmeden bir kafenin bahçesine oturdum. Semih gelene kadar da buz gibi bir soda içtim. O da beni çok bekletmemişti. Sakince sandalyesini çekip oturduğunda, "N'aber?" diye baktı gözlerime.

Gülümsedim. "İyidir, senden?"

Omzunu silkti. "Ben de öyle, idare ediyorum."

"Annen aramadı mı hiç?"

"Hayır," diye cevapladı buz gibi bir sesle. Gözlerinde bana değil de kendine karşı koyduğu o mesafeyi gördüm. Eski Semih değildi, sanki hayat ondan tüm enerjisini almış da bir gece de büyümüş gibiydi. *Büyümek zorunda kalmış gibiydi.*

Toparlanarak gözlerine yaklaştım. "Peki, iş bulabildin mi? Yani nasıl geçiniyorsun? Baban yardım ediyor, değil mi?"

"Babamın da umurunda değilim," dedi. "Ki verdiği para sigaramı zor karşılıyor, Leyla." Umutsuzca ekledi. "Dün arkadaşlarla buluştuk demiştin ya, iş bakacağız. Er geç çalışırım." Ona nasıl baktığımı bilemediğim anlarda gülmeye başladı ve kendinden kaçtı. "Ya, sen bırak beni. Sen nasılsın asıl?"

"Gördüğün gibi."

"Acayip iyi görünüyorsun," diye güldü. "Gerçekten."

Kafamı iki yana sallayarak, "Sağ ol ya," dedim. Sonra da dudaklarımı sarkıttı masanın üzerinde duran soda bardağını elime aldım. "Aslında bir meselem var, onu hallettiğim an çok daha iyi olacağım."

"Neymiş?"

"Birini haşlamam gerek de."

"Allah Allah," diye gülerek kendini biraz daha öne çekti. Kollarını masanın üzerine koyduktan sonra gözlerini kısıp gülmeye devam etti. "Kimmiş bu selası okunacak, vatandaş?"

"Berrin. Seyit Ali'nin grubundaydı ama şerefsiz çıktı, atıldı gruptan. Kız, bana kuruldu. Yetmedi, tuzak kurdu. Bugün o meseleyi halletmem gerek. İçim rahat etmeyecek."

"Hadi halledelim."

Kaşlarımı çattım. "Halledelim mi? Seninle mi?"

"Sen de beni bir beğenemedin gitti, Leyla?" diye sitem ederken gülümsedim ve saçlarımı arkaya doğru savurarak gözlerimi kısıtım.

"O yüzden söylemedim ya, ne bileyim, bir an öne atılınca garipsedim işte. Hem sen bulaşma, ben yapacağımı biliyorum."

"Kızım, canım sıkılıyor zaten," dedi Semih beni ikna etmeye çalışırken. "Benim de havam değişir belki. Hadi neredeyse, nereye gideceksek halledelim şu işi! Kıza bak lan, görmeden gaza getirdi beni! E sana bulaştıysa sonunu bil-sin!"

Semih arkasına yaslandı ve gülerek beni izlemeye devam etti. Telefonumu açıp rehber'e girdim ve Teoman'ı aradım. Bana yardım edecek tek kişi oydu çünkü Seyit Ali'ye söylemek istemiyordum. En azından ondan yardım istemem saçma olurdu. Telefonu kulağıma yasladım ve Teoman'ın açmasını bekledim. Beni fazla bekletmeden, "Leyla?" diye açtı telefonumu. "İşin düştü değil mi kız yine?"

Hayretle güldüm. "Pes!"

"Hadi gel, iki el oynayalım."

Yüzümü buruşturdum. "Teo, vallahi şu an senin espri görünümlü boş mizahını çekemeyeceğim... Bana yardım eder misin?"

"Ulan, hem saydır hem de yardım iste, bari mahsustan gül yüzüme de kandır beni."

"Tamam, Teo! Sen bu ülkenin aranan mizahşörsün, sen var ya sen, insanları gülmekten komaya sokarsın, kardeşim. Oldu mu?"

İkimiz de gülmeye başladığımızda Teoman, "Tamam, ne oldu?" diye sordu. Ses tonumu ayarladım. "Berrin'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Cehennem'in dibindedir."

"Ya, bak ciddi'im. O kızı bulmam gerek. Bana onu bulabilir misin? Ya da sizin sıklıkla takıldığınız bir yer var mıydı?"

"Yok, öyle senin de bildiğin yerler," dediğinde gözlerimi kararttım ve zihnimdeki ışığa tutunarak aklıma geleni söyledim.

"Peki, senden şunu istesem çok ileri gitmiş olmam herhâlde? Onu, Seyit Ali'nin dövuştüğü yer var ya, oraya çağırır mısın? Bu sayede şüphelenmez. Sen konuşmak için çağır onu ama kendin gelme. Ben gideceğim. Bak lütfen, bugün o kızı bulmam gerekiyor. Yetti artık!"

"Tamam, orası kolay da," dedi temkinli bir ses tonuyla. "Ne oldu yine? Bir şey mi dedi ya da yaptı sana? Sen bayağı bilenmişsin Berrin'e."

"Önceden yaşananları biliyorsun ve onun öylece kapanmayacağını söylemiştim. Şimdi bir şey daha yaptı, kesinliğini bilmiyorum ama ondan başkasına da artık ihtimal veremiyorum. O, Seyit Ali'nin evini biliyordu, değil mi?"

"Evet."

"Tamam işte," dedim dişlerimi birbirine sürttürerek. "Sen onu bir saat içinde oraya çağır ve gerisini bana bırak. Seyit Ali'ye de bir şey söyleme sakın, tamam mı?"

“Leyla, korkutma kızım beni,” dedi Teoman hafif bir endişeyle. “Bak, Berin’e ne yapacağını bilmiyorum ama bu işin sonunda çok daha büyük şeyler olabilir.”

Ona kızdım. “Teoman, ben efendi gibi yerimde durdukça *gel, ağzımı burunumu kır*, diye bağırıyor bu kız. Hadi dediğimi yap lütfen.”

“Peki,” dedi Teoman sakince. Sonra güldü. “Biraz sakın davran ama.”

Güldüm. “Bu konuda kimseye söz veremem.”

“Allah’ın manyağı.”

“Memnun oldum.”

İkimiz de gülmeye devam ettik ve sonra vedalaştık. Telefonu kapattığımda Semih gözlerini kısmış bir vaziyette bana bakıyordu. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu sormama bile müsaade etmeden ayaklanarak, “Madem bir saat dedin, hadi o zaman,” dedi. Kafamı salladım ve sodanın parasını ödeyip kafeden çıktık. Semih ile yan yana durağa doğru yürürken, “Gittiğimiz yer neresi?” diye sordu. “Dövüş falan dedin, ben pek anlamadım.”

Güldüm. “Seyit Ali, bir kafes dövüşçüsü.”

Duraksamadan usulca yüzünü bana çevirdi ve saf saf bakıp, “Ne?” diye sordu. Sonra da bunu bekliyormuşçasına, “Adam, matruşka bebeği gibi anasını satayım. Biz bir iş yapamıyoruz lan!” diye ekledi.

“Abartma, Semih,” dedim. “Yani tamam, birçok şeyi yapıyor ama sen de kendini aşağı çekme.”

“Leyla, sence bu normal bir durum mu?” diye sordu. “Çok tuhaf biri değil mi? Paraya ihtiyacı olduğu için mi bu kadar çok şeyi yapıyor yoksa? Hayır, seni de alıştırılmış baksana.”

“Paraya ihtiyacından değil,” dedim sakince. “Bilmiyorum, onu tanıdığımdan beri hep bu işlerin içindeydi. Neden bunları yaptığını sorduğum zaman bile doğru dürüst cevap alamadım ki. Aslında sormak da saçma. Kimse bana *neden keman çalışıyorsun*, diye sormuyor. Sorsalar *sana ne* der geçerim. Bu da öyle bir şey.”

Semih beni dinlerken dudaklarını sarkıtarak yavaş adımlarla mırıldandı. “Günden güne onu daha çok tanıyorsun, değil mi? Eskisi gibi değilsin. Yani bundan kastım, daha sakınsın onun hakkında konuşurken. *Anlıyorsun...* Bu güzel bir şey, inan bana.”

“Öyle olması gerekmez mi zaten?” dedim. “Kimse beni değiştiremez ama etkileyebilir. Beni daha sakın, anlaşılabilir ya da sevecen bir insan yapabilir ama kökten bir değişim asla.”

“Zaten bu senin gibi bir kız için imkânsız,” diyerek güldü. “Ya, geçtiğimiz zamanları hatırladım da... Seninle bu evreye geleceğimi asla düşünmezdim, biliyor musun? Elektrik santraliydin sanki. Dokunan patlıyordu.”

“Öyle oluşum, senin yavaş olmandan kaynaklı olmasın sakın?” diyerek güldüm.

“Utandım.”

“Ben de yedim bunu.”

“Şaka yaptım. Ben utanmaz, arlanmaz bir insanım. Bak, neyse ki yine her şey aynı yola çıkıyor; insanlar birbirini etkileyebilir ama değiştiremez. Sen ya da bu yaşadıklarım beni daha efendi, sakın ve düşünceli bir insan yaptı.”

“Bu çok güzel bir şey,” dedim yürüdüğümüz adımları izlerken ama Semih’in ses tonunda bir yorgunluk ve hüznü vardı. Onu böyle görmek ve duymak beni de üzüyordu. Moralini yerine getirmek için kendi çapımda bir şeyler anlattım. “Ama bazen o eski Semih’i özleyorum,” diye gülümsedim. “Serseri, uslanmaz ve yavaş olanını.”

“Sen iste, kraliçem,” diye uzattı kolunu boynuma doğru. “Sen iste, ben dünyanın en yavaşığı olurum.”

Yapay bir sinirle onu üzerimden ittim. “Sadece teoride ama pratikte değil.”

“Sen bilirsin,” deyip noktaladı.

Bir saate yakın bir süre içinde dövüşlerin yapıldığı mekâna geldik. Kapıda yine iri yarı, dövmeli bir adam vardı. Yanına gittiğimde bana sert bir bakış attı. Ona, “Bekleyecek miyiz burada?” diye sordum. “Seyit Ali’nin arkadaşlarıyız, merak etme.”

Adam hiç konuşmadan önümüzü açtı. Semih’e bakıp gözlerimle içeriyi işaret ettim. Birlikte o uzun koridorda ilerlerken Semih sessizce, “Sen...” dedi.

Dudağımın kenarını kıvırdım ve cümlesini tamamladım. “Alışırın, Semih.”

Bir şey söyledi ama anlayamadım. İçeride kimse yoktu ve Berrin’in soyunma odasında olduğunu biliyordum. Onu direkt korkutmak niyetinde değildim. Her şeyden emin olmam gerekiyordu. O yüzden Semih’e döndüm. “Bak, ben şimdi soyunma odasına gideceğim, bu kız kesin oradadır. Sen de kapının önünde bekle, tamam mı?”

Heyecanlandı. “Siktir lan, çok heyecanlı!”

“Salak,” diye güldüm. “Alt tarafı iki tırmık atacağım.”

“Senin attığın tırmıklar, pençe gibi anasını satayım, bilmiyoruz sanki.”

“İyi işte,” dedim gülümserken. “Bunu o da öğrenecek.”

“Tamam, hadi başlayalım,” diye sabırsızlandı. Sessiz olmaya çalışarak soyunma odasına doğru ilerledik. Semih biraz arkaya geçtiğinde sakince içeri girdim. İçeri girmemle tahmin ettiğim şey başıma geldi. Berrin buradaydı. Beni gördüğünde şaşırdı.

Ona hiçbir şeyi belli etmeden sakince kapıyı kapatarak aynanın karşısına geçtim. Bir şeylerle uğraşır gibi saçlarımı düzeltmeye başladım. Berrin’in

bakışlarını ısrarla üzerimde hissetmeye devam ettiğimde, “Hortlak mı gördün?” diye sordum. “Bir korktun sanki.”

Yüzünü buruşturdu. “Ne korkacağım senden?”

“Konuyu hiç uzatmayacağım,” dedim hızla. “Babama mesaj atınca eline ne geçti?”

“Anlamadım?”

“Anladın, anladın,” diye salladım kafamı aşağı yukarı.

“Of! Seninle uğraşamayacağım,” dediğinde direkt önünü kestim ve kollarımı göğsümden ayırarak indirdim.

“Ne geçti eline?” diye sordum sakince. “Bak, sana düzgün ve zekâna yakışır basit bir soru sordum. Eline ne geçti?”

Güldü ve beni kenara itmeye çalıştı ama onu öyle sıkı durdurdum ki kolunu kırabilirdim. “Ne yapıyorsun be?” diye dişlerini sıktı.

Kolunu bırakmadan gözlerine dik dik baktım. “Canımı sıkma! Bana bir cevap ver, senin yaptığını biliyorum çünkü.”

“Bak, neden bahsettiğini...”

“Berrin!”

“Bir dakika ya,” dedi yutkunarak. Titrediğini görüyordum. “Ben buraya Teoman’la buluşmaya geldim, bana mesaj atmıştı, yani...”

Aniden bir kahkaha patlattım. “Eee? Hep sen mi insanlara ihanet edeceksin? Bırak, biraz da onlar etsin!”

Kahkaham ve söylediğim şeyler gözlerini büyüüttüğünde aslında benden ve yapabileceklerimden ne kadar korktuğunu anlamama yetti. O kendi başınayken bir hiçti ve bunu biliyordu. Yine de ufak bir cesaret gösterisi sergilemeye çalıştı. “Defol önümden!” dedi hızlı adımlarla üzerime geldiğinde. “Kendini bir bok sanan kaşarın tekisin...”

“Ya,” dedim sözlerini kesip. Karşımda öfkeden deli gibi soluk alıp verdiği gülümseyerek, “Ama biliyor musun? Ben tost yapmaya bayılırım.” diye devam ettim. Sonra da sağ elimin tersiyle yüzüne okkalı bir tokat yapıştırdım. Yüzü dehşetle yana doğru savrulduğunda saçları da onunla hareketlenerek yüzünü kapattı. “Bak, sana şu an çok kötü şeyler yapabilirim, yemin ederim kendimden korkuyorum ama beni değil, senin yüzünden babamı üzdüğüm için yaparım fakat...”

Semih kapının dışından, “Leyla, düşündüm de bence bulaşmayalım,” dedi. “Gerçekten değmez.”

Berrin kıkırdadı ve kızarmış yüzüyle gözlerime baktı. “Bu kadarını mı yapabiliyorsun gerçekten?”

“Gazla çalışmıyorum.”

“Valla tam da öyle çalışıyorsun!”

Kollarımı göğsümde topladım. "Aslında yalan yok, buraya gelmeden aklımda çok başka şeyler vardı. Seni fena dövecektim ama şu an, şu dakika neyi anladım, biliyor musun?"

Derin derin nefes alıp veriyordu.

Gülümsedim. "Seyit Ali'nin bana deli olması seni çıldırtıyor ya, işte o zaman elimi bile kaldırmama gerek kalmıyor."

Kahkaha attı. "Sana gücüm yetmez demenin başka bir yolu mu bu?"

"Beni kışkırtamazsın."

"Aaa!" diye dikildi karşımda. "Baban senin nasıl yalancı bir kaşar olduğunu öğrenmedi mi yoksa?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Doğru konuş!"

"Yoo!" dedi ağzını yayararak. "Sen bir tokat atarsın geçer ama ben bir şey söylerim, düzenin bozulur."

Suratına püskürdüm. "Düzenim mi bozulur? Dengesize bak! Sen kimsin ki düzenimi bozacaksın?"

"Bilmem," dedi o kızıl bakışlarıyla. "Seni ayağıma getirdiğime göre bayağı önemli biriyim anlaşılan." Ona tepki vermedim. Çok tuhaf ama gözlerine baktığımda kafamdaki hiçbir şeye değmeyeceğini anladım. Berrin ise tam tersini gösterdi ve beni tahrik etmeye başladı. Diliyle dudaklarını ıslatıp, "Seyit, seninle birlikte oldu mu?" diye sordu ve kulağıma fısıldadı. "Yoksa o da anladımı senin bir işe yaramaz olduğunu? Yazık sana! Ama bu, namus timsali kızımız için fazla iddialı bir mağlubiyet olmuş!"

"Komiksin ve kullandığın dil mide bulandırıcı."

"Değilim," dedi ve ses tonu kulağıma tırmaladı. "Baban senin ne mal olduğunu gördü, zaten Seyit de çok geçmeden koyar seni kapının önüne, ne de olsa senin gibilerin sonu belli!"

Cümlesini tamamlayamadan öfkem, soğukkanlılığıma gölge düşürdü. Ellerimle saçlarına asılıp onu alaşağı ederek yere yatırdım ve korkunç bir şekilde saçlarını çektim. Söyledikleri şeyler dayanılmazdı ve bu terbiyesizliğe daha fazla müsaade edemezdim.

"Bırak beni," diye engel olmaya çalıştı bana lakin onu duymadım.

Daha çok çekerek üzerine eğildim. "Sen karaktersiz birisin. Söylediğin her şeyin tam adresi sensin!" Daha çok eğildim. "Ve biliyor musun? Ömür boyu Seyit Ali'nin beni sevişini izleyeceksin. Ondan deliriyorsun sen."

"Bak, seni..."

Kendimi tutamadan bir tekme attım ve saçlarını çekmeye devam ettiğim vakit kapı hızla açıldı. Gördüğüm kişiler; Seyit Ali, Teoman ve Semih'di.

Üçünün de gözleri şaşkınlıktan kocaman olduğunda etrafın ağzına etmemişim gibi kenarda sakince bekledim. Seyit Ali, "Neva," dedi ve bundan sonra ne söyleyeceğini bilemedi.

Anlık boşluğumdan faydalanan Berrin, kendini ellerimden kurtardığında parmaklarıma baktım. *Kahretsin! Bir kilo saç tutuyordum!*

Berrin elini saçlarına götürdüğünde oradaki boşluğu hissetti ve bana öfkeyle baktım. "Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin, kızım!"

Teoman, Semih ve Seyit Ali bana öylece bakarken gülmeye başladım. "Beğendiniz mi? Ben ve eserim."

Teoman gülmeye devam ederken, "On numara olmuş," dedi. "Tavuğun götüne benzemiş."

Berrin, "Kes sesini," diye bağırdı. "Üçkâğıtçı pislik! Beni oyuna getirdin lan resmen, adi herif!"

Teoman gülümsemesini yavaşça söndürerek Berrin'in gözlerinin içine baktı. "Alışkın olduğun konular, Berrin. Niye koydu ki bu sana şimdi?"

"Bunu yapmayacaktın, Teoman."

"Umurumda bile değilsin," dedi. "Bundan sonra sana zerre güven ve geri dönüş yok. Uyardık. *Gel, yapma etme*, dedik ama dinlemedin. Bak, sonucu böyle oluyormuş! Leyla, yine insafılı davranmış. İki tutam saçtan ölmezsin."

Berrin'in sert bakışları üzerimde toplandığında Seyit Ali araya girdi. O, Berrin'le muhatap olmak istemiyordu. Bana bakarak, "Bana neden söylemedin?" diye sordu.

Berrin, "Tüh, ayıp etmiş!" dedi. "Üzüldün mü gelip bir fırça da sen atmadığın için?"

"Hayır," diye konuştu Seyit Ali ifadesiz bir sesle. "Tüm bunlara değmeyen bir varlık olduğunu söyleyecektim ama yine burnunu alakan olmayan yerlere soktun. Onun babasına kadar uzandı elin ayağın. Neva'yı üzersen, senin yüzünden onun gözünden bir damla yaş akarsa sakın gözüme gözükmeyen, Berrin. Seni artık tanıyamıyorum, seni tanıdığım güne de lanet olsun!"

Berrin yavaşça ayağa kalktığı anda kimseyle muhatap olmadan telefonunu aldığı gibi çıktı ve gitti.

Seyit Ali, Semih'e bakarak, "Bu da suç ortağın mıydı?" diye sordu.

Semih, "Kıskandın mı lan yoksa?" diye sordu.

Seyit Ali histerik bir biçimde güldü. "Kıskanacağım biri değilsin, emin ol."

"Merak etme," dedi Semih rahatlıkla. "Öyle biri olmaya niyetim yok zaten."

"Olmasın da bir zahmet."

Semih alayla kafasını iki yana salladığında Seyit Ali'nin telefonu çalmaya başladı. Sakince telefonunu açıp kulağına götürdü. "Efendim, Gökçe? Efendim, başımın belası?"

Bu beni gülümsettiğinde Teoman'la bakiştık ve gülüştük. Seyit Ali kaşlarını çatarak, "Tamam, uğrarım bir ara," dedi ve sanki Gökçe onu zorlamış gibi tekrara düştü. "Tamam dedim, Gökçe! Hadi kapat, görüşürüz!"

Seyit Ali telefonu kapattığında Teoman, "Ne oldu lan yine?" diye sordu. Seyit Ali telefonu cebine koyarken geçiştirme bir cevapla, "Aile mevzuları," dedi.

"Ooo!" diye güldü Teoman. "En sevdiğim mevzular."

Seyit Ali, Teoman'a boş boş bakarken Semih sakince, "Gökçe kim?" diye sordu.

Seyit Ali'nin boş olan bakışları, aniden sertleşerek Semih'e kaydı. "Sana ne lan?"

Güldüm. "Kız kardeşi."

Teoman beni işaret etti. "Görümcesi yani."

Semih üst üste aldığı cevaplarla kafasını sallayarak, "Fazla aydınlandım, teşekkür ederim," demekle kaldı.

Hava kararmaya yakınken Seyit Ali beni eve bıraktı. Sakince soluklandım ve gözlerimi bomboş yola çevirdim. "Sence ben kötü biri miyim?"

Sessizlik bir şarkı oldu tam da bu anda ve ikimize ait kılındı. Ama bu, onun büyümesine izin vermedi. Beni tüm hüznümlü şarkılardan korumak istercesine gözlerime bakmaya çalıştı ve eliyle saçlarımı geriye doğru itti. "Sen kötü biri değilsin. Bu cümleyi kurmak bile istemiyorum. İnsanlar yanlışlar yapar ve bedelleri olur. Sen, sana göre bir yanlış yaptın; bedeli, babanı kırmak oldu, kendini üzme oldu ama dersler çıkarılır, bunu unutma. Berrin, bir hata yaptı ki onun yaptıklarını hata deyip geçmek çok masum kalıyor, sen de ona bir ceza kestir... Olan bu, tamam mı? Sakın kendini üzme, üzersen eğer ben de seni üzerim."

Gülümsedim. "Buna izin vermem ki."

"Gider misin yani?"

Duraksadım ve usulca kafamı çevirip gözlerine baktım. "Kimse, kimse için müebbet değildir ama ben senin yanındayken bileklerimde bir kelepçeyle yaşamayı öğrenebilirim. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun Seyit Ali?"

Anlıyordu, anlamıştı da.

Göz bebekleri küçüldüğünde, "Sana bir kelepçe takacaksam bu bileklerine değil, kalbine olur," diye itiraf etti. "Ama asıl korktuğum şey, kalbindeki hapsin sonuna kadar sürüp sürmeyeceği."

Bakışlarım durgunlaştı. Bunun böyle olmasını istemiyormuş gibiydi, devam da etmedi çünkü biz buralara girince çıkamıyorduk. Gülümseyerek üzerimdeki tişörte baktı. "Bu arada gözümünden kaçtı sanma, sen bayağı sevdiğin tişörtümü."

Beceriksizce güldüm. "Acayip hem de."

"Belli."

Gülümsemeye devam ederken soluklanarak saçlarımı düzelttim. "Ben artık gideyim. Yarın müzik okuluna gelirim, orada olursan görüşürüz."

"Orada olacağım," dedi. "Her zaman."

Gözlerine gülümseyerek içtenlikle baktım. İçimden bir şeyler aktı gitti ve ben bunu çok sevdim. Çantamı boynumdan aşağı geçirerek üzerimi düzelttim. Seyit Ali sadece beni izliyordu. Yüzüne yaklaştım ve dudaklarımı yanağına bastırıp geri çekildim. Onu öptüm. Kendimi geri çektiğimde gözlerinin kapalı olduğunu ve usulca açtığını gördüm. "Görüşürüz," diye açtım kapıyı gülümseyerek. Arabadan indiğimde, "Eve gidince mesaj atarım." diye de ekledim.

Memnun bir ifade suratının her zerresine yerleştiğinde kapıyı kapattım ve sakin adımlarla yürümeye başladım. Arkamda olduğunu ve ben gözden kaybolana dek oradan gitmeyeceğini de biliyordum. Bu beni gülümsemekten alıkoyamıyordu. Her ne kadar eve gittiğimde bu gülümsemeler solacak olsa da...

Anahtarımıla eve girdiğimde teyzemlerin gitmiş olduğunu gördüm. Annem içeride televizyon izliyordu, Serhan ise ortalarda yoktu. Annem, "Bugün Hilal'e yaptığın terbiyesizliği unutma sakın," dedi. "Evinde bir misafir olduğunu hatırlaman için ne yapmam gerekiyor?"

Onu dikkate almadım. "Keşke misafir de nasıl davranması gerektiğini bilse. Ayrıca umurumda bile değil, o kızı sakın bana karşı savunma!"

"Üste çıkmaya çalışma!"

Sıkıntıyla kafamı eğdiğimde Ömer arkadan dürttü ve minik elleriyle beni yanına çağırdı. Kaşlarımı çatarak kulağımı ona doğru yaklaştırdım. Sıcak nefesi şu cümleyi üfledi: "Odana gitsene, abla. Çok güzel bir şey var orada."

Kendimi geri çekerek Ömer'in gözlerine baktım. Utanarak elleriyle ağzının üzerini kapattığında gülümsedim. Fısıldadım. "Ne oluyor?" Parmağıyla odamı işaret etti. Merakım giderek arttığında bulunduğum noktadan ayrılarak odamın kapısını açtı. İçeri girdiğim anda yatağımın üzerinde bir keman kutusu gördüm. Yüzümdeki ifadeyi kontrol edemezken kalbimin adım adım titrediği anlarda, ayaklarım da kalbime eşlik etti. Boynumdaki çantayı çıkarıp yatağımın üzerinde duran keman kutusuna baktım. Ellerim titreyerek o kutuya dokunduğumda kutunun kapağını özenle kaldırmam ve içindeki siyah, dünyanın en güzel kemanıyla karşılaşmam bir oldu. Kalp atışlarım artık bana değil, kalbimin içindekine haykırıyordu. *Siyah keman...* Öyle güzel, öyle harikaydı ki... İlk defa dokunmaya kıyamayacağım bir şeyle karşı karşıyaydım. Biraz daha eğilerek onu incelediğimde kemanın köşesinde bir kırlangıç kuşu gördüm. Dudaklarımdaki titremeler, kanatlarımı iyileştiren adam içindi. Gözlerimdeki parıltılar, kalbime kelepçe takmış adam içindi... Ve bir not, titreyen ellerim ve titreyen dudaklarıma eşlik eden bir not vardı.

"Kırılmak ve acıtmak için değil... Sadece senin için."

ZAAFA SIKILAN KURŞUN

Bana deli diyenler, kendilerini akıllı sananların ta kendisi.

Seyit Ali... Belki deliliğimden bir şey götürmedi aksine daha çok kattı üzerine. Bir şikâyetim yok ama bana bir şey kattıysa o da aklıma değil kalbimeydi. Bana bir kalbim olduğunu, benim de durduk yere ve aniden gülebileceğimi gösterdi. Dışarıdan nasıl göründüğümü umursamadığımı, yalnızca dudaklarımdaki bu kıvrılmanın beni müthiş hissettirdiğini bilmemi sağladı. Nasıl gülümsemezdim ki? Hayatımdaki onca kötü şeye rağmen, mücadele etmem gereken onca kişiye rağmen karşımda durmamıştı, ellerini uzatmıştı ve ben de tutmuştum. Nasıl iyi gelmezdi? Saf gülümsemeler yüzüme alışmaya başladıkça kendimi apayrı hissediyordum. Demek böyle oluyormuş... Birini gerçekten benimsemek ve yerli yersiz her an onu düşünmek.

"Ne gülüyorsun kendi kendine?" diye sordu Serhan çatık kaşlarıyla. İrki lerek yüzüne baktım. Sol gözü yavaş yavaş açılıyordu ve yüzündeki morluklar gün geçtikçe azalıyordu. O günden beri onunla hiç konuşmamıştık ama bu işin peşini bırakacağını sanmıyordum.

"Sana ne," diye omzumu silktim geçiştirme bir cevapla.

Serhan bana dik dik bakmaya devam ederken Ömer heyecanlanıp yerinde zıplayarak anneme baktı. "Anne, dışarı çıkabilir miyim? Furkanlarla maç yapacağız da."

Annem, "Olmaz," dedi. "Düşersin, yaralanır bir yerlerin."

"Söz, düşmem," diye ısrar etti Ömer. "Hem senin söylediğin saatte de eve geleceğim. Lütfen!"

Ömer'in tatlı ısrarlarına gülümsemeden edemedim. Serhan kullanabildiği elini onun saçlarına götürdü ve okşayarak, "Tamam, hadi git," dedi. "Çok gecikme ama tamam mı?"

Ömer, Serhan'a bakıp kafasını salladı. "Gecikmem, abi."

"Aslan parçası," diye saçlarını karıştırdı Serhan.

Ömer çayını bitirdi ve ayaklandı, sonra da bir tek benim yanağımdan öpüp koşa koşa dışarı çıktı. Ömer evden çıktıktan sonra ben de ekmeğimi bitirerek ayaklandım. Serhan beni durdurdu. "Sen nereye?"

"İşlerim var," dedim buz gibi bir sesle.

"Ne işiymiş o?" diye sordu hesap sorarcasına. "Okulun bitmedi mi kızım senin? Eee?"

"Sana ne?" dedim alaya alarak. "Bir ay sonra seçmelerim var, ona çalışıyorum, haberin yok tabii senin."

Yarım ağız güldü. "Seçmelermiş! Göstereceğim ben sana o seçmeleri."

"Üf!" dedim bıkkınlıkla, köşede duran çantama doğru eğildiğimde Serhan da ayaklandı ve önümü kesti.

Dev bir gürültüyle irkilerek ona baktığımda bana konuşma fırsatı bile vermedi. "Hiçbir yere gitmiyorsun, duydun mu beni? Bu evden dışarı çıkmayacaksın."

"Anlamadım?" dedim yüzümü eksiterek.

Sesini yükselterek çantamı çabucak sağlam eliyle kavradı. Dişlerimi sıkarak çantamı almaya çalıştım ama buna mâni oldu. "Sana bu evden dışarı çıkmayacağını söylüyorum! Çıkmayacaksın da zaten. Ben bilmiyor muyum sanıyorsun lan senin kimlerle ne bok yediğini? Sen beni salak mı sandın? Seçmelermiş, oymuş buymuş... O şerefsizle görüşüğünü bilmiyor muyum sanıyorsun sen?"

"Ne diyorsun ya?" diye sordum bilmezlikten gelerek. "Kimseyle görüşmüyorum ben."

"Bana aptalı oynama! O herifle gezip tozuyorsun. Tozuyorsun ki ben bu hâldeyim."

Annem bir anda telaşlanarak gözlerini irileştirdi. "Ne? Seni bu hâle o mu getirdi?" Sessiz kalarak omuzlarımı düşürdüm. Annem aldığı kokuyu takip eder gibi ayaklandı ve karşımda dikildi. *İkisi de karşımdaydı ve ben yalnızdım.* "Dün o tişörtünü giydiğin çocuk mu yoksa? Hiç mi utanmıyor musun kızım? Ne demek oluyor bunlar? Abini dövdürmek ne demek? Düşmanımız mısın sen bizim?"

Gülümsedim.

Yaptığım tek şey bu oldu.

Serhan, "Ne tişörtünden bahsediyorsun sen, anne?" diye sordu çatık kaşlarıyla. "Ne demek oluyor bu lan?"

Gözlerimi kapattım ve bu anın sadece geçmesini bekledim çünkü ben konuşsam bile anlayacaklarını sanmıyordum, yılmışım artık. Annem cevap vermezken Serhan sabırsızca kolumdan tuttu ve beni sertçe sallayarak gözlerime ölümcül bir bakış savurdu. "Lan! Sen beni katil edeceksin en sonunda! Öldüreyim mi lan seni? Öldüreyim mi o herifi?"

Kendimi ondan kurtardım. "Uzak dur benden! Ben yanlış bir şey yapmadım ve onunla görüşmüyorum. Aramızda hiçbir şey yok. Yeter artık, sıktınız!" Çantama uzandığımda beni durdurdu. "Ver şunu, yoluma gideyim," diye zorladım onu. "Ver şunu!"

"Çıkmayacaksın evden," dedi Serhan. Sesi sertti. "İki gün evde hapis kal da biraz aklın başına gelsin."

"Bok kalırım," dedim onu küçümserken.

"Lan, beni delirtme," diye üzerime yürüdü. Annem ise sadece olanları izliyordu. "İt gibi sürtmenin, elin herifleriyle gezip tozmanın ne olduğunu

göstereceğim ben sana.” Tehditkâr bir şekilde kafasını salladı. “Telefonunu ver çabuk!”

“Yürü git be!” dedim kendimi çekerek. “Kudurdun yine, ayyaş! Akıllan oğlum biraz akıllan! İnsan içine çıkacak tipin yok, hâlâ utanmadan daha fazlasını istiyorsun.”

“Bunun için zaten,” diye ekledi Serhan. “O şerefsize de bu cesareti sen veriyorsun. Kardeş misin düşman mı belli değil.”

Güldüm. “Bunu da sen deme bari ya! Ruh hastaları!”

Annem sinirlenerek, “Ne biçim konuşuyorsun sen bizimle?” diye sordu. “Annen duruyor karşında. Saygı göster, utanmaz!”

“Saygı, hak edene gösterilir,” diye baktım gözlerine. “Hak etmediğiniz hâlde gösterdiğim saygının karşılığı buysa... Vay benim bok kafama! Yazık etmişim kendime.”

Sözlerim ve bakışlarım ikisi üzerinde de tesirli olmamıştı aksine Serhan’ı daha çok delirtmişti. “Leyla, bırak şu laf kalabalığını çünkü senin suyun iyice ısındı! Uzun zamandır bir baskı görmedin, iplerini saldık ya senin, kendini de saldın ama ben buna izin vermem, duydun mu beni? Ver şu telefonunu yoksa bu çantayı yakarım.”

“Görün yemez.”

“Lan, alacağım ayağımın altına seni, yeter!” dedi öfkesi her geçen saniye artarak. “Telefonunu ver yoksa çok kötü olacak. Emin ol, yaparım. Kırarım kızım bir yerlerini. Sakınmam. O piç herifi de bulup derisini yüzeceğim. Bana bunu yaptığı için onu mahvedeceğim ve sen de evden dışarı çıkmayacaksın.”

“Hiçbir şey yapamazsın,” dediğimde vakit kaybetmeden cebimdeki telefonumu hayvani bir güçle çekip çıkardı. “Allah’ın belası!” diye bağırdım. “Telefonumu ver çabuk.”

“Vermeyeceğim,” dedi ısrarla. “İki gün boyunca burada kalacaksın. Burnunu bile çıkardığını görmeyeceğim senin. Telefonun da bende kalacak. Seçmeleri de unut. Anladın mı beni? Hele bir kaçmaya çalış, pencere falan dene, bak bakalım sonuçları nasıl oluyor? Yeter lan! Bacak kadar boyunla yemediğin bok kalmadı. Bu serbestlik sana fazla. Evde dur da burnun sürtsün biraz.”

“Beni bu şekilde akıllandıracağını ya da bana bu şekilde ders vereceğini sanıyorsan senin ben o üç kuruşluk beynine sıçayım! İşe yarasaydı yediğin dayaklar sayesinde adam olurdun ama bak, hâlâ aynısın. Ama yalan yok, gerileme olduğunu da söylemezsem olmaz.” Sertçe soludum. “Babama gideceğim. Her şeyi tek tek anlatacağım. Yetti bu zorbalığınız. Eve kapatmak da ne demek lan, ayı?”

“Git hadi sıkıyorsa,” dedi Serhan meydan okuyarak. “Sıkıyorsa git hadi, bak o zaman sana ya da Ömer’e neler yapıyorum? Onun yüzünü bir daha görebilecek misin? Onu da annemi de alır giderim lan buradan! Sen de bir başına,

babacığınla kalırsın.” İşaret parmağını şakağıma vurdurdu. “Azıcık aklın varsa çeneni kapalı tutar, oturursun.”

Gözlerim yanmaya başladı çünkü artık buna dayanamıyordum. Beni anlamaları ve bana gerçekten ufacık bir sevgi göstermeleri bu kadar zor muydu? Yutkunarak bir adım geri çekildim ve önce annemin sonra da abimin gözlerinin içine bakarak, “Ben size ne yaptım ya?” diye sordum. “Çok merak ediyorum, lütfen bir cevap verin! Ben size ne yaptım, anne? Ne yaptım ben sana, abi? Benim psikolojimi bozuyorsunuz, farkında mısınız? Sürekli baskı, sürekli hesap sorma, ben dayanamıyorum artık! Buna katlanamıyorum. Ben de senin evladınım, ben de senin kardeşinim! Beni neden tehdit ediyorsun ki? Ben senin düşmanın mıyım? Kötü biri miyim ben? Allah aşkına, bana bunun cevabını verin. Söz, konuşmayacağım.” Sesim içime gömüldü ve ben bundan nefret ettim. “Bir çocuğun, bir evladın psikolojisini düzelten de bozan da ailesidir ve siz benimkini bozdunuz. Ben ne kadar direnirsem direneyim, ne kadar ayakta kalmaya çalışırsam çalışayım bir şekilde bunu engelliyorsunuz. Niye? Niye bunu yapıyorsunuz?”

Beni anladıklarını sanmıyordum ama aptal gibi anlamaları için direniyordum. Karşımda put gibi hissizce bana bakmaya devam ettiklerinde yutkundum ve gözlerimi kapatıp açtım. “Beni anlamadığınızı hatta işinize gelmediğini çok iyi biliyorum. Bir soru soracağım ve bu kadar âciz düştüğüm için, karşınızda bu kadar eğildiğim için kendimden nefret edeceğim ki cevap vermeyeceğinizi biliyorum ama yine de merak ediyorum.” Sustum ve bu soruyu sormak bildiğim her şeyi unutturdu. Kafamı hafifçe sağa yatırdım. Gülümseyerek baktım gözlerine. “Niye sevmiyorsunuz ki beni?”

İçim ürperdi. İçim öyle çok ürperdi ki kendime dokunursam ağlardım ama hayır! Asla ağlamayacaktım karşılarında. Bunu kendime yapmayacaktım. Çırpınmanın bana zerre kadar faydası yoktu. Kabullenerek dudaklarımı yaladım ve toparlandım. Serhan’a duygusuzca baktım ve elimi uzattım. “Çantamı ver, telefonumu da kapat!”

Annem, Serhan’a bakıp gözlerini kapatıp açtı. Ağlamamalıydım. Hayır, bunu yapamazdım. İçim nasıl da titriyordu. Beni fark etmiyorlardı bile, beni görmezden geliyorlardı. Serhan telefonumu kapattı ve cebine koydu. Sonra da bana çantamı verdi. “İki gün boyunca dışarı çıkmayacaksın, tamam mı? Bu işin şakası yok! Saçma bir hareket yaparsan dediğimi yaparım. Kaçırırım Ömer’i de annemi de. Sen de yapayalnız kalırsın burada.”

Nefesimi sıkı sıkı tuttum ve hiçbir şey söylemeden doğruca odama gidip kapıyı üzerime kilitlediğim gibi kapının dibine oturdum. *Derin bir nefes al, derin bir nefes al ve sakın ağlama... Sakın...* Yapamadım. Bacaklarımı kendime çekip yüzümü dizlerimin üzerine gömdüğüm gibi ağlamaya başladım.

Başa döndük yine. Bu nereye kadar böyle sürecekti? Kararlıydım. Babama her şeyi anlatacaktım.

Dakikalarca içimi çeke çeke ağladıktan sonra üzerimi değiştirdiğim gibi gidip yatağıma uzandım ve uyumayı denedim. Ruhum çökmüştü ve ben onu

ayağa kaldırmak için uğraşmadım. Pes etmedim, asla! Sadece bir süre kendime izin verdim. Her zaman ayakta kalamazdı bir insan, her dakika güçlü duramazdı. Ben de bir insanın evladıydım ve hislerimin üzerimi örtmesine müsaade ederek gözlerimi kapattım.

Kirpiklerim ıslakmış meğerse, gözlerimi kapattığımda uyuduğumu sanmışım.

Zaman beni ne kadar süre yaşadıklarımdan soyutlamıştı, bilmiyorum. Gözlerimi açmamı sağlayan şey, kapımı tıklatan ve bana, "Abla?" diye seslenen Ömer'di. Ellerimi gözlerime götürerek ovuşturduğumda başımdaki ağrıyı hissettim. "Abla, içeride misin?" diye sordu ve sesi çok kısıktı. "Uyuyor musun yoksa?" Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıp uzandığım yerden kalktım ve başımı tutarak kapının kilidini açtım. Ömer öylece yukarı doğru baktığında gözleri küçüldü. "İyi misin abla?"

Kafamı hafifçe aşağı yukarı salladım. Ömer içeri girdiğinde kapıyı kapattım ve tekrar kilitledim ama bunu yaparken ne yaptığımın farkında değildim. Ömer irkilerek kapıya baktı. "Niye kilitledin ki?" diye sordu.

"Bilmem. Farkında değilim."

"Başın mı ağrıyor senin?"

"Biraz ama geçer," dedim ve çekmecemdeki ağrı kesici ilaç kutularını karıştırdım.

Ben bunu yaparken Ömer kapıya giderek bana baktı. "Sana su getireyim ama kilidi açmam gerek, açayım mı?"

Gülümsedim. "Açmadan su getiremezsin."

Gülümsedi. "Biliyorum ama izin almadan açarsam seni kızdırırım ve bunu hiç ama hiç istemem."

Ömer bana bir bardak su getirdiğinde ilacımı içtim ve yatağımın kenarına oturdum. Gözlerim buğuluydu ve başım ağrımaya devam ediyordu. Kendimi inanılmaz yorgun hissediyordum. Ömer dudaklarını kemirerek bana bakarken, "Sen niye uyudun ki?" diye sordu. "Çok mu uykun vardı?"

Dudaklarımda ufacık bir tebessüm yeşerdiğinde küçülmüş gözlerimi kısarak, "Hı hı," dedim. "Gece uyuyamadım da."

Kıkırdadı ve bunu yaparken utanarak elleriyle ağzının üzerini kapattı. "Heyecandan mı?"

"Bak sen şuna ya," dedim daha geniş gülümserken. Ömer gülmeye devam ettiğinde onu belinden yakaladım ve kendime çekerek karşıma geçirdim. "Sen bana şu işi bir daha anlatsana, Ömer. O keman buraya nasıl geldi? Sana bu kemani kim, nasıl verdi?"

"Söylemem ki," dedi saçlarımla uçlarıyla oynamaya devam ederken. "Bu bizim sırrımız."

"Siz kim mesela?"

"O abi işte, abla," diye sessizce konuştu. "Uzun boyu var, böyle kocaman bir şey... Adını unuttum yine," deyip kendine kızdı. "Hep unutuyorum ya."

"Acaba o abinin adı, Seyit Ali miydi?"

Direkt güldü.

Güldüm.

"Hım, doğru bildim mi?"

"Bildin, evet," dedi hızla. "Ama sadece bu kadarını. Biz, o abiyle söz verdik birbirimize. Bana, *sen artık benim sırdaşısın*, dedi. Yani bana bir şey söylediğinde başka kimseye söylemeyecekmışım. Bak, bunu hatırlıyorum."

"Peki, başka neler söyledi sana?"

"Tamam, zorlama daha fazla beni. Ben sır tutamazsam kızar bana. Kızarmı acaba, abla?"

"Sen bana bunu söylemediğin için ben sana kızıyorum ama sen onu düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordum onu iyice köşeye sıkıştırırken. "Hemen sattın ya beni, bravo sana!"

"Ya hayır, deme öyle deme," dedi endişeyle. Ellerini yüzüme koyarak yanaklarımı sevmeye başladı. *Pamuk gibi oldum, iyi mi?* "Sen yabancı değilsin ve bana kızarsan ben bir şekilde senin gönlünü alırım. İşte seni güldürmeye çalışırım, seni severim, seni öperim ama o abi yabancı ve bana kızarsa korkarım. Ben onun gönlünü nasıl alacağımı bilmem ki. Hem o da yanaklarını sevdirmiş mi sence? Bence sevdirmez."

"Bence sevdirmiş."

"Denedin mi daha önce?"

Bir anda sorduğu soruyla afalladığımda ona kötü kötü baktım. "Ben de bunu sana söylemiyorum. Kısasa kısas, hadi bakalım."

"Söylemezsen söyleme," diye tavır yaptı. "Lütfen beni daha fazla konuşturma, tamam mı? Ağzımdan pıt diye kaçarsa sırrım, çok utanırım bak."

Tekrar saçlarını karıştırdım ve yanağından öpüp geri çekildim. "Tamam, seni zorlamıyorum."

"Ama çok güzeldi değil mi hediyen? Mutlu oldun mu?"

"Çok güzeldi ve çok mutlu oldum."

"O zaman ben daha mutluyum," diye sarıldı bana ve minik elleriyle saçlarımı sevdi. Sarılmamız bittiğinde derin bir nefes alarak saçlarımı düzeltti ve ellerini kafama koydu. "Kafan acıyor mu hâlâ?"

"Geçiyor yavaş yavaş," dedim.

Birbirimize bakmaya devam ederken gülümsedik. Az sonra annem mutfaktan seslendi. "Ömer! Buraya gel, oğlum."

Ömer kollarımın arasından sıyrılarak odadan çıktı ve bir dakika sonra geri döndü. "Abla, sofraya hazır. Hadi gel."

"Ben aç değilim," dedim isteksizce. "Sen güzelce doyur karnını."

Kaşlarını çattı. "Niye acıkmadın? Bak, saat üç olmuş neredeyse. Hem annem köfte yapmış, sen çok seversin."

"Ömer, aç değilim cidden," diye gülümsedim ve ayağa kalkıp kapının oraya gittim. Çenesini okşayarak, "Hadi sen git ve ye," dedim.

Beni zorlamadı ama mutsuz bir şekilde arkasını dönerek mutfığa gitti. Ben de o gittikten sonra kapımı tekrar kilitledim. Ellerimi saçlarımın arasına daldırarak pencerenin kenarına gittim ve dışarıyı izledim. Sokakta hiç kimse yoktu. Homurdanarak bir şeyler söyledim ve tekrar yatağıma uzandım. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Ne kitap okumak ne şarkı yazmak ne de başka bir şey... Dışarı çıkmak ve Seyit Ali'ye gidip ona teşekkür etmek istiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Onu özlediğimi söylemek istiyordum... *Yok, bunu söylemeyeyim ya. Şimdi sırası değil, kalsın.*

Boş boş tavanı izledikten sonra sessizce odamdan çıktım ve lavaboya gidip geldim. Annemle yüz yüze gelmek bile istemiyordum. Yarını da atlattıktan sonra babamda kalacaktım bir süre. Ömer'i de götürecektim. Serhan'ın da bu olayı unutmamasını istiyordum. O, Seyit Ali'nin ona yaşattıklarının hırsını alıyordu benden, bunu biliyordum.

Sıkıla sıkıla bir süreyi daha arkamda bıraktığımda Ömer kapıyı çaldı bir kez daha. Ayaklandım ve kapıyı açtım. Elinde bir tepsi vardı. Tepsinin üzerinde ekmek arası köfte ve yanında bir bardak ayran. Sevimli sevimli sırtarak içeri girdi. Penguen gibiydi. Tepsiyi tutmaya devam ederek arkasını döndü ve bana bakıp, "Ben seni aç bırakmam," dedi. Sonra da kaşlarını çattı. "Hem köfte ekmeği nasıl yemezsin ya! Arkandan ağladı, yalvardı hatta *beni Leyla'ya götür, beni Leyla'ya götür*, diye..."

Sesli bir şekilde gülererek kapıyı kapattım ve elindeki tepsiyi aldım. "Ömer Bey, kalbimi çaldınız, tebrikler."

Gülümsedi. Tepsiyi çalışma masamın üzerine koydum ve sandalyemi çekip oturdum. Derin bir nefes alıp ekmekten ısıarak onu yemeye başladım. Ömer de kollarını masanın üzerine, kafasını da kollarının üzerine koymuş, yan yatmış bir hâlde beni izliyordu. Ekmeğimi yerken ona göz kırptım.

O da bana göz kırptı.

Bir süre sonra sakince, "Abim, sana kötü bir şey mi söyledi yine?" diye sordu. "Annemle de küstünüz mü?"

"Hayır," dedim ayranımdan bir yudum alırken. "Dedim ya, başım ağrıyor ve burada kalmam gerek. Uyuyunca geçiyor ağrısı."

"Kapıyı niye kilitliyorsun o zaman?"

"Zırt pırt içeri biri girmesin de uykumu bölmesin diye."

"Ben suçlu muyum bu durumda peki?"

"Değilsin tabii ki," diye mırıldandım. "Sen benim en çok sevdiğim insan-sın."

Gözleri parladı. "Nasıl yani? En çok mu beni seviyorsun? En çok ama?"

Gülerek gözlerimi kapatıp açtım. "Evet, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Masanın altından ayaklarını sallamaya başladı. "Biliyor musun, ben de en çok seni seviyorum."

Onu taklit ettim. "Nasıl yani? En çok mu beni seviyorsun? En çok ama?"

"Evet, hem de en kocamanından," dedi rahatlıkla.

Zaman bir şekilde geçip gitmişti ve saat on buçuğa geliyordu. Ayaklarımı duvara uzatmış bir hâlde yatakta uzanıyordum. Ölecektim sıkıntıdan. Patlayacaktım. Uykum da yoktu. Gündüz yeterince uykumu almıştım. Ömer de yatığı yerden bana bakıp, "Bir şeyler oldu ve bana söylemiyorsun," dedi. "Bunu bilecek kadar büyüdüm."

"Bir şey olmadı," dedim gözlerimi tavana dikerek. "Çok sıkıldım sadece."

"Onu anladım, abla."

Gülümsedim. Ben gülünce o da güldü. Salak gibi gülüşmeye başladık ve birbirimize sardık. "Karantinadayım sanki, Ömer. Ve sen, benim en iyi karantina arkadaşısın."

"Karantina ne demek ki?" diye sordu.

"Bir yere hapsolmak gibi düşün. Orada kalmak ve çıkmamak."

"Anladım," dedi çok daha fazlasını anladığını ve bildiğini gördüğümde. Sırttı. "O zaman birlikte karantinadayız. Çok havalı bence."

"Ya, ne demezsin," diye eğlendim onunla. "Acayip havalı."

Ömer bu söylediğime tekrar güldüğünde ben de güldüm. Kafayı yemiş gibiydik ama ne kadar zor ve bıkkın bir durumda olsam da yaşadığım en tatlı anlardan biriydi. Çok iyi geldiğini biliyordum. Ömer ile gülüşmeye devam ederken birden ikimizin de sesini kesen bir şey oldu. Biri usulca pencereye tıklattı. İrkildim ve hızla ayaklarımı duvardan indirerek doğruldum. Ömer korkarak gözlerini açtığında direkt pencereye baktım. Perdenin arkası görünmüyordu. "Neva," diye seslendi perdenin arkasındaki. *Bu sesin sahibi Seyit Ali'di.* Kalbim deli gibi atmaya başladığında heyecan yaparak ayaklandım.

Ömer korkuyla bana engel oldu. "Abla, dur! Ya, kötü adamlar geldiyse?"

Gözlerimi devirdim. "Çok dizi izliyorsun sanırım."

"Hayır."

"Kötü adamlar değil, merak etme," deyip sakince perdeyi araladım.

Seyit Ali'nin yüzüyle karşılaştığımda Ömer, "Aaa!" dedi. "Bu o! Sırdaşım."

Gülümsedim ve ona dönerek elimle susmasını söyledim. "Sakın fazla ses yapma, tamam mı?"

"Tamam, yapmam. Söz."

Ömer'e gülümsediğimde derin bir nefes alarak pencereyi ses çıkarmadan açtım. Seyit Ali'nin o endişeli yüz ifadesiyle karşı karşıya geldiğimde onu özlediğimi anladım. Onu cidden özlemiştim ve şu an gidip ona sınıksız sarılmak istemiştim. Ellerini pencerenin pervazına koyduğunda direkt gözlerime bakarak, "Bütün gün seni aradım," dedi. "Telefonun neden kapalıydı? Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim sakince. "Ayrıca gecenin bu saati ne işin var burada?"

"Neva, delirdim meraklan," diye konuştu sabırsızca. "Seni görmeden, iyi olduğunu bilmeden sabahı bekleyemezdim ve bekleyemedim de zaten."

"Ben iyiyim," diye konuştum ona evdeki durumdan bahsetmekten kaçınırken. "Gerçekten iyiyim. Telefonum da..."

Sözlerimi Ömer kesmişti. "Biz karantinadayız."

Hızla Ömer'e baktım ve ona ölümcül bir bakış savurdum. Benden korktu ve eliyle ağzının üzerini kapattı. Seyit Ali, "Anlamadım?" diye sordu. "Nesiniz?"

Ömer sessizce, "Hiçbir şeyiz," dedi. "Ben bir şey söylemedim."

Dudaklarımı çabucak yalayıp kafamı öne eğdiğimde Seyit Ali çoktan her şeyi anlamış ve farkına varmıştı. Gözleri ısrarla gözlerimi ve beni istediğinde soluklanarak durumu kabullendim. Gözleri parlıyordu. Telaşını ve ürkekliğini hissediyordum. Ona bir cevap verdim. "İki gün boyunca evde kalacağım. Dışarı çıkmam yasak, yani abim izin vermiyor. Telefonumu da o aldı ama kapalı."

Seyit Ali hızla elini pencerenin pervazına geçirdi. "Adi herif!" Öfkesi direkt gün yüzüne çıkmıştı. "Ne hakla yapabiliyor bunu? Hangi hakla sana bunu yapabiliyor?"

"Bizi biliyor," dedim sakın kalmaya çalışarak. "Bir de geçen sefer ona yaptıklarının faturasını kesti. Sana da zarar vereceğini söyledi."

"Hiçbir şey yapamaz ama sana bunu yapmaya hakkı yok. Şimdi alsam, seni götürsem ya da kırsam kapıları, elinden tutup çıkarsam ne yapabilir ki? Onu mahvederim."

"Şşşt!" dedim öne çıkarak. Ömer bunları duysun istemiyordum. Pencerenin pervazında duran ellerine dokundum. Buz gibiydi. Yüzü çok gergindi. Sertçe yutkundığında alttan aldım. "Bir şeylerin sonunu hesaba katmadığımız için bunu yaşıyoruz. Serhan, bizi öğrendiğinde muhakkak bir şeyler olacağını biliyordum ve aklınca bana böyle bir yaptırım uyguluyor. Lütfen sakın kal, tamam mı? Ben gerçekten iyiyim. Yarın da böyle geçecek. Sonraki gün babama gideceğim ve bir müddet orada kalacağım."

"Neva, bak," diye uzandı elleri yüzüme. İçimde bir şeyler yumuşadı. Kalbim çekildi sanki. Seyit Ali'nin gözleri, usulca yatağında oturmuş bizi izleyen Ömer'e kaydığında ben de ona baktım.

Ömer hızla elleriyle yüzünü kapattı. "Ben bakmıyorum. Hiçbir şey görmedim ki zaten."

"Ömer," deyip güldüm. "Bir şey yok, ablacığım. Bakabilirsin."

Seyit Ali itiraz etti. "Aferin sana. Bakma, tamam mı?"

Ömer, "Tamam, sırdaşım. Bakmıyorum," dediğinde kaşlarını çatarak Seyit Ali'ye döndüm.

"Sen manyak mısın ya? Çocuğa neler diyorsun!" Tekrar Ömer'e döndüm. "Ömer, sen uyma ablam buna, çek ellerini yüzünden. Ay, manyak mısınız ne-siniz?"

Ömer itiraz etti. "Olmaz. Seyit Ali abi, aç derse açarım."

"Allah Allah ya," dedim hayretle. "Ben senin kaç yıllık ablanım, bana itibar etmiyorsun da Seyit Ali'ye mi uyuyorsun yani? Kırıldım şu an, haberin olsun."

"Abla, tamam. Kırılma lütfen," diye mırıldandı Ömer. Onu kendiyle baş başa bırakıp döndüğümde Seyit Ali elini yüzümden indirmeden bana daha derin bir şekilde baktı. Kalp ritimlerimle oynuyordu ve bunu çok sevdiğinden emindim. "İyi olduğunu görmeye ihtiyacım vardı ama iyi değilsin. Bunu görüyorum ben. O sana bunları yaparken kendini üzdüğünü de biliyorum. Ona karşı çıktığını ama o it herifin inadına üzerine geldiğini de biliyorum. Annen..." Sustu. Zorla sustu. "Annene diyecek bir şey yok. Benim hesabım, abin olacak o şerefsizle." Yüzümü sevmeye devam ederek, "Ağlamadın değil mi?" diye sordu. "Ya da sana dokundu mu? Zarar verdi mi?"

"Hayır," dedim gülümserken.

Bana öyle bir baktı ki içinde neleri öldürdüğünü bilmesem de hissetmiş-tim. Gözlerini kapattı ve yutkunarak bekledi. Dudaklarımdaki titremelerin son bulmasını istediğim için onları ısırp serbest bıraktım. Elimden bu kadarı geldi. Gözlerini açtığında birkaç saniye önceki gibi bakmadığını gördüm. Bunu nasıl başarabilmişti? Nasıl olur da bana birçok duyguyu hissettirebilirdi? Bekledi. Konuşmak zor geliyordu. "O kadar öfkeliyim ki... Benim yüzümden. Ben sebep oldum buna."

"Hayır, lütfen buralara girme yoksa çıkamayız. Bugün geçti bak, yarın da geçecek, sonra özgürüm."

Gülümsedi. Az önce benim gülümsediğim gibi. Ne hissettiğini daha iyi anlamıştım. "Zaten özgürsün."

"Evet, öyleyim," diyebildim kısık sesimle bunu kabullenirken. "Ben iyiyim. Sadece biraz sıkılıyorum, o kadar ama geçiyor."

Seyit Ali elini yüzümden çektiğinde cebinden telefonunu çıkardı ve direkt bana uzattı. "Al bunu. Telefonunu alana kadar sende dursun. Şifresi 2110," deyip ekledi. "Gelen aramalara ya da mesajlara cevap verme yeter. Dizi izle, müzik dinle ve en azından seninle iletişim kurabileyim."

O sözlerini sıralarken büyük bir şaşkınlıkla bana uzattığı telefonunu elime alarak, "Bana kendi telefonunu mu veriyorsun yani?" diye sordum. "Bu kadar güveniyorsun? Peki, ya sen?"

"Bu güven meselesinden öte," dedi sakince. "Bu değer ve önem verme meselesi. Ayrıca beni düşünme. Sana buradan ulaşacağım."

Şaşkınlığım yüzümden ve ellerimdeki hafif titremelerden fark edildiğinde, "Ben ne diyeceğimi bilemedim ki," dedim. "Bu büyük bir şey. İçinde özel bilgiler, fotoğraflar..."

"Merak etme, bazıları kilitli ve özel bilgilerimi telefonumda saklayacak kadar aptal olmadım." Dudağının kenarını kıvırdı. "Fotoğraflarım senin ama." Sessizce ekledi. "Dilediğin kadar bakıp ağzının suyunu akıtabilirsin."

"Hı?" dedim ona dik dik bakıp. "Anca kusura, merak etme."

"Tabii tabii, kesin öyle olur."

Gülümsedim ama bu sefer gerçekten saflıktan ve mutluluktan doğmuştu yüzüme bir güneş gibi. Yakmamıştı belki ama ısıtmıştı en azından. Telefonu masanın üzerine koyarak ona baktım ve Ömer gözlerini kapalı tutmaya devam ediyorken Seyit Ali'nin yanağına bir buse bırakıp geri çekildim. "Teşekkür ederim. Aslında sana her şey için teşekkür ederim." Biraz geri çekilerek beni bir film izler gibi izleyen yüzüne odaklandım. Bunu nasıl başardım bilmiyorum tabii. "Keman..." Derin bir iç çektim. "O kadar güzeldi ki tarif edemiyorum... Çok teşekkür ederim, Seyit Ali. Çok beğendim, çok incedin."

"Harika olduğumu biliyorum."

"Evet, öylesin," dedim ona ilk kez laf atmadan. "Yani beni iyi hissettirecek şeyler yapmak konusunda harikasın."

"Her zaman seni iyi hissettirecek şeyleri yapma konusunda hazır olduğumu bil o zaman," diye mırıldandı.

Hafifçe tebessüm ettim. Ömer'e dönüp, "Ömer, tamam. Aç gözlerini sende," dedim. "Gören görmeyen de bir şey yaptığımızı sanacak. Tövbe ya Rab-b'im!"

Seyit Ali gülerek, "Ömer, çok kral çocuksun," dedi.

Şaşkın bakışlarımı Seyit Ali'ye gösterdim. "Çok kral çocuksun mu? Zaten belli seninle konuştuğu. Bugün bir acayıpti. Ne içirdin kardeşime?"

"Ya, hemen şikâyet anasını satayım hemen," dedi homurdanarak. "Ömer'le çok iyi arkadaş olacağız gibime geliyor. Bence şimdiden bizi kıskanmaya başlasan iyi edersin. Hatta otur, ağla."

Güldüm. "Yetişkin bir Seyit Ali, günün her saati öz güven patlaması yaşayabilir."

Güldü. "Yetişkin bir Leyla Neva Kaya, hiçbir şeyden memnun kalmayabilir."

"O kadar da değil," diye mırıldandım. Aşırı bir tepki vermediğinde hâlimize bakıp güldüm. Kafamı sallayarak, "Burada olduğumuza inanamıyorum," dedim. "Yıl olmuş bilmem kaç, biz burada böyle gecenin bir vakti; ben ev hapsinde, sen burada... Deli olmamak elde değil."

"Oho!" diye dalga geçmeye başladı. "Ben az kalsın asfalta benzin döküp ağzımda gülle sana serenat yapacaktım da zor tuttum kendimi."

Yüzümü buruşturdum. "Serseri."

Artık kapatmam gerekiyordu ve onun da gitmesi. Sesim kısılırken, "Gitsen iyi olur sanki," dedim. "Annemler uyumadı çünkü."

"Gitmek istiyor musun diye sorsana bir de," dedi sakince ama içimi titreten bir ses tonuyla. Cevap veremedim çünkü benden bildiği bir şeyi duymasına gerek yoktu.

Gözlerim her şeyi açık açık seriyordu gözlerinin önüne. "Yarın ne yapacaksın?"

"Birkaç işim var, sonraki gece de büyük bir yarış var."

"Motor yarışı mı? Nerede?"

"Bu sefer biz misafiriz, yani onların mekânına gideceğiz. Bayağı büyük bir yarış olacak."

"Ne kadar büyük mesela? Kaç kişi olur?"

"Ortalama iki yüz küsür kişi olur," dediğinde gözlerimi büyüttüm.

"Çüş! O iki yüz küsür kişinin yüzde kırkı da kesin kız olur zaten, değil mi?"

Anında yakaladı tabii işine geleni ve biraz yaklaşarak dudağının kenarını kıvırdı. "Hayırdır, sen pek bir rahatsız oldun bu durumdan sanki?"

Omzumu silktim. "Hiç de bile! Ben burada erkek ve kadın sayısının analizini yapıyorum."

"Salağa yatmak da bir sana yakışıyor, biliyor musun?" diye sordu fısıldayarak. "Cevabını bildiğim, gözlerin de inkâr etmediği hâlde bunun aksini söylüyorsun ya..." Kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Çok hoşuma gidiyorsun."

İçim içime sığmazken kendini geri çektiğinde dudaklarımı birbirine bastırarak, "Bunu zaten biliyorum," dedim. "Benim için yeni bir şey değil."

"Hım."

"Hım."

"O gece orada olmak isterdim." Bunu Ömer'in duyamayacağı bir sessizlikte söylemişim.

Seyit Ali kafasını iki yana salladı. "Bu olmaz. Çok geç saatte olacak. Üstelik oraya gelmek için kendini zor duruma sokmanı istemiyorum."

Dudaklarımı ısırıp serbest bıraktığımda sessizce mırıldanarak, "Tamam, hadi git sen," dedim. "Şimdi biri görecektir, sonra al başına belayı."

"Tamam, gidiyorum," dedi Seyit Ali isteksizce. Kafasını biraz daha içeri sokarak Ömer'e baktı. "Ömer, ablan sana emanet. Bir şey olursa bana söylüyorsun, tamam mı? Çünkü ablan söylemez."

"Tamam. Söylerim, sırdaş. Sen hiç merak etme," diye güldü Ömer kafasını sallarken. Gülümsedim çünkü çok hoşuma gitmişti ikisinin anlaşması. Seyit Ali, Ömer'e göz kırpıp geri çekildiğinde derin bir nefes alıp verdi. "Canın bir

şey isterse ya da bir şey olursa beni ara. O bir halta yaramayan abin konusunda da benim için endişelenme, bir şey yapamaz.”

“Yine de dikkat et,” dedim sakince.

“Beni dert etme,” diye üsteledi ve sağına soluna bakınarak geriye doğru adımlar atmaya başladı. Eliyle pencereyi kapatmamı işaret ettiğinde güldüm. O gidene kadar kapatmaya niyetim yoktu çünkü o da ben gözden kaybolana kadar gitmiyordu. Seyit Ali bana son kez gülümseyip arkasını döndü ve az sonra gözden kayboldu. Derin bir iç çekerek omuzlarımı düşürdüm. Sonra da pencereyi kapatıp perdeleri örttüm.

Gülümseyen yüz ifadem, Ömer’in radarına takıldığında kaşlarımı çatıp, “*Buz Devri*’ndeki *Sid*’i mi gördün, Ömer?” diye sordum. “Niye gülümsüyorsun?”

“Abla, asıl sen gülümsüyorsun,” dedi. “Aynaya baksana bir.”

“Sen var ya,” diye gittim yanına ve onu gıdıklamaya başladım. Ömer direkt kendini yatağa atarak kahkahalar atmaya başladığında güldüm ve daha fazlasını yaptım. Ellerim kollarında ve karnında geziniyordu. “Demek ki sırdaşsınız, öyle mi? Demek Seyit Ali, gözlerini aç demeden açmazsın... Bak sen şu haylaz ya!”

Nefes nefese gülerken, “Yapma,” dedi. “Abla, yapma ya!”

“Ya, nasıl oluyormuş?” diye gülmeye devam ettim onu gıdıklarken. Bir müddet sonra ikimiz de durduk ve eğilip onun ellerinden öptüm. O da öptüğüm elleriyle yüzümü sevdi.

“Abla,” dedi masum bir istekle. Onu bekledim. “Sence bir gün Seyit Ali abiyle maç yapar mıyız? Ben bugün Furkanlara gittim ya, onun abisi de oradaydı... Benim abim gelmez, biliyorum ama belki Seyit Ali abi gelir...” Hiçbir şey diyemedim. Sustu ve ekledi, sanki bu hakkı kendinde göremiyormuş gibi. “Ama gelmezse küsmem.”

Dudaklarımda ağır bir acı var olduğunda gülümseyerek, “Tabii ki gelir,” dedim. “O seni sevdi.”

“Ya,” dedi gözleri tekrar parlayıp sevindiğinde.

“Ya,” dedim ve onu tekrar öpüp ayaklandım. “Ama artık yatma vakti. Hadi uyu. Saat çok geç oldu zaten.”

“Tamam, uyuyacağım,” diyerek ayaklandı, bir koşu lavaboya gidip geldikten sonra yatağına girerek bana gülümsedi ve gözlerini kapattı. Ben de gidip ışıkları kapattım, Seyit Ali’nin telefonunu elime alarak yatağımda bağdaş kurup sırtımı duvara verdim ve telefonunu açtım. Şifreyi girdikten sonra telefonu açıldı. Kalbim çok başka bir his içindeydi ve bunu ilk kez tadıyordum. Onun telefonu ellerimdeydi ve bana bir saniye bile düşünmeden uzatmıştı. Kimse kolayca kimseye bunu yapmazdı ama o yapmıştı, *benim için*. Ekran parlaklığını azaltarak galerisine girdim. Bunu yapabilme hakkım vardı çünkü kendi de söylemişti. Galerisine girdiğimde birden fazla klasörün olduğunu gördüm ve

en baştakine tıkladım. Burada kendi ve saz arkadaşlarıyla olan fotoğrafları vardı. İlgiyle fotoğrafları incelemeye başladım. İncelerken o kadar çok güldüm ki Ömer uyanmasın diye gülüşlerimi bastırdığım anlar bile olmuştu. Seyit Ali'nin kendine ait çok da fotoğrafı olmadığını gördüm. Olanlara da baktım işte... *Hayranlıkla.*

Bu klasörden çıktım ve başka klasöre girdim. Burası... Sanırım annesi ve babasıyla olan fotoğraflarının olduğu yerdirdi. Üzerime bir ağırlık çöktüğünde yutkunarak fotoğraflara tıkladım, fotoğraf dediğime bakmayın, aşağı yukarı yedi sekiz taneydi. Babası ile bir fotoğrafı vardı ve burada en fazla on dört yaşında gösteriyordu. Bir yaz tatilinde çekilmişti. Arkada deniz vardı. Babası... Artık yoktu. Sevdığımız insanları her zaman yüreğimizde taşırdık ama fotoğraflarına bakınca yaşadıklarını sanırdık. Diğer fotoğrafta ise babasının saz çaldığı bir fotoğrafı vardı. Babasına benziyordu. Gözleri özellikle, aynı babasının gözleriydi... Kalbimdeki yavaşlama, annesiyle olan fotoğraflarında daha da belirdi. Annesi çok güzel bir kadındı. Saçları kahverengiydi, uzundu ve genç duruyordu. Bunca şeyi incelerken dikkatimi çeken tek şeyin, hepsinin her fotoğrafta gülüyor oluşuydu. Gökçe, Seyit Ali ve onların anne ve babası... Şimdi her şey çok başkaydı. Babaları yoktu, anneleri ise yanlarında değildi... Bazı insanların yokluğu, fotoğraflara sığamayacak kadar büyüktü.

Zar zor klasörden çıktım, parmaklarım diğer klasöre dokunduğunda burada bana ait fotoğraflar buldum. Gözlerim iri iri olduğunda sırtımı duvardan çekip eğilerek fotoğraflarıma baktım. *Haberim olmadan çektiği fotoğraflara...* *Bak şuna ya, tam bir fırsatçı!* Gülümseyerek fotoğraflarımı inceledim. Yalnız bayağı güzel çıkmışım he! Yaklaşık on tane farklı fotoğrafı inceledikten sonra üstten bir bildirim geldi. Bu grup bildirimiydi.

Hadi bakalım, biraz eğlenelim.

TEO BOŞ YAPIYOR!

Teoman: *Timur, sana ses atıyorum. Dinle bunu.*

Teoman: *(sesli mesaj) İyi geceler aşkların en güzeli, en özeli, en süperi...*

Timur: *Birader, kızlardan umudunu kestiri galiba?*

Teoman: *Sorma lan, çok dertliyim. Manitayla ayrıldık.*

Cihangir: *Çok şaşırdım!*

Timur: *+1*

Teoman: *Lan oğlum, niye böyle oluyor ya? Gitti onca emek!*

Timur: *Vay be! Saçlarını süpürge ettin sanki? Kaç gün sürdü, biraderim?*

Teoman: *Bugünle birlikte bir hafta olacaktı :'*

Timur: *Ne büyük acılar bunlar be! Şimdi sen açmışsındır bir büyük, bir de Azer Bülbül... Efkârlanmışsındır. Acın acımızdır, kardeşim.*

Teoman: *Dikiş tutturamıyorum ki... Ben ne zaman evleneceğim, Seda abla?*

Cihangir: *Niye ayrıldınız, kardeşim?*

Teoman: *Kızın altı tane abisi varmış. Az kalsın aşirete kurban gidiyordum.*

Timur: *Ağam eğlenir bizimle :)*

Cihangir: *Eee, ne dedin kıza? Benim götüm yemez altı tane abiyi, hadi eyvallah mı dedin?*

Teoman: *Bacım ol bundan sonra, dedim.*

Timur: *Her gidene bacım diye diye sürüsüyle kız kardeşin oldu, bu gece de sana yakalım.*

Cihangir: *Teo... Abi, sen bırak bu işleri valla ya. Olmuyor, birader. Olmuyor, zorlama.*

Teoman: *Oğlum, benim kalbim yalama oldu lan!*

Timur: *Bu gidişle... Neyse.*

Teoman: *Tabii senin on numara ilişkin var, Seyit biraderim de on numara yaşıyor bu hayatı ama ya ben? Bir manita yaptık, altı tane abisi çıktı kızın. Kurşun yeseydim bu kadar koymazdı.*

O sırada aklıma bir hainlik geldi. Amacım sadece ama sadece eğlenmekti. Nasıl olsa Seyit Ali'nin telefonu bendeydi ve ben olduğumu bilmeyeceklerdi. Biraz da ben eğleneyim ama değil mi?

Seyit Ali Karayazı, Leyla Neva Kaya adlı kişiyi çıkardı.

Teoman: *Ne oluyor lan?*

Seyit Ali: *Artık o yok.*

Teoman: *Ne demek o yok? Lan, size ne oluyor? Maşallah dediğimiz iki gün yaşamıyor.*

Seyit Ali: *Teoman, uzatma, birader. Leyla ile bitti her şey. Zaten bir şey yoktu ki aramızda. Konuşmayın daha fazla.*

Teoman: *Siktir lan! Kendin bile inanmıyorsundur buna. Rol yapma.*

Seyit Ali: *Lan, neyin rolünü yapacağım, geişek? Bitti diyorum işte, Leyla falan yok artık.*

Timur: *Abi, iyi misin sen? Ne demek Leyla yok artık?*

Cihangir: *Oğlum, ciddi bir şey mi var? Sen böyle yapmazsın bir anda.*

Seyit Ali: *Uzatmayın dedik ya lan işte.*

Teoman: *Sen mi bir bok yaptın lan yoksa? Leyla, sana yamuk yapmaz da...*

Teoman... *Seviyorum seni, kardeşim.*

Seyit Ali: *Ben yaparım yani, öyle mi? Kafam bozuk kafam. Daha fazla sormayın bir şey.*

Cihangir arıyor...

Telaş yapmadan aramasını geri çevirdim.

Teoman arıyor...

Aramasını geri çevirdim.

Timur arıyor...

Aramasını geri çevirdim.

Cihangir: *Lan, Leyla'nın da telefonu kapalı. Bak, oğlum... Bir şey olduysa hallederiz. Ne oldu?*

Teoman: *Siz de ayrılırsanız ben ölene kadar kendime bacı yaparım, birader.*

Teoman: *Teoman ve bacıları...*

Timur: *Abi, iyi misin ya? Gelelim mi yanına?*

Teoman: *Hele hele, küçük enişteye bakın.*

Cihangir: *Seyit, aç kardeşim şu telefonlarını. En azından ne olduğunu söyle de bilelim.*

Seyit Ali: *Abi, kafam bozuk diyorum, parçalamak için çaba harcıyorsunuz ya...*

Teoman: *Ya, bir şey diyeceğim, sen Leyla'yı bu kadar kolay bırakmazsın. Hele ki gruptan asla atmazsın. Hele ki gelip de burada kafam bozuk yazmazsın. Ben seni it gibi tanıyorum... Bu gavat rol yapıyor.*

Seyit Ali: *Teo, işine bak!*

Teoman: *Rol yapmıyorsan en adi şerefsizim!*

Seyit Ali: *Zaten öylesin.*

Teoman: *Yedireceğim sana bu lafları. Şimdi git, çakma acını yaşa. Ya da yok, en iyisi Leyla'ya git sen. Nasıl da rol kesemedim, gördün mü, yaz. Senin karşında beş yaşında velet yok.*

Timur: *Teo, tamam da sen niye atar yapıyorsun?*

Teoman: *Harbiden lan, çok yükselmişim. Neyse, sakinim.*

Onlar konuşmaya devam ettiler belki ama ben gruptan gülerек çıktım çünkü çok eğlenmiştim. Gerçi yarını hesaba katmamıştım ama sorun yok, şimdi gülmeyeceğim de ne zaman güleceğim sanki?

Aynı filmi izlemek ama her seferinde başka hissetmek...

Yaşadığım şey tam olarak buydu. Bu gece büyük bir yarışma olacaktı ve ben oraya gidemiyordum. Gitmeyi deli gibi istiyordum. Üstelik o gecedan beri Seyit Ali ile yüz yüze görüşmemiştik bile ve telefonu hâlâ bendeydi. Derin bir nefes alarak sofradaki tabakları mutfığa götürdüm. Burçin ile bulaşıkları halledecektik. Babam, Ömer ve Serap abla da bir şeyler izlemek için salona geçmişti. Keyifsizce sofrayı topladıktan sonra elimdekileri tezgâha bıraktım. Burçin tabaklardaki artıkları çöp kutusuna atarken, "Senin bana bir özür borcun var, farkındasın değil mi?" diye sordu kendi kendine mırıldanıyormuş gibi,

"Özür dilerim," dedim. "Sana haksızlık ettim."

Gülümsedi, "Bir daha olmasın."

"Tamam, abartma hemen!"

"Aldın mı peki ağzının payını?" diye dalga geçtiğinde dişlerimi sıkarak arkadaki dolabın üzerine koyduğum telefonlara baktım. Kendi telefonumu niha yet almıştım, Seyit Ali'nin telefonu da onun yanındaydı. Burçin direkt bir kurnazlık yapıp, "Çok zenginsin galiba," dedi. "İki tane telefonla mı geziyorsun?"

"Seni ilgilendirmez, işine bak," diye tersledim. Sonra da kollarımı sıvayarak bulaşıkları sudan geçirmeye başladım.

Burçin kendi kendine söylenmeye devam ederken yüzümdeki gerginliği ve hâlimdeki sıkılganlığı fark ederek, "Ya bak, normalde zerre umurumda olmazsın ama ne oluyor sana?" diye sordu. "Bir derdin mi var?"

Soğuk soğuk güldüm. "İki üç gündür sende bir gelişme var, asıl sana ne oluyor? Ne bu ilgi, merak? Bak, eğer yamuk yapacaksan söyle, şimdiden ağzını yırtayım."

Güldü. "Aptal!"

"Aynı senin gibi işte."

Birkaç dakika konuşmadan bulaşıkları temizlemeye devam ettik. Burçin saçlarını geriye doğru atarak, "Yoksa bu gece yapılacak yarışa gidemeyeceğin için mi keyifsizsin?" diye sorduğunda suratıma bir bardak soğuk su çarpmış gibi irkilerek Burçin'e baktım. Bunu da nereden biliyordu böyle? Şaşkınlığımı fark ettiğinde yüzünde manidar bir gülüş yeşerdi. "Leyla, aptal olma istersen! Elbette ki ben de biliyorum. Bir sürü arkadaşım var ve o ortamlara girip çıkmışlığım seni beş yüze katlar."

"Bana bir daha aptal derssen seni tokat manyağı yaparım," dedim dik bir sesle. "Ayrıca umurumda bile değil nerelere girip çıktığın."

Gülümsemeye devam ederek arkasını döndü ve buzdolabının kapağını açıp, "Biraz nazik olsaydın seni oraya götürmenin bir yolunu bulurdum," diye mırıldandı.

Güldüm. "Ne yani, sana yalvarayım mı? Beni eşek gibi tanıyorsun, öyle bir şey yapmayacağımı da bilirsin."

"Evet, tanıyorum," dedi yüzüme karşı dönerek. "İstedliğini elde edene kadar asla durmazsın ve her şeyi denersin. Gitmek için çıldırdığını ve hâlâ bir arayış içinde olduğumu görüyorum. Bülent amcaya yalan söylemek istemediğin için başka bir çare peşindesin." Dudaklarını yaladı. "Seni oraya ben götürebilirim."

Kahkaha attım. "Ya, bırak bu işleri. Senden yardım isteyeceğim yani? Delirmiş olmam lazım."

"Şimdiye kadar bunu başarmaman bile şaşırtıcı."

Sol gözümü kıstım. "Bak, o konuda haklısın."

Birbirimize bakmaya devam ederken irkilerek omzumu silktilim. "Boş ver. Bu konuları seninle konuşmak istemiyorum. Benim meselelerime burnunu sokma. Güven vermiyorsun çünkü."

Yanıma geldi ama uzağımdaydı. "Bak, sana kim ne yaşattı bilmiyorum ama aldatıldığından haberim var. Bu insanın yiyeceği en büyük güven darbelerinden

biri ve o yüzden kimseye güvenmiyorsun. Bunu yaşamamanın ne demek olduğunu iyi bilirim. Bana da güvenme çünkü inan bana, bunun için sana oturup ağlayacak değilim. Ama sahte de değilim. Bunu aklına sok! Ben kimsenin sırtına hançer saplamam, direkt yüzüne vururum. Bunu en iyi sen biliyorsun. Seni oraya götüreceğimi söylüyorum çünkü gitmek istediğini biliyorum. O ortamlara yeni yeni alıştığının da farkındayım ve emin ol, iğrenç şeyler dönüyor. O çocuklar da düzgün ayakkabı değil ama sen onlardan uzak kalmak istemediğin için göz göre göre gecenin bu saati seni evden kaçarken görmek istemem çünkü en az benim kadar yapabilecek manyaklık var sende.” Yüzünü buruşturdu. “Hem günlerdir evdeyim ve ben de oraya gitmek istiyorum çünkü çok arkadaşım var orada...” Bıkkınlıkla nefes aldı. “Üf, ne çok açıklama yaptırdın kızım ya! İşine geliyorsa gelirsin!”

“Aslında ikimiz de birbirimizi kullanmak istiyoruz, öyle değil mi?” diye sordum direkt.

“Evet.”

“Tamam,” dedim kabul ederek. “Gidelim o zaman!”

Burçin bunu duyar duymaz hafifçe tebessüm etti ve sonra hiç istifini bozmadan çabucak mutfaktaki işimizi hallettik. Telefonları cebime koyduktan sonra ikimiz de salona doğru yürüdük. Babamlar eğlenceli bir film izliyordu. Burçin bana kaş göz işareti yaptıktan sonra boğazını temizleyerek içeri girdi. Serap abla, “Kızlar, gelin hadi,” dedi. “Çok eğlenceli bir film. Birlikte izleyelim.”

Burçin samimiyetsizce filme bakıp, “Ya öyle,” dedi ve uzatmadan söze daldı. “Ama biz bu filme katılmayacağız. İzniniz olursa Leyla ile birlikte dışarı çıkmak istiyoruz.”

Babamın gözleri kocaman açıldığında, “İkiniz?” diye sordu babam. “Hem de bu saatte?”

“Saat çok geç değil ki Bülent amca,” dedi sakince. “Kız kıza dışarı çıkmak istedik sadece. Öyle bir hava değişikliği için.”

“Sizi böyle görmek çok tuhaf,” dedi babam hayretle. O sırada Burçin koluma dokunarak gülümsedi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Gözlerime bakıp, “Biz de şaşkınsınız biraz ama yaptığımız hataların farkındayız,” dedi. “Şimdi de iki kardeş gibi dışarı çıkmak istiyoruz. Leyla’ya bir abla gibi göz kulak olacağıma emin olabilirsiniz.”

Babam ve Serap ablanın şaşkınlığına büyük bir tebessüm de indiğinde bunu reddetmeleri çok da mümkün görünmemişti. Burçin öyle bir rol kesmişti ki bir an ben bile söylediklerine inanacaktım. Kolumu rahat bıraktığında babama bakıp, “Evet,” dedim. “Bu akşam dışarı çıkmak istiyoruz. Söz, çok da geç olmadan döneceğiz. Merak etmeyin.”

“Kızım, saat zaten dokuza geliyor,” dedi babam.

“Biliyorum, baba,” dedim sakince. “Lütfen... Bir gece sadece. Kız kıza bir yere gidip oturacağız.”

Serap abla, babama dönerek gülümsedi ve gözlerini kapatıp açtı. Babam pek gönüllü olmasa da, "İyi peki," dedi. "Ama telefonlarınız açık olacak ve öyle saatlerce dışarıda durmayacaksınız."

"Şüpheli olmasın," dedim gülümseyerek. Aynı sözü Burçin de verdiğinde hazırlanmak için yukarı çıktık. Altıma siyah dar kotumu geçirdiğim gibi deri ceketimin içine de siyah tişörtümü giydim. Saçlarımı ellerimle kabartıp asi bir hava verdikten sonra gözlerime iyi bir gece makyajı yaptım. Biraz da ruj ve allıkla işimi bitirdim. Parfüm de sıktıktan sonra aynanın karşısından çekilip Seyit Ali'yi aradım.

Çok bekletmeden açtığında, "Neva?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Yanına geliyorum," dedim bir anda.

"Anlamadım?" diye parladı çok da yüksek olmayan bir tepkiyle. "Ne demek yanıma geliyorsun? Saat çok geç oldu ve tek başına buraya gelmene izin veremem."

"Tek başıma değilim ki."

"O da ne demek?"

"Burçin ile geliyoruz. Semih'i de arayacağım, ne de olsa artık yabancı sayılmaz."

"Burçin? Hani şu nefret ettiğin üvey kız kardeşin? İki gün görüşemedik sadece, olaylara bak!"

"Ya, orasını sonra konuşuruz," dedim düz bir sesle. "Babamın haberi var, yani oraya geldiğimizden değil. Sadece dışarı çıkacağımızdan. Yarış başladı mı?"

"Daha başlamadı," diye konuştu, arkadan sesler geliyordu. "Bak, burası çok kalabalık ve bir sürü it kopuk var. Gelmeni istemiyorum. Söz, yarın tüm günümüzü beraber geçireceğiz."

"Artık çok geç," deyip ciddileştim. "Sen bir yarışa çıkacaksın ve ben senin yanında olmak istiyorum. Hem diğerleri de yarışacak. Yalnız da değilim. Bir şey olmayacak, inan bana. Hem bu seferki başka olacak. Sen yarışacaksın ve ben seni izleyeceğim. Duygularımdan emin olmuş bir şekilde izleyeceğim."

"Duygularından emin olmuş bir şekilde?" diye sordu anında keyiflenerek. "Bana da söylesene, ben de emin olayım."

Gülümsedim. "Yarıştan sonra söylerim belki."

"Var ya," dedi kısık bir sesle. "Biliyorsun sana kayıtsız kalamayacağımı ve her yolu deniyorsun. Tamam, gel. Dikkatli gel ama. Seni burada bekliyorum."

"Tamam, geleceğim," dedim gülümseyerek. "Orada görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıp verdim. Sonra da Semih'i aradım. "Semih?" diye başladım söze. "Rahatsız etmedim, değil mi?"

"Yok ya, televizyona bakıyordum öyle boş boş," diye mırıldandı. "Bir şey mi oldu?"

"Dışarı çıkıyorum, daha doğrusu bizimkilerin yarışı var da oraya gideceğim. Sen de gelmek ister misin?"

"Bizimkiler dediğin o tayfa mı?" diye sorduğunda onayladım onu. "Olur," dedi toparlanarak. "Zaten bir bok yok televizyonda, benim de kafam dağılır. Çıktın mı peki evden?"

"Birazdan çıkacağım," dediğimde, "Tamam, haberleşiriz," deyip sözleştik. Çantamın içine telefonları koyduktan sonra odadan çıktım. Burçin'in odasına gidip kapıyı tıklattım. Biraz sonra odasından çıktı. Saçlarını tepeden sıkıca atkuyruğu yapmıştı ve üzerinde lacivert bir gömlek ve aynı renk kot pantolon vardı. Konuşmadan aşağı indik ve evdekilerle vedalaşarak dışarı çıktık. Sokakta birkaç insan vardı ve şehrin ışıkları yerindeydi. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu beni test eder gibi.

"Konum var elimde," dedim cevap vererek. "Buraya çok uzak değil."

"Taksiyle geçeriz," diye mırıldandı sakince.

Yarım saat kadar sonra Semih ve Burçin'le birlikte taksiden inerek yarışın yapılacağı alana doğru yürümeye başladık. Burçin bize bakıp, "Ben arkadaşların yanındayım," dedi. "Haberleşiriz."

"Tamam," dedim düz bir sesle.

Kalabalığa usul usul karışmaya başladığımızda bizimkileri aramaya başladım. Nasıl olsa bir arada olduklarını biliyordum. Gözlerimi kısıarak onları bulmaya çalıştığımda Seyit Ali beni çoktan bulmuş, elini havaya kaldırmıştı. Gülümseyerek ona baktığımda gülümsedi. Semih, "Hah! Şurada seninki," diye mırıldandı. "Allah'ın manyağı."

"Deme öyle."

"Kardeşini sorduk diye bir dövmediği kaldı," diye homurdandı. "Kızı tanımam etmem, manyak bu herif."

"Bence sen tanımamaya devam et."

"Öyle olacak zaten," dedi. "Ne işim olur benim bu herifin kardeşiyle?"

Yorum yapmaktan kaçındım. Az sonra bizimkilerin yanına gittiğimde Seyit Ali direkt beni kolunun altına çekti ve şakağımdan öptü.

Vallahi insafsız bu herif!

Karnımda minik bir ağrı meydana geldiğinde Teoman oturduğu yerden kalkıp Seyit Ali'yi hedef gösterdi. "Oğlum, ben size demedim mi bu gavat rol kesiyor diye? Al işte. Ben bunun ciğerini bilirim lan!"

Ah, şu mesele! Demek ki bahsi henüz geçmemişti.

Seyit Ali bir anda ne olduğunu anlamaya çalışarak, "Ne diyorsun lan?" diye sordu. "Ne rolü?"

Teoman gülerek alkışladı. "Kardeşim, tamam. En iyi oyuncu sensin!" Bana döndü. "Leyla, bu adam seni gruptan attı. Sonra da geldi, *aramızdaki her şey*

bitti, dedi! *Kafam bozuk*, dedi. Biz de o günden beri üstelemedik. Genelde ayrılık acısı yaşanırken zorlamayız da... Şimdi de gelmiş..."

"Teoman, ne içiyorsan bırak, kardeşim," dedi Seyit Ali rahat bir sesle. "Ne ayrılığı, birader?"

Gülmemek için dudaklarımı öyle bir sıktım ki... Cihangir de Teoman'a destek çıktı. "Aga, harbiden üzerine gelmedik ama iyi oynadın ya!"

"Lan, siz salak mısınız, neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Seyit Ali. Şaşkıncı ve gülüyordu. Sanırım her şeyi söylemem gerekiyordu. Çantamı açtım ve Seyit Ali'ye telefonunu uzattım. O sırada herkes bir duraksadı. Ben de kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım. "Teşekkür ederim," dedim telefonunu Seyit Ali'ye verdiğimde.

Seyit Ali herhangi bir şey söylemediğinde kafamı öne eğdim ve gülümsemeye devam ettim lakin Teoman olayı çözmüştü. Timur ise çoktan bir köşede gülmeye başlamıştı. Teoman yanıma gelerek bu sefer beni alkışladı. "Lafımı geri alıyorum, asıl oyuncu, Leyla. Hem de *Oscar* düzeyinde bir performans."

Seyit Ali bana bakıp, "Ne işler çevirdin?" diye sordu gülerek.

Omzumu silkerek bakışlarımı kaçırdım. "Hiç."

Teoman, "Aynen, kardeşim. Hiç," dedi. "Bir gecede ayrıldınız siz ama benim gibi zekâ seviyesi arşa çıkmış bir dostunuz asla kanmadı bu olaya."

"Ya Teo," diye güldüm. "Hadi sen git, kendine bacı yapmaya devam et."

"Kır be! Bir de sen kır kalbimi," dedi Teoman sahte bir üzüntüyle. Semih biraz geride duruyordu ama daha öncesinde tanışıklıkları olduğu için bir şey yapamadım. Etrafına bakındığında bana bir işaret yaparak buradan ayrıldı. Muhtemelen o da burada bir tanıdığını bulmuştu.

Cihangir sigarasını dudaklarının arasına koyup çakmağıyla onu yakarak gözlerini kıstı. "Yalnız," dedi sigarasından bir sefer çekip gözlerini kısarak. "Bu sefer kazanan ben olacağım. Bak, görürsünüz."

Seyit Ali elini onun omzuna atıp ovdu. "Kardeşime ikincilikten gına geldi galiba?"

Cihangir yarım ağız gülerken, "Yok, oğlum. Cidden bu sefer sert bir hırs var içimde," dedi. "Burada sen olduğun ya da seni rakip bildiğimden değil. Biliyorsun karşı taraftaki o puştı. Dünya kaç bucakmış göstereceğim ona."

"Kaç kişi yarışacak ki?" diye sordum arkadaki hareketliliğe bakarken.

Cihangir, "On iki," dediğinde önüme dönerek dudaklarımı düz bir çizgi hâline getirdim. Ekledi. "Biz üç kişiyiz zaten."

"Peki, kazanan ya da dereceye girene ödül ne?"

"Sadece kazanan para alır," dedi Cihangir tok bir sesle. "Ortaya para koyarsın ve kazanan paranın sahibi olur."

"Kumar gibi mi?"

“Yani,” dedi omzunu silkerek. “Ortada bir yarış var ve bunu bilerek millet parasını döküyor. Ki çoğunun da paraya ihtiyacı yok. Keyfi tamamen.”

“Siz keyfi yapmıyorsunuz ama değil mi?”

“Ben tamamen artistlik olsun diye yapıyorum,” dedi Teoman rahat bir sesle. Cihangir onu onayladığında Seyit Ali omzuma attığı elini çekmeden saçlarının uçlarıyla hafifçe oynamaya başladı. O esnada karşı tarafta bir hareketlilik yaşandı. Timur oturduğu yerden kalktığına bir şeylerin ciddileştiğini fark ettim. Bir grup genç buraya doğru geliyordu. Kenarda Burçin’i gördüm. Beni bulduğu an yanıma gelmeye başladı. Seyit Ali beni kolunun altından çıkardığında önüme geçerek buraya gelen gençleri bekledi. Ne olduğuna dair bir fikir üretemedim. Burçin çabucak yanımdaki yerini aldığına Teoman ve Cihangir’in garip bakışlarına maruz kaldık.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum kısık sesimle.

“Hayır,” dedi Burçin. “Burada bir hareketlilik olunca görmek istedim.”

Gözlerimi devirdim. “Bir şey oldu sandım. Manyak mısın nesin?”

Burçin bana herhangi bir karşılık vermediğinde karşımızda beş tane genç belirdi. İçlerinde kendini duruşuyla belli eden biri vardı ve öne çıkarak gülümsedi. Seyit Ali’nin gözlerinin içine bakarak, “Ekibi toplamışsın,” dedi. “Yenilmeye bu kadar çok meraklı olduğunuzu bilmiyordum.”

“Yok,” dedi Seyit Ali düz bir sesle. “Seni yendikten sonra yüzünün alacağı ifadeyi hepimiz biliyoruz, bugün de buraya ezberlemek için geldik.”

Karşımızdaki genç aldığı cevaba sevimsizce gülerek karşılık verdiğinde bir adım daha öne çıktı. “Yalnız mekân bizim.”

Teoman, “Hayırdır, sen hiç evinde mağlup olan birini görmedin mi?” diye sordu. “Görmediysen hatırlatmak için buradayız. Sanırım bir yirminci kez.”

Genç gülerek Teoman’a baktı ama konuşmadı. Cihangir sert bir tavırla sigarasını söndürdüğünde gencin gözleri hepimizi usul usul tanımaya başladı. En sonunda benim ve Burçin’in yüzünde kaldı. Gülümseyerek, “Yalnız bu hatunlar size fazla gelir,” dedi. “Şu sarışın olanı biz alalım. Yanındaki de bayağı iyi ama...”

Seyit Ali hızla onu göğsünden geriye itirdi. “Cengiz, siktir git, arıza çıkarma!”

Cengiz’in gözleri, Burçin’de takılı kalmaya devam ettiğinde ekledi. “Ama alev alev hatunlar, yazık değil mi? Bir tur verin de biz de binelim!”

Seyit Ali büyük bir hırsla onun üzerine yürüdüğünde dişlerimi sıktım lakin umulmadık bir çıkış Burçin’den geldi. Seyit Ali’nin önüne geçerek Cengiz’in gözlerinin içine baktı. “Neye biniyorsun lan sen, at kafası?” diye sorduktan sonra yumruk yaptığı elini Cengiz’in yüzüne geçirdi.

Gözlerim kocaman olduğunda Teoman’ın, “Siktir!” dediğini duydum. Bir anda herkes alevlendiğinde Cengiz sarsılarak geriye yalpaladı ve Burçin de

üzerine gitti. Bir yumruk da diğer yanağına geçirdi. "Ağzının ayanına dikkat et yoksa ben seni bindireceğim şeyi iyi bilirim."

Cengiz savrulan suratını toparlayarak elini çenesine koydu ve Burçin'in öfkeden gerilmiş yüzüne odaklandı. "Sert hatunsun," dedi. "Ama her şeyin bir sınırı var. Seni birkaç kez görmüştüm zaten."

"İyi," dedi Burçin inatla. "Unutmazsın artık!"

Cengiz keyif alan bakışlarının arkasına gizlediği siniriyle ona bakmaya devam ederken Burçin'i geri çekti. Kızgındı. Ben de kızgındım ama o hemen dışarı vurmayı tercih eden taraf olmuştu. Seyit Ali gözlerini kısarak Cengiz'e sert bir bakış savurduğunda, "Efendi gibi yerine git, yarışın başlamasını bekle," dedi. "Bizi de yok yere yorma!"

Cengiz ve arkadaşları zorla da olsa geri dönerek yerlerine gittiklerinde Seyit Ali kimseyle muhatap olmadan yalnızca bana baktı ve gözlerini kapatıp açtı. Teoman ise Burçin'e yaklaşarak, "Sen, Leyla'nın üvey kız kardeşi değil misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Burçin düz bir sesle.

Teoman gülerek bana baktı. "Abi, siz nesiniz ya? Yerli *Ninja Kaplumbağalar* mı?"

"Komik mi şimdi bu, Teoman?" diye sorduğumda Teoman sevimli sevimli kafasını salladı. "Bence komik."

Gözlerimi devirdiğimde bıkkınlıkla kafamı salladım ve az ileride Ozan'ı gördüm. O da buradaydı. Şaşırdığımı söyleyecek değildim. Motorunun başındaydı ve bir şeylerle uğraşıyordu. Timur da benim baktığım yere bakarak çenesinin ucuyla onu işaret etti. "Bu herifin kafası ayık mı da almışlar buraya?" diye sordu. "Başımız belaya girmesin."

Hepsi Ozan'a baktı. Burçin bana laf atarak, "Seni görmedi galiba," diye mırıldandı.

Tepki bile vermediğimde Teoman, "Niye ki?" diye sordu.

"Ozan, Leyla'nın eski erkek arkadaşı da."

"Hadi be!" diye şaşırdı Teoman. Burçin'e dik dik bakarken Seyit Ali'nin de içinde bulunmaktan hoşnut kalmadığı bir an olduğunu anlamıştım. Teoman gözlerime bakarak, "Leyla! Bu herif, hapçı lan hapçı," dedi. "Manyak mısın sen, kızım?"

"Her insan hata yapar, Teoman."

"Tamam da yani..."

Seyit Ali bıçak kadar sert bir dille Teoman'a bakıp, "Uzatma lan!" diye konuştu. "Başlatma şimdi eskisinden, hapından."

Teoman sakince sustuğunda bana bakıp gülümsedi. Gözleriyle bir beni işaret etti bir de Seyit Ali'yi. Yarış çizgisinin orada hareketlilik sezdiğimde Seyit Ali

dönerek, “Başlıyoruz,” dedi. “Kontrollü olun yeter! Her türlü onları ezeceğiz zaten.”

Teoman ve Cihangir kiraladıkları motorlarına gittiklerinde onlara başarılar diledim. Fakat Seyit Ali’ye motoruna kadar eşlik ettim. Ritim, tüm alana yayılmış bir dalga gibi büyümeye başlamıştı. İnsanların heyecanla yarışmayı bekle-diklerini biliyordum. Seyit Ali’nin motoruna geldiğimizde kaskını kavradı ve başına geçirmeden önce bana döndü. Bileğindeki saç tokamı bana göstererek, “Böyle şeylere inanmam ama bunu taktığımdan beri başkayım,” dedi. “Kendime ve sana karşı.”

Gözlerimin içi gülmeye başladığında bileğindeki tokama dokundum. “Senin bileğini daha çok sevdiğini keşin.”

Ben bileğine bakıyordum, o da benim bileğine bakan gözlerime.

Kafamı kaldırıp gözlerine odaklandığımda Seyit Ali’nin gözlerimde olan gözlerine gülümsedim. Elini saçlarıma götürerek onları usulca arkaya doğru attı. “Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, çok güzelsin.”

Ona teşekkür ettiğimde gülümsedi ve çabucak yanağıma bir buse bırakıp motorunun başına geçerek koltuğa oturdu. Yarış başlıyordu. Kaskı kafasına geçirmeden önce tekrar bana dönerek, “Sadece on dakika sürecek,” dedi. “On dakika sonra kaskı kafamdan çıkardığım anda göreceğim ilk yüz, senin yüzün olacak. Yani sırf bunun için bile en erken ben gelmeye çalışacağım.”

“Yine de dikkatli ol,” dedim yutkunarak. “Ben bir yere kaçmıyorum ya.”

Güldü ve kafasını sağa doğru yatırdı. “Hayır, senin burada bana daha çok gaz vermen gerekiyordu.”

Dudaklarımda muzip bir tebessüm belirirken ona biraz daha yaklaşarak kulağına fısıldadım. “İşte ben de bundan korkuyorum ya!”

Birkaç dakika içinde ortaya bir kız geçti ve elindeki bayrağı havalandırarak geri sayım yaptıktan sonra bayrağı hızla indirerek yarışı başlattı. Derin bir nefes alıp gittikleri yerin arkasından bakmaya devam ederken bir el koluma dokunarak beni çabucak kendine çevirdi. Kaşlarını çatarak irkildiğimde karşımda Berrin’i görmemle kaldım. Kolumu hızla ellerinin arasından kurtardığımda bana olan bakışlarına çok sert bir yanıt verdim. “Ne var?” diye sordum onun konuşmasını beklemeden. “Çok mu özledin beni?”

“Yine olmadı,” diye alay etti benimle yüzünde zerre mimik oynamazken. “Bak, yine buradayım ve senden daha sağlamım.”

Güldüm. “Yazık sana!”

“Beni bu kadar hafife almana şaşırdım doğrusu,” diye gülümsedi sol kaşını havaya kaldırdığında. “Bak, saçlarımı düzelttim. Birazcık hırpalanmıştı ya hani?” Derin ve tehditkâr bir soluk alıp verdi. “Buraya sana ayağını denk al demek için geldim.” Kollarını göğsünde toplayarak kendinden emin bir şekilde güldü. “Kısacası... Yaptığın her şeyin bedelini misliyle geri ödeteceğim sana.

Öyle kötü şeyler yapacağım, canını öyle bir yakacağım ki o gün beni orada öldürmediğine çok pişman olacaksın, Leyla."

Sırıttım. "Bu konuşmaya kaç gündür hazırlanıyorsun? Pek bir yapmacık geldi, olmamış yani. Git, biraz daha çalış."

"Şaka yapmıyorum," dedi üzerine basa basa. "Beni hiç ama hiç tanıımıyorsun. Neler yapabileceğim hakkında zerre fikrin yok. O günkü savunmasızlığımdan fazlaca faydalandın ama sıra bende. Korka korka yaşamaya başlayacaksın artık. Beni küçük düşürmenin, benimle alay etmenin ne olduğunu göreceksin."

"Elinden geleni ardına koyma, zaten benden başka bir işin olmadığını görmüş olduk. Sıkıcı ve boktan hayatına heyecan kattığım için bence bana teşekkür etmen gerekir," dedim. "Ama senin anladığın dil başka. O da olur. Git, biraz daha laf ezberle, götün yerse çıkarsın karşıma."

"Kuyruğu dik tutmaya çalışıyorsun sadece," dedi gülerek. "Ama o kuyruğunu koparacağım. Gör bak, ibret olsun diye seni insan içine çıkamayacağın bir hâle getireceğim."

"Hadi yapsana şimdi," dedim onu tahrik ederek. "Hadi bir yerin yiyorsa bitir şurada işimi! Madem bu kadar babayiğitsin, kırsana elimi kolumu." Bana cevap vermedi. Üzerine giderek gözlerine ölümcül bir bakış attım. "Yapamazsın ki. Var mı sende o yürek? O yüzden siktir git, benim asabımı bozma! O boktan tehditlerini de al, götüne sok! Yer varsa tabii?"

Berrin dolu sandığı boş tehditleriyle birlikte kafasını sallayarak geri gittiğinde ona küçümser bir şekilde baktım. Semih kaşlarını çatmış bir şekilde yanıma geldiğinde, "Yolunmuş tavuk, bitlenmiş mi şimdi de?" diye sordu.

"Hayır, biraz tüy kalmış da üzerinde, onları yolmamı istedi benden," dedim.

"Bir şey mi oldu?"

"Akı sıra beni tehdit ediyor," diye homurdandım. "Boş şeyler yani. Ondan korkacak değilim. Geri zekâlı!"

"Yine de kızı tanımıyoruz," dediğinde Semih'e öyle bir baktım ki ellerini havaya kaldırarak, "Tamam. Sen büyüksün, reis," dedi. "Ben her ihtimale karşı..."

"Yok öyle bir ihtimal, Semih," dedim. "Bilirsin, bana bir şey yaparsa ya da yapmaya cüret ederse onu bu sefer çok fena benzetirim." Omzumu silktim. "Ben uslu uslu oturacağım. İlk önce o başlattı, ben de cevabımı verdim. Kendi kaşındı, işi babama kadar götürdü, bundan sonrasını kendi düşünsün."

Vaktimizi Semih'le konuşarak değerlendirdikten sonra ortamdaki ısıklar artmaya başladı. Sanırım birileri yarış çizgisini geçmek için geliyordu. Heyecanla öne çıkarak Seyit Ali ve diğerlerini bekledim. Karşıya baktığımda yaklaşık beş altı kişinin neredeyse peş peşe geldiğini gördüm. Kalbim büyük bir hareketlilikle çarpmaya başladığında dudaklarımı ısırarak gözlerimi kıştım.

Ve az sonra biri, yarış çizgisini geçmişti. Hemen ardından biri daha ve biri daha...

Yarışma bittiğinde ilerideki alanda motorlarını durdurdular. Kalabalık önümü kesiyordu. İçlerinden sıyrılarak onlara yaklaştığımda birinci olan kişi kaskını kaldırdı. *Bu kişi Cihangir'di.*

İkinci, Seyit Ali.

Üçüncü, Cengiz denilen o gençti.

Teoman ise yedinci olmuştu.

Cihangir adına çok ama çok sevinmiştim çünkü inanmıştı ve başarmıştı. Heyecanla yanlarına gittiğimde Seyit Ali direkt elini Cihangir'e uzattı. "Helal be! Tebrik ederim, kardeşim."

"Sağ ol, biraderim," dedi Cihangir ona uzatılan eli kavrayıp Seyit Ali'yle kısacık bir sarılmanın ardından.

"Tebrik ederim, Cihangir," dedim gülümseyerek.

"Sağ ol, Leyla."

"Ve seni de tebrik ederim," deyip Seyit Ali'nin gözlerinin içine gülümse-dim. Onca kalabalığın içinde beni kendine çekerek dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru yavaşça sürükledi. "Sanırım duygularını söylemen gerekiyordu bu kısımda."

"Birinci olsaydın söylerdim ama bu hakkını kaybettin."

"İki saniyeyle kaçırdım yani?"

Gülerek gözlerimi kapatıp açtım.

Kendine kızdı. "Şansıma sıçayım!"

Sesli bir şekilde güldüğümde Teoman kaskını elinde tutup dağılmış saçla-rını düzelterek, "Oğlum, bir insanın hiçbir yerden yüzü gülmez mi ya?" diye sordu. "Manita yapıyoruz, altı tane abisi çıkıyor. Yarışa katılıyoruz, bok gibi derece yapıyoruz. Bir okuyun üfleyin bana."

"Seninki o durumdan değil, kardeşim," dedi Timur sakince kafasını sallarken. "Sen en iyisi şu hızlı hayatına biraz ara ver. Git, bir güneye yerleş, emekli hayatı yaşa en iyisi."

"İşin şakası, iki gün sonra ben gidiyorum," diye mırıldandı Teoman gönül-süzce. "Kaskı alıp motorunun direksiyonuna hafifçe vurdu. "Bu kardeşiniz, baba ocağına geri dönüyor."

"Şükür, bu günleri de gördük," dedi Seyit Ali eğlenerek. "Ağlama, oğlum. Orada da bulursun yine bir şeyler."

"Lan oğlum, öyle demeyin," diye güldü Teoman. "Harbi ailemsiniz siz benim. Böyle dramlara girecek en son adamım ama harbiden bak, canım ka-nım oldunuz." Benim saçlarımı karıştırarak güldü. "Hele şu dişi trafo var ya! Alınmayın ama Leyla, sonradan geldi, gönlüme girdi." O sırada Seyit Ali'ye

masumane bir şekilde baktı. "O şekil bir gönlüden bahsetmiyorum, ağa. Sen anladın işte ne şekil olduğunu."

Seyit Ali sakince, "Teo, her seferinde bunu niye açıklıyorsun?" diye sordu. "Yanlış anlayacak kadar salak mıyım ben?"

"Olsun, yine de söylemek istedim."

Saçlarını düzeltirken Teoman yaptığı bu garip duygusal konuşmasının ardından kollarını iki yana açıp Cihangir'e baktı. "Ve asıl meselemiz, gecenin kazananı." Sonra da herkesin ona ve buraya bakması için ısıklık çaldı ve Cengizlerin gözlerinin içine baktı. "Gördüğünüz gibi yine birilerini kendi sahalarında gömdük!"

Alkışlar ve tezahüratlar patlak verdiğinde ben de onlara katılmadan edemedim çünkü bu tarz ortamlarda pasif durmak imkânsızdı.

Cengiz yanımıza geldiğinde alkışlar hafifledi ve konuşmaya başladı. Seyit Ali beni belimden kavrayıp kendine çektiğinde ellerindeki baskıyı hissettim ama asla rahatsızlık duymadım. Cengiz ve yanındaki birkaç arkadaşının hemen arkasında Ozan da duruyordu. Gözleriyle beni yiyecek gibi bakıyordu. İşte bundan rahatsız olmuştum. Kaşlarını çatarak ondan kaçıracağım bakışlarımı Cengiz yakaladı fakat bu kısacık sürdü. "Ne oldu, birader?" diye sordu Teoman öne çıkarak. "Tebrik etmeye mi geldin?"

"Aralarındaki en deli fişek sensin, değil mi?" diye sordu Cengiz.

"Ne yapacaksın? Nüfusuna mı geçireceksin?"

"Hiç, sordum öylesine."

"Sormayacaksın," dedi Teoman kaşlarını yukarı kaldırarak. "Biliyorum, yenilgiyi hazmetmesi zor ama bu bir yarış. Ağlayacaksan söyle de gidelim. Gözyaşı görmek midemi bulandırıyor da."

Cengiz soğukkanlı bir gülüşle Teoman'a bakmaya devam etti. Ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. Teoman'ı manipüle ediyordu. Teoman'ın ise zayıf noktası buydu ve onu çok iyi yakalamıştı. Seyit Ali keskin bakışları ve diliyle Cengiz'e bakıp, "Yarış bitti ve kazandık," dedi. "Adam gibi tebrik edeceksen et, etmeyeceksen de siktir git!"

"Durun bir ya," diye güldü Cengiz. "Hemen parlamayın, bir şey yapmıyoruz ya!"

"Ne yapacaksın lan sanki?" diye yükseldi Teoman onu hızla göğsünden itirdiğinde.

İşte bundan bahsediyordum. Teoman çok kolay sinirine yenilebiliyordu ve anında parlıyordu. Bu yüzden Cengiz; Timur'a, Cihangir'e veya Seyit Ali'ye oynamamıştı. Kaybettiği yarışın hırsını ancak bu şekilde alacağını düşünüyordu. Cengiz geriye doğru gittiğinde bir kıvılcımın tutuşması uzun sürmedi. Cengiz'in arkadaşları öne çıkarak bizimkilere dıklendi. Seyit Ali beni çabucak arkasına sakladığında Semih de önümdeki yerini aldı. Neler oluyordu? Bir anlık, sadece bir anlık parlamanın sonucu bu kadar çabuk mu olacaktı? Cengiz

bizimkilerin sert ifadelerinden zevk almışçasına itlik yaparak, “Nasıl da kurt kesildiniz başıma?” diye alay etti. “Sizi bu piyasadan yok edecek tek kişi benim. Ayağınızı denk alın!”

Seyit Ali sert bir duruşla bir adım daha öne çıktığında, “Gördük onu,” dedi. “Seni bu piyasaya gömecek olan biziz! Yenilginin acısını, bu sikik laflarını yaşadığına veriyorum.”

Cengiz gülmeye devam ettiğinde, “Komik çocuklar sizi,” dedi. “Anne ve babalarınızdan mı öğreniyorsunuz bu kadar komik olmayı? Ben öyle annenin de babanın da ta...” Cengiz’in sözleri, Seyit Ali’nin hızla suratına geçirdiği kafasıyla yarıda kesildiğinde korkarak geri çekildim. Seyit Ali kafasını geri çektiği gibi Cengiz’i yere yatırdı ve yumruklamaya başladı. Cengiz onu en ince damarından vurmuştu. Anne ve babasından... *Annesi ve babası, onun yarası.*

Küfürler, yumruklar havada uçuşmaya başladığında Burçin yanıma gelerek beni geri çekti ama gidemedim. Korkuyla ve çaresizce olanları izliyordum. Bir kişi, anında otuz kişi olmuştu. Koca alan bir anda yarış pisti olmaktan çıkmış, kavga sahnesine dönüşmüştü. Bunun olacağını biliyordum ama bu kadar aşagılık bir yol tercih etmeleri...

Teoman, Cihangir, Timur, Semih ve Seyit Ali... Bizimkiler. Hepsi ama hepsi bu kavganın içindeydi. İnsanlar delirmiş gibi korku dolu yüzleriyle olanları izlerken bu kavga büyümeye devam etti. Birinin, tek birinin duracağı yoktu. Bu da şu demekti; *siz insanlardan yaralarınızı saklarsınız ama birileri gelir, orayı bulur ve kanatır. Kan aktıkça yara büyür, yara çürür ama asla ölmez. Ölse zaten adına yara denmez.*

Öne çıkmak istediğimde Burçin kolumdan tuttu. “Saçmalama,” diye uyardı beni. “Geride dur.”

“Öldürecekler birbirlerini, görmüyor musun?” diye bağırdım sesim titrerken. “Birileri bir şey yapsın!” İnsanlar ilaç içmiş gibi hareketsizce buraya bakıyordu. Onlar baktım ve kendimi gösterdim. “Komik bir durum yok. Size diyorum, bir şeyler yapın, birileri...”

Cümlemin noktasına varamadan art arda iki kez silah sesi işittim. Kanım dondu ve soluğum damağıma yapışmış bir is gibi acı acı olduğu yeri yaktı. Titreyen bedenimle birlikte arkamdaki kavgaya doğru döndüğümde aklımı yitirecek bir şeye şahit oldum. Bu sefer hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını hatta her şeyin çok ciddi bir olaya yol açtığını gördüm. Kimse konuşmuyordu, kimse hareket etmiyordu. Ellerim deli gibi titriyordu ve biri... Biri yerde bedenindeki kanlarla yatıyordu.

Teoman vurulmuştu.

KILIÇLAR VE KESİKLER

Biz, bir yangının içinde ateşi harlayan kıvılcımlardık. Başlattıkları yangını, kimseyi sağ bırakmadan yakacaktık. Biz, bir yangının içinde sönmüş su damlalarıydık. Başlattıkları savaşı kazanmak için vardık.

Teoman için bunu yapacaktık.

Ortada bir durum vardı. Yarışlar, kavgalar ve silahlar... Ortada bir durum vardı. Sesler, yaralar ve kesikler... Ortada bir durum vardı. *Teoman.*

Her şey bir anda durduğunda kalbim göğsüme yapışmış bir hâlde ona baktım. Yerdeydi. Kararmış gökyüzünün altında kaybolmak için yatıyordu. Karanlık olmak için ışıktan uzaklaşıyordu. Nefes sesleri, insanlar ve adımları... Silah sesleri, insanlar ve vicdansızlıkları... Hepsi aynı sonuca çıkıyordu. Hepsi Teoman'ı anlatıyordu. *Bizi anlatıyordu.*

Herkes sustuğunda Cengiz ve arkadaşları birkaç adım geriledi. Seyit Ali, Cihangir, Timur ve Semih ise öylece kalakaldı. Tıpkı benim gibi. Ellerim titremeye başladığında korkuyla dolan gözlerimin içindeki acı da filizlendi. Teoman yerdeydi. Bacaklarını hareket ettirmeye başladığında ilk hamle hızla Seyit Ali'den geldi. Ardından Cihangir ve Timur... Seyit Ali dehşet verici bir aceleyle Teoman'ın vurulan yerine baktığında hâlâ titrediğimin farkında değildim. "Lan!" diye bağırdı Seyit Ali sabırsızca. "Teoman, iyi misin? Teoman, konuş lan benimle!"

Etrafımda neler olup bittiğini bilmiyordum çünkü herkes susmuştu. Herkes bir filmin en heyecanlı sahnesini izliyormuşçasına nefesini tutarak buraya bakıyordu. Cihangir elleriyle Teoman'ın yüzünü kavradığında yanaklarına vurdu. "Bak lan bana! Bana bak, oğlum."

Teoman ellerini ağır ağır karnına götürdüğünde Seyit Ali dizlerini geri çekerek hızla yarasına dokundu ve elleri onun kanına bulandı. "Siktir!" diye hırladı öfkeyle. Timur ise beklemeden derhâl üzerindeki tişörtü çıkardı ve eğilerek çıkardığı tişörtünü özensizce buruşturup Teoman'ın yarasına bastırdı. "Tut abi şunu tut!" dedi Timur saniyeler içinde konuşurken. "Bastır lan bastır!"

Seyit Ali ve Timur bir şekilde kanayan yarasına müdahale etmeye çalıştıklarında Cihangir dilimi ısırma sebebiyet verecek bir öfkeyle ayaklanarak Cengiz'in yakasından tuttu. "Orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Orospu çocukları!" Hareketlendim ve silahın kimde olduğunu görmeye çalıştım. Onu gördüm. Cengiz'in arkasında duruyordu. Silah elindeydi ve yüzündeki karanlık dövmelemlerle Teoman'a bakıyordu. Cihangir de benim gördüğümü gördü ve ellerini Cengiz'den ayırıp koşar adımlarla ayağının tabanını silahı ateşleyen çocuğun tam karnına geçirdi. Silah yere düştü. Cihangir ise tek bir saniye kaybetmeden

çocuğu yere düşürdüğü gibi üzerine çıkıp yumruklamaya başladı. "Eğer ki kardeşime bir bok olsun, yemin ederim seni öldüreceğim!"

Seyit Ali kafasını çevirip Cihangir'e bağırdı. "Buraya gel lan! Arabayı getir çabuk! Hastaneye gitmemiz lazım."

Timur ayağa kalkıp, "Ben getiriyorum, bekle," dedi.

"Timur! Oğlum, koş lan koş!" diye sesini yükseltti Seyit Ali şakağında gördüğüm terlerle. Bu aptallığımdan kurtulup yanına eğildim. Ellerim elektrik teline basmışım gibi titriyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak Teoman'ın yüzüne baktım. "Dizlerinin üzerine koy," dedi Seyit Ali yüksek sesle. "Kafasını dizlerinin üzerine koy!"

Dediğini yaptım ve Teoman'ın kafasını dizlerimin üzerine koydum. Gözleri yarı açık, yarı kapalıydı ama konuşmuyordu. "Teoman," dedim soğukta kalmış gibi üşürken. "Teoman, bizimle kal!"

"Kalacak," dedi Seyit Ali hırsıyla ve o da üzerindeki ceketi bir kenara attığı gibi tişörtünü çıkarıp Teoman'ın kanayan yerine bastırdı. Fena hâlde yarası kanıyordu, kan aktıkça bilinci ve nabızı zayıflıyordu. Semih yanımıza geldiğinde ellerini tişörtün üzerine bastırdı. "Ben hallederim."

Semih yaraya bastırmaya devam ederken Cihangir'in hırsına ve öfkesine sarılmış bir hâlde yumruklarına devam etmesi Seyit Ali'yi kendine getirdi. Seyit Ali ayağa kalkıp hızla Cihangir'in kolundan tuttu ve onu kaldırdı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Tişörtü kanlar içindeydi, *Teoman'ın kanları içinde*. "Bırak lan beni," dedi Cihangir bağıarak. "Vurdu lan kardeşimi vurdu. Bırak lan!"

"Lan, sen ne sanıyorsun?" diye sesini yükseltti bu sefer Seyit Ali. "Önce, Teoman. Önce onu kurtaracağız. Bu şerefsizlere de sıra gelecek. Anladın mı lan?"

Cihangir burnundan solurken yerde duran silaha baktı ve ayaklarıyla onu bu tarafa doğru itti. O esnada yerde fena hâlde benzetilmiş olan çocuk öksürüklerle ayaklandı. Ellerimle Teoman'ın saçlarını karıştırıyordum. Bana bakması ve gözlerini temelli açması için fısıldıyordum ama açmıyordu. Nabızı atıyordu ama giderek onu da kaybediyorduk. Ateş eden çocuk kanlı yüzüyle Seyit Ali'ye baktı, Seyit Ali ise öne çıkarak hiç beklemediğim bir anda çocuğu iki yakasından tutup kafasını geçirdi. Gözlerim irileşti. Çocuk yere tekrar düştüğünde elleri yüzüne gitti. "Geber, piç herif!" diye tükürdü tepesinden. Sonra da ileriye bakıp tanıdığı iki kişiyi çağırdı. İki tane genç yanına geldiklerinde Seyit Ali, "Bu piçi söylediğim yere götürün ve elini kolunu bağlayın," dedi. "Sırası gelene kadar beklesin."

O esnada Cengiz ve arkadaşlarının olayları dışarıdan izlediğini gördüm. Seyit Ali onlara döndü. Cengiz'e baktı. Dişlerini kırırcasına sıkarak, "Sana da sıra gelecek," dedi. "Yemin ederim bunu yapacağım. Şimdi aralarından birini seç ve teslim olsun. Yoksa hayatı cehennem ederim size, edeceğim de zaten! Çabuk gönder birilerini." Öfkeyle geriye çekilerek ona parmağını salladı. "Adaleti ben

sağlayacağım. Dua et, Teoman yaşasın. Aksi bir durum olursa onun kanında boğarım seni!”

Cengiz ağzını bile açamadı. Cihangir tekrar yanıma geldiğinde elleriyle Teoman’ın yüzüne dokundu ve yanaklarına vurdu. “Teoman,” diye bağırdı. “Aç lan gözlerini! Teoman, başlatma oğlum nazından, aç şu gözlerini.”

Teoman gözlerini açmıyordu.

“Nerede kaldı lan, Timur?” diye bağırdığında Timur arkamızda belirdi. “Geliyor,” dedim nefes nefese kalmış bir hâlde. Ortam hareketlendi. Semih daha sert ve sıkı bastırmaya devam ettiğinde Seyit Ali kanlı elleriyle ellerime dokundu ve beni kendine çevirerek, “Git buradan!” dedi. “Hemen!”

“Gitmem,” dedim kafamı iki yana hızla sallarken. “Gitmem bir yere.”

Burnundan soluyordu ve gözlerindeki ateşi görüyordum. Timur arabayı getirdiğinde Cihangir onun kafasını devraldı ve ben ayağa kalktım. Arabanın kapılarını açtı. Cihangir çabucak arka koltuğa geçtiğinde Seyit Ali, Timur ve Semih onu arka koltuğa yatırdı. Sonra kapı kapandı. Seyit Ali, Timur’a bakıp, “Ben kullanırım,” dedi. Sonra bana döndü. “Eve git!”

“Sizinle geleceğim,” dedim inatla.

“Eve git dedim sana!” diye sesini yükseltti. “Başın belaya girsin istemiyorum, duydu mu beni?”

“Bu sefer kaçmayacağım!”

Daha yüksek sesle bağırdı. Sinirliydi. “Bu öyle bir durum değil. Vakit kaybedemeyiz. Çabuk uzaklaş buradan ve eve git!” Burçin’e baktı. “Götür onu buradan!”

Burçin kolumdan tuttuğunda hızla ondan kurtuldum ve ben de bağırdım. “Kendi kışımı kurtarmak için sizi satmayacağım. Teoman, benim de kardeşim ve sizinle geleceğim!”

“Lan, beni bir duysana!” dedi Seyit Ali dişlerini sıkarken. Gözleri yangındı.

“Sen de beni duy,” dedim sesimi yükseltmeye devam ederken. “Aptal kavganın sırası değil. Sizinle geleceğim diyorum!”

“Hay ben böyle işin!” dedi. Uğraşmadı. Yerde duran ceketini çıplak bedenine sırtlayıp motorunun anahtarını Semih’e verdi. “Umarım kullanmayı biliyorsundur, ters bir durum olur da ona zarar gelirse seni de mahvederim.”

Semih hiçbir şey söylemezken Seyit Ali son kez bana bakıp arabaya bindi, sonra da kapıları kapattı ve gaza basarak hızla bulunduğumuz yerden ayrıldı. Ortalık yangın yeriydi âdeta.

Semih eline tutuşturulan anahtara baktığında onu uyardım. “Hadi gidiyoruz.”

Burçin, "Salak mısın sen?" diye durdurdu beni. "Çocuk oynucağı mı bu işler? Sen ne sanıyorsun ya!" Kaşlarını çatı. "Seninki haklı. Başın belaya girecek. Eve gidiyoruz!"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim daha sert çatıdığım kaşlarım ve sesimle. "Ben onların yanındayım. Başıma bir şey gelecekse gelsin, onları satmayacağım."

"Aptal," diye kızdı. "Çok aptalsın. Burada kimseyi satmış olmuyorsun. Teoman'ı hastaneye yetiştirecekler ve bitecek her şey."

Buz gibi gülümsedim. "Bu kadar değil. Ben bu kadar değilim, anladın mı beni? O çocuk, benim kardeşim. Onu yalnız bırakmam."

Semih'e kayan bakışlarım onu derhâl harekete geçirdi. Seyit Ali'nin motorunun başına geçtik. "Daha önce kullandın mı?" diye sordum hızla.

Kafasını salladı. "İki kez."

"Güzel," deyip kaskı kafama geçirdim. O da Cihangir'in motorunun kaskını kavrayarak kafasına geçirdi. Saniyeler içinde Semih motora bindiğinde arkasındaki yerimi aldım. Burçin yanıma geldi ve derin bir nefes alıp vererek yüzüme baktı. "Dikkatli gidin, ben evdekileri idare ederim."

"Sağ ol," dedim düz bir sesle.

Burçin öylece yüzüme baktı. Bir şey diyemedim.

Semih motoru çalıştırdığında kollarımı onun karnına doladım. Rüzgâr temimi ısıırıyordu ama asla etkilenmiyordum. Semih ayağını kaldırdı ve ellerini sıkarak gaza bastı. Hareket etmeye başladık. Olduğumuz yerden ayrılırken gözlerim iki kişinin yüzüne rastladı.

Uzak uzak bakan Berrin'in ve soğuk soğuk duran Ozan'ın.

Berrin'in ufacak da olsa bir tepki vermemesi beni şaşırtmıştı. Hiç mi merak etmemiş, hiç mi Teoman için endişe duymamıştı? Gerçi duysa ne fark edecekti ki! İçinde insanlık mı kalmıştı sanki?

On beş dakika sonra hastaneye geldiğimizde ellerimdeki kurumuş kanı bile umursamadan Semih ile koşarak yukarı kata çıktık. Konuştuğumuza göre direkt ameliyata almışlardı. Hızlı ve telaşlı adımlarla ameliyathane katını bulduk. İşte oradalar. Cihangir, Timur ve Seyit Ali... Hepsi bir hayli endişeli ve öfkeli bir hâlde ameliyathane kapısının önünde duruyordu. Adımlarımın sesi, onları bize bakmaya ittiğinde dudaklarımı ıslayarak, "Nasıl o?" diye sordum.

Cihangir, "Ameliyata aldılar," dedi.

Hiçbir şey düşünemiyor ve hissedemiyordum. Onlar da öyleydi. Bir yanları kaybetme korkusu içinde yüzerken diğer yanları intikam hırsıyla yanıyordu. Delirmiş gibilerdi. Haklılardı da. Kapılar kapalıydı ve biz dışarıda kalanlardık. Bakışlarımı Seyit Ali'ye kaydırduğımda dudaklarını sertçe ısırıldığını gördüm. Gözlerini yumdu ve burnundan soluyarak, "Bir de iki güne Aydın'a

dönecekti," dedi. Çene kemikleri iyice belirlediğinde karşıdaki boş duvara baktı. "Bu çocuğa bir şey olursa ne bok diyeceğiz lan biz?"

Timur hızla karşılık verdi. "Abi, tamam. Bir sakın olalım, gözünüzü seveyim ya. Ona bir şey olmaz, bunu biliyoruz. İhtimalleri siktir edin! Yok öyle bir ihtimal."

Cihangir homurdandı. "İhtimalleri sikeyim!"

Timur, "Ama ifademizi almaya gelecekler," dedi. "Muhakkak gelecekler."

Seyit Ali yüzünü Timur'a çevirdi. "Cengiz şerefsizine söyledim. İt gibi birilerini gönderdi teslim olması için. İfade vereceksek de veririz. Gerisini halledeceğiz. Önce kendi adaletimizi sağlayacağız, ondan sonra da o herifi dört duvar arasında süründürmek için her şeyi yapacağım. Yanlarına kâr kalmayacak bu."

Birkaç dakika ortamın ve Seyit Ali'nin sakinleşmesini bekledim. Semih ile birlikte kenardaki sandalyelere oturduk. İkimizin de elleri kirliydi. Kanlıydı. Seyit Ali az sonra gelip yanıma oturduğunda ona hemen bakamadım. Nasıl tepki verirdim bilmiyordum ama yükselemezdim. En azından şu an için bunu yapamazdım. "Ellerini yıka," dedi bana sessizce. "Ellerinde kan görmek istemiyorum. Ellerini yıka, Neva."

Usluca ellerimi açarak avuç içlerime baktım. Sonra onun ellerine baktım. Beceriksizce tebessüm edip bize baktım ve fısıldadım. "Ellerimizi yıkasak bile eskisi gibi kokar mı sence?"

Soruma bir cevap vermedi çünkü bunun bir soru olmadığını biliyordu ama yine de suskunluğunu korumadı. "Baban merak edecek seni," dedi. "Geldin, gördün işte. Biz buradayız. Evine git. Hadi."

Kafamı kaldırıp gözlerimle gözlerine baktığımda gülümseyerek ellerimi gösterdim. "Bu kan, Teoman'ın kanı. Bunu görebiliyorsun, değil mi? Biraz olsun değerim varsa beni anlarsın ve burada durmama, en azından onun iyi olduğunu görene kadar kalmama ses etmezsin."

"Konunun bu olmadığını biliyorsun," dedi.

Onu susturdum. "Merak etme, babamla sorun yaşamayacağız. Burçin, idare edecek beni." Bana boş boş baktığında dudaklarımı ısırıp serbest bıraktım. Derin bir iç çekişle, "Hem bu durumdayken kendimi düşünecek kadar bencil değilim," dedim. "Onun yerinde ben olsaydım..."

Hızla sözlerimi ağzıma tıkadı ve keyifsizce yüzünü ekşitti. "Bunu söyleme bile, tamam mı?"

"Hayır, sadece empati yapmanı istiyorum. Eğer orada yatan ben olsaydım Teoman gider miydi sence buradan?" Gözleri gözlerimde asılı kaldı. Daha sakince ekledim. "Senin zaten gitmeyeceğini biliyorum ama..."

"Ya, sen ne diyorsun?" diye kızdı sessizce. "Teoman iyi oldu da sıra sana mı geldi, anasını satayım? Deli mi edeceksin sen beni? Başlatma şimdi empatinden!"

Zarar görmeni istemiyorum diyorum, salağa anlatır gibi mi anlatayım, ne istiyorsun sen?"

"Bağırma bel" diye tısladım sessizce. "Zarar falan görmeyeceğim. Ay, yeter!"

İkimiz de birbirimize gergin gergin baktık. Gözlerim çıplak tenine kaydığında, "Ayrıca git, üzerine bir şeyler giy," dedim. "Ellerini de sen yıka."

Timur buraya baktı. "Abi, hakikaten bir şeyler giysen iyi olur."

Seyit Ali, "Derdim bu değil," diyerek derin bir nefes alıp verdi. O esnada Semih'in sesini duyduk. "Ama harbiden ellerimizi yıkamamız gerek. Savaştan çıkmış gibiyiz resmen."

"Git yıka, tuvalet şurada," dedi Seyit Ali ters bir sesle.

Semih homurdanarak ayaklandı. Ellerini yıkamaya gitti. Cihangir sıkıntıyla sırtını duvara yasladığında gözleri beni buldu ve buz gibi bir ses tonuyla, "Leyla, senin burada olman doğru değil sanki," dedi. "Seyit, haklı. Bak, bu işleri bilmiyorsun. Evine dönmelisin."

Seyit Ali yanımdan kalkıp, "Anlamaz, boşuna konuşma," diye uyardı Cihangir'i.

Gözlerimi devirdim ve sakince soluklanarak ağzımı araladım. "Cihangir, ben cidden iyiyim. Söz, başınızı belaya da sokmayacağım."

"Onu kastetmedim," dedi Cihangir. "Ne olacağını bilmiyoruz."

Birkaç dakika sessizce oturduğumuzda Semih ellerini yıkamış bir hâlde yanımıza geldi. Sessizlik devam etti. Ellerimi bir araya getirdim ve kafamı öne eğerek derin bir nefes alıp verdim. Kalbim eskimiş bir makasın izlerinden geçtiği sırada ameliyathanenin kapısı açıldı. Orta yaşlarda bir doktor kapıda belirlediğinde derhâl oturduğum yerden kalktım. Seyit Ali, Cihangir ve Timur doktorun görüş alanına girdiğinde Seyit Ali sabırsızca, "Kardeşim, iyi mi?" diye sordu.

"Durumu kontrol altına aldık. Kurşunu çıkardık ama ameliyat henüz bitmiş değil." Hep birlikte derin bir nefes aldık. Yüzümde kocaman bir gülümseme var olduğunda birine sarılmak istedim ama o an yanımda kimse yoktu ve geride durarak sevincimi yaşadım.

Doktor bey düz bir sesle, "Ameliyatı bitirince her ihtimale karşı hastayı bir gün yoğun bakımda tutacağız. Sonra gidişata göre normal odaya alacağız. Geçmiş olsun," deyip yanımdan ayrıldı.

Doktor bey, bize birtakım bilgiler verdikten sonra tekrar ameliyata döndü ve kapılar kapandı. Timur gülerek Cihangir'e sarıldı.

"Rahatladım lan," dedi Cihangir, Timur'dan ayrılıp Seyit Ali'ye baktığında.

Seyit Ali, Cihangir'e dönerek, "Beni birkaç saat idare edin," dedi. "Gece burada olacağım. Siz de o zaman gidersiniz."

Cihangir, "Sen merak etme, oğlum," dedi. "Buradayız biz."

Seyit Ali bana döndüğünde, "Tamam, gidelim artık," dedi. "Benim de bir eve uğramam gerek."

Herhangi bir şey söylemedim. Yalnızca Cihangir ve Timur'a bakıp, "Geçmiş olsun," demekle yetindim.

Cihangir, "Sağ ol, Leyla," dediğinde Timur'un da gözlerinde o minneti görmek, beni bir nebze olsun mutlu etmişti. Semih, ben ve Seyit Ali dışarı çıktık. Semih, Seyit Ali'nin motorunun anahtarını ona uzattı. Seyit Ali anahtarını aldığı anda Semih'e bakıp, "Gel, seni de bırakayım," dedi.

Semih herhangi bir itiraz etme girişiminde bulunmazken ön koltuğa geçtim ve emniyet kemerimi taktım. Seyit Ali arabayı çalıştırdığında derin bir nefes alıp vererek dışarıya baktım. O esnada Burçin beni aradı. Sakince telefonu açıp kulağıma yasladım. "Efendim?" dedim sessizce.

"Teoman, iyi mi?"

"İyi olacak," dedim.

"Sevindim. Sen neredesin peki?"

Sorusunu cevaplamadan ben ona bir soru yönelttim. "Babam bir şey dedi mi? Nasıl idare ettin?"

"Eve dönmen gerektiğini söyledim. Derslerinle alakalı uydurdum bir şeyler. Yani baban seni, annenin yanında diye biliyor. Aramasın diye de şarjının bittiğini söyledim. Profesyonel bir yalancı olma yolunda emin adımlarla ilerliyorum sayende." Gülemedim bile. Devam etti. "Sen hastanede misin? Bu saatte eve gidersen..."

Seyit Ali bizi duymuş olacak ki bana bakmadan mırıldandı. "Bana gidiyoruz."

Gözlerimi sakince Seyit Ali'nin yüzüne çevirdiğimde dümdüz bir ifadeyle yolu takip ettiğini gördüm. Soluklanıp yeniden Burçin'e döndüm. "Gidecek bir yerim var. Teşekkür ederim bu arada."

"Önemli değil," dedi Burçin. "Kendine dikkat et."

"Sen de. İyi geceler."

Burçin'le konuştuktan sonra telefonumu kapatıp kucağıma bıraktım. Sırtımı koltuğa iyice yaslarken gözlerimle yolu takip ettim. Seyit Ali aynadan Semih'e bakıp, "Senden bir şey isteyeceğim," dedi. "Bu gece Neva'yla kalır mısın? Ayrı odalarda tabii."

Yüzümü eksiterek Seyit Ali'ye baktığımda sersemce iç çekip kafamı iki yana salladım. Semih rahat bir sesle arkadan konuşarak, "Bari şu durumda kıskançlık yapma be!" diye homurdandı.

Seyit Ali tok bir sesle, "Kalır mısın diye sordum lan," dedi. "Girme oralara."

"Kalırım," dedi Semih uzatmadan bıkkın bir sesle.

"İyi," diye geçiştirdi Seyit Ali ve direksiyonu sağa doğru çevirerek ağzının içinden belli belirsiz mırıldandı. "Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"Keşke bana da fikrimi sorsaydın," dedim mesafeli bir sesle. Yutkundum. "Ama pardon unutmuşum, sen koyarsın son noktayı tabii."

"Bunu tartışmak istemiyorum," dedi Seyit Ali sakın bir ruh hâline büründüğünde. "Bu gece Teoman'ın yanında olacağım."

Konuşmadım. Ona sırtımı döner gibi yüzümü cama çevirdiğimde arabanın içinde birkaç dakika süren huzursuz sessizlik, Seyit Ali'nin gözlerini bana çevirip, "Özür dilerim," demesine kadar sürdü. "Tamam, küsme bana."

"Küsmedim sana."

"Yalan söyleme."

"Küsmedim diyorum."

"Bağırmanın ama," diye devam etti. "Sessiz kaldığın anları sevmiyorum ve huzursuz oluyorum."

Keyifsizce gülümsedim. "Sesimi bastırmak için bağırın adam mı söylüyor bunu?"

Semih kahkaha attı. "Of, işte benim kraliçem ya!"

Seyit Ali hızla, "Sen sus lan, yavaşak," diye baktı aynadan.

Semih oralı bile olmazken gülmeye devam etti. Bu beni de güldürmüştü ama belli etmedim. Kendimi derhâl toparlayıp sakince iç geçirdim. Seyit Ali davranışlarımdan tatmin olmazken bana tekrar seslendi. "Neva, konuşsana benimle."

"Şu an seninle konuşmak istemiyorum," dedim düz bir sesle. "Bu gece hepimiz gergin ve keyifsiziz. Boş ver."

"Beni anlamam lazım," diye konuştu acele ederek. "Nasıl bir şeyin içine düştüğümüzün farkındasın, değil mi? Daha önce böyle tartışmalar yaşadık ama bu çizgiyi taşırdı. Oradan hemen gitmeliydin. Babanla aranı yeniden bozmanı ya da zarar görmeni istemiyorum, hepsi bu. Sana bağırdım çünkü öfkeliydim, ayrıca kulağına laf gitmiyor ki! Bir kere lan, bir kere dinle beni!"

Semih öne doğru yaklaştı. "Birader, sen çok yanlış kişiye konuşuyorsun. Bu kadar uyardığın kıza gönlünü kaptırmış gidiyorsun, bu bir. Zarar görmeni istemiyorum dediğin kız, zarara batmış bile; sana kapılmış gidiyor, farkında değil, bu iki. Leyla, kendi bildiğini okur. Bunu da daha anlamadıysan malın önde gideniymişsin, bu da üç."

"Arabadan atarım seni, kapat lan çeneni, bu da dört."

Seyit Ali'ye kötü kötü baktım. "Sakın öyle bir şey yapayım deme."

Seyit Ali verdiğim tepki karşısında şaşırdığında gülerek kafasını hayretle salladı. "Anasını satayım, cidden kafalar güzel." Tekrar Semih'e yöneldi. "Sana gelince lan, yer elması! Benim laflarıma atlama. Nesin sen, ilişki uzmanı mı?"

Neva'yı, senden daha iyi tanıyorum ve kendimi seninle kıyasladığıma bile inanmıyorum.”

“Kıyaslama sen de birader,” dedi Semih onu çıldırtmaya ant içmiş gibi. “Ayrıca konuşurum lan, ağzım var benim.”

“O ağzını dikerim senin.”

“Ona ne şüphe,” dedi Semih gülerek. “Neyse, ben çiftler arasına girmeyi sevmiyorum.”

Seyit Ali ile aynı anda konuştuk. O, “Aferin,” derken ben de, “Biz çift değiliz,” dedim.

İkimiz de birbirimize baktık sonra. Semih kendini geri çekerek gülümsedi. “Anladım ben, tamam.”

Seyit Ali’nin yüzüne öylece bakmaya devam ettiğimde gözlerini ilk çeken kişi ben oldum. Seyit Ali çabucak önüne bakarken derince soluklandı. Zaman geçti, sonra da yol bitti. Birlikte onun evine geldik. Semih oturma odasına geçtiğinde biz de Seyit Ali’nin yatak odasına girdik. Kapıyı kapattık. Seyit Ali hızla üzerindeki ceketi çıkardığında bileğindeki tokamı da usulca çıkarıp komodinin üzerine koydu. “Sen burada uyu,” dedi bana bakarak. “Ben bu gece hastanede kalacağım. Bir duş alayım, sonra da giderim. İstersen sen de bir duş al.”

“Gerek yok,” dedim ona bakmadan. “İyiym böyle.”

Seyit Ali sıkıntıyla soluklanarak yanıma geldiğinde eliyle çenemin altını kavrayıp gözlerimizi birleştirdi. Yüzünde beni yumuşatan bir bakış vardı. Ona kızgındım ama kırgın değildim. Kırgın olmak daha kötüydü ve bunu yaşamadığım için mutluydum. Yine de beni anlamadığı için kızıyordum işte. “Bir gün beni anlayacaksın,” dedi sakın bir sesle. “Bir gün başın benim ya da bizim yüzümüzden belaya girdiğinde anlayacaksın.”

“Bir gün ben de beni anlamayı bekliyor olacağım.”

“Neva, seni kendimden uzak tutamıyorum ama korumam gerekli. Ben bu hayatın içindeyim, biz bu hayatın içinde yaşıyoruz. O it herifler, benden kardeşimi alacaktı. Elleri artık buraya kadar uzanıyor.”

“Ben sadece sizin yanınızda, Teoman’ın yanında olmak istedim,” dedim aynı tondan ilerlerken. “Eve gidip haber bekleyemezdim. Başım belaya girse bile bir şekilde bunu atlatacağımızı biliyorum.” Gözlerimi kaçırdım. “Ayrıca benim için kahramanlık yapabilirsin, yani öküz değilsen, Seyit Ali.”

İçimi hoş eden bir gülüş yerleşti dudaklarına. Çenemi hafifçe salladı. “Benim için biraz güzel sözler söyleyebilirsin, yani odun değilsen, Neva.”

“Öküz işte,” dedim gözlerine bakarak. “Daha romantik bir laf mı var?” Yüzümü buruşturdum. “Biricğim, hayatım, bebeğim mi diyeyim sana?” Durdum ve düşündüm. “Ama hâlâ en favori iltifat kelimem; aslanım. Aslanımsın, Seyit Ali.”

“Senin aslanın,” diye gülmeye devam etti.

Ciddileştim. “Hem biz iyi değiliz şu an. Bana bağırdın sen, hatırlatırım! Git düşün al, Teoman’ın yanında ol. Ben de burada başımı belaya sokmadan dururum işte.”

Kendimi geri çektiğimde eli havada kaldı. Gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmayıp, “Sen de bana bağırdın,” dedi. “Bak, bizim ilişkimiz bu şekilde, anladın mı? İkimiz de yüksek insanlarız ve sorunlarımızı...”

Sözlerini kestim. “Sen sorunlarını benim sesimi bastırarak aşmaya çalışan birisin.”

Gülmek istedi ama yapamadı. “Ben sana bağıırıyorsam sen de bana bağıır. Bu kadar net işte. Neyse, bunları sonra uzun uzun konuşuruz. Ha, hırsın geçmezse bana kafa atabilirsin, sorun değil.” Arkasını döndü. “Duşa giriyorum.”

“Tamam, gir.”

“Sen de o dingil arkadaşına söyle, efendi gibi dursun.”

“Ona dingil deme.”

“Dingil.”

Gözlerimi devirerek, “Duşa gir artık,” dedim ve odasının kapısını açıp Semih’in yanına gittim. Semih oturma odasındaki koltukların birinde öylece oturuyordu. Gülümseyerek karşısındaki koltuğa geçip oturdum. “Sen de sanki başımda beklemen gereken bir dadıymışsın gibi oldu ama...”

“Saçmalama,” dedi bu düşüncelerden uzaklaşarak. “Burada yalnız başına kalman, hele de bu geceden sonra yalnızlaşman hiç akıllıca değil. O herifin kafası az da olsa çalışıyor.” Dudağımın kenarını kıvrarak etrafa kısaca göz attım. Semih, “Yalnız mı yaşıyor?” diye sordu.

“Evet.”

Dudaklarını bükerek etrafı süzdü. “Yalnız yaşayan birine göre epey düzenli bir evi var.” Duraksayıp bana döndü. “Leyla, yalnız şaka maka ama bir yerde haklı. Sen bu işlerden biraz uzak mı dursan? Gördün işte ortamları. Silah lan bu silah. Teoman vuruldu ve şükür ki yaşıyor ama ya tam tersi olsaydı? O zaman ne olacaktı? Benim aklıma ihtiyacın olmadığını biliyorum ama seni dostça uyarıyorum. Biraz geride dursan iyi edersin. Kendi iyiliğin için.”

“Ama Teoman, benim kardeşim sayılır,” diye gülümsedim saf saf. “Ben onun kafasını dizlerimin üzerine koydum, gözlerini bile açamadı. Nasıl gitmezdim ki yanına? Nasıl onunla kalmazdım? Biliyorum çünkü Teoman, beni asla yalnız bırakmazdı.”

“O çocuklarla aradaki bağ ne kadar bilmiyorum ama her zaman mesafenin koruman gerektiğini savunacağım. Bu benimle de alakalı çünkü mutluluk, mutsuzluk, acı bulaşıcıdır. Bunu en çok da kendimden biliyorum.”

Konuşmamız kısa bir anlığına sessizliğe hapsoldüğünde Seyit Ali duştan çıkmıştı. Odasından sesler geliyordu. Seyit Ali birkaç dakika sonra siyah bir

pantolon ve üstsüz bir hâlde kapının ağzında belirdi. Saçları da ıslaktı. Semih'e bakıp, "Sen burada yat," dedi. "Yastık, çarşaf vereceğim."

"Allah razı olsun ya," diye dalga geçti Semih. "Bir tas süt de koy önüme."

"Boş yapma, çocuk."

"Pardon, amca. Büyüksün."

Seyit Ali, Semih'e karşılık verme lüksünde bile bulunmazken bana bakıp, "Neva, sen bir gelir misin?" diye sordu. Sessizce oturduğum yerden kalktım. Birlikte onun odasına geldiğimizde yatağın üzerinde duran tişörtü kavradı ve birkaç saniye içinde onu kafasından aşağı geçirip düzeltti. "Dolapta hazır yemek yok," dedi dağılmış saçları ve durgun ifadesiyle. "Ama istediğini yiyebilirsin. Tişörtlerimi de giyebilirsin. Yani kendi evinmiş gibi işte. Sabah olduğunda haberleşiriz, tamam mı?"

"Peki."

Yumuşak tavrım, aslında aramızdaki mesafenin adıydı. Seyit Ali kendi tişörtlerinden bir tane de Timur için aldı ve dolabın kapağını açık bıraktı benim için. Birkaç dakika içinde hazırlandığında derin bir nefes alıp hiçbir şey söylemeyen bana bakarak karşımda durdu. Konuşmadık ikimiz de. Konuşacak hiçbir şey yokmuş gibi. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp vererek dudaklarını saçlarının üzerine bastırıp geri çekildi. Ellerini yanağıma koydu ve gitmeden önce şöyle söyledi: "En kötü gecemizde bile beraber olacaksak uzak bakışlarına da razıyım. İyi uyu."

Üç gün geçmişti. Teoman dün gece hastaneden çıkmıştı. Biz de şu an Seyit Ali'nin evindeydik. Hep birlikte buradaydık. Gökçe ve Semih de dâhildi bu kalabalığa. Teoman için büyük ve geniş olan koltuğa yatak yapmıştık. Yemek yiyecek diye önüne sehpa koymuştum. Seyit Ali de elinde tepsi ile içeri girdi. Çorbayı da o yapmıştı.

"Al lan, iç şunu," diye koydu önüne tepsiyi.

Teoman masum masum bakarken, "Kardeşim, aslında sen içirsen çok makbule geçer, biliyor musun?" diye sordu.

"Elin kolun benimkinden daha sağlam, iç şunu," diye geriye çekildi Seyit Ali ve yanıma oturdu. Teoman ona gözlerini kısarak baktığında derin bir nefes aldı ve yüzünü ekşitip toparlandı. Sonra da ellerini tepsideki kaşığa doğru uzattı ama parmakları titriyordu. O sırada Seyit Ali'ye tekrar baktı. Gökçe dayanamayıp, "Ya, yazık ama... Elleri titriyor," dediğinde Seyit Ali, "Rol kesiyor, inanma şuna," diye homurdandı.

Teoman, "Yazıklar olsun," dedi. "Cidden yazıklar olsun."

Timur, "İçireyim mi ben?" dediğinde Teoman'ın gözleri parladı ve kafasını aşağı yukarı salladı. Timur yandaki koltuğun boş yerine oturdu ve kaşığı eline alıp çorba kâsesine daldırdı. Sonra da dolu kaşığı Teoman'ın ağzına götürdü.

Teoman çorbayı içtikten sonra dudaklarını yalayarak Seyit Ali'ye baktı. "Bir şeyin de kötü olsun be adam!" Bana göz kırptı. "Çok şanslı olduğumu biliyordur umarım."

Sırıttım. "Biliyorum."

Seyit Ali'nin gülümsediğini fark ettiğimde Teoman, "Yoksa ben komadayken siz işi pişirdiniz mi lan?" diye sordu.

Gözlerim anında irileşirken Seyit Ali de hızıma yetişir gibi elini uzatıp kumandayı kavradı ve Teoman'ın üzerine attı. Teoman ani bir etkiyle kalbini tutarken, "Dur, geri zekâlı! Ameliyatlı yerime denk geldi," diye sesini kısıtı.

"Mal herif, kalbinden ameliyat olmadın," diye kızdı Cihangir. "Ayrıca komada da değildin. Nerede bizde o şans?"

Teoman'ın düz bakışları, bu sefer Cihangir'i hedef aldı. "Ya, sanki ağlamadınız arkamdan? Harbiden hiç ağlamadınız mı lan? Hayatımda ilk defa birileri benim için ağlamış olacak çünkü."

"Ağlamadık," dedi Cihangir dümdüz bir sesle. "O kadar da değil. Ölmeyeceğini biliyorduk. Niye ağlayalım ki?"

"Vay anasını, bunu bile başaramadım. Komadan çıkmasaydım keşke."

Timur, çorbayı Teoman'ın ağzına götürürken, "Komada değildin," diye tekrarladı.

Teoman ise dudaklarını yalayıp ona baktı. "Öyleydim, öyleydim."

"He, öyleydin," dedi Timur bıkkınlıkla. Sonra da çorba içirmeye devam etti. Teoman, ailesine alttan kalan derslerini vermek için gelemeyeceğini söylemişti. Ailesi ise bunu zerre kadar sorun etmiş sayılmazdı. Üç gün boyunca onun yanıdaydık. *Gözlerini ilk açtığında bizi yanında bulunca yüzünde oluşan o minnettar ifadeyi ve kızaran gözlerini hayatım boyunca unutabileceğimi sanmıyordum.*

Semih en uzakta sessizce oturmaya devam ederken Teoman nihayetinde çorbasını bitirmiş ve gözleriyle ona yönelmişti. "Semih," diye seslendi. "Sen, Gökçe'yle tanıştın mı?"

Semih ve Gökçe bir anda birbirine baktı.

Teoman, "Ne demek tanışmadık?" diye devam etti. "Ben sizi *ship*ledim² bile, oğlum."

Gökçe kafasını öne eğerken Seyit Ali öne çıkıp, "Ne diyorsun lan sen?" diye sordu. "Ne *ship*'i? Bak, ameliyatlı falan demem, geçiririm suratına. Uzak dur kardeşimden!"

"Lan oğlum, kardeşinden uzağım zaten, ben ona yakın birilerini bulmak istiyorum. Buldum da! Semih kardeşimizden aşırı iyi enerji aldım, bizim kızla yakışmazlar mı sence de?"

²Yakıştırma. (c.n.)

“Gökçe, on altı yaşında, senin zevklerinle hareket edecek değil.”

Teoman kahkaha attı ve bu sırada elini sargısına götürerek yüzünü ekşitti. Onun için endişelendiğimizde bize bunun boş bir arayış olduğunu belli ederek gülmesine devam etti ve Seyit Ali’ye bakıp, “Leyla da liseli ona bakarsan,” dedi. “Tek sorun, Gökçe’nin on altı yaşında olması mı yani?”

Ben konuştum. “Teoman, ameliyatta geride kalan beynini de almışlar galiba, çok yazık.”

Seyit Ali elini yumruk yaptı ve bana uzattı. Ben de elimi yumruk yaptım ve yumruklarımızı tokuşturduk.

Ay, bu benim niye hoşuma gitti ya şimdi!

“Ayrıca,” dedim Teoman’ın gözlerinin içine bakarken. “Kimse bizi baş göz etmedi. Biz yaptık her şeyi.”

“Neyi? Nerede? Ne zaman? Lütfen söyleyin!”

Cihangir ve Timur gülmeye başladıklarında Gökçe ve Semih’in de onlara eşlik ettiğini gördüm. Biz ise boş boş olanları izledik. Teoman kendini biraz daha toparladığında, “Bu arada siz yapmadınız, ben sizi bir araya getirdim,” dedi. “Bir seni ittim, bir Seyit’i ittim. Seyit, zaten sana uçuyordu ama senin de ona yürümen için gerekli cesareti ben verdim. Yalansa yalan de! Hadi de!”

Yorgun yorgun gülümsemeye başladığımızda Semih, Teoman’a dönerek, “Beni kimseyle *shiplemezsen* iyi edersin,” dedi. Sonra da biraz çekimser bir tavırla Gökçe’ye bakıp, “Ayrıca birbirimizi tanımıyoruz bile,” diye ekledi. “Üstelik... Yani...” Kelimeleri toparlayamazken Seyit Ali ona kendi üslubuyla cevap verdi. “Sen, kardeşime bakma yeterli. Teoman, boş yapmaya bayılır. Aslında tek ortak noktanız bu.”

Semih, “Kimseye meraklı değilim,” dedi düz bir sesle. “Ağır ol biraz.”

Gökçe dayanamayıp ayaklandı. “Ay, ne saçma muhabbet bunlar ama ya! Hep Teoman abinin başının altından çıkıyor bunlar zaten. Benim utandığımı fark etmeniz için sustum ama fark etmediniz bile.” Soluklandı. Sakinledi. Abisine çevirdi gözlerini. “Abi, ben sana söylemeyi unuttum. Bir arkadaşım buluşacaktım. Gideyim mi?”

Teoman, “Al işte, bu da tutmadı,” dedi. “Arkadaşıyla buluşacakmış.”

Gökçe gözlerini kısıp, “Arkadaşım erkek değil,” derken buldu kendini.

Teoman sırtarak arkasına yaslandı. “O zaman çöpçatanlığa devam. Yapa-
cağım sizin aranızı, gençler. Bu dünyaya belki bir evlat getiremeyeceğim, belki size bir yenge veremeyeceğim ama arkamdan hayır duası edecek çok çift göreceksiniz.”

“Aynen,” dedi Cihangir gözlerini açıp kapatırken. “Hepsi soluğu sana bela okuyarak boşanmak için adliyede alacak.”

Timur güldü. “Abi, sen de amma cömert çıktın. Teo’nun bir ilişkiyi en fazla götürebileceği evre, çiftlerin sosyal medyadan birbirini engellemesi olur.”

Gülmeye başladığımda Teoman ikisini de ters ters baktı. Seyit Ali ayaklandığında, "Evdekilerin haberi var mıydı?" diye sordu Gökçe'ye. Gökçe ılımlı bir yaklaşımla kafasını aşağı yukarı salladı.

Seyit Ali odadan çıktığında Gökçe de ellerini önünde topladı. "O zaman sonra görüşürüz." Teoman'a ise manidar bir gülüş gönderdi. "Sana da çok geçmiş olsun, abi."

"Sağ ol, sümüklü," dedi Teoman.

Gökçe göz bile devirmeden odadan çıktığında ben de ayaklandım ve peşinden gittim. Uzun ve ferah koridorun sonuna doğru ilerledik. Gökçe portmantoda duran çantasına uzanarak onu sırtlandığında saçlarını ensesinden kaldırıp düzeltti ve abisine baktı. "Abi, sen de bir ara bize uğrasan iyi edersin. Babaaan-nem arada söyleniyor da. Gönül koymasın sonra."

"Tamam, alırım ben onun gönlünü," diye mırıldandı Seyit Ali çok da samimi olmayan bir sesle.

Gökçe bu konunun üzerine düşmezken bana dönerek kollarını açtı ve sarıldı. Sırtımı sıvazlarken gülerek, "Seni de bu erkeklerin içinde yalnız bırakmak istemezdim ama neyse," dedi.

Gülümsedim ben de onun sırtını sıvazlarken. Gözlerim kapının ağzında duran ve bize bakan Seyit Ali'nin gözlerine değdi. "İdare ederim ben," diye karşılık verdim Gökçe'ye.

Gökçe geri çekilerek, "Bunu biliyorum," dedi ve derin bir çekip kapıyı açtı. "Hoşça kalın." Kapıdan çıkmadan önce ayak parmaklarının uçlarında yükselelerek Seyit Ali'nin yanağına bir öpücük bıraktı ve öyle gitti.

Gökçe gittiğinde Seyit Ali bir süre arkasından baktıktan sonra kapıyı kapattı. O sırada Semih'i salondan çıkarken gördüm. Buraya geliyordu. "Ne oldu?" diye çatım kaşlarımı.

"Ben de gideyim artık," dedi Semih düz bir sesle. "Birkaç işim var, onları halletmem gerek."

"Sen bilirsin," dedim koluna dokunup çekerken.

Seyit Ali tekrar kapıyı açtı ve Semih'e düz düz bakıp, "Sağ ol her şey için," diye konuştu. "Ama biraz yavaş git. Gökçe, yani benim kız kardeşim... Yani senin uzak durman gereken kişi evden daha yeni çıktı."

Kafamı iki yana sallayıp gülmeye başladığımda Semih çenesini öne çıkararak Seyit Ali'nin yüzüne dik dik baktı. "Kardeşinle bir işim yok, olamaz da."

"Ben de onu söylüyorum zaten," dedi Seyit Ali sol kaşını havalandırırken. "İşin olamaz."

"Allah'ın manyağı," diye söylendi Semih ağzında bir şeyler gevelerken.

Daireden dışarı çıktığında bana göz kırpıp uzaklaştı. Ben de ona gülümsemiştim, daha doğrusu ben ona gülümserken Seyit Ali bir anda kapıyı kapattı ve

gölümsememi kapının sırtında bitirmek zorunda kaldım. Ciddileşen suratımı Seyit Ali'nin suratına çevirip, "Bırak da biraz gülelim," diye tısladım.

"Seni gıdıklayayım mı?"

"Ben gıdık almam."

"Bunu ben de görmek istiyorum."

Histerik bir biçimde gülererek, "Aman, onu da görme," diyerek arkamı dönüp ilerledim fakat beni kısıvrak yakaladı ve kulağıma eğilip fısıldadı. "Daha hiçbir şey görmedim ki."

Ona inat olsun diye soluklanıp salondan içeri girmeden önce saçlarımı savurdum. Sonra da salona girdim. Teoman telefonunu kurcalıyordu. Cihangir ve Timur da öyle. Az önce oturduğumuz koltuğa oturduk ama bu sefer daha rahattık. Bir bacağımyı dizlerimden kırıp kendime çektim ve ayağımyı kalçamın altına koydum. Seyit Ali bacaklarını hafifçe aralamış ve yanıma daha yakın oturmuştu. Kolunu arkamdan atarken sadece parmaklarını saçlarımda hissettim. Parmaklarını ve saçlarımyı göremeyeceğim bir şekilde ayarlamıştı ama onlarla içimi hoş edecek dokunuşlar yaparak oynuyordu. Sakin fakat huzurlu.

Cihangir telefonunu bırakırken Teoman da peşinden gelerek takip etti onu. Timur ise gülümseyerek mesaj yazmaya devam ediyordu. Bu, Teoman'a bir araba laf çıkaracak bir davranıştı ve o da beni haksız çıkarmamıştı. "Lan oğlum, üç yıla doğru koşuyorsunuz ama hâlâ gülümseyerek mesaj mı yazıyorsun? Bu nasıl bir büyü lan?"

"Sen anlamazsın," dedi Timur sakince.

"Anlamadığım için bu hâldeyim zaten," diye mırıldandı Teoman ayaklarını iyice uzatıp üzerindeki battaniyeyi biraz daha yukarı çekerken. "Maksimum iki hafta daha gülersin yazılan mesajlara, sonra sıradana bağlar. Üç yıl olmuş neredeyse ama hâlâ mal gibi sırtıyor."

"Ağla bir de Teoman," dedim kendimi tutamazken. "Aralarındaki bağ kuvvetli demek ki ve birbirlerine gülüyorlar."

Gözlerini küçülterek hafifçe öne doğru çıktı. "Ay, hanımefendi! Ben, Timur'u avukat olacak sanıyordum ama sen çoktan avukatı olmuşsun bile."

"Ha ha!"

"Onu bunu bırakın da," diye toparlandı Teoman sert bir ciddiyete büründüğünde. "Bu Cengiz denilen puşt, hâlâ ortalarda mı geziyor?"

"Merak etme," dedi Seyit Ali ellerini saçımdan çekip sırtını koltuğa yaslarırken. "O meseleyi kapattık sayılır. O gece formalite icabı birini gönderdi, Cengiz. Sonra gittik, seni vuran herifin ağzına sıçtık. Komaya girse o girerdi, kardeşim. Ertesi sabah da polise gidip her şeyi itiraf etti, ettirdik. Mahkemesi var yakında. Bu şerefsizlere yolu böyle böyle öğreteceğiz. Ben oraya canımı ortaya koyarak gitmiyorum; yarış ahlakı, üslubu denilen bir şey var ama anlayan yavaşklar çıkıyor bir yerlerden."

Cihangir devam etti. "Bundan sonra içlerinden biri, bırak yumruğu küfretsin, götünden alırım o kanı! Şu an yaşıyorsun diye bu kadar sakınım ama her şey çok başka olsaydı yemin ederim hapse girer, yine de alırdım intikamını. Havadan sudan meseleler değil bunlar."

"Oğlum, zaten ben ne ara vuruldum, onu da anlamadım ki," diye konuştu Teoman şaşkınlıkla. "Cengiz lalesi, belden aşağı vurunca sağlı sollu giriştik, sonra bir şey oldu ve ben yerdeyim. En son hatırladığım şey, Seyit'in kendi tişörtünü yarama bastırdığıydı, ondan sonrası yok... Öldüm sandım lan."

"Bizi de çok korkuttun," diye itiraf ettim. "Ben ilk kez böyle bir şey yaşadım."

"Bunu yaşamayı istemezdim," dedi Teoman.

"Saçmalama," dedim burukça gülümserken. "Senin suçun değil tabii ki. Yani ben daha önce kanlar içinde uzanmış, öylece kurtarılmayı bekleyen birinin kafasını dizlerimin üzerine koy..." Tam bu noktada sustuğumda Teoman'ın gözleri avını yakalamış bir fare gibi parladı.

Seyit Ali göğüs kafesini şişirip serbest bıraktığında dişlerinin arasından tısladı. "Al işte! Bir yıllık malzeme verdin, herife."

Ellerimi alnıma koydum. "Farkındayım."

"Utanma, çek ellerini," dedi Teoman güldüğünde. "Oy, ben ölüyormuşum da sen kafamı dizlerinin üzerine mi koymuşsun... Oy, benim üzümlü kekim."

"Kes şunu, Teoman," diye homurdandım elimi alnımdan çekerken. "Ölüyordun az daha ve bir şeyler yapmak zorundaydık. O anı görmüş olsaydın senin için girdiğimiz telaş, daha doğrusu verdikleri savaş doğrultusunda gözlerin dolardı. Senin bile gözlerin dolardı."

"Ben duygusuz pezevengin teki değilim, Leyla," diye baktı gözlerime buz gibi bir sesle. "Kardeşlerimin benim için canlarını bile ortaya koyacaklarını biliyorum çünkü ben de aynı şeyleri onlar için yaparım."

Konuşmadım. Hiçbir şey demedim. Timur sanki üzüldüğümü sezmiş gibi Teoman'a baktı. "Fakat bilmelisin ki Leyla da bir an olsun yanından ayrılmadı. Doktor, senin iyi olduğunun haberini verene kadar gitmedi başından. Seyit'le tartıştılar bile. Ulan, ölürken bile insanları birbirine düşürüyorsun, bir de milleti birbirine yakıştırıyorsun. Sen eksik kal."

Teoman hızla Seyit Ali'ye baktı. "Çok mu bağırdın lan kıza?"

"Ne diyorsun lan?" dedi Seyit Ali dik bir sesle. "Ona doğru bildiğim şeyleri söyledim ama işe yaradığı söylenemez. Yüzlerce insan var orada, biri bir şey söyler ya da paylaşır, olan Neva'ya olur. Bize ya da bana bir bok olmaz çünkü ben zaten bu işlerin içindeyim ama o değil. O daha..."

"Resmî olarak reşit bile değilim," diye tamamladım cümlesini.

"Bak, kendi de biliyor."

"Ve sen de resmî olarak reşit bile olmayan kıza yürüyorsun."

“Ooo!” dedi Teoman keyiflenerek. Cihangir’e seslendi. “Mısır patlat da gel lan, en sevdiğim sahne başlıyor. Leyla, basacak şimdi tokadı.”

Seyit Ali zerre kadar Teoman’ı dinlemezken kaşlarını çatmış bir şekilde bana döndü. “Ya, ben anlamıyorum ki zaten? Ben sana yanlış bir şey mi söyledim? Duygularım ve gerçekler arasında yaptığın kıyaslama manasızca, anladın mı? Orada seni korumaya çalışıyorum ama sen dikkafalılığın yüzünden beni duymuyorsun bile.”

“Cihangir, kime diyorum. Patlat şu mısırları!”

Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi kıştırdım. “Bunu konuşmuştuk. Beni korumaya çalıştığının farkındayım ama artık eskisi gibi olamam ki. Eski Leyla olsa arkasını dönüp giderdi ama eski Leyla yok artık. Ben değişmedim, bunu kastetmiyorum ama sizi benimsedim. Seni benimsedim. Ne zamana kadar süreceksin böyle? Sen yarışları ya da dövüşü bırakacak mısın? Hayır, bırakmayacaksın. Madem öyle, ben de bundan sonra ne yarışlarına ne de dövüşlerine gelirim. Çok istiyorsan öyle olsun.”

“Cihangir! Ağzına sıçayım, Cihangir!”

“Bahsettiğim şey bu değil,” diye karşılık verdi aramızı soğutmadan. “Laflarımı çarpıtma.”

“Cihangir! Kaldırma beni buradan, Cihangir!”

Gülümsedim. “Ne peki bahsettiğin şey?”

“Cihangir! Allah belanı versin, Cihangir!”

Seyit Ali oturduğu yerde hareketlendiğinde pek de sakın diyemeyeceğim bir yüz ifadesiyle beni selamladı. “Benimle olmanı, yanımda olmanı istiyorum ama hoşlanmadığım şey bu değil...”

“Cihangir...”

Seyit Ali ile aynı anda Teoman’a bakıp bağırdık. “Çenenin yayına başlarız şimdi, sus lan!”

“İşte tam bu anda elimde bir kova patlamış mısır olması gerekiyordu,” dedi Teoman saf bir sesle. “Ama yazık ettiniz zevkime, hainler! Neyse, siz tartışmaya devam edin, bu arada Leyla, çok haklı ama Seyit de bayağı haklı. Cihangir, bana mısır patlatmadı ama o da haklı.”

Timur derin bir nefes alarak ayaklandığında, “Oldu o zaman, ben yavaştan müsadenizi isteyeyim,” dedi. “Seyit, sana da Allah bol bol sabır versin, abi. Sana geçmiş olsun asıl.”

Seyit Ali, “Oğlum, giderken şunu da götürün yanınızda,” diye gösterdi eliyle Teoman’ı. “Çatı katına ya da müştemilata falan saklayın, iki öğün yemek verin, susar bu.”

Teoman hâlimden memnun hatta Seyit Ali’ye umursamaz bir hâlde uzanmaya devam ederken Timur ve Cihangir birkaç dakika sonra evden ayrıldı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Telefonuma baktığımda ikindiye doğru

ilerleyen bir akrep gördüm. Bugün babama gidecektim. İki günümü evde sursuz bir şekilde geçirdiğim için gönlüm ferahtı ama bu geceyi babamın evinde geçirecektim. Ertesi sabah da müzik okulunda dersim vardı. Seçmelere de bir hayli az kalmıştı ve ben ipleri elimden bırakmak istemiyordum. Bu kadar hırsla ve azme yenik düşmek istemiyordum. Evde biz bize kaldığımızda yavaştan benim de ayaklanmam gerektiğini belli ettim. “Çok geç olmadan ben de gideyim,” dedim kısık bir sesle.

Seyit Ali, “Babana gideceksin, değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. “O geceden beri görüşemedik. Ertesi gün de Güney Hoca’yla dersim var zaten.”

“Güney Hoca’yla?” diye sordu imalı bir şekilde. Sonra da geçiştirerek bu konudan uzaklaştı. “Tamam.”

“Neye tamam?”

“Yani konuyu kapatmak istedim.”

“Konuyu açmamıştın bile.”

“Ya Leyla, adama ağız tadıyla seni kıskanma fırsatını bile vermiyorsun,” dedi Teoman kumandayı eline alırken. “Yazık be kızım.”

“Ne dedim ben şimdi ya?” diye sordum gülerek. Ayaklandım. “Ay yok, ben gidiyorum eve. Geçmiş olsun sana, Teoman.”

“Bunu bana değil, erkek arkadaşına söyle,” diye işaret etti gözleriyle Seyit Ali’yi. Onunla baktık, hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. İlk hareketlenen ben olduğumda odadan çıktım ve portmantoda duran çantamı sırtlanmadan önce aynanın karşısına geçip kendime baktım.

Seyit Ali kollarını göğsünde toplamış bir hâlde beni izliyordu. “Yalnız kalmaya ihtiyacımız var,” diye mırıldandı. “İnsanların içinde seninle tartışmaktan nefret ediyorum.”

Onunla dalga geçtim. “Ben bayılıyorum.” Saçlarımı düzeltirken yandan bir bakış attım. Ellerimi saçlarımdan indirdim ve derin bir nefes alıp verdim. Çantamı sırtlanırken Seyit Ali kapıyı açtı. Beni eve bırakmak istemişti ama ben bunu reddetmişim. Ayakkabılarımı kapının ağzına bıraktım ve ona döndüm. “Görüşürüz,” dedim yaklaşıp yanağından öperken.

“Dikkatli git,” diye konuştu geri çekildiğimde. “Mesaj at, tamam mı?”

“Bu evreleri geçmedik mi daha?”

“İlişkımız yok diyen sendin?”

“Ama Teoman, bana *erkek arkadaşınla konuş*, deyince itiraz etmeyen de bendim.”

“O zaman sen dengesizsin?”

“Pardon, bir an *Bay Denge*’yle konuştuğumu unuttum.”

Ayakkabılarımı giyip kapının dışında dikilerek ona temelli döndüğümde yüzündeki gülümsemeyi hâlâ silmediğini fark ettim. Ben de öyleydim. Bir adım geri atıp, "Hoşça kal," dedim. "Şey... *Erkek arkadaşım* demem gerekiyor mu?"

"Aslanım de sen bana."

"Hah! Rahatladım o zaman," diye derin bir nefes alıp verdim. "Görüşürüz o zaman, aslanım."

Kafasını sallayarak sırtıttı. "Görüşürüz, Neva. Sana hitap etmem gereken çok şey var belki ama adını seviyorum ve sadece onu söylemek istiyorum."

"Peki, aslanım. Sen öyle diyorsan."

Sonra tekrar güldük.

Ve o an fark ettim gülüşlerimi... Onunlayken daha sık gülebildiğimi.

Bir saat sonra babamın evine geldim. Birlikte biraz zaman geçirdikten sonra odama çıktım. Pencerenin önünden çekilmeden Seyit Ali'ye mesaj attım. Mesajı attıktan sonra telefonumu çalışma masasının üzerine bırakıp kilitledim. Nedenini bilmediğim bir şekilde geceye kadar pencerenin önünde dikilmek ve bu sakin, araba bile geçmeyen sokağı izlemek istiyordum. Göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktığımda odamın kapısı açıldı ve Burçin içeri girdi. Arkamı dönerek ona baktım. Kapıyı kapattı.

"Neler oldu?" diye sordu ciddi ve sorgulayıcı bir ifadeyle.

İç geçirerek olduğum yerde kalmaya devam ettim. "Birçok şey."

Yüzünü ekşitti ve yatağımın kenarına oturdu. "Teoman nasıl? Ya da onu vuran çocuğa ne oldu?"

"Teoman, daha iyi ve şu an Seyit Ali'nin evinde. Onu vuran çocuğun da yakında mahkemesi var. Hapse attıracaklar."

"Doğru olan da bu," dedi. "Aslında kimse yasal işler yapmıyor ama birini vurmak çok ileri seviyede bir hareket. Bu asla cezasız kalmaz."

"Kalmayacak da zaten," dedim düz bir sesle. Bir adım öne çıkıp kalçamı çalışma masama yaslayarak kollarımı göğsümde topladım. "Ya, ben şunu merak ediyorum, Cengiz denilen o adamı tanıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Seni tanıdığını söyledi. E sen de o ortamları çok iyi bildiğini iddia ediyorsun. Bana başın belaya girmesin derken sen belada olabilir misin acaba?"

"Hayırdır, beni mi düşünüyorsun şimdi de?"

Alay ettim. "He, her gece yatıp kalkıp seni düşünüyorum." Ciddileştim. "Soruma cevap ver!"

Derin bir nefes aldı. Gözlerini odanın birkaç yerinde gezdirerek, "Cengiz'i biliyorum," dedi. "Yavşağın tekidir. Kaybetmekten nefret eder ve kaybedince nasıl belden aşağı vurduğunu gördük."

“Göt herifin teki işte.”

Gözlerime baktı. “Sahi seninkiyle düzelttiniz mi arayı?”

“Körü değildik,” dedim hızla.

“Seni düşünüyor,” diye ekledi. “Bunu anlamışsındır umarım.”

“Sağ ol, ben bunu bilmiyordum.”

Güldü. “Belli orası.”

Gözlerimi devirdiğimde ağzımdan dertli bir soluk kaçtı. Burçin ellerini yatağının üzerine bastırırken sırtını geriye çekerek ayaklarını sallamaya başladı. Beni sorgulamak istiyordu ve ben bundan hoşlanmamıştım. “Onu seviyor musun?” diye sordu bir anda.

Kalbim titredi ama yaşadığım herhangi bir duygusal sahneden değil, ilk kez bu soruyla karşı karşıya kaldığımdan. Donmuş bir su kütlesini andıran gözlerimle Burçin’e odaklandım. Ona cevap vermemiştim lakin o cevabı biliyordu. Gülümsedi. “Seviyorsun tabii ki.”

“Neden bununla ilgileniyorsun ki?”

“Senin bile göremediğim her şeyi görüyorum.”

“Şimdi de bana ders mi vermeye çalışıyorsun?”

“Sana asla kendinden başka birini çok sevmemen gerektiğini söylüyorum. Ben gördüm sizi, seni de görüyorum ayrıca. O çocuklar konusunda seni en başından uyarmıştım ve bu böyle de sürecektir. Özünde iyi olabilirler ama sakın kendinden başkasına güvenme. Hatta kendine bile güvenme.”

“Sen...” dedim suratım buruştuğunda. “Sen iyi misin? Madem bir bok biliyorsun, lafı eveleyip geveleme, yüzüme söyle direkt. Ne bu? Oyun mu arıyorsun kendine?”

“Neden bunu yapayım ki?”

“Bana güven vermiyorsun, Burçin,” dedim. “O çocuklar, belki harika karakterlere ve düzgün işlere sahip değiller ama bunun ne önemi var ki? Ben çok mu mükemmelim? Hadi bunu geçtim... İki güne kadar nefret ediyordun benden ama şimdi sen de başladın zarar görmeni istemiyorum ayaklarına...”

Sözlerimi çabucak kesti bir bıçak gibi. “Demek başkaları da böyle düşünüyor. Dur, tahmin edeyim, Seyit Ali mi böyle düşünüyor?”

“Ben bu vakte kadar kime güvendiysen kazık yedim zaten ve sırtımda yer kalmadı. Karşımda dalga geçer gibi konuşup durma. Zarar görmemi istemiyorsan bunu sonra yaparsın, tamam mı? İlla kazığı yiyeyim birinden, sen de geç karşıma gül. Uğraşma benimle.”

“Sakin ol,” dedi tok bir sesle. Karşımda durdu. “Sana ne söylersem söyleyeyim yalan gelecek ama kabul, bunu sen istedin. Yaşa ve gör. Kimseye güvenmemen gerektiğini göreceksin.”

"Biliyor musun?" diye öne çıktım kollarımı göğsümden ayırmadan. Gözlerine ateş eder gibi bakıyordum. "O çocuklar, bana kimsenin vermediği mutluluğu ve enerjiyi verdi. Ben onların yanında olmaktan mutluyum. Onlarla olmaya da devam edeceğim. Seyit Ali..."

Yeniden sözlerimi kesti. İkide bir sözlerimi kesmesine katlanamıyordum. Gülüşünü sildi dudaklarından. Gözlerime daha sert baktı. "İşte asıl mesele de bu! Ona kalbini verdin çünkü sahip çıkacak tek kişinin o olduğunu düşünüyorsun. Kalbini emanet ettiğinde yaşayacağını umuyorsun ama farkında değilsin, ölüme yürüyorsun. Farkında değilsin, kurşuna atlıyorsun. Onu seviyorsun ve seni hâlâ öldürmeyeceğini sanıyorsun."

Duraksadım. Neden böyle konuşuyordu? Neden birçok şeyi bildiğini ispatlarcasına sözler söyleyip beni açık açık uyarıyordu? Kollarımı göğsümden indirdim. "Artık sana soru sormayacağım," dedim. "Her şey bir yere kadar. Dilin sakın Seyit Ali ile arama girmesin. Hem belki ben ölmek ve kurşuna atlamak istiyordumdur, olamaz mı? Birini sevmek de bu demek değildir midir zaten? Ona kalbini verirsin ve seni öldürmesini beklersin. Ben, beni dünyanın en mutlu insanı yapacak bir aşk istemiyorum çünkü öyle bir aşk yok. Ben yanmak ve yakmak istiyorum. Bunu da bir tek onunla yapabilirim. Beni sakın uyarma! Bunu yaşayacağım."

Gözlerime ifadesizce baktı. Az önce kendime sorduğum her ne varsa tek kalemde sildirmişti bana. Ben, Seyit Ali'yle birlikteydim. Onunla da olacaktım.

Onu seviyordum.

Evet, ben onu seviyordum.

Onu düşünüyorum, her an onu aklımda tutuyorum ve bir şey olduğunda ilk ona koşuyorum. Bana güzel gülebildiğimi hatırlatıyor, bana benim de gülebildiğimi anlatıyor. Bana şarkılar söylüyor, beni merak ediyor ve onun için endişeleniyorum. Onun için ağlıyorum. Onunla kavga etmenin bile başkalarıyla sıradan hayat yaşamaktan daha güzel olduğunu biliyorum. Bunların hepsi tek bir kapiya çıkıyor. *Onu seviyorum.* Belki beni yakacak, belki ben onu yakacağım ama her şeyin başında olduğumu, sonuma doğru koşarken fark ediyorum ve *onu seviyorum.*

Burçin söylediklerimden sonra bana tek bir kelime bile etmezken dışarı çıktı ve gitti. Arkasından baktım. *Kimseye güvenme,* demişti. İnsan, kime güveneceğini de kimi seveceğini de bilemezdi. *Saz arkadaşları ve Seyit Ali... Size güveniyorum. Ne olursa olsun bu böyle devam edecek.*

Ertesi gün vaktimin yarısından fazlasını müzik okulunda geçirdim. Saat üç gibi dersim bittiğinde lavaboya girdim ve ellerimi yıkayıp ıslak avuçlarımı boynuma sürttüm. İnanılmaz sıcaktı. Beş dakika içinde okuldan çıktıktan sonra sol omzuma taktığım çantamın kemerini iyice yukarı taşıdım ve sakın adımlarla bahçeden ayrılarak aşağı durağa doğru ilerlemeye başladım. Eve gidecektim.

Sakin adımlarım telefonumun çalmasıyla son buldu. Arayan Emre'ydi. Telefonu açtım ve yürümeye devam ettim. Gülümseyerek, "Efendim, Emre?" dedim.

"N'aber?" diye sordu. "İyi misin?"

"İyiym, sen nasılsın?"

"İyiym ben de. Şu sıralar pek görüşemiyoruz."

"Öyle oldu maalesef," diye büküm dudaklarımı. "Neler yaptın peki? Tatilin keyfini çıkarmaya başladın mı?"

"Pek sayılmaz. Aslında bir iş buldum. Canlı müzik yine. İhtiyacın var mı ya da..."

"Emre, sen deli misin?" diye sözünü kestim anında, heyecanla parladı gözlerim. "Elbette isterim ama bir şey itiraf etmek istiyorum. Sokakta keman çalıp şarkı söylemeyi hayvan gibi özledim."

Güldü. "Bunu itiraf etmeni bekledim çünkü ben de aynı durumdayım."

"O zaman yapalım bunu."

"Olur, senden haber bekliyorum. Bulduğum işi de bir araya gelince konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam. Çok teşekkür ederim sana. Cidden."

"Lafı bile olmaz," dedi gülerek. Aramızda birkaç saniye sessizlik yaşandı. "O zaman sonra görüşürüz, Leyla. Sokak konseri için heyecan yaptığımı bilmeni isterim bu arada."

"Ben de," dedim sevincine eşlik ederken. "Bu bizim işimiz ve çok ara verdik. En kısa zamanda kendimizi belli edelim. Sana döneceğim."

"Bekliyorum. Kendine dikkat et."

"Sen de."

Emre ile yaptığım konuşma sonrası telefonumu kapattım ve derin bir nefes alıp yoluma devam ettim. Yeniden sokakta şarkı söyleyip keman çalabilecekim. Bunu o kadar çok özlemiştim ki sanki araya yıllar girmişti. *Ben şarkı söylemek için vardım. Var olduğum notaya uğrayanları ise şarkılarımdan kaçınılmaz yapacaktım.*

Telefonumu elimde tutmaya devam ederken on metre sonra sağa dönmem gerektiğini anladım. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp çektiğimde saçlarımı omuzumdan arkaya doğru savurarak adımlarımı hızlandırdım. İlerideki çöp varilinden sağa doğru dönmek istediğimde bir anda karşımda biri belirdi. *İpek*. Kalbim ağzımda atmaya başladığında onu karşımda böyle amansızca görmenin verdiği etki, gözlerimi de kocaman yapmıştı. Hızlanan kalp atışlarım ve soluşum karşımda dümdüz bir ifadeyle bana bakıyor olmasına anlam veremedim.

Elimi kalbimin üzerine götürüp, "Mal mısın sen?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. "Ne yaptığını sanıyorsun?" İpek öylece beni izliyordu.

Değişmişti ama sanki değişmemişti de. Sadece çok garipti. “Ne bakıyorsun öyle salak gibi?” diye sordum homurdanarak.

“Senin yüzünden ailem, eğitimimin devamı için beni İngiltere’ye gönderecek,” dedi. “Hepsi senin ve o aptal arkadaşın yüzünden.”

Şaşkınlıkla güldüm. “Ha, eski sevgilimle beni boynuzlamanda sorun yok yani?”

“Eğer ki o videolar babama ulaşmasaydı hayatıma kaldığım yerden devam edecektim.”

“Ne güzel işte, biri sana yaptığın şeyin bir bedeli olduğunu hatırlatmış. Ayrıca derdini seveyim senin. İngiltere’ye gidiyorsun işte, daha ne olsun, geri zekâlı?”

“Hayatım burada benim,” diye itiraz etti sözlerime. “Ozan burada. Ailem burada. Benden neyi aldığının farkında mısınız?”

“Siktir git ya!”

“Leyla...”

“Lan, ben küfretmeyeyim, ağzını burnunu kırmayayım diye zor tutuyorum kendimi, bir de utanmadan bana kafa tutuyorsun. Sen benden neleri aldığının farkında mısın peki? Hoş, iyi ki o boku yemişsiniz de neyin ne olduğunu görmüş oldum. Karşımda ahlak timsali var sanki. Siktir git, benim asabımı bozma artık!”

“Video diğer sitelere de yayıldı be!” diye bağırdı bana. “Bu kadarını nasıl yapabildiniz?”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedim üzerine yürüme zahmetinde bile bulunmazken. “Artık sizinle uğraşmıyorum, sizi görmüyorum bile, farkında mısınız? Ne bok yerseniz yiyin. Azıcık umurumdaysanız eğer en adinin önde gideni olayım! Git, biraz da İngiltere’deki kankilerinin sevgilileriyle yat.”

Sinirlenmişti ve gözleri titriyordu. “Bu kadar acımasız olamazsın.”

“Acımasız değilim,” dedim sakince. “Sen bu kadar yüz­süz olamazsın asıl. Pişkinliğin midemi bulandırıyor. Hayır, gören de ailen seni sürgüne gönderecek zanneder. Kaç kişinin hayal ettiği hayatı yaşayacaksın. Hem de rezilliğinle kaptın bu ödülü. Ayrıca Ozan’ı hiç sorun etme. Gittiğin yerde bir tane daha bulursun. Onun gibi şerefsizlerden her yerde var, bilirsin.”

İpek gözlerime soğuk soğuk bakmaya devam ederken daha fazla saçmalamasına müsaade etmeden yanından geçtim ve ileriye yürüdüm lakin beni sözleriyle durdurdu. “Seni o gece takip eden bendim.”

Gözlerim karşımdaki apartmanın balkonundaki saksılarda takılı kaldığında bir süre neyi söylediğini idrak etmeye çalıştım ama bu kısacık sürdü. Alt dudağımı dişleyip derhâl arkamı döndüğümde İpek’in kolundan kavrayıp onu kendime çevirdim. Öfkem kabarmıştı. “Neden?” diye sordum. “Hasta mısın sen?”

“Babam videoyu o gece gördü ve evde kıyameti kopardı. İş, ta okul müdürüne kadar gitti. Son hafta olduğu için okuldan atmadılar ama babam çok mahcup oldu ve beni yerle bir etti. Beni dövmedi ama keşke dövseydi. Bana vurmadı ama keşke vursaydı da beni tek kalemde silip başka bir okula gitmem için gözden çıkarmasaydı. O geceki sinirimi bir tek senden çıkarabilirdim ve seni de korkutmak, huzurunu kaçırmak istedim. Seni gerçekten öldürmek bile istedim.” Ağlamaya başladı. Ellerimi kolundan çektim. *Ondan korkuyordum...* İyi değildi ve yalnızca iyi olmayan insanlar her şeyi yapabilecek kadar gözlerini karartabilirdi. Gözlerinden süzülen yaşlar, içimde tek bir etki bile oluşturmamıştı ama ağlıyordu ve ben ne diyeceğimi bilemedim. “Ama öldüremedim. Seni deli gibi korkutmak ve yaşadığımı anlayan için sınırları zorlamak istedim.”

Söylediği sözlerle beni iyice kendinden uzaklaştırdı. Bir adım geriye savruldum. “Sen iyi değilsin,” dedim. Yutkunarak baktım yüzüne. *Ürperdim.* “Birini ve beni öldürmenin bu kadar kolay olabileceğini sanıyorsun. Hiçbir acı bu kadar kolayca bedeller kurdurmamalı. Bunların hiçbirisi durduk yere olmadı. İpek... Sana tavsiyem, bir doktora git. Çünkü beni öldürmek isteyen sana, beni gecenin bir vakti takip edip huzursuz eden sana elimi bile kaldırmayan ben, sana bunu diyorsa durum ciddi.” Bir adım daha geriledim. Yüzüme baktı. Ağlıyordu. İçimde eskiye dair bir şeyleri hissettim ama istediğim gibi şekillenmedi. Keşke her şey çok başka olsaydı... Keşke bir zamanlar arkadaşım olan bir insan beni öldürmek istemeseydi çünkü ben hayatımda kimse için bunu istemedim. Arkamı dönmeden önce söylediğim son sözler şu oldu: “Bu hayatta kendinden daha değerli kimse yok ve bunu da sana ben söylüyorum. Tedavi ol. Bunu kendin için yap.”

Birkaç adım geriye yürüdüm ve hızla arkamı dönerek daha seri adımlarla sokakta ileriye doğru yol aldım. Buna akıl sır erdiremiyordum. Ben hangi biriyle uğraşacaktım ya? Berrin’in tehditleri bir yandan, Burçin’in imaları bir yandan, Serhan’ın zorbalığı bir yandan, annemin ilgisizliği bir yandan, şimdi bir de bana ihanet eden arkadaşımın dehşet verici itirafıyla yüzleşmiştim. Hangisiyle savaşıacaktım böyle? Aklımı bunca şey arasında nasıl kaybetmeden durabiliyordum acaba? Belki kaybetmişimdir de farkında değilimdir.

Sokağı bitirmeye yakın elimdeki telefonu yüzüme çevirdim ve adımlarımı yavaşlatmadan Seyit Ali’yi aradım. İki sefer çaldı ve açtı. Telefonu açar açmaz şöyle söyledim: “Acil konuşmamız gerek.”

“Ne oldu?” diye sordu endişelenerek.

“Beni takip edenin kim olduğunu öğrendim.”

“Ben de motorumu kimin bozduğunu.”

“Tamam, hemen buluşmamız gerek,” dedim. “Kafeste.”

“Hayır,” dedi çabucak. “Buraya gelemezsin.”

“Güzel, demek oradasın. Yarım saate oradayım. Bekle beni.”

Telefonu kapattım ve cebime koyarak yoluma devam ettim. Söylediğim gibi tam da yarım saat sonra kafese gelmişim. Kapının ağzında gördüğüm adam, artık beni tanımaya başladığı için herhangi bir sorguyla karşılaşmış sayılmazdım. Hararetli adımlarla kasvetli koridoru arkamda bırakıp nihayet büyük alana ulaşmışım. Koca alanda yalnızca Seyit Ali ve yumruk sesleri vardı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Altında siyah şortu ve ellerinde bandajlarıyla kum torbasını yumrukluyordu. Eldiven değil bandaj kullanıyordu. Hız kesmeden ama daha zor nefeslerle yanına gittiğimde beni gördü ve duraksayarak yüzüme baktı. Ona konuşma fırsatı bile tanımadan sırt çantamı omzumdan çıkardım ve kafesin kapısını açıp yüzüne baktım. “İpek,” dedim aceleci davranarak. “İpek, takip etmiş beni.”

“İpek?” diye sordu alnına yapışmış saçları ve derin derin kalkıp inen göğsüyle. Onun kim olduğunu hatırladığında ağzı oval bir hâl aldı. Sinirle güldüm ve kafesin içinde dönmeye başladım.

Kollarımı yeniden göğsümde toplayarak, “Ailesi yaptıklarını öğrenmiş ve eğitimine İngiltere’de devam edecekmiş,” diye konuşmaya başladım. “Ve bunun için beni sorumlu tutuyor. Geri zekâlı! Beni korkutmak için bana ceza vermek istemiş. Hatta işin en tuhaf yanı ne biliyor musun?” diye döndüm ona. “Beni öldürmek istemiş. Beni öldürecek raddeye gelmiş.”

Kaşlarını çattı ve dudaklarını yaladı. “Bir saniye, bir saniye,” dedi. “Seni öldürmek istemiş, öyle mi?”

“Götü yemezdi zaten,” dedim dişlerimin arasından tıslarken.

“Motorumu da Ozan denilen kılçıksız bozmuş,” dedi bir anda. Yüzüne bakakaldım. O ise çok sakindi. Güldü. “Beni öldürmek istemiş ve az kalsın başarıyordu.”

Şaşkınlığım doruklara doğru tırmanırken, “Bu nasıl yüzsüzlük ya?” diye sordum. “Her boku yediler, faturasını neden bize kesmek istediler?”

“Çünkü bazı şeyler ağır geldi ve kabullenemediler. Çünkü bazı hatalar, bedellere sebep olur ve onlar da suçu hep başkasında arar. Olay bu. Merak etme, o döl israfını biraz haşlayacağım. Vele din teki! Tek yumruğuma bakar.”

“Ben, İpek’e bir şey yapamam,” dedim dümdüz bir sesle. “O zaten kendine büyük bir kötülük yaptı. Üstelik sağlıklı bile görünmüyordu. Kafayı yemiş. Kolayca beni öldürmek istediğini itiraf etti.”

“İkisi de bir bok yapamaz.”

Bu kısımda biraz duraksadım ve omuzlarımı düşürdüm. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve gözlerine daha yakın bakabilmek için birkaç adım atıp karşısında durdum. “Sana bir şey söylemem gerek,” dedim. “Daha doğrusu, haberin olursa iyi olur diye düşündüm. O gece siz yarışırken Berrin yanıma geldi ve tatlı tatlı konuştuk.”

“Seni tehdit mi etti? Tatlı tatlı dediğine göre?”

“Evet,” dedim. “Ondan korkmuyorum ama başıma bir şey gelir, beni bula-mazsan diye haberin olsun istedim. Bil ki Berrin kankimle uzun eşek oynuyo-ruzdur. Alta kalacak ve canını çıkaracağım çünkü.”

“Neva, onu tanıyorum,” dedi ciddiyetle. “O boş konuşmaz.”

“Beni tanıyor musun peki?”

“Elbette,” dedi. “Sen kendini bir yere kadar dizginleyebilirsin ve susarsın, bırakırsın ama Berrin’in elinin ayarı yoktur. Sana bir şey yaparsa onu mahvede-rim. Onunla konuşacağım.”

“Tabii ki böyle bir şey yapmayacaksın,” dedim çıkışarak. “Çocuk gibi onu sana şikâyet ettiğimi sanır. Ben sadece bilgin olsun diye söylüyorum. Hani ile-ride *bunu niye bana söylemedin* tripleri atma diye. Anladın mı beni, aslanım?”

Son cümlemle gergin yüz ifadesi hafifçe yumuşadığında gülümsedi. Göz-leri kısıldı. Ona bir adım atmam gerektiğini düşündüm. Hayır, düşünmedim. *Hissettim*. Sonra da o adımı atıp kollarımı direkt boynuna sardım. Ona bak-tım. Ona ilk kez, onu sevdiğimden emin olarak baktım. *Ona yenildim, ona ilk kez yenildim ve bunu yalnızca ben biliyordum*. Boynuna sardığım kollarımla yüzünde tarifsiz bir hissin varlığını görmeye başladım. Durmadı ve onun da kolları belimi usulca sardı. Beni kendine yaklaştırdı. Beni kendine sakladı. Kal-bim deli gibi atıyordu ama bununla baş edebilirdim. Ela gözlerine derin derin bakarken nihayet görebildiğim kolyesine kaydı bakışlarım. Kaşlarımı çattım ve kolyesine baktım. İki kanadı olan bir kartal kolyesiydi. Büyük değildi ama göz alıcıydı. *Bu müthişti*. Bir elim boynunda sabit kalmaya devam ederken diğerini kolyeye doğru uzattım ve ona dokundum. Tenine de dokundum. “Bu çok gü-zel,” diye fısıldadım hayranlıkla.

“On beşinci yaş günümde annemin hediyesiydi,” diye konuştuğunda yut-kunamadım. Gözlerine bakma cesaretini de kendimde bulamadım. Kartalın kanatlarına dokundum ve siyah metali ters çevirdim. Kanatlarında iki tarih vardı. Birinde bir tarih, diğerinde başka bir tarih. Gözlerimi kısıp tarihleri oku-dum. “2110?”

“Babamın doğum tarihi.”

Aynı zamanda telefonunun şifresiydi.

Devam etti. “1810, yani 18 Ekim de benim doğum tarihim. Babam, Beşik-taşlıydı ve bir iddiaya girmiştik. Eğer ki bunu kaybedersem annem, bana inat olsun diye kartal kolyesi alacaktı ve ben o iddiayı kaybettim. Annem doğum günümde bana bu kolyeyi aldı. Birinde benim doğum tarihim, diğerinde ba-bamın doğum tarihi yazıyor. Ve bu kolyeye sahip olduktan kısa bir süre sonra babamı kaybettim.”

Elimi usulca kolyesinden çekip boynuna taşıdım lakin gözlerine bakamı-yordum. Gülümsediğini işittim ama bu saf bir tebessüm değildi. “Ve biliyor musun, o günden beri tüm Galatasaray-Beşiktaş maçlarında Beşiktaş’ın kazan-masını istiyorum. O gün babamın takımını tutuyorum. Babamla karşı karşıya gelmek istemiyorum.”

Benden aklımı ve düşüncelerimi almıştı. Bana hiçbir şeyin ölüm kadar gerçek olmayacağını tekrar hatırlatmıştı. Belimi kavrayan parmakları hafifçe hareket ettiğinde gözlerimi kapattım. Onu daha iyi hissetmek istedim. Hissettim de. "Sonra annem de gitti," dedi ve ardından güldü. "Ama şanslıyım ki o takım tutmazdı."

Bir anda dudaklarım kıvrıldı ve gözlerim açıldı. Bu da saf bir neşeden kaynaklı değildi zira şu an aynı dili kullanıyorduk. Gözlerine bakma cesaretini kendimde bulduğumda, "Sen hangi takımlıydın?" diye sordu. "Bak, eğer..."

"Fenerbahçe!"

"Siktir ya!" diye gözlerini devirdi bir anda.

Bir tane ensesine vurdum. "Düzgün konuş be!"

Güldü. "Lan, hemen şiddet hemen, bu ne?"

"Bizde böyle, aslanım," diye kur yaptım ona. "Beğenmiyorsan..."

"Yoo! Öyle bir şey demedim," diye kafasını iki yana salladı. "Senin Fenerbahçeli olman asla ama asla sorun değil. Bak, asla diyorum." Gözlerini kıstı. "Asla demiş miydim?"

"Aptal," diye güldüm yüzüne karşı.

Hiçbir yerde yazmaz belki ama sevdiğiniz kişiye aptal, salak... Ha, bir de aslanım demek, seviyorum demektir. Bu doğru. Ben doğruladım az önce.

Yine o harika anlardan birindeydik. Yani ikimiz de gülüyorduk. Sanki koskoca dünyada hiç kimse yokmuş gibi. Sanki koskoca evrende bizden başka herkes çirkinmiş gibi. *Eh, orası öyle tabii!* Seyit Ali belimdeki parmaklarının hareketini asla dindirmezken gözlerine daha cesaretli baktım. "Bana dövüşmeyi öğret!"

Duraksadı. "Ne?"

Tekrarladım. "Duydun. Karşımdaki insanı nasıl anında etkisiz hâle getiririm ve onu mahvederim, öğret bana."

"Sen aklını mı kaçırdın? Bu da nereden çıktı şimdi?"

Güldüm. "Seyit Ali, bilmem farkında mısın ama etrafımda dostumdan çok düşmanım var. Yani denize düşsem yılanı sarılma olasılığım, karaya çıkma olasılığımdan daha fazla. Ben artık yılanı sarılmak değil, o yılanların başını ezmek istiyorum. Arkamı döndüğümde orada kimin olduğunu bilmiyorum. Birileri beni öldürmek istiyor ve saf saf oturup, *hadi buyurun*, diyemem ya!" Derin bir iç çekişle daha cüretkâr baktım ona. "Bana bunu öğret. Ellerime dokun ve nasıl vurmam gerektiğini göster." Kendimi geri çektim ve ellerimi ona uzattım. Ellerime baktı ve onları tuttu. Bandajlarına dokundum, içim bir tuhaf oldu. Buna alışma fikrini ise çok sevmiştim.

"Neva," dedi ellerime bakarak. "Ellerin çok güzel."

"Biliyorum."

"Ama bu ellerinle yalnızca keman çalmalısın."

"Of!" dedim gözlerimi devirerek. "Sence de ben o tarz bir kız mıyım? Prenses falan değilim. Keman çalıyorum zaten, hem de çok iyi çalıyorum ama aynı anda hem çalabilir hem de birini yumruklayabilirim. Kendimi savunabilirim. Bunu ileri taşıyabilirim... Tabii öğretilsen?"

Ellerime bakarak derin bir nefes alıp verdi. Ellerimi çok güzel tutuyordu. Onu sevdiğimi kendime itiraf ettim ya, artık her dakika iltifat ederdim ama içimden. Ona ise küçük hakaretler etmeye devam. *Eh, bilirsiniz! Bu da sevmenin başka bir şekli.*

"Gerçekten bunu istiyor musun?" diye sordu kafasını kaldırıp.

Gözlerimi usulca kapatıp açtım. "Evet. Her an bir saldırıya uğrayabilirim ve profesyonel birinden yardım almanın daha uygun olduğunu düşündüm. O kişi de sensin. Ha, dersin ki sana yardım edemem... Sorun değil, ben başkalarına da giderim yani."

Gülümsedi. "Buna müsaade etmem, merak etme."

Israrcı davrandım. "O zaman hadi, başlat ilk dersi."

"Kıyafetlerin uygun değil, üstelik terlemedin bile."

"Tişört ve pantolonum var," dedim. "Rahatım. Terletme işini ise sana bıraktım. Mesela kum torbasını yumruklatarak başlayabilirsin."

"Bu basit görünüyor, değil mi?" diye alay etti benimle ellerimi bırakırken.

"Evet," dedim boş verir gibi ve geriye çekilip ellerimi yumruk yaparak kum torbasına bir tane geçirdim. *Ah, canım acıdı!* Bunu ona belli etmek istemedim fakat anında anladı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığında yumruklarına baktım. Hafif kızarmıştı. Buna rağmen gülümsedim ve yerimde zıplayarak Seyit Ali'ye baktım. "Basit işte. Ne var yani bunda?"

"Sen çok manyak bir şeysin," diye güldü dayanamayıp.

"Bana hayran olduğunu biliyorum."

"Bunu bildiğini de biliyorum," dedi. Sonra ellerime bandaj bağladı. Kum torbasının karşısına geçtik. Bana bunun nasıl olacağını gösterdi ama çok zorlamadı. Ayaklarımla vurmam gerekecekti fakat pantolonumu uygun bulmadı ve yanlış bir hareketimde sakatlanmamdan korktuğu için yaptırmadı.

Dakikalarca kum torbası yumrukladım. Saçlarımla dipleri bile terlemişti. Deli gibi hem de! En sonunda nefessiz kalıp yerdeki su matarasına bakarak, "Senin bu değil mi?" diye sordum.

"Çabuk mu yoruldun ne?"

"Az su içeyim," dedim su matarasını elime alıp yere oturduğumda. Kalbim deli gibi atıyordu. Su matarasının kapağını açtım ve ona bakarak içmeye başladım. Gülüyordu. Suyu içtikten sonra kapağını kapatıp dilimle ağzımın kenarlarında kalan suyu yaladım. Göğüs kafesimi sıkıştıran soluğumun baskısı gidererek artarken yutkundum ve elimi ona uzatıp gülümsedim. "Beni kaldırsana."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Ha, beni çekip yere düşürmeyeceksin yani?"

Çatılan kaşlarıyla, "Senin için fesat ya," diye kızdım. "Neden seni düşürmek isteyeyim ki?"

"Neva, bu küçük numaraları yemem ve göz bebeğinden anlıyorum her şeyi," dedi açıkça. Eğileceği sırada kaşlarını çattı ve sonra onları gördük.

Ander ve yanındaki esmer kızdı.

Buraya geliyorlardı.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken Ander kollarını iki yana açarak güldü ve kafesten içeri girdi. Ayaklandım. Hemen arkasında da yanındaki esmer kız belirdi. Kolunun biri dövmelerle kaplıydı. Tuhaf ama ilginç bir çekiciliği vardı. Ander gözlerini, Seyit Ali'nin gözlerinde sabitledi. "Kız burayı fazlasıyla sevmiş sanırım, Karayazı!"

"Sana ne bundan?" diye sordu Seyit Ali soğuk bir sesle.

Ander sevimsizce gülümseyerek gözlerini benim üzerimde tuttu ama uzatmadı. Yanındaki esmer kıızı gösterdi. "Bu Camila."

Seyit Ali ve ben hiçbir şey demedik.

Ander bozuntuya vermeden genzini temizledi ve soluklanarak kafasını aşağı yukarı salladı. Gözleri ellerimdeki bandajları gördüğünde gülümsedi fakat bununla ilgili tek kelime etmedi. Bu sessizlik, peşinde ne gibi bir sesi sürükleyecekti bilmiyordum. "Vakti geldi sanırım, Karayazı," dedi.

"Ne zaman, nerede istersen!" dedi Seyit Ali hızla.

"Bu seferki dövüş, her şeyden farklı olacak," diye konuştu sert ve imalarla dolu tavırla. "Bu sefer ortaya bir iddia koyalım."

"Paramı alır giderim," dedi Seyit Ali çabucak. "Başlatma şimdi iddiandan!"

Ander küçümser bir bakışla, "Bu kadar düz davranma," diye kafasını salladı. "Eskiği hatırla, Karayazı. Eski günleri unutmadığını biliyorum. Ve ortaya bir seçenek sunuyorum." Ne diyordu bu böyle? Yanındaki kızın ifadesizce bize baktığını gördüm. Türkçe biliyor muydu acaba? Ander'in cümleleriyle gerilen Seyit Ali hiç de iyi şeyler hatırlamış sayılmazdı. Ander ise çok rahattı. Derin bir nefes alarak kollarını göğsünde topladı ve üzerine yapışan tişört iyice gerildi. Ander, Seyit Ali'nin gözlerine bakarken sanki geçmişin kapısını aralamak için anahtar bulmuştu ya da o anahtarı elinde tutuyordu çünkü şöyle dedi: "Sen kazanırsan tüm para senin ama ben kazanırsam sana bir şey söyleyeceğim ve hayatında çatlaklar oluşturacağım. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bilirsin, iyiye kafa yormam. Aklım daima kurnazlığa oynar." Seyit Ali susuyordu. Ander ise bir savaşın fitilini şu sözlerle başlattı: "Bu dövüşü kendin için kazanmak zorundasın çünkü ben senin yerinde olsam asla bana kaybetmezdim, Karayazı."

KAFESİN İÇİNDE ÖZGÜRLÜK

Bir şeyi kaybetmekten ne kadar korkarsanız korktuğunuz ne varsa onu yaşarsınız.

Tıpkı Semih gibi.

Aslında Semih hiçbir zaman ailesini kaybetmekten korkmamıştı, yani bana öyle anlatmıştı ama insanız sonuçta; muhakkak sevdiklerimizin bir gün gidecek olmasından endişe duyarız. Semih'in ailesi yok olmuştu. Hepsı yaşıyordu ama o, onlara *mezarı olmayan ölümler* diyordu.

Semih için biraz alışveriş yaptık ve marketten ayrıldık. Önce Semih'in evine gittik ve aldıklarını yerleştirdik; sonra da Seyit Ali'ye gittik. Semih de yanımdaydı. Kapıyı çaldığımda Seyit Ali karşıladı bizi. Beni görünce gülümseyen yüz ifadesi Semih'i bulunca, "Bunun ne işi var burada?" diye sordu. "Promosyon icabı mı takılıyor yanında?"

Karşılık vermeden içeri girdiğimde Semih de Seyit Ali'nin gözlerinin içine bakarak, "Leyla, benim dostum," dedi. "Onu görmek istiyorsan bana katlanacaksın çünkü ben onun için sana katlanıyorum."

Seyit Ali homurdanarak kapıyı kapattığında oturma odasına girdik. Teoman yine uzanıyordu, Cihangir de az sonra burada belirdi. Teoman'a bakıp, "Nasılsın?" diye sordum.

Seyit Ali, "Çok iyi," dedi. "Naz yapıyor sadece. Bir kalkamadı ayağa."

Teoman gülümseyerek Seyit Ali'ye baktı. "Senin gibi bir bakıcım var, niye ayağa kalkmaya cesaret edeyim ki? Ekmek elden, su gölden... Daha ne isteyeyim, oğlum?"

Seyit Ali hiçbir şey söylemezken rahat bir şekilde koltuğa oturdum. Semih de yanıma oturdu. "İyi gördüm seni," dedim Teoman'ın kahverengi gözlerinin içine bakarken.

Teoman eline kumandayı alıp televizyonu açtığında direkt Netflix'e girdi. Ortamdaki sessizliği ve Teoman'a hapsolmuş gibi onun yönettiği tuşları takip ederken en son izlenilenlere bakıp şaşırarak güldü. "Neşeli Ayaklar mı?" Gülmüsedim. Teoman, Seyit Ali'ye seslenip, "Aga, senin bizden sakladığın gayrimişru bir çocuğun mu var lan?" diye sordu.

Alay ederek mırıldandım. "Beraber izlemiştik, ne var yani bunda?"

Direkt toplar bana çevrildi. "Ha, ben unuttum bunu... Sen de bir çocuksun nasılsa."

Gözlerimi kısarak yüzümü eksittim. "Teoman, yattığın yerde beynin kurumuş senin. Ayağa kalk da kan akışın sağlansın, oksijen gitsin bir yerlerine."

"Yok, ben şaşırdım ya," diye güldü keyifle. "Ne bileyim, ben siz beraberken başka şeyler yapıyorsunuz sanıyordum ama siz çikolatalı süt falan derken bildiğin bebe filmi izliyorsunuz... Gitti tüm karizma!"

"Ay, rüh!" dedim. "Senin gözünde nasıl karizmayı çizdirdik ama biz ya? Nasıl toparlarız bunu, Teoman Bey? Ayıp etmişiz."

Seyit Ali ciddiyetle, "Ayrıca sen ne tür bir abazasın, oğlum?" diye sordu. "Ne hayal ediyorsun, gevşek?"

Teoman sırtı. "Küçük elektrik trafoları falan... Böyle minicik ellerine dokunsam, beni çarpsa fena olmaz."

Hepimiz aynı anda gözlerimizi devirdik. Seyit Ali ciddiyetini korudu. "Oğlum, iki dakika sus lan!" Sonra da gitti, Teoman'ın elindeki kumandayı alarak hızla televizyonu kapattı. Çok gergindi. Onu böyle gergin gördükçe ben kendimi ne kadar sakin tutmaya çalışsam da bir yerde patlak veriyordum. Teoman bile bu durumdan nasibini almıştı. Cihangir sakince karşı koltuğa geçip bir sigara yakığında onu ağzına götürdü ve dumanı içine çekip dışarı verdi. O esnada Teoman ona elini uzattı. "Bir tane de bana ver lan!"

Cihangir ters ters bakıp, "Gebereceksin, it herif," diye kızdı.

"Lan pezevenk, gelip karşımda yaylana yaylana içme o zaman şunu!" diye sordu. "Kaç gündür içmiyorum, kurudum lan kurudum!"

Cihangir zerre umursamadan sigarasını içmeye devam ettiğinde odada fark ettiğim tek şey, Seyit Ali'nin gözlerinin benim üzerimde olmasıydı. Gözleri tamamen benim üzerimdeydi. Onun gözleriyle çakışana dek gerçek bir gök gü-rültüsünün ne olduğunu bilmiyormuşum meğerse. "Neva'yı kullanacak," dedi Seyit Ali. Herkesin gözü aniden Seyit Ali'nin yüzünde toplandı, onun yüzü ise benim gözlerimde asılıydı. Baskıyla tekrarladı. "Neva'yı kullanacak!" Sabırsızca elini çenesinin altına götürüp orada parmaklarıyla sert bir tur attığında, "O it Ander," dedi. "Neva'yı isteyecek."

"Ne oluyor lan?" dedi bir anda Semih. "Kim, kimi istiyor?"

Cihangir sırtını yasladığı yerden ayırıp göğsünü öne doğru çektiğinde parmakları arasında tuttuğu sigara kendi kendine yanmaya devam etti, tıpkı filizlenen korkum gibi. Semih, "Ander kim?" diye sorduğunda kimse onu ciddiye almadı ve Teoman ayaklarını yere basarak toparlandı. "Ne diyorsun, oğlum? Ander, nereden çıktı lan şimdi? Leyla, ne alaka?"

Seyit Ali elini çenesinin altından çekip salonun ortasında durdu. Cihangir ve Teoman'a bakıp, "Piç kurusu, bir boklar planlıyor," dedi. "Akli sıra beni ona karşı kullanacak."

Cihangir kafasını çevirerek, "Bir dur lan, bir sakin ol," dedi. "Ander'in her zamanki piçliğidir. Sizi mi gördü beraber, ne oldu?"

"Üç gün sonra büyük dövüş var," dedi Seyit Ali. "Bu dövüşü kendin için kazanmak zorundasın," dedi. Bir boklar çeviriyor, biliyorum."

Teoman, "Tamam da Leyla'yı neden kullanırsın?" diye sordu. "Laf atmadan duramamıştır. Bırak, oğlum. Bu kadar stres yapma."

“Adam gözlerimin içine baka baka tehdit etti lan beni! *Hayatında çatlaklar oluşturacağım*, bilmem ne? Herif belden aşağı oynuyor. Hayatımdaki her şeyi kullanmaya çalışıyor. Zaten kullandı. Hayatımdaki her şeyi kullandı, kullanmadığı kim kaldı o şerefsizin? Ha, kim kaldı?”

Cihangir ve Teoman'ın gözleri aynı anda benim üzerimde belirdi.

Yutkundum. Sertçe yutkundum.

“Zayıf noktayı bulmaya çalışıyor, tek amacı bu,” dedi Seyit Ali. “En son yaptığımız dövüşte yenildi, aklı sıra dövüş öncesi sinirlerimi zıplatıyor ve Neva'ya...”

“Ben senin zayıf noktan mıyım?” diye sordum kısık sesimle.

Seyit Ali buna cevap vermezken ortadaki sehpanın üzerinde duran sigara paketini aldı ve içinden bir dal alıp dudaklarının arasına yerleştirdi, sonra da onu yaktı.

“Bir şey söylesene? Beni kaybetmekten mi korkuyorsun? Babam ve Ömer dışında kimse beni kaybetmekten korkmaz çünkü... Ben kimsenin zayıf noktası olmam ki.”

Teoman sesini bana yöneltti. “Bunun böyle olduğunu biliyorsun. Sen, Seyit'in zayıf noktasısın ve Ander bunu anladı. Anlamayacak mı sandın yoksa? Seyit, Ander'i tanıdığı için endişeli ya zaten. Biliyor musun? *Yalnızca kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanlar, karşısındaki insanın zaaflarıyla oynamayı tercih eder.* Ander'in kaybedecek hiçbir şeyi yok ve...”

Semih bir anda ayağa kalktı. “Ne oluyor lan burada?” Titledim. Semih sertleşmiş çenesi ve gözleriyle Seyit Ali'ye baktı. “Ander kim? Leyla'yı kullanmak da ne demek?” Sonra da onun üzerine yürüdü. Ayağa kalktığımda Cihangir çoktan Semih'in kolundan tutup onu geriye doğru itirmişti bile. “Ne sanıyorsun lan sen bu kıızı? Kendi pis işlerini temizleyecek bir yem mi?”

Seyit Ali sigarasını iki parmağının arasında tutmuş, elini Semih'in üzerine doğru uzatarak, “Laflarına dikkat et,” dedi. “Ona zarar vermem! Hem sen beni ne sanıyorsun lan?”

Seyit Ali burnundan soluduğu anda Cihangir yeniden araya girerek Semih'i yatıştırdı. “Bir sakın olsana oğlum sen! Kimsenin kimseye yem attığı falan yok. Biz buna müsaade eder miyiz lan, mal herif?”

Semih alaycı tavrıyla, “Hiç güven vermiyorsunuz ya!” dediğinde Seyit Ali, “Siktir git lan o zaman!” diye sesini yükseltti. “Sana niye güven vereyim ki ben? Senden onay mı almam lazım?”

“Eğer ki,” dedi Semih sert bir sesle. “Leyla'nın kılına bir zarar gelsin, yemin ederim hesabını çok pis ödetirim sana!”

Seyit Ali sinirle sigarayı iki dudağının arasına koyarak Semih'in üzerine yürüdü ve onu kuvvetle geriye doğru itti. Ardından sigarayı dudaklarının arasından çekip hırsla, “Bana bak, çocuk,” dedi. “Kafan almıyor mu lan senin? Geri zekâlı! Ben ona zarar verir miyim? Ben onu üzer miyim? Kapat çenen, benim sinirlerimi bozma daha fazla!”

Semih geriye doğru savrulmuştu ve ayağa kalkıp Seyit Ali'nin karşısında duran ben olmuşum. "Tamam," dedim sakın kalmaya çalışarak zira ikisi arasındaki gerilimi dengede tutacak tek kişi bendim ve bu konuda taraf da tutmuyordum. "Tamam, lütfen biraz sakın olun! İkiniz de sakın olun!"

Cihangir, "Lan, bir durun!" dedi. "Bir anda yükselmeyin oğlum bu kadar! Konuşarak halledemezsek o puşt, zayıf noktalarımızı tabii bulur, mal herifler!"

Teoman güldü. "Konuşarak halletmek ve sen ha? Uçan tekmelerin adamı mı söylüyor bunu?"

"Sen bir sus!" dedi Cihangir çenesini çevirip gözlerinin ucuyla Teoman'a bakarak. "Ne yapayım, ben de mi dalayım şimdi birilerine?"

"Tamam. Sen sakın ol, Hezârfen Ahmed Çelebi!"

Sessizlik yaşandı.

Teoman, "Of, başlayacağım şimdi anasını satayım, Ander'ine de Berrin'ine de!" dedi ve sehpadaki sigara paketine uzandı. Bütün gözler onun üzerinde toplandığında Teoman gayet normal sakinlikte bir dal sigara alıp, "Hiç bakmayın öyle," dedi. "Bu ikisi bu kadar iştahlı içmeseydi ben de uslu uslu dururdum burada!" Sonra sigarayı dudaklarının arasına koydu.

Cihangir gözlerini kısarak, "Abi, şimdi sakın kafayla ne olduğunu bir anlayalım. Bu Ander, seni tehdit ediyor ve bu yeni bir şey değil... O zaten itlikten başka bir şey düşünmez ki. Hem Leyla'ya ne yapacak sanki? Yapamaz, oğlum. Bu kadar kafayı yeme, kardeşim! Biz varız her şeyden önce..."

"Benim canımı acıtmak için onu kullanacak."

Teoman, "Biliyorum... Aklına ilk gelen isim, Leyla," diye toparladı. "Ama bu adamı, babasına kadar tanıyorsun sen! Hayatında oluşturacağı çatlaklar, ya Leyla'nın uzağından yakınından geçmiyorsa?" Kafasını kararla salladı. "Yok, aga. O herifin kafasındaki tilkiler, bizim ayaklarımızı bastığımız yerde gezmiyor! Kalıbımı basarım, konunun Leyla'yla uzaktan yakından alakası yok!"

Daha önce hiç bu kadar içi boş hissetmemiştim kendimi.

Teoman sigarasını vakumlarken kısılan gözleriyle ve ağzından çıkan dumanla Seyit Ali'ye baktı. "Ayrıca ne oluyor lan? O kim ki senin hayatını ters düz ediyor? Gavata bak lan, gören de *Rambo* sanır!"

"Ya, ben kendimi düşünüyorsam zerre adam değilim," dedi Seyit Ali hissizce. "Ben artık kendimi düşünmüyorum, Teoman."

Teoman sustu ve ağır ağır kafasını sallayarak gözlerini benimle birleştirdi. Onunla artık konuşmadan birçok şeyi paylaşıyorduk. Beni düşündüğünü biliyordum ama bu endişesi sakın kalmamı sağlamıyordu. Teoman sigarasını dudaklarından çekip kuru öksürükle konuşmasına devam ederek, "Endişeni anlıyorum ama bizim de elimiz armut toplamıyor, oğlum," dedi. "Şu an bu kadar yükselmen Leyla'ya sadece zarar veriyor."

Bedenim baştan aşağı buz kesmişti. Teoman dışında kimse konuşmazken Seyit Ali dudaklarını sertçe birbirine bastırıp bir hışımla odadan çıktı. Dişlerim

birbirine temas ettiğinde Teoman derin bir nefes alıp bana güven verici bir ses tonuyla yaklaştı. "Korkma sakın, Leyla. Bu kadar endişeliyse kılına bile gelecek olan zararı önlemek için. Bir başkası ya da kendi olsa bir yerine takmaz ama kızım, kafasına girmişsin bir kere adamın, her şeyi düşünüyor."

"Kimseden korkum yok benim. Geçmişinizi ya da Ander'i, sizin kadar iyi tanımıyorum ama ondan korkmuyorum."

"Dediğin gibi," diye gülümsedi. "O herifi hiç tanımıyorsun ve tanıma da zaten. Tüm çabası bunun için."

Semih araya girdi. "O yüzden mi tüm pis işlerinde bu kız var?"

"Semih," diye uyardım onu dik bir sesle. "Kimse bana zorla bir şey yaptırmıyor. Yaptıramaz da. Ortada bir hata, kusur varsa tüm sorumluluk benim. Anladın mı?"

Semih yüzüme baktı ve gözlerini devirerek kafasını memnuniyetten uzak bir tavırla sağa sola salladı. Kapı çaldığında kapıyı açan kişi Cihangir olmuştu. İçeri giren kişi ise Gökçe'ydi. Gözlerim Seyit Ali'nin gözlerini bulduğunda bir şey söylemeden yanına gitti. Cihangir kapıyı kapatırken Gökçe ayakkabılarını kenara koydu ve elindeki kutularla buraya geldi. "Babaannem gönderdi bunları."

"Ne bunlar?" diye sordu Seyit Ali.

"Yemek."

"Niye gönderdi?"

"*Teoman abi hasta, senin evinde kalıyor*, deyince telaşlandı; yemek yaptıtırıp gönderdi ama içinde tarhana çorbası da var. Onu kendi yaptı, abi."

Seyit Ali çıkışarak, "Gökçe, sen salak mısın abisi?" diye sordu. "Teoman'ı niye söylüyorsun?"

Gökçe durduğu yerde çatık kaşlarıyla, "Ay, abi! Tutmasam buraya gelecektlerdi, sen gelmiyorsun ya malum," diye imalı imalı laf sokarken. "Ben de senin evinin müsait olmadığını söyledim. Hayır, ne yapsaydım yani, gelip kendileri görseydi daha mı iyi olurdu?" Gökçe oradan bana baktı. "Yaranılmıyor buna da Leyla ya!"

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Asla yaranamazsın, Gökçe."

Seyit Ali bıkkınlıkla nefes alıp verirken Gökçe'nin elindeki kutuları aldı. "Ver şunları başımın belası ver."

"Al."

Seyit Ali elindekilerle birlikte arkasını dönerek mutfığa doğru ilerlediğinde gözlerime bakıp beni gözleriyle tehdit etti. Zerre umurumda olmadan omzumu silktim ve oturma odasına girdik. Teoman, Gökçe'yi görünce, "Aha! Geldi, sümmüklü," dedi. "Ne yaptın, kız?"

"Sana da merhaba," diye düzeltti Gökçe sakın bir sesle. "Babaannem senin için... Daha doğrusu sizin için yemek yaptı. Geçmiş olsun dileklerini de ilettiler ayrıca."

Teoman, "Yoksa vurulduğumu mu söyledin?" diye sordu. "Yazık, Zehra teyzenin kalp krizine sebep olmak istemem."

Seyit Ali arkadan gelerek, "O kadar yüreğe indirmezsın, kardeşim. Rahat ol," diye dalga geçti.

Teoman bir tepki vermezken Gökçe devam etti. "Yemek getirdim size. Ba-baannem senin için tarhana çorbası yaptı. Bir de çok geçmiş olsun diyor."

"Sağ olsun, Zehra teyzem be!" dedi Teoman haklı bir gururla. Cihangir yerine geçip oturduğunda ben de saatime baktım. Yavaştan kalksam iyi olurdu, Emre'yi bekletmek istemiyordum. Ellerimi pantolonumun arka cebine atıp, "Biz gidelim o zaman," dedim.

Teoman, "Nereye?" diye sordu.

"Emre ile şarkı işine devam ediyoruz."

"Cidden mi? Mekân neresi?"

Gülümsedim. "Sokaklarda devam."

Gökçe'nin heyecanlı ve hevesli sesi, beni ona yöneltti. "Ya, sokaklarda şarkı mı söylüyorsun? Sesini çok merak ettim."

"Gel istersen sen de," dedim gülümseyerek.

Gökçe, "Çok isterim," diye karşılık verdiği vakit pencere önünde ayakta dikilerek bize bakan Seyit Ali'ye döndü. "Abi, gidebilir miyim?"

"Hayır."

"Ne demek hayır ya?"

"Gökçe..." diye itiraz ettiğinde Semih kısıp sesiyle araya girme fırsatını elde etti. "Kimse için endişelenme. Ben de orada olacağım, ayrıca Leyla sokakları iyi bilir."

Seyit Ali'nin dik bakışları, Semih'in gözlerinde toplandı. "Sana kalmadı korumacılık oynamak."

Semih, "İyilik haram lan sana," diye konuştu.

Teoman keyifli bir sesle, "Ship'im tutmak üzere," diye güldü. "Semih! Böyle böyle ilerle, koçum. Aferin."

"Lan, sen ne diyorsun ya?" dedi Seyit Ali sert bir ses tonuyla. "Uğraşma oğlum benim kardeşimle. Yakıştırma kimseyi, bir yanlışlık olur, tutar falan. Vallahi bir de ben vururum seni ama ben vurursam ölürsün, haberin olsun."

"Herife bak, öldürmeden haber veriyor," dedi Teoman gülerek. "Hasret kaldık böyle nahif insanlara."

Ufacık bir sessizlik olduğunda konuşma sırasının bana geldiğini anladım ve sağ elimi kotumun cebinden çıkarıp hareket ettirerek Seyit Ali'ye baktım. "Sadece biraz eğleneceğiz, hepsi bu. Gelmemesi için hiçbir sebep yok."

Seyit Ali'nin ela gözleri, Semih'in gözlerine bir sefer daha kaydığında kafamı eğerek güldüm. Bunu bastıramadım çünkü hakikaten Semih'e uyuz oluyordu ve bu beni güldürüyordu.

Teoman kuru bir öksürüğün ardından dağınık saçlarını iyice dağıtarak, "Seyit, harbiden Semih'ten sakınıyor Gökçe'yi," diye gülmeye başladı. "Kardeşim, bırak gençleri. Akacak kan, damarda durmaz. Bırak tanışınlar, gülüşsünler, öpüşsünler..."

"Teoman, keserim gırtlığını!" dedi Seyit Ali sinirle. "Bir daha bu konu hakkında konuşursan terimi seninle soğuturum, kum torbam yaparım seni. Sus lan!"

Gökçe yerin dibine girerken Semih'in de ondan bir farkı olduğunu sanmıyordum. Teoman bu sefer ipin ucunu biraz fazla kaçırmıştı. "Tamam lan tamam," dedi geriye yaslanarak. "Sanki kötü bir şey söyledik. Ben bir şey görüyorum da konuşuyorum."

"O mal gözlerin neler görüyor, Teoman?"

Sırıttı. "Mürüvvet."

"Eben mürüvvet eben," dedi Seyit Ali.

Cihangir kendini tutamayıp bir anda gülmeye başladığında Teoman'ın suratı düştü. Ne olduğunu anlayamadım. Cihangir daha çok güldüğünde Teoman düz surat ifadesiyle Seyit Ali'ye bakıp, "Yalnız ebemin adı sahiden, Mürüvvet," dedi. "Allah uzun ömürler versin, beni de hiç sevmez zaten."

Bunu duyunca ben de kendimi tutamadan güldüm. Gökçe ve Semih de öyle. Hep bir ağızdan, "Âmin," demekle yetindik.

Seyit Ali, "Yok ya," dedi. "Akıllısı beni bulmaz, delisi götümüzden ayrılmaz."

Semih sola doğru dönük olan kafasını iyice çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Bu cümleyi bir hafta öncesine kadar ben kurmuştum, şimdi aynısını Seyit Ali'den işitmek hiç şaşırtmamıştı. Gülüşmelerimiz dindiğinde Seyit Ali, Gökçe'ye, "Tamam, git," dedi. "Ama gelip alırım seni, sonra da bir babaannemi görüp geri dönerim. Malum evde bir tane ruh hastası var."

Gökçe büyük bir heyecanla ellerini birbirine vurdurdu ve gidip Seyit Ali'nin boynuna atlayarak sarıldı. Seyit Ali onun bu sevincine sakince karşılık verdikten sonra Gökçe direkt Teoman'a döndü. "Ayrıca bir daha böyle şeyler söylemezsen iyi edersin. Yani beni utandırıyorsun, farkında mısın abi?"

Teoman boş boş Semih'i gösterdi. "Semih kardeşim, hiç utanmıyor ama."

Semih, "Laflarını bir yerime takmadığım içindir," dediğinde kıkırdadım.

Teoman, "Vakti gelince Gökçe'yi koluna taktığın zaman göreceğim ben seni," diye karşılık verdi anında.

Seyit Ali derin ve huysuz bir şekilde soluk alıp verdiğinde Semih oralı bile olmadı. Biz de artık gitmeliydik zaten. Cihangir ise işine gitmişti. Bizi, Seyit Ali bırakacağı için Teoman evde yalnız kalmıştı. Çok ara sokaklara girmeden cadde üzerinde aracı durdurduğunda çantamı sağ omzuma doğru taşıdım. Seyit Ali aynadan Gökçe'ye baktı. "Birkaç işim var, sonra alacağım seni."

"Tamam, abi," dedi Gökçe saçlarını düzeltirken. Omuzlarına dahi değmeyen saçları çok tatlı duruyordu. Semih arabanın kapısını açıp dışarı çıktığında Gökçe de onu takip etti ve arka tarafın kapıları kapandı. Seyit Ali göz ucuyla onlara bakarken kafamı öne eğerek güldüm. "Ay, sen iyice delirdin! Korkma. Semih, ona yanlış bir şey yapmaz."

"Sıkıyorsa yapsın."

"Hem bence de yaklaşıyorlar ya," diye söyledim öylece. Gözlerine bakmıyordum, ta ki bana dik dik baktığını anlayana dek. Dudaklarımdaki kıvrılma yanaklarıma doğru tırmandığında kendimi tutamadan kahkaha attım ve ellerimle ağzımın üzerini kapatıp yüzüne baktım. Bana bilenmiş bir hâlde bakıyordu ama asla ciddiye alamıyordum. "Tamam, tamam," dedim kendimi susturarak. "Ayrıca ne var sanki, arkadaş olmaları kötü mü?"

"Neva!"

"Sustum, tamam. Zaten bana ne ki?" Yeniden soluk alıp verdiğimde gözlerine baktım. "Ben eve geçerim buradan. Haberleşiriz, olur mu?"

"Olur," dedi gözlerini kapatıp açarken.

Gülümsedim. "Görüşürüz."

"Görüşürüz. O arkadaşına dikkat et ama."

Gözlerimi devirerek kapıyı açtım. "He aslanım he."

Dışarı çıktığımda kafasını bana doğru uzattı ve güleç bir suratla gözlerimin içine bakarak, "Bundan daha iyi bir iltifat alır mıyım?" diye sordu ve kendisi cevapladı. "Sanmam."

Direkt eğildim ve gözlerine bakıp, "Beni bu kadar hafife alma," deyip göz kırptım ve kendimi çekerek kapıyı kapattım.

Şu an var ya, bana düştü, öldü, sürünüyor... Biliyorum çünkü onu. Sırıttırdur salak gibi.

Seyit Ali birkaç dakika sonra yanımdan uzaklaştı, biz de üçümüz Emre'nin yanına gittik ve nihayet şarkı söyleyeceğimiz yere geldik. Emre oradaydı. Ah Emre! Onu çok özlemiştim. Birbirimizi görür görmez gözlerimizde oluşan ışıltının tarifini vermem imkânsızdı. Birbirimize açılan kollarımızın arasına girdiğimizde, "Nasılsın?" diye sordum direkt. "Çok özledim be seni. Çok özledim burayı."

"Ben de," dedi Emre büyük bir keyifle. Ayrıldık ve yüzlerimize baktık. Gökçe ile onu tanıştırdıktan sonra yerimizi aldık.

Mikrofonun başına geçtiğimde sağımızdan, solumuzdan geçen insanların dikkatini çekmeye çoktan başlamıştık bile. Bunu cidden özlemiştim. Tuhaf ama kendimi evimdeymiş gibi hissediyordum. Gökçe ve Semih biraz geriye çekildiklerinde Emre, gitarın ipini boynuna asarak onu iyice kavradı ve bana döndü. Mikrofonu iyice kavrarken ayaklarımla ritim tutmaya başladığımda Emre'yi işittim. *Gitarın ustası, gitarın sahibi adam...*

Dudaklarımdaki tebessümden süzüldü kelimeler ve ben şarkımı söylemeye başladım.

*Biten sevgilerin ardından,
Ağlayamam ben, böyle yas tutamam.
Her sözde her gözde şefkat aramam,
Kırıyor kalbimi sonunda nasıl olsa.*

*Giden aşklarımın ardından,
Ağlayamam ben, böyle yas tutamam.
Her sözde her gözde şefkat aramam,
Kırıyor kalbimi sonunda nasıl olsa.*

Gökçe olduğu yerde hareket ederek elleri ve ayaklarıyla ritim tutuyor, epey de keyif alıyordu. Semih onun kadar değildi ama o da bir şekilde bu anlara kayıtsız kalmıyordu. İnsanlar etrafımızı sarmıştı. Kiminin elinde telefon, bu anları kaydediyor; kiminin yanında sevgilisi, kimi ise yalnız başına anın tadını çıkarıyordu. Bazıları da gelip geçiyor ama burada neler olup bittiğine göz atmadan gitmiyordu. Bilirsiniz, bu sokakta şarkı söyleyen herkesin başına gelmiştir ve insanlar sokakta şarkı söyleyen kim olursa olsun gözlerinin ucunu bir sefer de olsa değdirmişlerdir.

*Dün seni gördüm rüyamda,
Arnavut kaldırımlı taş sokakta,
Ah, bir dili olsa da bir konuşsa,
Anlatırdı masumca seni bana.*

*Öpsem bebek gözlerinden çok ağlatırlar,
Sarsam seni kollarımdan bir gün alırlar,
Sevsem seni doyasıya yıpratırlar,
Bir sürü kuru gürültü, parçalar sevgimizi ey kader!
Böyle mi olmalı, solmalı sevgililer?³*

Nakarat kısmı denk geldiğinde Gökçe de ağzını aralayarak bana eşlik etti ama onun sesini çok duyduğum söylenemezdi. Çok eğleniyordu ve onun eğlendiğini gördükçe içimdeki duygular katlanıyordu. Gökçe ellerini oynatarak şarkı söylemeye devam ettiğinde Semih'e kaş göz işareti yapıp ona eşlik etmesini söyledim.

Semih çatık kaşlarıyla durumu tuhaf, biraz da çekimser karşılarsa da kendini Gökçe'nin ellerinden tutarken buldu ve onu kendi etrafında döndürdü. İşte tam bu sırada ağzım daha çok aralandı ve şarkımı daha yüksek bir enerjiyle

³Demet Sağıroğlu'nun *Arnavut Kaldırımı* isimli şarkısından. (c.n.)

söylemeye başladım. Hiç bitsin istemiyordum. Gökçe şaşkınlıkla kendi etrafında tam tur yaptığında Semih'in gözlerine baktı ama asla sorgulamadı ve bu an onlar için akıp gitti. Dans ettiler. Gökçe'nin saçlarının uçları havalandı, üzerindeki çiçekli elbise ve ayağındaki kırmızı *converse*'lerle o kadar tatlı duruyordu ki Semih ile cidden çok ama çok yakıştırmaya başlamıştım. Semih'i ise farklı bir ruhla görmüştüm. Kasmıyordu ve bu anı sevdiğinden emindim. Belki hiç birbirlerine isimleriyle hitap etmemişlerdi ama ben bir şarkı söylemiştim, onlar isimlerini bile unutmuşlardı.

Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama şarkılar bugün için yeniden yazılmış gibiydi. Güneş kızarıyor, hava ağarıyor ve gök kapanıyordu.

Bir süre sonra büyük alkışlar eşliğinde ağzımı mikrofondan çektim, hafifçe kafamı öne eğerek heyecandan ve biraz da yorgunluktan inip kalkan göğsüme ellerimi bastırarak en güzel gülüşlerimi sundum. Etrafımızı saran kalabalık ve gitar kutusundaki paralar, haftalar sonra müthiş bir geri dönüşüm kazandırmıştı. Emre'ye dönerek içten bir tebessüm sundum. "Harikaydı," diye konuştu.

"Harikaydın," dedim ben de.

Gökçe yanıma geldiğinde sesiyle ona döndüm. "Leyla," dedi büyülenmiş bir şekilde. "Sen... Yani bu çok güzel bir şey. Sesin, enerjin, insanların seni hayranlıkla izlemesi ve onlara iyi gelebilmen... Müthiş birisin, müthişsin cidden."

"Çok teşekkür ederim," dedim gözlerimde açan çiçekleri hissederken. Karşımdaki insanın gözlerinde de çiçekler vardı ve bana ferahlık veren herkes iyi geliyordu. Günlerdir usanmıştım imalardan, tehditlerden ve karamsar olan her şeyden... İlacımı almıştım. Artık daha iyiydim. Sözlerimin ardından Gökçe ve Semih'i süzüp, "Hem siz de müthıştiniz," dedim. "Dansınıza bittim ya bittim."

Semih sakince, "Devam edecek misiniz?" diye sordu.

"Biraz daha buradayız," dedim. "Gidecek misin?"

"Ufaktan kaçsam iyi olur," diye cevapladı. "Bir şey unuttum da onu bugün halletmem gerek."

"Yardımcı olabileceğim bir şey mi peki?"

"Yok," dedi emanet bir tebessümle. Emre'ye selam verdikten sonra bana tekrar baktı. "Harikasin. Diyecek bir şey bulamıyorum." Gülümseyerek kafamı öne eğdim. Semih zor bir durumun içindeymişçesine soluklanarak Gökçe'ye döndü zira gidiyordu ve ona da birkaç söz söylemesi gerekti. Ama ne söyleyeceğini pek bilemiyor gibiydi. Onunla doğru dürüst tanışmamıştı bile. Ellerini saçlarına götürdü ve çaresizce onları karıştırıp yüzünde mahcup bir ifadeyle, "Bu arada tuhaf ama... Ben Semih," dedi. "Yani biliyorsun aslında..."

"Biliyorum," dedi Gökçe gülümsemek ve gülümseyememek arasında bir yerlerde kendi başına beklerken. "Ben de Gökçe, sen de biliyorsun."

"Biliyorum," diye kafasını salladı Semih.

Karmaşık gibi görünen ama hiç de öyle olmayan birkaç saniyenin ardından Semih derin bir nefes sonrası, "O zaman ben gideyim," dedi.

Gökçe ne yapacağını bilemedi. "O zaman sen git."

Semih arkasına bile bakmadan uzaklaştığında Gökçe'nin gözleriyle karşılaştım. Ona sadece gülümsedim. Bu her şeye yeterdi.

Gün bittiğinde vakit kaybetmeden eve geldim çünkü annemlerle yeni bir tartışma daha yaşamak istemiyordum. Hava kararmaya yakın evde olduğumda üzerimdeki yorgunlukla içeri girerek ayakkabılarımı çıkardım. Annem mutfaktaydı. Serhan içeride televizyon izliyordu, zaten başka bir vasfı da yoktu. Ömer de sanırım odadaydı. Kimseyle konuşmadan kendimi sıcak suyun altına atmak ve rahatlamak istiyordum. Yerdeki çantamı elime alıp ilerlemeye başladığımda Serhan beni odaya girerken gördü ve durdurdu. "Bak bak... Evimizin hanımağası, daha yeni teşrif ediyor! Saat kaç, haberin var mı senin?"

"Babamın haberi var ve saatin de farkındayım."

"Babanın evinde değilsin," dedi tok bir sesle. Hiçbir şey söylemeden beklemeye devam ettiğimde ısrarla beni kendine çevirmek için uğraştı. "Sen buraya bir gel bakayım!"

"Yorgunum," diye konuştum hâlsizce.

"Bir şey yapmayacağım, buraya gel!"

Derin bir nefes alarak bundan kurtulmanın tek yolunun ona dönmek olduğunu anladım ve istemsiz adımlarla oturma odasından içeri girip karşısında durdum. Bana ifadesizce bakıyordu. Yüzündeki yaralar kurumuştur ama hâlâ izleri vardı. Elindeki sargı bezleri de giderek daha küçük kumaş parçalarına dönüşüyordu. Ayaklarını uzattığı koltuktan indirmezken elindeki kumandayı kucağına bırakıp, "O herifin yanındaydın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum," dedim. "İster inan ister inanma ama onun yanından gelmiyorum."

"Ama onunla görüşüyorsun."

"Evet, görüşüyorum."

Gerildi ama bu onu ayağa kaldırmadı. "Saklamıyorsun da artık."

"Ne fark eder ki?" diye silktim omzumu. "Her türlü zorbalığı yapıyorsun zaten. Bırak, en azından dürüstlükten gelsin başıma ne gelirse."

"Bu kadar sakinsem, bu kadar kendimi tutuyorsam emin ol, ortalığı ayağa kaldıracığım içindir, Leyla! Ben bir toparlayayım, bir ayağa kalkayım önce..."

"Bu ortalığı ayağa kaldırmamış hâlin yani?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuştururken. "Vay canına, çok etkilendim."

Gülümsedi.

Gülümsedim.

Fakat bu samimi değildi, *öyle olmasını çok isterdim.*

Odaya girdiğimde Ömer'i, babamın ona aldığı yeni boya kalemleri ile resim yaparken buldum. Çalışma masasının başında sandalyeye oturmuş, ayakları

yere değmeden onları sallayarak resim yapıyordu. Kafasını çevirip kocaman gülümsedi. "Hoş geldin, abla."

"Kolay gelsin, efendim," dedim omzumdaki çantayı yere bırakırken. Yanına gidip ellerimle saçlarını karıştırdım. "Neler yaptın bakalım?"

"Biraz top oynadım ve tam beş gol attım. Şimdi de resim yapıyorum."

"Bravo sana be!" diye kutladım onu, ardından yaptığı resme baktım. Kaşlarını çatarak çizdiği şeyleri anlamaya çalıştım. Ben resme bakarken Ömer minik parmaklarıyla çizdiği şeyleri bana anlatmaya başladı. "Bu Seyit Ali abi, uzun boylu çizdim onu." Kıkırdadı. "Bu da sen... Ellerinizi tutuşturamadım çünkü beceremedim. Ama ikiniz, en çok da sen, acayip mutlusun. Gülücük çizmeyi biliyorum çünkü... Bir de güneşimiz var. Arkaya da arabasını çizdim ama çok kötü, biliyorum... O arabayla da seni alacak ve mutlu olacağınız, seni hep güldüreceği bir yere götürecek." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ve mutlu son. Beğendin mi?"

Bir resme ne kadar bakabilirsem, bir resimde ne kadar uzun süre kalabilirsem öyle kaldım... Gülümsemelerim ve dudak titremelerim fazlalaşmaya başladığında yutkunarak kafamı aşağı yukarı salladım. Sonra da dudaklarımı kafasına götürüp saçlarından öperek yüzünü sevdim. "Çok beğendim."

"Ya," dedi hevesle. "Seyit Ali abi de beğenir mi?"

"Bayılacak."

"Bayılmasın," diye korktu. "Ben bayılsın diye çizmedim ki bunu."

Güldüm. "O anlamda demedim, ablacığım. Çok sevecek yani."

"Ha," dedi omuzlarını düşürürken. "Korktum."

"Allah'ım ya," diyerek karıştırdım saçlarını bu sefer de. "Korkma, hem ona bir şey olmaz."

"Niye ki?"

"Hım," deyip eğildim yanına ve onunla daha iyi göz teması kurabildim. Gözlerime merakla bakıyordu. "Onu bir süper kahramanmış gibi düşün."

"Batman olur mu? En çok onu seviyorum da."

"Evet, ben de en çok onu severim."

"Yani Seyit Ali abiyi seviyorsun."

Alık alık baktım. "Ne alakası var, Ömer?"

Gözlerini kısarak kafasını iki yana salladı. "Tamam ya, kimseye söylemem. Söz." Elleriyle yüzümü sevdi. *Minik parmaklarının yüzümde gezinmesi...* Ne bileyim, çok hoşuma gidiyor işte. "Mutlusun sen, abla. Sen mutluyusan ben de mutluyum." Beklemediğim bir anda kaşlarını çattı. "Ama seni üzerse ben de Joker olur, onu üzerim. Batman falan sökmez bana ha!"

"Bak sen şuna ya," dedim keyifle. "Büyümüş de ablasını koruyor."

Gülümsedi. "Bu büyümemiş hâlim daha."

Sahte bir endişeyle dudaklarımı ısırarak parmaklarımı ağzıma götürdüm. "Eyvah! Seyit Ali, kaçacak delik arasın bence. Ben ona söyleyeyim de beni hiç üzmesin."

Gülüşmeye başladık. Çok güldük ve çok eğlendik. Ayağa kalktığımda bedimdeki gömleği çıkarıp temiz kıyafetlerimle beraber banyoya girdim ve kendimi sıcak suyun altına attım. Günün tüm yorgunluğu ve enerjisinden arınmıştım fakat her şeye rağmen mutluydum. Hem de çok mutluydum.

TEO BOŞ YAPIYOR!

Teoman: *Cihangir, patlatmadığın mısırları üç gün sonra çuvalla patlatıp getirmezsen adam değilsin!*

Cihangir: *Ne alaka?*

Teoman: *Mal herif!*

Teoman: *Seyit biraderim, Ander şerefsizini böcek gibi ezerken boş boş mu bakacağım?*

Timur: *Abi, saat kaçtaydı o ya?*

Teoman: *Sen gelme lan! Git, sevgilinle çiçekli mesajlaşmalara devam et.*

Timur: *Nasıl da sinirli, benim yaralı kekim ;)*

Teoman: *İyileşiyorum lan o değil de.*

Cihangir: *Vay anasını, insan cidden hayret ediyor lan! Tıp nelere kadir!*

Teoman: *Tabii Seyit'in de payı büyük şimdi. Yemedi yedirdi, içmedi içirdi, sütle besledi beni.*

Timur: *Kıymetini bil.*

Teoman: *Bu arada ben mekânı ayarladım. Dövüşten sonra eğlencenin dibine varacağız. Biraz ava çıkayım ben de. Özledim lan!*

Cihangir: *Geç bile kaldın, oğlum. Durma, koş bacılarına. Hepsi de kucak açmış seni bekliyor zaten :D*

Grup mesajlarından çıktıktan sonra Seyit Ali'ye mesaj attım.

Leyla Neva: *Bugün sormayı unuttum, dövüş saat kaçtaydı?*

Birkaç dakika sonra mesajıma döndü.

Seyit Ali: *Akşam on gibi ama sen gelmiyorsun tabii.*

Leyla Neva: *Tabii ki geleceğim.*

Seyit Ali: *Müsait misin şu an?*

Direkt onu aradım lakin beni reddetti ve o aradı. Gülerek gözlerimi devirdim ve konuştum. "Aman da aman, ne kadar mütevazısın? Maşallah."

"Giden benden gitsin."

"İyi."

"Neva, o gece orada olmanı istemiyorum," dedi ısrarcı bir şekilde. "Hem yalan söylemeni hem de orada olmanı istemiyorum. Bu iyi bir fikir değil."

"Peki, ya babama yalan söylemezsem?"

"Siktir!" dedi ansızın.

"Merak etme, babama gidip, 'Baba, ben tanımadığım tuhaf insanların arasına girip hoşlandığım beyin, hoşlanmadığı herifin ağzını burnunu dağıtmasını izlemeye gideceğim,' demeyeceğim. Ama seninle olacağımı söyleyeceğim. Bunu saklarsam daha çok kızar."

"Bir dakika! Hoşlandığım bey mi dedin sen?"

"Sağır değilsen öyle dedim, ever."

"Karizmaya bak be!" diye güldü. "Bir daha desene, manyağın olurum."

Seviyorum seni desem, kalp krizinden ölür herhâlde.

"Dedim bir kere, duymuşsun zaten," dedim omzumu silkerek. "Eee? Şimdi gelebilir miyim peki? Zaten Teoman, Cihangir, Timur, Semih falan da orada olacak. Yalnız değilim ki."

"O Semih veledi, her yerden çıkmak zorunda mı?"

"Velet değil o."

"Bebek o zaman. Hem de kundakta olanından."

Ellerimi nemli saçlarıma götürerek karıştırdım ve gülmeye devam ettim. "Biz o gece oradayız, Seyit Ali. Yanında olmak istiyorum, bu seferki çok başka olacak işte anlasana. Söz veriyorum, başıma bir şey de gelmeyecek."

Bir süre bekledi ve çok da istekli olmadan bunu kabullendi. Gülümseyerek gözlerimi kapattım ve gecemi onunla kapatmak istedim. "O gece ne olursa olsun yanında olacağım. İyi geceler."

İçimizi yanlış denizlere döküyorsak bunca dalga kimlerin kıyısına vuruyordu?

Bu gece, büyük bir geceydi. Uzun zamandır bu kadar heyecanlandığım bir gece olmamıştı. Belki her şeyin sonu, belki her şeyin başıydı. Neyin neresinde olacaktık bilmiyorum ama bu gece hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissediyordum. Bunu bana kanıtlayan bir şey yoktu belki ama dedim ya; *bu gece, büyük bir geceydi.*

Babamdan izin almayı başarmıştım. Günlerden cumartesiydi ve babam çok geceye kalmamak şartıyla buna müsaade etmişti. Dövüş, saat on gibi olacaktı ve ben daha ne kadar geceye kalabilirdim bilmiyordum. Yine de babama güven verebildiğim için iyi hissediyordum. Seyit Ali çok önceden mekâna gitmişti ve Cihangirler, Semih ile beni alacaktı. Cadde başında bir yerde Semih ile buluştuk. Çok bekletmeden Cihangirler bizi almaya geldi.

Yarım saat süren bir yolculuk sonrasında Teomanlar önde, biz bir adım onların gerisinde mekânın giriş kapısına doğru ilerledik. Cihangir kapıdaki adamlarla birkaç saniye ya konuştu ya da konuşmadı, kendimizi içeride bulduk. O meşhur koyu renk koridoru geride bıraktık ve saniyeler içinde kendimi bir cehennemin içinde buldum. Neredeyse her yer doluydu. Kafesin etrafı örülmüştü. Üst katlar da keza öyleydi. İnsanlar bu iş için para ödemişti, insanlar bu iş için yumruklarını masaya vurmuştu. Semih ile yan yana ilerlemeye

devam ederken Teoman direkt beni koltuğunun altına çekti. Bunu zerre kadar yadırgamadım. *Alışmıştım.*

Cihangir ve Timur kalabalığı yararken kendimi kafesin önünde buldum. Bir yanımda Semih duruyordu, diğer yanımda Teoman. Üstelik Teoman'ın kolunun altındaki hapsim devam ediyordu. "Yaran acımıyor, değil mi?" diye sordum onun kulağına doğru yükselerek.

"Merak etme, iyiyim," dedi gülümserken.

Kafamı Semih'e çevirdim. Pek bir heyecanı yok gibiydi, etrafı izliyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

Keyiften uzak bir şekilde gözlerime baktı. "Cidden mi Leyla? Burası ne kızım böyle? Kaç tane kız var burada?"

"Saymadım."

"Yüzde doksan beşi erkek."

"Yani?"

"Bilmiyorum," dedi dudaklarını büzerek. "Benlik zerre kadar problem yok ama..."

"Semih, biliyorum, fazla gelmiş olabilir ama bu ilk değil," dediğimde cümlemin devamını getirdi. "Son da olmayacak."

Dakikalar sonra bu sağır eden gürültü bir anlığına kesintiye uğradı zira artık sahne sırası gelmişti. Ander görüş alanına girerken o kendinden bir hayli emin duruşu ve yüzündeki itici gülüşüyle kafese doğru ilerledi. Gözlerini kimseye değdirmemi, ta ki kafesten içeri girmeden önce bana bir saniyeden daha uzun bir süre bakana kadar.

Ander kafesin içine girdiğinde onun destekçileri deli gibi bağırmaya başladı. O ise hiç oralı değildi. Sonra görüş alanına Seyit Ali girdi. Başı dik, sert çehresi ve bakışlarıyla kimseye muhatap bile olmadan, bize bile bakmadan kafese doğru ilerledi.

En sonunda ikisi de kafesin içindeydi.

Bağırışlar, deli gibi haykırışlar başlamıştı bile, zaten hiç dinmemişti. Kendimi yavaştan ısıtıyordum, bu sefer buna ben de dâhil olacaktım. Biraz sonra kafesin diğer tarafında Camila belirdi. Aşırı soğukkanlı ve dik duruyordu. Sıfır kol tişörtü, bir kolunun tamamen dövmelerle kaplı olması ve sert yapısıyla çok kolay dikkat çekiyordu. Kollarını göğsünde birleştirerek tepeden sınıksız bağladığı atkuyruğu saçlarını savurdu ve Ander'e karizmatik bir bakış attı.

Teoman, "Şu kız kim?" diye sordu Cihangir'e.

Cihangir ise, "Ne bileyim, oğlum," dedi. "Her gün birileri çıkıyor."

"Fenaymış," dedi Teoman. "Ama döver bu beni."

Kafesin kapısı açıldı ve içeri orta yaşlarda bir hakem girdi. O an bir sessizlik oldu ama sadece diller sustu. Nefesler, kalp atışları, önlenemeyen bu hırs beni dehşete sokuyordu ama korkmuyordum.

Hakem bağıarak konuşmaya başladı. "Bu gece son zamanların en çok beklenen müsabakasına tanıklık edeceğiz." Ander'i gösterdi. "Bir yanımda neredeyse kimseye geçit vermeyen, Ander Petrov. Bir yanımda ise," dedi Seyit Ali'ye bakarken. "Uzun zamandır tek bir mağlubiyet almamış, Seyit Ali Karayazı."

Teoman ıslık çalmaya başladı. "Göm onu oraya göm!"

Ardından diğerleri ve herkes. Tüm ağızlar açıldı ve bazıları *Seyit Ali* bazıları da *Ander* diye haykırıyordu.

Derin bir nefes aldım. Tüm gücümü onun gözlerine verdim. Gözlerimde olmayan gözlerine baktım ve kendimi hissedebildim. Hakem kollarını iki yana açtı. Ander ve Seyit Ali birbirine uzaktı ama bu çok geçmeden hakemin işaretiyle son bulacaktı. Ve öyle de oldu. Hakem işareti verdiğinde hızla geriye çekildi.

Dövüş başladı.

Seyit Ali ellerini yumruk yaparak göğüs hizasından yükseğe taşıdığında sabırsız adımlarla Ander'in üzerine yürüdü. Ander de zaten onun üzerine yürümüştü. İlk darbe Ander'den geldi fakat Seyit Ali bunu elleriyle savunma yaparak karşıladı. Yerimde duramıyordum. Dişlerimi sıkmaya başladım. Cihangir, Teoman, Timur... Hepsi bağıırıyordu hatta çok geçmeden Semih de bize katılıp bağırımaya başladı.

Seyit Ali kendini bu darbeden sakındığında fırsatını yakaladı ve Ander'in sağ yanağına sertçe vurdu. Kafesin içinde bir savaş vardı, yalnızca birinin kazanacağı ama sonucunda nelerin getireceğini bilmediğimiz bir savaş... Ander yediği darbeden etkilenmemiş aksine daha da hırslanmış bir şekilde burnundan soluduğunda Seyit Ali'yi köşeye doğru sıkıştırarak üzerine yürüdü ve yüzüne vurmaya başladı. Seyit Ali anlık bir savunmasızlık içine düştüğünde yutkunmadım. Teoman delirmiş gibi kulağımın dibinde bağıırıyordu. "Pes etmek yok! Kurtul oradan! Seyit! Kurtul oradan, kardeşim!"

Semih'in sesini duydum. "Yaparsın, yaparsın lan sen!"

Sonra Timur'u ve Cihangir'i de...

Seyit Ali yüzüne birçok kez darbe yediğinde nihayet sıkıştığı yerden kurtuldu. Yüzüne baktım. İçim eksidi çünkü o güzelim suratında görmeyi hiç sevmediğim ama çokça alışkın olduğum kanlar akmaya başlamıştı bile. Kaşının kenarından süzülen kan, ağır bir yolculuğa çıktığında Ander'in keyiflendiğini gördüm. Seyit Ali derin bir nefes alıp vererek savunmayı bırakıp atağa geçti. Ander'in üzerine yürüdü. Birkaç yumruk da o savurdu fakat istediği vuruşu elde etmiş sayılmazdı. Henüz adapte olamamıştı. Ters giden bir şeylerin olduğunu anlayabiliyordum. Bu içimi kemirmeye başladığında ellerimi çenemin altına koyarak titreyen göz bebeklerimle onu süzdüm. Ander kendini çok iyi savunuyordu. Seyit Ali ise bir tık gerisine düşmüştü. Bir türlü istediği vuruşları ellerinde toplayamıyordu. Birkaç yumruk Ander'in karnına isabet ettiğinde Ander karnını geriye çekti lakin çok atik bir şekilde kollarıyla Seyit Ali'nin

belini sarıp onu hızla sırtüstü yere düşürdü. Yere düşürdüğü gibi üzerine çıkarak yumruklarını sallamaya başladı.

"Siktir!" diye bağırdı Teoman. "Seyit! Kardeşim, sakın! O gün, bugün değil, Seyit!"

Ne diyeceğimi bilemiyordum ve çaresizliği damarlarıma kadar hissediyordum ama bir yanım bunun aksini savunuyordu. *Hayır, o seni asla bu duyguyla bir başına bırakmaz!* Seyit Ali yine ellerini yüzüne götürerek savunmasını yaparken ayaklarını kullanarak Ander'in belini sımsıkı sardı. Onu kendine doladı. Ander bir anlık sektmeye uğradığında bu sandığımız kadar kolay olmadı. Seyit Ali'nin bacaklarının arasından kurtulmayı başardı ama Seyit Ali de yerden kalkmıştı. Hakem oradan oraya kafesin içinde dönüyordu. En ufak bir terslikte müdahale ediyordu. Ander'in yüzünde şu ana dek hiçbir kan lekesine ya da fark edilir bir yaraya rastlamamıştım ama Seyit Ali... Kan lekeleri, sevilesi çehresini benden daha çok benimsemişti.

Bir şeyler istediği gibi gitmezken kulaklarımın yavaş yavaş alıştığı haykırışlara kendini kapatmıştı. Ve yine köşeye sıkıştı Seyit Ali. Ander iki kez onun kafasına yumruğunu geçirdiğinde gözlerim iri iri açıldı ve kendimi tutamadan ona bağırdım. "Ulan, oraya vurulur mu ayı!"

Sözlerimle Camila'nın dikkatini çekmiştim. Buz gibi bakışları, yüzümde toplandı ama ona bakmadım bile.

Hakem direkt araya girip Ander'i uzaklaştırdığında müsabakaya beş dakika ara verdi.

Seyit Ali hızla ve öfkeyle kafesin kapısını açıp direkt soyunma odasına doğru ilerlediğinde Cihangir başta olmak üzere hepimiz peşinden gittik. Nefes nefeseydik. Seyit Ali kapıyı sertçe açıp içeri girdiğinde elini duvara vurdu ve okkale bir küfür savurdu. Cihangir onu sakinleştirmek maksadıyla, "Sakin ol," dedi. "Daha hiçbir şey bitmedi."

Burnundan soluyordu. Saçlarının dipleri terlemiş, sert bedeninde depremi andıran hareketler mevcuttu. Odanın içinde sinirle dönmeye devam ederken ellerini birbirine vurdurdu. Bizi duymuyor gibiydi. Teoman öne çıkarak, "Kardeşim, sakın ya," dedi. "Bitmiş sayılmaz. Oğlum, alacaksın. Biliyorum."

"Delireceğim," dedi Seyit Ali keskin diliyle.

"Kafanı ana değil, sonuca verdiğin için olabilir mi?" diye sordu Timur. "Herifin amacı da buydu zaten, abi. Kafanı doldurdu."

Teoman, Timur'a seslendi. "Boşuna adam olacak çocuk demiyoruz buna."

Seyit Ali şu an çevrim dışıydı. Cihangir kontrollü bir şekilde onu dengede tutmaya çalıştı. "Bunu kazanacaksın, sakın unutma. Pes etmek yok!"

"Pes etmek yok," diye tekrarladı Teoman, sonra da diğerlerine bakıp kafasıyla işaret etti. Dışarı çıktılar. Odada yalnızca ikimiz kaldık. Süremiz kısıtlıydı. Seyit Ali kafasını iki yana sallayarak sırtını lavabonun fayansına verdiğinde ellerini de iki yana koydu. Ellerine baktım. Bandajları parçalanmıştı.

Karşısında dikildim ve vaktimi en iyi şekilde kullanarak elimle yüzünü kaldırdım. Gözlerime baktı. "Sen en iyisisin," diye konuştum kendimden emin bir şekilde. Ondan emin bir şekilde. "Sen hep en iyisi oldun. Şimdi çık ve bunu bitir. Ana odaklan, Seyit Ali." Ellerimi ensesine götürdüğümde alnımı alnına yaslayarak gözlerimi kapattım. O derin nefesler alıyordu, ben ise daha sakinim. Bu dengeyi korumaya yetmezdi belki ama onu dengeli bir hâle sokabilirdi. Parmaklarımla ensesini severken sessizce mırıldandım. "Beni düşünme, sonuç ne olursa olsun yanında olacağım. Her zaman böyle olacak. Eğer beni düşünürsen iyi olduğumu düşün sadece. Endişeler için değil, galibiyetler için varsın."

Alnımı alnından çektiğimde hafifçe tebessüm ettim, o ise hiç konuşmadı. Elimle yüzünü bir sefer okşadım ve dudaklarımı yanağına bastırıp öptüm. Sonra da geri çekilip odadan çıktım.

Teomanların yanında olmam uzun sürmemiştii ve az sonra ikisi tekrar kafesin içindeydi. Olacaktı. İnancının olduğunu biliyordum ama kafasına girmiş tilkilerden şimdilik uzak durması gerekiyordu. Hakem müsabakayı tekrar başlattı. Seyit Ali derin bir nefes aldığı anda bu sefer ilk adım ondan gelmedi. Ander sabırsızca davrandığında onun üzerine yürüdü direkt, bir darbe salladı ama Seyit Ali kafasını sağa çektiğinde o yumruk boşa gitmiş oldu. Bu süreci iyi değerlendiren Seyit Ali, kollarıyla Ander'in gövdesini sımsıkı sarıp onu yere düşürdü. Ander yere öyle bir düştü ki deyim yerindeyse kafes zonkladı. Seyit Ali gözünü hırs blümlü bir vaziyette doğrularak Ander'e vurmaya başladı. Delicesine vuruyordu, çığırından çıkmış gibi... Ander ise elleriyle yüzünü kapatmıştı.

"Aslanım benim be!" diye bağırdım kendimi tutamadan. "Bunu yapacaksın, Seyit Ali. Bunu başaracaksın. Pes etmek yok!"

Teoman bana tepeden baktı. Güllüyordu. "Hele bizim atom karıncaya da bak hele, nasıl da destek veriyor!"

"Ne sandın oğlum sen beni?"

"Eyvallah, reis. Büyüğümüzsün."

"Ha şöyle," diye güldüm ve yeniden oyuna döndük. Hakem müdahale etme gereği duyduğunda Seyit Ali nefes nefese arkaya doğru geriledi. Ander de biraz sonra ayağa kalktı ve nihayet onun da artık yüzünde kan lekeleri vardı. *Az da sen acı!*

Derin nefesler, inip kalkan göğüsler ve etraftaki sayısız sesler...

Bu gece tek kazanan, bu kafesin içinde özgür olan Seyit Ali olacaktır.

Müsabaka anlık bir aranın ardından kaldığı yerden devam etmeye başladı. İkisi de seviyeyi en üste çıkardı. Darbeler, yumruklar üst üste geliyordu. Biri, birinin öne geçiyor, hemen peşinden sırayı diğerine veriyordu. Bizler ise bağırma devâm ediyorduk. Seyit Ali bir darbe de dudaklarının kenarına yediğinde dişlerini sıkıgını gördüm. Bir adım geriye çekildi ve derin bir nefes alıp verdi. İşte o an nefesimi tuttum. *Sakin... Sakin, Seyit Ali.* Ander onun

boşluğundan yararlanarak üzerine geldiğinde Seyit Ali taktik yapıp hafifçe eğildi ve yumruk yaptığı elini Ander'e okkalı bir şekilde savurdu. Ander geriledi. Seyit Ali bunun üzerine gidip son vuruşu yapmak maksadıyla kendi etrafında tam tur yapıp ayağıyla Ander'in karnına bir kez daha vurarak onu kafesin tellerine itti, sonra da yere düşürdü. Durmadı. Asla durmuyordu. Bitirecekti. Gitti ve yumruklarını konuşturmaya kaldığı yerden devam etti. Ander tükeniyordu. Hakem başında belirdi ve herkes nefesini tutmuş bir şekilde sonucu bekliyordu. Hakem her an müdahale edecekmiş gibi pusuda beklerken bir şey oldu... Ander ellerini yere vurdu. Seyit Ali'nin durmasını istedi.

Hakem, Seyit Ali'yi ondan uzaklaştırdığında onun soluk soluğa kalmış hâliyle karşılaştım. Ander'e bakıyordu.

Ander ise yerdeydi.

Hayır, bu kadar da değildi.

Ander Petrov, az önce gözlerimizin önünde pes etmişti.

Hakem, Ander'e bakarken kalkması için yardım etti ama Ander bunu kendi başına yaptı. Yine de çok geçti. Birkaç adım öne çıktık. Cihangir ve Teoman ellerini havaya kaldırmışlardı bile. İçimdeki duyguyu tarif bile edemiyordum. Bu acayıptı, bu şimdiye kadar yaşadıklarımın en uç noktalarında olanlardan bir tanesiydi. Gözlerimin içinde neden orada olduğuna anlam veremediğim, verdiğimde de kendime layık bulamadığım bir gururu hissettim. Ellerimi birleştirerek dudaklarımı ısırdım.

Seyit Ali kazanmıştı.

O buna inanmıştı. Sonuca değil, ana kilitlenmişti zira her şeyin bir sonu vardı. Ama anları kaçırsak gideceğimiz son da iyi olmazdı.

Oradan ayrılmıştık.

Seyit Ali kazanmıştı.

Dövüş sonrası Teoman'ın bizi getirdiği mekâna gidiyorduk. Biraz daha vakit vardı. Babam henüz aramamıştı. Bu geceyi zirvede bırakmak istiyordum. Hepimiz istiyorduk aslında. Arabadan indik ve birlikte mekânın girişine doğru yürüdük. Seyit Ali beni kendine çekmiş, boynuma sarılmıştı. Ben de kolumu onun beline sarmıştım. Az sonra mekânın kapısında duran iki tane takım elbise adamın karşısında durduk. Sanırım bizimkiler onları tanıyordu. Teomanlar selamlaşırken adamların birinin gözü üzerimde belirdi. "Arkadaş reşit mi?" diye sordu.

Teoman gülmeye başladı.

Seyit Ali beni kolunun altından bir an olsun çekmezken konuşan adama hafifçe yaklaşıp, "Abi, senden hiç böyle bir şey istemedim ama o benimle," dedi. "Bir sorun çıkmayacak, emin ol."

Adam pek memnun kalmasa da, "Peki," dedi Seyit Ali'ye bakarak. "Bu seferlik senin hatırın için bir şey demeyelim. Biliyorsun, oğlum. Patron, arıza çıkarıyor sonra."

"Merak etme," dedi Seyit Ali tok bir sesle. "Bir şey olmayacak."

Diğerleri de selamlaştıktan sonra içeri girmeye hazırlandık ama Semih bizi şaşırtarak durdurdu. "Bir saniye," dedi kolundaki saate bakarak. "Daha doğrusu iki dakikal!"

"Ne oluyor lan?" diye sordu Cihangir buna anlam veremezken. Dudaklarımı sarkıttım. Semih pürdikkat bir hâlde gözlerini kolundaki saatten ayırmazken onu beklemeye başladık ama asla ne olduğuna anlam veremiyorduk. Seyit Ali bıkkınlıkla homurdandı. "Bak çocuk, zaten fenayım, oyalama insanı. Derdin ne senin?"

"Az kaldı!" dedi Semih.

Kapıdaki adamlardan biri Semih'e seslendi. "Hey! Senin yaşın tutuyor mu peki?"

Semih diğer elini kaldırdı ve beşten geriye saydı. Sonra şöyle dedi: "An itibariyle tutuyor."

Gözlerim kocaman olduğunda Semih'e bakakaldım. Ne? "On sekiz mi oldun? Bugün doğum günün mü yani?"

Semih, "Evet," demekle yetindi. "Reşidim artık."

Seyit Ali kafasını hafifçe kafama vurarak isyan etti. "Üstün başarı, işte bu."

Cihangir kendini tutamayıp Semih'i kendine çekti ve ona sarılıp saçlarını karıştırdı. "Doğum günün kutlu olsun, koçum."

Semih içten bir samimiyetle, "Eyvallah," dediğinde Teoman, "O zaman çifte kutlama başlasın," deyip yarasının müsaade ettiği kadar elleriyle ritim tutarak içeri girdi.

Teoman'ı takip ettik. İçeri girdik. Teoman en önde, bizim için ayırttığı locaya ilerlediğinde biz de oraya doğru yürümeye devam ettik. İnsanlar deli gibi dans ediyordu. Tuhaf bakışlarımla gülümserken nihayetinde locaya geçtik. Derhâl bir garson gelip sipariş aldı. Seyit Ali, "Bir meyve suyu ya da soda getir, gerisi her zamankinden," deyip Semih'e baktı. "Sen ne içiyorsun?"

"Fark etmez," dedi Semih.

Seyit Ali, "Tüh, çilekli süt de yok ki burada!" diye buz gibi bir espri yaptığında gözlerimi devirdim.

Semih kusacak gibi oldu. "Ne komik adamsın ya! Tip ve mizahın aynı anda olmayacağını kanıtıyorsun resmen."

"Sende ikisi de yok," dedi Seyit Ali, sonra da uzatmadan garsona bir şeyler söyleyip konuyu kapattı.

Arkama yaslandım ve telefonuma baktım. Henüz kimse aramamıştı. Seyit Ali kulağıma yaklaşıp, "Beş dakika sonra kalkarız," dedi. "Merak etme."

“Sorun değil,” dedim sakince telefonumu kapatırken. “Biraz daha vaktim var.”

Belli belirsiz gülümsediğinde gülümsedim. Gözlerim yanımda duran Semih’i bulduğunda, “Bunu bilmiyordum,” dedim. “Keşke hatırlamış olsaydım, üzgünüm.”

“Ya, bunun için de üzülme,” diye güldü. “Ben bile bir yerime takmıyorum doğum günümü. Salla gitsin!”

“Olsun, öyle düşünme sen yine de,” deyip mahcubiyetle dudaklarımı birbirine bastırıp koluna dokundum. “İyi ki doğdun, Semih. İyi ki.”

“Teşekkür ederim,” dedi Semih içten bir sesle.

Sırtımı koltuğa yasladığımda Seyit Ali kolunu boynumdan aşağı sarkıtıp parmaklarıyla saçlarımın uçlarıyla usul usul oynamaya başladı. Az sonra içeceklerimiz masaya geldiğinde Teoman bardakların birine uzandı ve direkt kafasına dikip gözlerini sertçe kapattı ve bardağı sıkarak güldü. “İşte bu!” Gözlerini açıp çevreye baktı. “Özlemişim.”

“Hadi biraz kafa bul, bacı avına başla,” diye dalga geçti Cihangir. “Ama dikkat et, bu seferkinin altı tane abisi çıkmasın, sonra aşirete damat verdi demesinler.”

Teoman elindeki bardağı bırakıp diğerine uzandığında önce dudaklarını büzdü, sonra da güldü. “Ben mi damat olacağım? Oğlum, sen bile evlenirsin de ben sittinsene bekâr gezerim. Âşık olma sorunum var benim. Olamıyorum!”

“Neden Cihangir için öyle dedin?” diye sordum bir anda. “Evlenilmeyecek bir tip mi sanki?”

“Hayır da yüreği azıcık yaralı biraderimin,” dedi. “Ciğeri beş para etmeyen bir kız, terk edip gidince insanın ne aşka inancı kalıyor ne de başka bir şeye.”

Kaşlarını çatıldı ve Cihangir’e baktım. Cihangir bunun ulu orta konuşulmasından pek hazzetmese de Teoman’a bir şey dememişti. Cihangir konuyu kendi yakasından silkmek istercesine birasına uzanıp onu sertçe içti. O esnada Seyit Ali, öne çıkarak masadaki limonlu sodayı bana uzatırken viski bardağını da kendisi aldı. Teoman yönünü Seyit Ali’ye çevirdiğinde Seyit Ali sert ve acı bir sesle bardağından bir yudum aldı. “Ama bu yiğidimiz öyle değil! Şu herif bile aldatıldı, anasını satayım.” Kaşlarını çatı. “Lan, yalan yok şimdi, bazen iyi ki aldatmış diyorum. Yanlış anlama, kardeşim ama o Damla’nın beş dakika çekilir çilesi yoktu. Bizi ne büyük bir beladan kurtardı.”

“Açmayın şu gereksiz muhabbetleri ya,” diye uyardı Seyit Ali. “Geçmişim, geçmiştir. Bu kadar net, ben önüme bakıyorum.” Gözlerini gözlerimin kenarında hissettim ama ona bakmadım. “Ve önümdeki öyle güzel ki geçmişi aklıma bile getirmiyorum.”

“Vay anasını, karizmaya gel lan,” diye yükseldi Teoman ayağa kalkıp bardağını göstererek. “Bu adam bitmiş, gençler. Bu adam ölmüş artık. Neyse, hadi gelin! Hem Semih’in doğum gününü hem de kardeşimizin galibiyetine bir beşlik çakalım.”

Bardaklar tokuşturulduğunda limonlu sodamdan bir yudum aldım. Timur her zamanki gibi sakindi, muhabbetlere çok dâhil olmuyordu. Fakat Teoman ona da sarmadan yapamadı. “Esra’yı da getirseydin, kardeşim,” dedi. “O bizi sevmiyor ama biz onu seviyoruz.”

“Gelmesin, boş ver,” diye geçiştirdi Timur. “Hem alışkın değil böyle yerlere ve ben de istemiyorum.”

“İyi bari. Ama izin veriyor sana ha?” dedi Teoman gülerek. “Bu kadar kıskanç olup bu kadar sorun etmemesi hayra alamet değil.”

Timur derin bir nefes alıp Teoman’ın ensesini ovdu. “Biz ona güven ve sadakat diyoruz, abisi. Dışarıdayız diye gözümüz dışarıda değil. Kalbimizi birine verdik çoktan.”

Seyit Ali keyifle Timur’a göz kırptığında Timur da gülerek geriye yaslandı.

“Gözümüze gözümüze sokun ilişkilerinizi,” dedi Teoman ve bardağını bitirip ayaklandı. “Ben bir bakayım kimler var, kimler yok.”

Locadan ayrılırken Cihangir alışılmış bir çaresizlikle kafasını sallayarak içeceğinden bir yudum daha aldı. Ortam biraz daha sakinleşmişti çünkü ortama enerjiyi, daha doğrusu boş muhabbeti sunan kişi Teoman’dı, yine de seviyor-duk onu. Usul usul içeceklerimizi bitirmeye devam ederken romantik dans müzikleri çalmaya başladı. Pek sevdiğimi söyleyemezdim bunları ama biraz daha sakin sesler duymak iyi gelmişti. Seyit Ali bardağını masanın üzerine bırakıp geri çekildiğinde gözlerime istekle bakarak, “Dans etmek ister misin?” diye sordu.

Buna kayıtsız kalamadım. “Olur.”

Elimdeki sodayı aldı ve önce o ayaklandı. Üzerimdeki deri ceketini çıkardıktan sonra da elimden tutup beni locadan indirdi. Her yer insan ve gürültü olduğundan kendimize bu ortamda nezih bir yer aradık. Bulduk gibi de oldu. Birbirimize döndüğümüzde Seyit Ali yaralı parmaklarıyla belimi kavradı ve beni sıkıca sardı. Ben de kollarımı direkt boynuna dolayarak yüzüne baktım. “Kaşın ve dudağın kötü görünüyor,” dedim yaralarına bakarak. “Eve gidince iyice pansuman yap, tamam mı?”

“Yaparım,” dedi gözlerini kapatıp açarken. “Merak etme.”

“Ederim,” diye mırıldandım.

“Teşekkür ederim, Neva,” dedi bir anda gözlerime sözleriyle dokunduğunda. Yüzüm belli belirsiz ekşidiğinde belimin çukuruna yerleşmiş parmakları orada hareket etmeye başladı. “Bana tahmin edemeyeceğin kadar güç verdin. Bu çok başkaydı.”

“Gücün değil, zayıflığın olduğunu sanıyordum.”

“Aklım ve kalbim için öylesin,” dedi açıkça. “Ama iş bileklerime geldiğinde attığım her yumruk başkalaşıyor. Bu gece ikinci devrede bunu hissettim.”

Gülümseyerek soluklandım ve alnımı alnına yaslayarak ellerimle ensesine tırmanıp saçlarını sevdim. Yüzlerce insanın arasından kendimizi soyutlamış

gibi, sanki bizden başkası yokmuş gibi dansa devam ettik, ta ki o işittiğimiz sesi duyana dek... Ritmi duyduğumuz anda alnımı alnından çekip gözlerine baktım. Gülümsedi. Gülümsedim ama öyle böyle değil. Belimdeki elinin birini dudagımın kenarına taşıdı ve kıvrılan yere dokunup daha çok gülümsetti, sonra elini yeniden belime yerleştirdiğinde iç çekerek yüzümü hayranlık uyandıran bir resme bakıyormuşçasına izlemeye başladı.

Alınlarımız yeniden birbirini bulduğunda o geceye ait olan ve o geceden sonra bizden asla çıkmayan, ruhumuza, dudaklarımıza sinen o parçayı beraber söyledik. Sessizce ve derinden... Nefeslerimiz ve sözcükler dudaklarımıza çarpıyor, kelimeler birbirini öpüyordu.

*You leapt from crumbling bridges,
Watching cityscapes turn to dust.*

*Filming helicopters crashing,
In the ocean from way above.*

*Got the music in you, baby,
Tell me why?
Got the music in you, baby,
Tell me why?
You've been locked in here forever,
And you just can't say goodbye.*

*Kisses on the foreheads of the lovers,
Wrapped in your arms.*

*You've been hiding them in hollowed out pianos,
Left in the dark.*

*Got the music in you, baby,
Tell me why?
Got the music in you, baby,
Tell me why?
You've been locked in here forever,
And you just can't say goodbye.*

Dudaklarım delicesine kıvrıldığında gülümsedim. Alnımı alnından çektiğimde cüretkâr bir biçimde yüzüne baktım. Sarhoş gibi bakıyordu bana, aklını

başından almış gibi. "Dudakların," dedim bu sefer ben konuştuğumda. "Dudaklarımın kıyameti."

Your lips, my lips

Apocalypse.⁴

Gözleri dudaklarıma kaydığında gülümsedi, sonra dikkatini oradan ayırıp gözlerime baktı ve artık gördüğü şey gözlerim değil, arkamdaki kişiydi. Sarhoşluğu son bulduğunda belimdeki ellerini çekip beni arkasına sakladı. Ne olduğunu anlayamadan şaşkın bir şekilde arkamı döndüğümde Ander'i karşıımızda gördüm. Buradaydı. Kaşındaki ve yüzünün belli yerlerindeki dikiş izleriyle karşıımızda duruyordu. Az sonra Cihangirler de etrafımızı doldurduğunda Seyit Ali, "Tebrik etmeye mi geldin?" diye sordu. Ses tonunda hiç de eğlenir bir hava yoktu.

Ander sinir bozucu gülüşüyle hepimizi ince ince süzdükten sonra Seyit Ali'de sabit kalıp, "İyi iş çıkardın," dedi. "Ama bu galibiyetteki payım oldukça yüksek."

Cihangir dalga geçer gibi güldüğünde Seyit Ali de ona ucundan destek verdi. "Hadi ya?" diye bir adım öne çıktı. "Kuyruk acını git, başka yerde yaşa! Pes eden sen oldun."

"Bir düşünsene neden pes ettim?" Seyit Ali hiçbir şey söylemedi. Kasıldığını görüyordum. "O galibiyet, benim sayemde oldu," diye tekrarladı Ander.

Teoman'ın sinirleri anında zıplarken Ander'in omzuna dokunarak onu geriye itmek istedi. "Hadi abi hadi! Boş yapma, yeter!"

Ander bundan etkilenmezken Teoman'ı yok sayarak dik bakışlarıyla Seyit Ali'nin gözlerine bakmayı sürdürdü. Kaşlarını çatarak aralarındaki mevzuyla çözümlemeye çalıştım ama bunu sadece bakışlarından çıkaramayacağım ortadaydı. "Yoksa," dedi Ander yapay bir şaşkınlıkla gözlerini bana çevirdiğinde. "Tatlı ve asabi kız arkadaşına bundan bahsetmedin mi?"

"Neyden?" diye sordum kuru bir sesle.

Seyit Ali kafasını öne eğdiğinde gözlerim kaskatı kesilmiş çenesine takıldı. Saniyeleri sayıyor gibiydi fakat Ander o saniyeleri kendi lehine çevirerek buradakileri susturmuş, cümleleri kendi dilince okumuştı. "Bir zamanlar sevgilinin en yakınındaki adamdım. Her sırrını paylaştığı, canını bile verebileceği bir insandım hatta nasıl diyorsunuz..." deyip gözlerini kısarak doğru cümleyi aradı ve buldu. "Kardeşiydim! Sonsuz güven verdiği, sonsuz destek olduğu en başlıca adam bendim. Yoksa sana bunlardan bahsetmedi mi?"

⁴Cigarettes After Sex'in *Apocalypse* isimli şarkısından. (e.n.)

ENKAZIN ALTINDA KALANLAR

İki yıl önce...

O gece neredeyse tüm ekip oradaydı. Her zamanki mekânlarında bir araya gelmişler ve çok da büyük olmayan bir motor yarışına katılmışlardı. Aslında sadece Seyit Ali ve Cihangir katıldı demek daha doğru olurdu. Yarışmayı kazanan Seyit Ali olmuştu ve hep birlikte tenekenin içinde yanan ateşi izliyorlardı. Ander bir sigara yakıp paketi Seyit Ali'ye uzattı ve Seyit Ali içinden bir dal alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. *Seyit Ali...* Durgun bir şekilde ateşi izliyordu. Yarışı kazanmıştı ama hiçbir şey ona tat vermiyordu. Eksiklikler ve hayatında oturtamadığı çok şey vardı. İki yıl önce babasını toprağa gömüp annesinin de kapalı kapılar ardında yaşamaya başlamasıyla hayatındaki bu boşluklar giderek büyümeye başlamıştı. Şimdi ise o boşlukları kendine hiç boş vakit ayırmadan kapatmaya çalışıyordu.

Ander, Seyit Ali'nin yüzüne bakıp bekledi. O, Seyit Ali'yi en iyi tanıyan kişiydi ve ne olduğunu hemen anlardı. Çok küçüklükten beri arkadaş olduklarından aslında. Her şey Ander'in babasının Rusya'dan kalkıp Türkiye'ye gelmesi ve Seyit Ali'nin babasıyla büyük bir iş ortaklığı yapmasıyla başlamıştı. İkisinin de babası, evlatlarına karşı farklı kafa yapılarındaydı. Ander'in babası oldukça baskındı, oğlunun ekonomi okumasını istemişti ve Ander de o bölümü okuyordu lakin hâlâ bitirmiş sayılmazdı. Fakat hiçbir zaman okumak istediği şey bu değildi. Seyit Ali'nin babası ise çok anlayışlıydı. Oğlunu daima kendi isteklerine göre değil, onun ilgi alanlarına yönlendiren bir adam olmuştu. Bu yüzden elinden geldiğince her şekilde onun yanında olmaya çalışmıştı. Elbette ki her ebeveyn evladı için en iyisini isterdi ve babası da oğlunun iyi bir avukat olmasını istemişti ama bunu sadece dile getirmekle yetindi zira Seyit Ali yoluna müzik ile devam edecekti ve öyle de oldu. Konservatuvar birinci sınıf öğrencisiydi ama belirtilen hisler gibi hiçbir şey için hevesi yoktu artık. Bitmişti.

Sesler, müzikler, eğlenceler, içkiler... Hepsi aynı ortamın içinde bir hengâmeyi oluşturuyordu. Cihangir telefonuna bakıp gözlerini kısarak, "Ben kalkayım artık ya," dedi ve elindeki bira şişesinden birkaç yudum daha alıp ıslanan dudaklarını yalayarak telefonunu kapattı. "Sonra görüşürüz."

Seyit Ali, Cihangir'e bakıp, "Görüşürüz," dedikten sonra Cihangir yavaş yavaş ortamı terk etti. Çember giderek daralırken çok az kişi ateş başındaydı. Az sonra Damla, çembere dâhil oldu ve sanırım içkiyi fazla kaçırmıştı. Sendele-yerek geldi ve Seyit Ali'nin yanına oturarak sersem gülüşler atmaya başladı. Seyit Ali ağzındaki sigarasını çekip ona temkinli bir şekilde bakarak, "Biraz fazla mı içtin sen?" diye sordu. "Bu iş iyi yerlere gitmeyecek, dikkat etsene kendine!"

Damla şımarık bir edayla omzunu silkti ve uzun saçlarını savurup Seyit Ali'nin gözlerine baktı. Elini onun çenesine götürüp hafif bir sertlikle okşadı. "Sen beni merak etme. Hem çok içmedim ki... Böyle azıcık, belki azıcıktan daha çok içtim..." Kahkaha attı. "Aman, ne var içtiysem? İçtim işte!"

Seyit Ali bundan hiç hoşlanmadı. "Bunu seninle konuşmuştuk, farkında mısın?"

Damla güldü. Gözleri baygın baygın bakıyordu. "Sen benim babam değilsin, Ali. Sevgilimsin. Bu kadarına karışamazsın... Ama bazen," diyerek Seyit Ali'ye sokuldu ve arsızca sırtıttı. "Bu sert hâllerine bayılıyorum."

"Damla, kalk hadi," dedi Seyit Ali toparlanarak. "Yürü, evine bırakayım seni."

Damla, küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarını büzerek, "Ya, beni sana götür," dedi. "Eve gitmek istemiyorum."

"Olmaz," diye itiraz etti Seyit Ali. Tavrı netti. "Git, bir duş al, sonra da uyu. Sabah seni ararım."

"Of, çok sıkıcısın!" dedi Damla.

"Sen de hiç laftan anlamıyorsun ve saçma tavırlar sergiliyorsun!"

"Ama bu sana bayıldığım gerçeğini değiştirmiyor," diyerek Seyit Ali'ye iyice yaklaştı ve onu öpmek istedi ama Seyit Ali buna izin vermedi. Şu an istemişti. Onun bu tavrı gerçekten çok canını sıkıyordu. Damla öylece kalakalırken boş gözlerle Seyit Ali'ye baktı. "Hadi gidelim," dedi Seyit Ali sigarasını ağzına yeniden yerleştirdiğinde. "Sabah da okulun var zaten."

"Ne okulu ya?" diye homurdandı Damla huysuzca. "Çocuk muamelesi yapma bana!"

"Çocuk gibi davranma o zaman sen de!"

"Of!" dedi Damla bıkkınlıkla ama alkolün etkisinde olduğundan kavga çıkaracak gücü kendinde bulamamıştı ve istediği de o değildi. Burnunu çekerek sağına soluna bakındı ve çantasını eline alıp kısıp gözleriyle Seyit Ali'nin çehresine yaklaştı. Seyit Ali ifadesizce Damla'nın ona yaklaşımını izlerken Damla'nın dudakları, Seyit Ali'nin kulağının yakınına geldi. "O zaman yarın akşam sendeyim." Fısıldadı. "Özle beni."

Seyit Ali hiçbir tepki vermeden duruşunu korurken Damla onun yanından sulu bir öpücük alıp ayağa kalktı, daha doğrusu kalkmaya çalıştı. Seyit Ali endişeyle onun kolundan tuttuğunda, "Daha yürüyemiyorsun bile," diye kızdı. "Hadi gidelim artık."

"Ben kendim giderim," dedi Damla rahatlıkla. "Taksi çağırmıştı, arkadaşlar. Merak etme."

"Kim o arkadaşlar?"

"Kıskandın mı?"

"Hayır," dedi Seyit Ali buz gibi bir sesle. "Merak ediyorum."

"Boş ver," diye silkti omzunu Damla ve Seyit Ali'nin yanağından bir öpücük daha alıp geriye doğru çekildi. "Duştan sonra ararım seni, sabahı bekleyemem."

Ama Damla, Seyit Ali'yi aramayacaktı.

"Tamam, sen sağ salim eve git de," dedi Seyit Ali ve o sırada uzaktaki taksiyi gördü. "Gelmiş bile taksi."

"Ha? Taksi bu canım, gelir ve gider." Gülmeye başladı Damla tekrar. "Neyse," diye toparlandı sonra. "Ben kaçıyorum. Bay bay!"

Damla sendeleyerek yürümeye devam ederken Seyit Ali bir süre onu izledi ve sağ salim taksiye binene kadar bakışlarını üzerinden ayırmadı. Damla nihayetinde taksiye bindikten sonra Seyit Ali derin bir nefes alıp verdi, kalktığı yere geri oturdu ve ağzındaki sigarayı parmaklarının uçlarında tutarak dudaklarını ıslattı. Onu gülerek izleyen Ander'i görünce, "Ne oldu lan?" diye sordu.

Ander gülmeye devam ederken dudaklarını sarkıtıp, "Hiç," dedi.

"Onun bu sarhoşluğunu hiç sevmiyorum," diye homurdandı Seyit Ali, Damla'yı kastederken.

Ander tam o sırada şu soruyu sordu: "Peki, Damla'yı seviyor musun?"

Seyit Ali konuşacak gibi durmuyordu. Sigarasını yeniden dudaklarının arasına koyarak ateşi izlemeye devam etti. Ander soluklanırken, "Madem sevmiyorsun, neden devam ediyor?" diye sormaya devam etti.

"Sevmekle alakalı değil ki," dedi Seyit Ali düz bir sesle. "Oğlum, daha üç aydır çıkıyoruz lan. Ben kimseye öyle kolay kolay bağlanmam... Yani Damla'yla renklerimiz uyuyor diyelim işte. Sevmek bu değil... Değildir herhâlde lan!"

"Renklerin uyuyor, öyle mi?" dedi Ander gülerek. "Sen öyle diyorsan."

"Kendin gördün işte," dedi Seyit Ali.

"Bu aranızdaki her neyse ben çözemedim, Seyit," dedi Ander ses tonunu karartarak. "Bana da düşmez bu durumunuza karışmak ama sonunu görmüyorsan yok yere vaktini alma kimsenin. Damla, belki sana âşık..."

"Damla, bana âşık değil," dedi Seyit Ali hızla sözünü keserken. "Hatta beni sevmiyor, merak etme."

"Nasıl?"

"Ben karşımdaki insanın gözlerine bakınca bana neler hissettirdiğini de ne hissettiğini de anlarım, kardeşim. Damla, bana derin derin bakmıyor, herkese baktığı gibi bakıyor ki ben de öyle ama bu başka bir his... Yani bir alışkanlık gibi. Üç ay oldu ve benim anladığım bu."

Ander susmaya devam etti.

“Oğlum, ben bu iki yıla o kadar çok şey sığdırdım ki ne olduğumu, kim olduğumu unuttum, anasını satayım! Sen gelmiş bana, Damla’ya karşı olan hislerimi soruyorsun! Bilmiyorum lan! Yaşıyorum işte bir şeyleri. Daha on dokuz yaşındayım ama şimdiden yolun sonuna gelmişim gibi hissediyorum. Takılıyorum öyle, boş ver. Damla, hoş kız, güzel de yalan yok. İlerisi ne olur bilemem ama şu an elle tutulur bir sevgim yok. Olmak zorunda da değil çünkü o da böyle düşünüyor, biliyorum.”

“Ben senin kötülüğünü asla istemem, Seyit,” dedi Ander. “Son zamanlarda hâliyle dağıldın ve hiçbir şeyin sana tat vermediğini görüyorum ama bu geçecek, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Seyit Ali gözlerini kapatıp açarken. “Sen benim kötülüğümü hiçbir zaman istemedin ve istemezsin de. İyi ki varsın lan!”

Ander sol gözünü küçülterek güldüğünde, “Sen de lan,” dedi. Sonra o da sigarasını bitirip bir bira şişesi açtı ve kafasına arkaya doğru yatırarak içti. “Bu arada,” diyerek temizledi ağzını. “Bizimkiler yarın akşam büyük aile yemeği veriyor. Sizinkiler de gelecek.”

Seyit Ali tiksinererek hırladı. “Şu boktan aile yemekleri.”

“Ben de bir bok anlamıyorum,” dedi. “Benim peder taktı bana. Ben dövüşçü olacağım, oğlum.”

“Gel, iki taktik vereyim sana,” diye güldü Seyit Ali.

Ander daha bir keyifle güldü. “Siktir, pezevenk! Gel, ben sana öğreteyim asıl! İki yıla kadar adımı duymayan kalmayacak.”

“Baban da duyacak yani?” dedi Seyit Ali gülerek.

“Duyacak,” diye kafasını salladı Ander. “Herkes duyacak.”

“O zaman,” dedi Seyit Ali bir bira şişesine de o uzanırken. Kapağını açtı ve Ander’in şişesine vurmadan önce şunları söyledi: “İki yıla kalmadan büyük bir dövüşçü olacağımı bildiğim için içiyorum bunu.”

Sonra aradan iki yıl geçti. Yıllar acımasız davransa da insanlar daha acımasızdı. O gece içilen içkinin üzerine edilen yemin şu gerçeği verdi. *Ander büyük bir dövüşçü oldu ve en büyük rakibi de kardeşi dediği ruhun sahibi, Seyit Ali’ydi.*

Günümüz...

Annem akşam yemeği için bezelyeli patates ve pirinç pilavı yapmıştı. Ben de eve gelir gelmez bir duş almış, sonra da sofrayı kurmak için mutfığa girmiştim. Onunla konuşmuyordum, daha doğrusu o benimle konuşmuyordu. Sofrayı kurunca Serhan’ı ve Ömer’i çağırdım. Her zamanki klasik dörtlü masamızı, alışkın olduğum huzur bozan sessizlik kaplamıştı. Usul usul yemeğimi yerken annem ekmeginden ısırp kaşığına uzandı. “Babanız bu yaz için bir tatil planı yaptı mı?” diye sordu sonra.

“Henüz değil,” dedim sessizce.

Ömer pilavını yerken Serhan'ın tadımı kaçıran gülüşüne aldırmadım bile, ona karşılık vermek istemiyordum. Derin bir nefes alıp verdiğimde kapı birkaç kez tıklatıldı. Kafamı kaldırıp dikilirken annem ağzındakini bitirip, "Ben bakarım," dedi ve ayaklanarak kapıya doğru gitti. Oturduğum yerden kimin geldiğini görmeye çalıştım. Gelen Tülay ablaydı.

Tülay abla odayı dolduran sesiyle içeri girdiğinde gözlerimi devirdim. Ömer sessizce, "Üf, hiç sevmiyorum ki ben bu kadını ya!" diye homurdandı. Ona bakıp güldüm ve bu konuda tek başıma değildim. Serhan da gülmüştü. İlk kez üçümüz ortak bir paydada buluşmuştuk. Saniyeler sürdüğüne bakmayın, bunun bir daha yaşanmayacak olması, yaşanmış her şeyin gerçek ve acı olduğu kadar kötü hissettirmezdi.

Tülay abla üzerindeki hırkayı çıkarıp mutfığa girdiğinde toparlandım. "Afiyet olsun," dedi neşeyle. *Neye bu kadar çok güler anlamam ki?* Annem ona bakıp, "Açsan gel otur şöyle," diye davet etti onu. *Ay, inşallah toksundur ya!*

"Yok, aç değilim," dedi Tülay abla kendi içimde beni rahatlattığında. Annem kapının yanındaki sandalyeyi ona uzattığında ben de ayaklanıp ocağa bir çay suyu koydum. Yerime tekrar oturduğumda Tülay ablanın beni süzen bakışlarından rahatsızlık duymuştum. Bunu göz ardı ederek genzimi temizledim ve tabağımdaki yemeği bitirmeye devam ettim. Serhan, "Şu sürahiyi uzat," diye bana seslendiğinde hiçbir şey demeden arkama dönüp tezgâhın üzerindeki sürahiyi alıp ona uzattım.

Tülay abla, Serhan'ın suratına bakıp, "Aman, ne oldu bunun yüzüne böyle?" diye sordu. "Ellerine ne oldu?"

Serhan ağzının içinden bir şeyler gevelediğinde annem arkasını toplayan biri olduğundan derhâl konuşarak oğlunu savundu. "İş kazası işte."

"Serhan, çalışıyor muydu?" diye sordu Tülay abla.

Güldüm ve bu herkesin dikkatini çekti. Annem boğazını temizleyerek, "Yeni çıktı," dedi. "Ama daha iyi bir iş bulacak inşallah."

"Aman, bu devirde iyi bir iş bulmak da zor," diye konuştu Tülay abla. "Benim oğlan da çıktı işten. Zor vallahi geçinmek."

"Öyle," dedi annem iç çekerek.

Araya birkaç saniyeden daha uzun süren bir sessizlik girdiğinde Tülay ablanın geldiğinden beri üzerimde olan bakışları nihayet diline vurdu. "Leyla da okulu bitirdi sanırım, değil mi?"

"Bitti," dedim düz bir sesle. "Ama bir okulum daha var, oraya başlayacağım."

"Ne okulu?" diye sordu Tülay abla. "Ha, annen söylemişti önceden. Keman mı çalacaksın, ne çalacaksın?"

"Aynen," dedim kafamı sallarken. "Keman çalacağım."

“Aman, Leyla,” diye yaka silkti. “Ne yapacaksın kemanı, kızım? Git, başka bir şey oku ya da yuvanı kur.”

Sinirle güldüm ve dudagımı ısıtırıp kendimi en aşağı seviyede tutarak kontrolümü sağladım. “Yuva kuracak yaşa daha gelmedim,” dedim. “Sen kafanı benimle yorma, Tülay abla.”

“Vallahi benden duymuş olmayın,” dedi Tülay abla bir şeylere giriş yaparken. “Şu Nermin’in alt katında oturan Serpil var ya, Leyla’ya görücü gelecekmiş sanırım.”

Siktir, deli!

Ağzımdaki kaşık boğazıma yumru gibi oturduğunda öksürüp sofraya eğildim. Ömer endişeyle koluma dokunduğunda çabucak kaşığı ağzımdan çekip masanın üzerindeki suya yöneldim ve bir yudum alıp güldüm. Annem garip bakışlar atarken ilk çıkış benden değil, Serhan’dan gelmişti. “Kimdi onun oğlu?” diye sordu.

Tülay abla elini kucağından kaldırıp, “Var ya işte, Nâzım,” dedi. “Geçen sene nişan atmıştı.”

“Ha, şu at hırsızı?” diye sordu Serhan kendi kendine konuşur gibi. Doğrudu ve sert bir sesle, “Söyle o kadına, gelmesin,” dedi. “Bizde kimseye verecek kız yok.”

Hangi olaya şaşıracağımı bilemezken Tülay abla kendini geri çekerek, “Ben karışmam,” dedi. “Hem bir gelip baksalar ne olacak sanki? Nikâhına alacak değiller ya!”

“Kurbanlık danaya mı bakacaklar pardon da?” diye döndüm yüzümü Tülay ablaya. “Ben, o Nâzım’a mı kaldım ayrıca? Otuz yaşında adam be!”

“Yirmi dokuz yaşında,” dedi Tülay abla.

Güldüm. “Bir rahatladım ki sorma gitsin ya!” Kimsenin konuşmasına izin vermeden elimi masanın üzerine koydum ve kendimden emin bir sesle konuştum. “Öyle bir niyetleri varsa hiç zahmet etmesinler. Evlilik falan da düşünmüyorum daha.”

Tülay abla suspus kalakalırken önüme dönerek elime yeniden kaşığımyı aldım ve bekledim. Annem sakince tabağını itti ve kısa saçlarını arkaya doğru atarak, “Biz içeri geçelim hadi,” dedi ve Tülay ablayla ayaklanıp salona geçtiler. Onlar gittikten sonra bir hışımla kalkıp çayı demledim ve yerime oturup gü-lümsedim.

Ömer bana mesafeli bir şekilde bakarken, “Evlenecek misin abla?” diye sordu.

“Hayır, hayır,” diye cevapladım direkt sesim biraz yüksek çıkarken. “Ne evliliği be?”

Ömer gözlerime bakakaldığında Serhan araya girerek göğüs kafesini şişirip, “Kimse evlenmiyor, merak etme,” dedi eli Ömer’in saçlarına uzandığında.

Bakışlarım Serhan'ın suratını hedef alırken Ömer oturduğu yerden kalkıp odaya gitti. Arkasından kısaca bakıp yeniden Serhan'da noktaladım kendimi. "Hayret," dedim alay eder gibi. "Hiç senden beklediğim bir davranış değildi bu."

"Başlatma davranışından," diye azarladı beni. "Otuz yaşındaki herife verecek değiliz seni."

"Hadi ya!" dedim ayağa kalkıp boş tabakları toplamaya başladığımda. "Ödün koptu değil mi, bu evden defolup gidersem uğraşacak biri kalmaz diye."

"Allah'ın salağı," dedi oturduğu yerden bana kızmaya devam ederken.

"Düzgün konuş benimle," diye hırladım tabağımı elimde tutup onun tepesinden bakmaya devam ettiğimde. "Konu sen olunca çiçek bile çizsen kökünden dikenler çıkarırsın. Konu sen olunca hiçbir çiçek güzel kokmuyor, anladın mı beni?"

Bana bakmakla yetindiğinde sofradan kalktı ve mutfaktan çıktı. Kendimle kaldığımla bulaşıkları üst üste dizerek kaynayan suyun altını kısıtım ve mutfağın kapısını hafifçe kapattım. "Ben sizin boklu Nâzım'ınıza mı kaldım be?" diye konuştum dudaklarımı çok da açmadan. "Hayret bir şey ya!"

Takvimler salı gününü gösterdiğinde beyaz renkli, üzerinde küçük bir alanı kapsayan sanatsal baskının olduğu tişörtümün kollarını yukarı doğru birkaç kez katladıktan sonra pantolonumun içine sıkıştırdım ve saçlarımı da tepeden toplayıp evden ayrıldım. Müzik okuluna gidiyordum, derslerim henüz bitmemişti ama sona doğru yaklaşıyordum. Üç haftadan daha az bir zamanım kalmıştı ve seçmelerine katılacağım okul sayısı da bir hayli azdı. Bunu hiçbir zaman olumsuz bir sonuca yormamaya çalıştığımdan stres şu an için ruhumdan en uzak olan duyguydu.

Dört saat kadar neredeyse aralıksız çalıştıktan sonra Güney Hoca'dan övgü dolu sözler alıp dersi bitirdik. Güne puanım şu anlık tamdı... Hayır, değildi. Seyit Ali'yi görmemiştım üç gündür. Burada olduğumu biliyordu ve buraya geleceğini de biliyordum. Masanın üzerindeki su şişesine uzanıp birkaç yudumla serinledikten sonra telefonuma uzanarak onu aradım lakin o çoktan bana bir mesaj bırakmıştı bile.

Kimden: Seyit Ali

"Aşağıdayım. Kendi çalışma sınıfımda." (14.03)

Mesajı birkaç dakika önce atmıştı. Gülümseyerek telefonumun ekranını kilitledim ve buradaki işlerimi halledip doğruca aşağı kata indim. Kapısı kapalıydı ve hiçbir ses gelmiyordu. Kapıyı tıkladıp içeri girdikten sonra onu pencereyi açarken buldum. Odayı havalandırırken ben de kapıyı kapattım. Seyit Ali pencereleri açtıktan sonra arkasını döndü ve yüzünde her zaman görmeye alışkın olduğum o muzip gülüş belirdi. Beni de yanında sürüklerken dudaklarım

dudaklarını takip ederek gülüşüne karıştı. "Üç gün mü oldu?" diye sordu sol kaşını kaldırıp üzerime gelirken.

Dudaklarımı sarkıttım. "Bilmiyorum, sayılarla aram senin kadar iyi değil."

"İşte en çok bunu özlemişim," diye dikildi karşımda.

"Neyi?"

"Salağa yatan hâllerini."

"Ya, sen bana bayağı dümdüz hakaret ediyorsun ama," diye kızdım ona.

Çatık kaşlarım onu yükseltmek yerine güldürdüğünde şaşırarak, "Yok, hakaret az olur. Başka bir şey bu," dedi. "Hem sen bunun öyle bir şeyi ima etmediğini biliyorsun."

"Biliyorum," dedim sesim giderek kısılırken ve ellerimi topladığım saçlarıma götürerek nemli diplerine dokundum. "Terlemişim. Sabahtan beri keman çalıyorum."

"Kapatayım mı pencereleri?" diye sordu. "Hararet yapar, hasta olursun."

Omzumu silktim. "Yok, o kadar değil. Merak etme." Bakışlarım bir anlığına büyük dolabın önünde ve bağlamanın yanında duran siyah çelloya kaydı-ğında sırtımdaki çantadan kurtularak onun yanına doğru ilerledim. Seyit Ali bakışlarıyla beni takip ederek yönünü tümüyle çevirdiğinde çelloya dokundum ve gülümsedim. "Bu, kemanın abisi ya da ablası."

Seyit Ali içimi hoş eden bir gülüşle, "Nesin sen, civciv mi?" diye sordu. "Tabire bak."

"Ne diyeyim?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırarak. Seyit Ali bu sefer kafasını eğerek güldüğünde derin bir nefes alıp verdim. "Daha önce hiç çello çalmadım ama sen..."

"Ben senin için çalarım," dedi aniden, cümlemin devamını kelimeleri değil, ruhumun önüne serdiği o ruhıyla tamamlamıştı. Ses tonu tok ama derinden geldiğinde dudaklarını ıslatarak yanıma geldi ve çelloyu sapından kavrayarak bana baktı. "Ama sen de bana eşlik edeceksin."

Alnımı kırıştırdığımda, "Çello çalmayı bilmiyorum," dediğimde, "Şarkı söylemeyi biliyorsun ama," diye karşılık verdi.

Gözlerimi kıstım ve bu hazırlıksız yakalandığım duruma kendi içimde acayip yükseldim. "Olur," dedim. "Ne söyleyelim?"

"Sana bırakıyorum," deyip nota defterini bana uzattı. Defteri alıp karıştırmaya başladığımda dudaklarımı sertçe ısırarak dikkatle sayfalarda gezinmeye başladım. O sırada Seyit Ali, sağ köşede duran sandalyeyi çekti ve tam karşıma geçip oturdu. Çelloyu kendine yaslariken sabırla beni bekledi. Sayfaları karıştırmaya devam ederken sonunda birinde durdum ve inat eder gibi kafamı salladım. "Bu."

"Hangisi?" diye sorduğunda, "*Hurt*," dedim. "Christina Aguilera."

Gözleri hafifçe kısılrken dudağında memnun bir ifade yer edindi. “Daha iyisi olamazdı sanırım.”

“Çok zor bir şarkı ve sadece birkaç kez söylediğim gerçeğini saymazsak öyle,” diye fısıldar gibi konuştum.

Gülümsedi ve sağ bacağına aralayıp beni davet etti. “Gel hadi.”

Sorgular bir tavırla, “Bacağına mı oturacağım?” diye sordum. “Rahat edemezsin ve ben de nefes kontrolümü sağlayamam.”

“Sen bana bakarken nefes kontrolünü unuttun zaten,” dediğinde tok bir kahkaha attım.

“Bak sen hele şuna! Allah’ın artisti seni.”

Sözlerime içten bir gülüşle karşılık verdiğinde tavrında ısrarcı olduğunu gösterdi ve beni yanına çağırdı. Derin bir nefes alıp verdim. Nota defterini açıp önüme koyduğumda telefonumdan şarkının sözlerini açtım. “Bazı yerleri karıştırıyorum ama ezberimde sayılır. Bir de çok iyi aksanım yok, haberin olsun. Dalga falan geçersen döverim seni.”

“Allah aşkına dövsene ya,” diye dalga geçti.

Defteri sabitlerken kurumuş dudaklarımı ıslatıp kalçamı usulca bacağının üzerine koydum ve kafamı ona doğru çevirdim. “Hadi o zaman,” dedim beklemeyen. “Başlayalım.”

Telefonu da kendime göre ayarladım ve derin bir nefes aldım. Seyit Ali nazikçe ve ummadığım bir şekilde koluyla gövdeyi sardığında elindeki arşeyi çellonun tellerine doğru götürdü. Oturuşu gayet dik ve kendinden emindi ama ben kalp kasılması yaşıyordum. Karnımı saran ama sıkmayan koluyla soluk almam için bana yer tanırken gözlerimi kapattım ve birkaç saniye sonra açarak şarkıyı okumaya başladım.

*Seems like it was yesterday when I saw your face,
You told me how proud you were, but I walked away.
If only I knew what I know today,
Ooh, ooh...*

*I would hold you in my arms,
I would take the pain away,
Thank you for all you've done,
Forgive all your mistakes.
There's nothing I wouldn't do,
To hear your voice again.
Sometimes I wanna call you,
But I know you won't be there.*

*Oh, I'm sorry for blaming you,
For everything I just couldn't do,
And I've hurt myself by hurting you...*

Son kısmı söylerken gözlerimi kıstım ve detone olan sesime dişlerimi sıkarak karşılık verdim ama Seyit Ali ustalıkla parmaklarının arasında tuttuğu arşeyi çellonun tellerine değdirerek odanın içine enfes bir ruh katmaya başladı. Yutkundum ve sadece onu dinledim. Gözlerimi hafifçe gözlerine çevirdiğimde gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. *Yüzünde şarkıyı yaşayan bir ifade vardı, tıpkı benim de söylerken yaşadığım gibi.* Gözlerimi parmaklarına indirdiğimdeyse minik bir tebessüm var oldu dudaklarımda. Çok güzel çalıyor, çok güzel yakışıyordu çelloya. Bir dakika kadar sadece onu dinledikten sonra sıra yeniden bana geldi. İlk kısım istediğim gibi olmasa da ikinci kısımda bunu toparlayabildim, ne de olsa profesyonel sayılmazdım. Olmak için uğraşıyordum.

Arada kalan yeri söyledikten sonra şu kısımda ikimiz de yükseldik ve o çalmaya, ben de söylemeye başladım. Beraberdik.

*If I had just one more day,
I would tell you how much that I've missed you.
Since you've been away,
Ooh, it's dangerous!
It's so out of line,
To try and turn back time...⁵*

Aralık olan ağzım yavaşça kapanırken sükûnetle soluklanarak elimdeki telefonu indirdim. Seyit Ali elindeki arşeyi tellerin üzerinden ayırdığında nefesini saçlarımda dibinde hissettim. Telefonumu kilitleyip başımı ona çevirdiğimde, "Fena sayılmazdı," diye mırıldandım ve kendime sinirlendim. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama iyi değildim, kabul."

"Harikaydın!" diye konuştu kafasını aşağı yukarı sallarken.

"Gerçeği söyle," dedim düz bir sesle. "Bak ego yapıp, 'Evet, harikaydım,' demek istemiyorum."

"Neva," dedi karnımı kavradığı kolunu çekmeyip aksine daha da sahiplenirken. "Sesin daha oturmadı, bunun farkındasın, değil mi? O sesi ileride öyle güzel işleyeceksin ki... Seni şimdiden öyle hayal ediyorum ki buna inanamazsın."

"Hum," diye gülümsedim sessizce. "Devam et hayal etmeye o zaman."

"Bu bitmez, merak etme."

⁵Christina Aguilera'nın *Hurt* isimli şarkısından. (e.n.)

Elalarına bakarken buradan kalkmam gerektiğini de anladım. Ayağa kalkacağım sırada beni durdurdu ve bedenime sıkıca sardığı koluyla hareket etmemi engelledi. Kaşlarını çatarak yüzüne baktığımda sağ elindeki arşeyi sol eline vererek çelloyu da kendinden uzaklaştırıp dolabın önüne yasladı. Geriye doğru yeniden yaslandığında ona uyum sağlayarak biraz daha içe döndüm ve bacağında oturmaya devam ettim. Parmakları bel çukuruma yerleşen bir legonun parçasıymış gibi oturduğunda elimi yüzüne koydum ve derin bir nefes alıp öyle baktım. “Merak ediyorum,” dedim küçük harflerle mırıldanmaya başladığımda. “Aynı anda bu iki tarzı nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun? Bir yanda bağlama bir yanda çello... Bu ikisi zor bağdaşıyor.”

“Müziğe ilgim küçük yaşlardan beri vardı ve enstrüman çalmayı hep istedim. Lisede çello kurslarına gittim ama çok uzun sürmedi. Bağlamayı da babamdan öğrendim. O gördüğüm en iyilerdendi ve onu örnek alarak ben de öğrendim. *Aslında benim en iyi öğretmenim, babamdı.*”

Kısacık bir suskunluk sonrası merakımda olan bir soruyu ilettim. “Sahi sen nereliydin, Seyit Ali?”

“Babam, Erzurumlu. Annem de İzmirli,” dedi. “Ben, Erzurum’da doğmuşum ve iki yaşına kadar orada kalmışız. Sonra iş sebebiyle tüm aile Ankara’ya gelmişiz.”

“Şaşırdım.”

“Fark ettim,” diye güldü gözlerimi okurken.

“E sen o zaman bayağı arabesk ruhu da taşıyorsun. Mesela *İbrahim Erkal* dinler misin?”

Bunu bekliyormuşçasına kararlılıkla kafasını salladı. “Çok. Babam, onun en büyük hayranıydı ve ben de çok severim, dinlerim ve hatta bazen söylerim.”

“Bir tane söylesene,” diye sokuldum ona samimi bir istekle. Beni kırmadı ve bacağımdaki elini biraz yukarı taşıyarak gözlerime daha yakından bakabilmek umuduyla yaklaştı. Boynunu sardığım ellerim ensesindeki saçlarına tırmandığında bir rüyayı izler gibi baktı bana. Sonra sessiz bir tınıda okumaya başladı.

“*Canısı, canısı, ömrümün yarısı, ben senden ayrılmam, alnımın yazısı...*”

Sarhoş eden bakışları ve sarhoş olmuş gibi gören gözleriyle bana kalbimi yerinden çıkaran hisler verdiğinde sustu ve yanağımdan öptü.

Dişlerimi göstererek güldüğümde, “Alnının yazısı mıyım gerçekten?” diye sordum öylece. Ciddi değildim... *Belki de ciddiydim.*

Güldü. “Bilmem, bak istersen bir alnıma?”

“Vallahi alnını da yazısını da bilemem ama sana bir şey söylemem gerek.”

“Ne söyleyeceksin?”

“Bana görücü geldi.”

Seyit Ali söylediğim bu cümle karşısında kalakaldığında suratındaki ifadeye kahkaha patlatmamak için zor tuttum kendimi. Yutkunarak, "A-Anlamadım?" diye sordu.

Gülme, gülme, sakın gülme. Tekrar ettim. "Beni istemeye geleceklermiş işte."
"Siktir, deli!"

"Hah! Ben de aynı tepkiyi verdim."

İçimde tuttuğum kahkaha ne kadar büyükse onun gözlerindeki şaşkınlık ve aynı zamanda kabaran sinir de öyleydi. Belimdeki eli baskısını arttırırken, "Ne demek bu?" diye sordu kendi kendine meydan okurken. "Kim, kimi istiyor?"

Omzumu silktim. "Yani ben de istemezdim böyle olsun ama... Ne yapalım, lise bitti ya işte..."

"Sen ciddi misin?" diye sordu şaşkınlığının yerini öfkesi doldurduğunda.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Nâzım diye biri."

Sinirle güldü. "Şerefsiz Nâzım!"

Ciddiyetimi korumaya çalışmam lazımdı ama dudağımın içini öyle bir ısıtıyordum ki az sonra ağzımın içi kanla dolabilirdi. Seyit Ali bir anda parlayan öfkesini asla söndürme ihtiyacı duymadan gözlerini kısarak, "Nerede oturuyor bu lavuk?" diye sordu. "O gelmesin, ben ona giderim."

"Bizim mahallede."

"Tamam, açık adres ver!"

"Ay, delirdin iyice!"

Kızdı. "Ne demek delirdin iyice? İstemeye gelecekler diyorsun, farkında mısın sen?"

"Olabilir yani, ne var ki bunda?"

Duraksadı. "Şaka mı yapıyorsun sen?"

Gülümsedim ve gözlerimi açıp kapattım.

Sertçe soluklanarak, "Ya, bunun şakası mı olur?" diye sordu. "İki saniye içinde delirtme büyüsü mü yaptın sen bana, ne yaptın?"

"Nasıl işe yaradı ama?" diye güldüm en nihayetinde içimde tuttuğumu dışarı salarken. Gülmemişti. Dudaklarımı ısıtıp kafamı hafifçe sağa yatırdım. "Ha, yalan yok, görücü gelmek istediklerini biliyorum ama ben tabii ki böyle bir durumu kabul etmiyorum. Manyak mısın be sen? Üstelik adam otuz yaşında otuz!"

"Yok, biz en iyisi bayramda onu ziyarete gidip elinden öpelim, şeker falan verir belki amcamız," dedi.

"Tamam, sakın ol," diye gülmeye devam ettim. "Gül diye söyledim ama sen hemen sinirlendin. Evlenmiyorum, merak etme. Kimse gelip isteyemez beni öyle kolay kolay. Kimse bunu onaylamıyor, inan bana. Geçen sabah

komşumuz sofrada söyledi, ben de bana yakışır bir şekilde cevabımı verdim. *Gelin isteyin* falan demedim, asla da demem.” Yüzümü buruşturdum. “Bir sürü hayalim var benim, kariyer sahibi olmak istiyorum, üstelik daha çok erken evlilik için... Yani bu aklıma getirdiğim bir şey değil.”

Ben konuşurken tavrı daha da yumuşamıştı ve bu sefer de gözlerinde başka bir duygu yeşermişti. Bunu sevdiğimi anladım. “Ama bir gün evleneceksin, öyle değil mi?” diye sordu temkinli bir ses tonuyla.

Sahte bir kibirle dudaklarımı büzerek göğüs kafesimi havayla doldurup ensesindeki saçlarını sevdim. “Bakalım, teklifleri değerlendiririm zamanı gelince.”

Gözlerimi yakalamaya çalışırken ılık ses tonuyla beni kendine çevirmeyi başardı. “Mümkünse adı Seyit Ali olan birine *evet* de,” dedi. “Muhtemelen soyadı da Karayazı olur. Hatta kesin Karayazı olur. Ben tanırım kendisini. İyi çocuktur. Bir gün evlenmeyi düşünürsen bu kişi o olsun.”

Alnımı alnına yaklaştırdığımda bacağımdaki elinin baskısı sertleşti ve belimi hafifçe sıktı. “Sersemsin sen, bunu biliyorsun, değil mi?”

Bacağımdaki elini yüzüme taşıyarak sol yanağımı kavradı ve başparmağıyla dudağımın kenarını okşadı. “Deliriyorum senin için,” dedi hipnoz olmuşçasına hem konuşup hem beni izlerken. “Ondandır.”

“Hım?” dedim dudaklarımı kapattığımda.

Gözleri dudaklarıma doğru bir yol çizdiğinde, “Soluğumu kontrol edemiyorum,” diye yutkundu.

Alaylı bir yaklaşım sergiledim. “İşte ben de Leyla Neva Kaya... Bana söylediğin lafları sana bir güzel yediren kişi.”

“Soluğumu hep sen kontrolden çıkar da,” dedi umursamadan. “Ben o lafları patlayana kadar yerim.” Konuşmadım ve yalnızca onu izledim. Gözleri dudağımın kenarında duran parmağına kaydığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Teninin tenimde olması yüreğime bir kuş sokuyor ve onu orada özgür bırakmak yerine oraya hapsediyordu fakat o kuş, orada olduğu kadar hiçbir yerde bu kadar özgür hissedemiyordu. “Ben kimseye kolay kolay bağlanmam, yapamam bunu ama sen... Sen beni kendine öyle bir bağladın ki kimsenin gücü bu düğümü sökmeye yetmez, kimseye bu fırsatı vermem.” İç çekerek kafasını usulca sağa doğru yatırdı. “Sen... Sen bana ne yaptın?”

“Hiçbir şey,” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey,” diye tekrar ettiğinde kafasını belli belirsiz salladı. “Hiçbir şey yapmadan her şeyi yaptın, yaptırdın.”

Gülümsedim. “Hiçbir şey yapmadım, Seyit Ali.” Ve konuşmasına müsaade etmeden onu dudaklarından öptüm.

Her şeyin normal gitmesi aslında en büyük anormalliktir.

Ben, Ömer ve Seyit Ali... Bugünü beraber geçirecektik.

Ömer'in elini hiç bırakmadan yolda ilerlemeye devam ettim. "Abla? Sence Seyit Ali abi, ona vereceğim resmi beğenir mi?" diye sordu gözlerini kıсарak.

"Tabii ki beğenir," dedim aksini bile iddia etmezken. "Beğenmezse şöyle deriz: *Otur da daha iyisini kendin çiz.*"

Ömer söylediğim şeye güldüğünde, "Alınmaz mı öyle söylersek?" diye sordu.

"Alınmaz o, merak etme."

"Ne güzel ya," dedi hayretle.

Aşağı caddeye doğru yürümeye devam ettiğimizde sağa döndük ve düz kaldırımda ilerledik. O sırada telefonuma bir mesaj geldi. Bu, Seyit Ali'ydi. Biraz gecikeceğini bildiren bir mesaj atmıştı. Geri dönüş yapmak yerine telefonumu cebime koydum. "Seyit Ali'nin bir işi çıkmış ama gelecekmiş. O gelene kadar sana içecek bir şeyler ısmarlayayım mı yakışıklı?"

"Olur," dedi keyifle. "Ama çilekli olmasın."

"Sen nasıl istersen öyle olsun."

"Tamam," diye keyiflendi anında. Gülüşüyle ve mutluluğuyla bana bir şeyler kattığında yüz metre kadar ileride duran kafeye doğru ilerledik. Ömer içeceğini içerken aradan yaklaşık yirmi dakika kadar geçmiş, Seyit Ali de aramıza katılmıştı. Masayı bulduğunda önce gelip benim saçlarımdan öptü, sonra da Ömer'in saçlarını karıştırıp kare masanın bir kenarını da o doldurdu. "Hallettin mi işlerini?" diye sordum sakince.

"Evet," dedi saçlarını geriye doğru atarken. "Dedemleydim, öyle merak edilecek bir durum yok."

"Anladım," diye memnuniyetle karşılık verdim.

Ömer bardağındaki içeceği bitirmiş, sırtını sandalyeye yaslayarak masaya bakıyordu. Seyit Ali'ye bakmaktan çekiniyordu biraz. Seyit Ali bunu fark ettiğinde kollarını masanın üzerine koydu ve Ömer'e yaklaştı. "Ömer? Nasıl gidiyor, koçum?"

"İyi," dedi Ömer gülerek. "Senin nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor," diye cevapladı Seyit Ali. "Ama ablan sayesinde çok iyi gidiyor diyeceğim."

Kafamı sallayarak güldüğümde Ömer'le baktık. Gülümsedi. Seyit Ali arkasına yaslanırken Ömer derin bir nefes alıp verdi. "Aslında ben sana bir şey vermek istiyorum," dedi Seyit Ali'nin gözlerine bakarken. Seyit Ali anlık boşluğun ve merakın içine düştüğünde çantamı açtım ve ikiye katlanmış olan resim kâğıdını Ömer'e uzattım. Ömer resmi güzelce açarak izi hafifçe yok etmeye çalıştı, sonra da doğrularak elindeki Seyit Ali'ye uzattı. "Bunu sana vermek istedim. Umarım beğenirsin, abi."

Seyit Ali şaşkınlıkla ona uzatılan resmi aldı ve incelemeye başladı. Tepkisini kaçırmamak için gözlerimi yüzünden ayırmadım. Gözleri resmi incelerken

küçüldü ve dudakları kıvrıldı. Ömer heyecanlanarak elini resmin üzerine götürdü ve anlatmaya başladı. "Bu sensin, bu da ablam. Arkada da araba var ve sen onu hep gülebileceğiniz bir yere götüreceksin." Sonra saf saf Seyit Ali'nin yüzüne baktı. "Götürürsün değil mi abi?"

Ömer'in bu saf ve masum istediği, Seyit Ali'nin bakışlarını öyle bir yumuşatmıştı ki kalbime dokunmuştu gözleri, bana bakmasa da anlamıştım. "Götürürüm tabii," diye mırıldandı. "Hatta sen de gelirsin. İkinci de hep mutlu olabileceğiniz bir yere götürürüm."

Ömer mahcubiyetle kafasını öne eğerek gülümsemeye devam ettiğinde Seyit Ali kendini geriye çekerek resme bakmaya devam etti. Çok mutlu olmuş ve sevinmişti. Bunu beklemediği aşikârdı. "Beğendin mi peki?" diye sordu Ömer bu sefer de kendini tutamazken.

"Tabii ki çok beğendim," dedi Seyit Ali. "Aldığım en güzel hediyelerden biri olabilir."

"Çok sevindim," diye konuştu Ömer.

Seyit Ali yüzünü ondan tarafa çevirerek, "Beğenmeyeceğimi mi sandın yoksa?" diye sordu.

"Hayır ama beğenmezsen oturup daha iyisini kendin çizebilirmişsin..."

Ömer yanlış bir şey söylemiş gibi ellerini hızla ağzının üzerine götürdüğünde gülmek için dudaklarını ısırıldı. Seyit Ali birkaç saniye bekleyip gülümsemeye başladığında, "Ablan mı söylettirdi bunu sana?" diye sordu.

"Hayır."

Seyit Ali gözlerini gözlerime çevirdiğinde kendimle olan mücadelem devam etti ama bunu dışarı çok yansıtmadım ve omzumu silktilim. Bana manalı bir gülüşle gözlerimin içine dili olmayan cümleler bıraktı. Sonra da gözlerindeki kelimelere ses verdi. "Ömer, ben onu öyle iyi tanıyorum ki sen bana bir kitap getir, binlerce kelimeye rağmen onun yazdığı cümleyi şıp diye bulurum."

Gel ya gel, direkt kalbime gel şöyle. Otur oraya, hiç çekinme. Mekân senin zaten.

Kalbimin hızını dengede tutmayı başardığımda Seyit Ali sol gözünü kıstı ve ardından Ömer'e dönerek, "Çok beğendim," dedi. "Saklayacağım bunu."

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi Ömer.

Seyit Ali resmi masanın üzerine koyduğunda üzerine de telefonunu bıraktı. "O zaman ben size bir dondurma ısmarlayayım," diye dikildi. "Ya da bir şeyler yemeye gidelim mi?"

"Daha yeni bir şeyler içtik," dedim düz bir sesle. "Dondurma olabilir ama."

"Çok seversin, bilirim," diye baktı gözlerime kısıp kısıp. Gülerken omzumu silktilim Ömer'e döndü. "Nasıl seversin, Ömer?"

"Muzlu ve çikolatalı severim."

"Tamam," diyerek ayaklandığında Ömer onu durdurdu. "Ablama sormadın ki?"

"Onun nasıl sevdiğini biliyorum," dedi Ömer'in yanağından bir makas alıp içeri geçtiğinde.

Derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Ömer heyecanlanarak kendini öne çekti ve yüzüme bakarak, "Çok iyi biri değil mi abla?" diye sordu. "Mesela hiç kızmıyor, kaşlarını çatmıyor ve sesini yükseltmiyor. Ben çok sevdim onu."

Bana olan yaklaşımına karşılık vererek masanın üzerinde duran küçük ellerini sıkıca kavradım ve o güzel kahverengi boncuk gözlerine derin derin baktım. "Bir çocuğa, bir insana nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranıyor. Onu çok sev çünkü o buna değer."

"Sen de seviyorsun değil mi onu?"

Kaşlarımı çatarak onu susturdum. "Bunu bir daha sesli bir şekilde dile getirme."

"Tamam." Anında yumuşadım ve elimi elinin üzerinden çekip saçlarını karıştırdım. Ömer isyan etti. "Ya, saçlarımı rahat bırakır mısınız artık?"

"Hayır," diye güldüm inat ederek.

Seyit Ali siparişleri verip tekrar masaya geldiğinde oturdu ve az sonra da siparişlerimiz geldi. O dondurma yemeyecekti. Kendine baklava söylemişti. Ömer dondurmasını yerken Seyit Ali bana dönerek, "Baklava ister misin?" diye sordu.

"Yok," dedim kafamı iki yana sallarken. "İyi böyle."

"Sen bilirsin," diyerek bir dilim baklavayı midesine indirdi. Birbirimize bakarak önümüzdekileri yerken dünyanın en tatlı anını yaşadığımın farkına vardım. Seyit Ali dudaklarındaki şerbeti yalarken elini bardağına götürdü ve soğuk sudan birkaç yudum aldı. Bardağını masaya bıraktığında resmin üzerinde duran telefonu çalmaya başladı. Ekranda Teoman'ın adı belirdi. Seyit Ali gözlerini devirerek, "Geç kaldı aramak için," diye homurdandı. Sonra da telefonu açıp kulağına götürdü. "Söyle!"

Teoman'ı duyamadım ama Seyit Ali şöyle dedi: "Bu seferlik ben yokum..." Bize baktı. "Aynen, kardeşim. Müsait değilim... Ya tamam. Uzatma işte, ben-siz devam edin... Kapat Teoman kapat."

Seyit Ali bıkkınlıkla telefonu kapattığında, "Ne diyor?" diye sordum.

"Halı sahaya çağırıyor," dedi. "Arada yaparız da."

"Gidelim o zaman," diye öne çıktım. Ömer'in parlayan gözleri, yüzüme tuttuğu bir aynaydı.

Seyit Ali alnını kırıştırarak, "Ciddi misin?" diye sordu. "Bugünü beraber geçirecektik."

“Zaten beraberiz,” dedim gülerek. “Hem Ömer çok sever halı sahayı. Öyle değil mi Ömer?”

İkimiz aynı anda Ömer’i baktık. Utanarak, “Evet, çok severim,” dedi. “Çok gol atarım hatta.”

“Bak sen şu küçük golcüye,” diye keyifle mırıldandı Seyit Ali. “O zaman gidelim, tamam.”

Seyit Ali telefonuna uzanıp Teoman’a haber verdiğinde biz de dondurmalarımızı yemeye devam ettik. Kısa süre sonra yola koyulduğumuzda emniyet kemerini takıp saçlarımı sıkışan yerden kurtararak, “Aslında Semih’i de mi çağırırsak?” diye sordum. “Kaç gündür onunla da görüşemiyorum. Nasıl olduğunu merak ediyorum.”

“Sen onun bakıcısı mısın?” diye homurdandı.

Gözlerimi devirerek kafamı salladığımda, “Bilmediğin şeyler var,” dedim. “Sana sonra anlatırım ve bakıcısı falan da değilim, dostum o benim.”

“İyi peki,” deyip soluklandı sakince. “Ara onu, geçerken alalım ama çok beklemem, ona göre.”

“Aman, tamam ya,” diyerek telefonumu açıp Semih’e haber verdim ve kabul etti. “Kaç kişisiniz?” diye sordum gözlerimle yolu takip ederken.

Seyit Ali, “On iki civarı oluyor genelde,” cevabını verdi. “Tanımadığın insanlar da olacak yani.”

“Fark etmez.”

“Oynayacak mısın sahi?”

“Tabii ki,” diye güldüm. “Manyak şut çekerim.”

Güldü. “Neden hiç şaşırmadım acaba?”

“Harikayım çünkü.”

“Öylesin, öylesin.”

Ömer’in arkada sessiz sessiz bizi dinlediğini ama gülümsediğini de gördüm. Seyit Ali ona aynadan bakıp, “Ömer, sen hangi takımlıydın?” diye sordu. “Fenerbahçe demezsin umarım.”

“Fenerbahçe!”

Kahkaha attığımda Seyit Ali dudaklarını birbirine bastırarak direksiyona hafifçe vurdu. “İki Fenerbahçeli arasında kaldım. Yazık!”

“Sana yazık asıl,” diye homurdandım. Çenemi sola doğru bükerek Ömer’e döndüm ve göz kırparak, “Biz en iyisiyiz, değil mi Ömer?” diye sordum. Kafasını sallamakla yetindi.

Seyit Ali gülerek, “Tamam ağlamayın tamam,” dedi.

Hayretle kendimi geri çektiğimde sırtımı koltuğa yeniden sabitledim. “Ağlayan biri varsa o da sensin ama neyse...”

Seyit Ali hiç oralı bile olmazken radyoyu açtı ve bir şeyler çalmaya başladı. Ben de camı açtım. İçeri dolan tatlı rüzgâr saçlarımın uçlarına eşsiz dokunuşlar bırakırken radyodaki şarkıya eşlik etmeye başladım. “Evi neredeydi?” diye sordu Seyit Ali, Semih’e kastederek.

“Şu ileriden sağa dön, ben tarif edeceğim sana,” dedim. Herhangi bir karşılık vermediğinde kafamın üzerinde görünmez birkaç ışık yandı. “Aslında Gökçe de gelse ya,” diye çıktım. “Hem ben tek kız olarak aranızda kalmamış olurum hem de...”

“Hem de Teoman’ın o boktan *ship* mevzusuna yer açılır, değil mi?” diye tamamladı sözlerimi ve sonra da Ömer’e aynadan bakıp kendini düzeltti. “Ömer, kötü söz kullanmak istemiyorum yanında ama arada kaçabilir ağzımdan. Kusura bakma, tamam mı abiciğim?”

Ömer, “Sorun yok,” dedi. “Ben etkilenmem ki.”

Seyit Ali gülerek ona göz kırptığında yarım kalmış meselesinin peşinden giderek gözlerini birkaç saniyeliğine gözlerime çevirdi. “Gökçe’nin gelmesini istemiyorum. Son zamanlarda Semih denen çocukla yan yana olmaları hoşuma gitmiyor.”

Kıkırdadım. “Dans bile ettiler ama sen bilirsin...”

Tükürür gibi duraksadı. “N-Ne dedin sen?”

“Hiç.”

“Ne demek dans ettiler?”

“Ya, uydurdum bir şeyler,” diye bastırdım anında ve bu muhabbeti kendi lehime çevirmek için elimden geleni yaptım. “Ayrıca o kız, evde sıkılmıyor mu hiç? Okul da bitti ve ben kız başıma kalmak istemiyorum. Anlıyor musun? Gökçe, anlaştığım tek kız, onu da elimden alma barı!”

Son cümlem somurtkan suratını çabucak tebessümlere boğduğunda gülmeye başladı. “Bak, kendin bile gülüyorsun şu duruma?” deyince ben de kendimi tutamadan güldüm.

“Kızların hepsi seni kısıyor, ondan iyi geçinemiyorsun sen,” dedi.

“Tabii ki öyle,” diye onay verdim sözlerine biraz ciddiyet biraz şaka karışımı ile.

Seyit Ali tebessümlerini frenlediğinde hafifçe yutkundu ve direksiyonu esnek bir hareketle sağa doğru kırıp, “Merak etme, tek kız değilsin,” dedi. “Timur’un kız arkadaşı da orada olacak.”

“Esra mı?” diye sordum şaşkınlıkla. Kafasını salladı. “Vay be!” dedim şaşkınlığım sürerken. “Bunu beklemiyordum.” Güldüm. “Acaba onunla kaç dakika arkadaş kalabileceğim?”

Güldü. “Biraz durgundur ama iyi kızdır. Bizimle pek takılmasa da iyidir yani. Onunla da anlaşılmazsan eğer kimseyle anlaşılmazsın bundan sonra.”

Daha büyük güldüğünde ona kötü kötü baktım. "Bana laf sokma çabası ya da küçümseme topalarına girmezse sorun yok, isterse canımı yiyebilir ama bunları yaparsa ben onun canını yerim."

Seyit Ali sahte bir korku ifadesini yüzüne resmettiğinde Ömer'e baktı yeniden. "Ömer, ablanla aynı odada uyurken kendini tehlikede hissediyor musun? Hissediyorsan üç kere göz kırp, ben anlarım."

Gözlerimi devirdim. "Manyak."

Ömer, "Asla hissetmiyorum," dedi. "O beni bütün tehlikelerden korur. Hem biliyor musun, onunla uyumak dünyanın en güzel şeylerinden biri."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Ela gözlerini gözlerime değdirince kalbimi gördüm. Kalbimi okşayan minik eller, kalbimi almış adamın ellerine tutunurken buldum kendimi.

Yarım saat kadar sonra tüm ekip bir aradaydık. Yani ben ve Seyit Ali ön koltuklarda; Semih, Ömer ve Gökçe de arka koltuktaydı. Ömer, ikisinin arasında kalmıştı ve onlarla daha önce hiç tanışmamıştı. Yol boyu pek sohbet etmesek de yolunda gitmeyen bir şey yaşamadığımız için mutlu hissettiğimi söyleyebilirdim. En nihayetinde varacağımız yere geldikten sonra Seyit Ali arabayı uygun bir yere park etti, indiğimizde direkt Ömer'in elinden tuttum. Halı saha büyük sayılırdı ve Teomanlar oradaydı. Bizi görünce direkt elini kaldırıp güldü. "Kardeşim, böyle bir ekiple geleceğinizi bilseydik kırmızı halı sererdik lan!"

Seyit Ali onu umursamadan Ömer'in sırtına dokundu ve yüzüne eğilerek, "O, Teoman abin," dedi. "Sakın onu örnek alayım deme, tamam mı?"

"Almam," dedi Ömer saf saf.

Bu beni güldürdüğünde beraber sahadan içeri girdik. Gökçe yanıma gelecek, "Sen de oynayacak mısın cidden?" diye sordu.

"Ponpon kız olmaya hiç niyetim yok," diye baktım ona. "Sonuçta resmî bir müsabaka değil, öyle değil mi? Birazcık eğlenmekten zarar gelmez."

Gökçe tavrım karşısında direkt güldüğünde, "Harikasin," dedi. "Sen var ya, benim hep sahip olmak istediğim arkadaş tipisin, Leyla."

Şaşırdım. Seyit Ali ise benim yerime konuştu. "Sen de Neva'nın anlaştığı tek kız olabilirsin, Gökçe."

Soğuk soğuk güldüm. "Mizah şöleni."

"Hep diyorum, tip ve mizah aynı anda olmaz diye," dedi Semih umursamaz bir sesle.

Seyit Ali yönünü ona çevirdiğinde gözlerini kısarak, "Kaşınma!" diye uyardı.

Semih onu ciddiye bile almazken ilerlemeye devam ettik ama oyun henüz başlamamıştı. Karşı kalenin yanındaki gölge alana ilerlediğimizde tanımadığım birkaç kişiyi gördüm, içlerinde Esra da vardı ve nihayet onunla tanışacaktım.

Yanlarına vardığımızda Teoman kollarını açarak Ömer'e yaklaştı. "Aman da aman, bu beyefendi de mi gelmiş?"

Ömer ifadesizce, "İyi de ben kundakta bir bebek değilim ki," dedi. "Niye böyle konuşuyorsun?"

Bu herkesi güldürdüğünde Seyit Ali gururlanarak Ömer'in saçlarını okşadı. "Aferin. İşte bundan bahsetmiştim."

Teoman bozularak doğruldu. "Oğlum, iki dakika çocukla çocuk olayım dedim, onun da içine ettiniz!" Sonra gerçeklikten uzak bir duruşla Ömer'e kaşlarını çatı. "Koçum, sen de aynı ablan gibisin. Başladın laf sokmaya!"

Ömer elimden daha sıkı tuttuğunda Seyit Ali tanımadığım arkadaşlarına selam verdi. Üç kişilerdi ve sanırım ikisini gözüm bir yerden ısıırıyordu. Yarıştan olabiliirdi. Gözlerim Timur'un yanında duran Esra'ya kaydığında kafamı eğerek gülümsedim ve elimi uzattım. "Merhaba. Leyla ben."

Esra gülümseyerek ona uzattığım elimi kavradı. "Esra ben de." Tepeden sıkıca topladığı açık kahverengi saçları ve yeşile yakın gözleriyle hoş bir kıza benziyordu.

Cihangir saatine bakarak, "Hadi başlayalım o zaman," dedi. "Akşam var-diyam var benim!"

"Kardeşim, mal gibi koşup sonra işe gideceksen bok mu var da geldin?" diye konuştu Seyit Ali. "Git, dinlen lan!"

"Yok yok, iyiyim," diye geçiştirdi Cihangir toparlanarak. "Hadi grupları kuralım. Sana da forma getirmiştik zaten, soyunma odasına git, giy de gel," dedi Seyit Ali'yi kastederek. Sonra bizi dışarıda bırakarak erkekleri saydı.

İleri atıldım. "Beni de say, Cihangir!"

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

Teoman, "Evcilik oynamayacağız, abisi," diye dalga geçti.

"Korkma, Teo. Sert şut çekmem sana," dedim.

Arkadaki çocuklar buna biraz güldüğünde kızların da eşlik ettiğini gördüm. Teoman hiç bozuntuya vermeden, "Tamam be!" dedi. "Gel, oyna ama sırf kızsın diye acırsam namerdim."

Seyit Ali, "Yavaş lan," diye konuştu tok bir sesle.

Güldüm. "Teoman, sırf kızım diye bana acırsan var ya, o topu keserim."

"Yapar," diye onayladı Semih beni.

Cihangir yanındaki topu ayağıyla yukarı kaldırdı ve onu tutarak kendi etrafında döndürdü. "Azıcık eğleneceğiz o zaman... Hadi yazı tura yapalım. Madeni para versenize!"

Ömer direkt elini cebine attı ve çıkardığı bir lirayı Cihangir'e uzattı. "Bende var, abi."

Cihangir gülerek parayı aldığı anda Gökçe biraz teredditle elini kaldırdı. "Ben de oynamak istiyorum."

Teoman, "Gel abisi gel," dedi. "Bak, ben oyunda agresif olurum, acımam ona göre."

Semih kendine mâni olamadı. "Abi, fişe atacaksın söyle. Biz de girmeyelim o zaman?"

Bu, Teoman'ı bir anda güldürmüştü çünkü niyet ettiği bir mevzu vardı, o yönde bir gelişme sezmişti. *Ah Teoman! O dansı kaçırdıktan sonra bu ne ki?* "Tamam, oğlum. Gökçe'ye acırım biraz, sen dert etme."

"Teoman!" diye sesini yükseltti Seyit Ali. "Yaran iyileşmiş olabilir ama oraya öyle bir şut çekerim ki komadan çıkamazsın! Şurada çocuk var diye küfür de edemiyorum, ellettirme kendini bana."

Teoman ağzına fermuar çekerken Gökçe, "Oynayabilirim değil mi abi?" diye izin istedi.

"Oyna, Gökçe," dedi Seyit Ali. "Sen hiç anlamazsın bu işlerden ama oyna hadi."

"Yok yok, güzel oynarım," diye güldü Gökçe sevinerek.

Cihangir elindeki madeni parayı gösterdiğinde, "Hadi oyun kurucuları seçelim," dedi. "Ben ve Seyit Ali diyorum, ne dersiniz?"

Teoman ağzının fermuarını açtı. "Biz neyiz, saksı mı?"

"He."

"Siktir lan!" Ömer'e bakıp mırıldandı. "Bak, ben ağzı bozuk bir insanım, gerçi buradaki abilerinin hepsi öyle ama dilim döndüğü kadar düzgün konuşmaya çalışacağım, tamam mı?"

"Benim için sorun yok," dedi Ömer sakın bir sesle. "Seni örnek almayacağım ki."

Teoman dışında herkes gülmeye başladığında Teoman'ın bakışları Seyit Ali'yi buldu. "Ne dedin lan el kadar çocuğa? Ona harika bir insan olduğumdan bahsetmeye bir yerin yemedi, değil mi? Kışkandı mı lan yoksa?"

"Boş yapma ya," dedi Seyit Ali uzak bir sesle. "Hadi başlayalım artık."

"Yazı mı tura mı?"

"Yazı," dedi Seyit Ali.

Cihangir parayı parmağında yukarı doğru fırlatıp avuç içinde karşıladığında tura çıkmıştı. Hiç beklemeden Teoman'ı aldı. Seyit Ali ise, "Neva," diyerek beni kendi yanına çekti. "Ama haberiniz olsun, Ömer de oynayacak bizimle. Doğal olarak ikisini birden seçiyorum."

Teoman, "Ya abi," dedi. "Küçüklük çocuğun ne işi var sahada?"

"Ne ağladın ama sen de ya?" diye homurdandım. "Tamam, profesyonellik damarın kabardı ama eğleneceğiz sadece, Teoman. Hani senin en iyi olduğun konu var ya, oradayız! Anladın mı?"

Ömer, "Merak etmeyin, o kadar da kötü oynamıyorum," dedi. "Hem bacaklarınızın arasından geçebilirim."

Teoman ve Cihangir gülmeye başladıklarında Ömer'in yanağını sıktım. Cihangir takımına Timur'u aldı. Seyit Ali de Gökçe'yi. Takımlar tam olarak şöyle oldu: Seyit Ali'nin takımında ben, Ömer, Gökçe, Fatih, Barış; Cihangir'in takımında ise Teoman, Timur, Semih ve Özgür vardı.

Özgür kıvrık saçlarını karıştırarak, "Yalnız biz biraz güçlü olduk sanki ha?" diye konuştu.

Seyit Ali, "Ne olacağı hiç belli olmaz," diye mırıldandı. "Ben şu üzerimi bir değiştirip geleyim."

Üzerimdeki kıyafetler oynamama pek de engel sayılmazdı. Seyit Ali soyunma odasına gittiğinde Gökçe ile kenara çekildik. Tabii Esra da oradaydı. Sırtımdaki çantayı kenara bıraktığımda ön kısımdan saç tokamı alıp saçlarımı toplamaya başladım. Esra, Timur'a dönerek bir şeyler söylediğinde Teoman omzuma dokunarak, "Sen ona *abla* de," diye güldü. Esra'ya baktığımda bana bakıp, "Gereği yok," dedi tebessüm ederek. "Esra diye seslenebilirsin."

"Teşekkürler," dedim bir şey demem gerekiyormuş gibi. Dişlerimi sıkarak Teoman'a döndüğümde, "Her şeye de muhalefetsin," diye kızdım ona. "Bir yerinde dursana sen."

"Tamam."

"Tamam mı?" Teoman sakinliğini korurken, "Vay be!" dedim. "Şaşırdım."

Gülerek göz kırptığında ayağına gelen topu Cihangir'e yolladı ve onların yanına koştu. Asla rahat durmayacağını ikimiz de biliyorduk. Gökçe ellerini sıkarak derince soluklandı. "Ben pek anlamam ama oynamak istedim," dedi. "Acaba kenarda mı bekleyseydim?"

"Oynamak istiyorsan oyna, Gökçe," diye söyledim yumuşak bir sesle. "Eğleneceğiz birlikte."

Gülümsediğinde telefonuna baktı ve gelen birkaç mesaja cevap verip ekranı kapattı. Saçlarımı sıkıca tepeden topladıktan sonra belimdeki gömleği çıkarıp çantamın üzerine koydum ama Esra az sonra saha dışına çıkacaktı. "İstersen ben göz kulak olurum?" diye sordu kafasını eğerek.

Gülümsedim. "Çok sevinirim. Teşekkür ederim."

"Ne demek," diye gülümsedi ve ayaklanarak Timur'un saçındaki küçük tüyü alıp attı. Esra hepimize başarılar diledikten sonra emanetleri alıp sahanın dışına, yani tellerin ardına geçip oturdu.

Beş dakika sonra Seyit Ali, sıfır kol ve dizlerinin üzerinde biten takımıyla ısınarak sahaya girdiğinde sırtımaya başladım.

“Abla, keşke biraz ısınsaydın,” dedi Ömer oradan bana bakarak.

“Dert etme beni,” dedim sakince. “Isınınca yoruluyorum ben.”

“Ben de kendimi böyle teselli ediyorum!” diye bağırdı uzaktan Semih.

Gülerek, “Sus ya!” diye karşılık verdim.

Sonra takımlardaki oyuncuların sahadaki yerlerini kararlaştırdık. Kalede Fatih duracaktı. Biraz kalıplı ve güçlü duruyordu. Elleri de iriydi. Sanırım bunun için doğru bir tercihti. Onların kalesinde ise Semih vardı. Semih de okundayken sürekli halı sahalara gittiği için iyi oynadığından şüphem yoktu. Onlar kaleyi seçtiğinden oyunu biz başlatacaktık. Seyit Ali karşısında duran Barış’a topu attığında maç başladı. *Hayda! E kaldım ya ben!*

Neyse ki eğlenmek pahasına da olsa kazanmak ve kaybetmenin olduğu her kulvarda kazanmak için çaba harcayan bir ruhum vardı. Barış topu sürmeye devam ederken Teoman gelip onun ayağından topu aldığı gibi Cihangir’e şutladı. Cihangir topu müthiş kontrol ettiğinde direkt kaleye koşarak beklemeden şut çekti ama Fatih topu tutmayı başardı. Fatih zaman kaybı yaşatmadan topu sahaya yeniden gönderdiğinde onu kazanan ben oldum ve elimden geldiğince topu ilerlettim, yani bir otuz santim kadar... Seyit Ali’nin yardıma gelmesiyle Teoman daha kıvrak davranarak aramıza girdi ve topu hırslı ve hızlı bir şekilde sürerek sert bir şut çekti. Fileler de havalandı böylece. Kafamı öne eğerek dudaklarımı sarkıttığımda Teoman ıslık çalarak, “Bu daha ne ki?” diye bağırdı. “Ağlayacaksınız!”

Ömer ellerini beline koyarak Seyit Ali ve bana baktı. “Ağlamak istemiyorum ben.”

Gülmeye başladık. “Teoman, boş konuşmayı sever,” dedi Seyit Ali. “Nazar boncuğuydu o, bu maç bizim, meraklanma!”

Teoman koşarak yanımdan geçtiğinde iki parmağının ucunu önce kendi gözlerine değdirdi, sonra da bana göstererek, “Ağlayacaksın,” diye homurdandı.

“Avucunu yala avucunu!” diye güldüm ona inat.

Beni taklit ederek uzaklaştığında Fatih takıma bakıp topu direkt Barış’a attı. Barış ve Seyit Ali aralarında paylaşmaya devam ettiklerinde Gökçe’nin manasızca oradan oraya koşusuna gülmeden edemedim. Ömer de koşuyordu. Ben pek koştumuyordum, daha çok savunma oyuncusuydum. *Bak bak, nasıl da profesyonele bağladım iki dakika içinde?* Seyit Ali, Timur engelini aşınca direkt Semih ile karşı karşıya kaldı ve acımadan tam doksana sert bir şut çekip golünü attı. Buna sevinmeyip aksine karizmatik duruşundan ödün vermezken Ömer ellerini havaya kaldırıp zıpladı. Seyit Ali koşarak Ömer’in havada olan ellerine vurdu.

Oyun tekrar başladığında Semih topu Gökçe’ye attı, sanırım istemeden oldu. Teoman hemen bağırdı tabii. “Ulan, salak mısın sen? Gönül işini sokmanın oğlum şuraya!”

Timur, "Abi, başlayacağım senin işine ha!" diye koştu buraya doğru. O sırada Gökçe, çoktan kendi çabalarıyla topu bana atmıştı. Top ayağımda birkaç metre ilerledikten sonra Seyit Ali'ye göndermek istedim ama Timur buna mâni oldu. Timur topu sürerken koşarak önüne geçtim ama çok hızlıydı, topu almam için fırsat tanıyacağını sanmıyordum. Barış yardıma geldiğinde Cihangir de arkamda belirdi. "Ver lan ver," diye seslendi Timur'a.

Timur topu bacaklarımın arasından aşırıttığında Cihangir ayak uçlarında topu çok güzel kontrol edip bulunduğu yerden direkt kaleye şutladı ve gol oldu. Teoman keyifle ıslık çaldığında Barış, Fatih'e bağırdı. "Lan oğlum, bu kadar kolay yeme ya!"

"Azıcık oynayın siz de," diye kızdı Fatih.

"At topu at," dedi Barış hareketlenerek. Fatih sakince topu adrese teslim edercesine Barış'ın ayaklarına attığında arkasını döndü ve karşı kaleye yakın yerde duran Seyit Ali'ye topu havalandırarak yolladı. Seyit Ali topu yakalayarak bir metre ya koştu ya koşmadı. Teoman ceza sahası içindeyken müdahaleyi topa değil, ona doğru yapınca Seyit Ali dengesini kaybedip yere düştü.

"Hop hop!" diye bağırdım kendimi tutamadan ve koşarak yanlarına gittim.

Seyit Ali hafif bir acıyla bacağına kavradığında dişlerini sıkarak, "Senin ayağının ayarını sik..." diye küfredecekken yanı başında endişeli gözlerle onu izleyen Ömer'i görmesiyle hemen toparladı kendini. "Aban üzerime aban, mal herif!"

Teoman eğilip, "Bir şey var mı lan?" diye sorduğunda ondan önce ben eğildim ve bacağına dokundum. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi sakinleşerek. Kafasını kaldırıp Teoman'a baktı. "Penaltı bu."

Teoman sinirle güldü. "Siktir ya!"

"Ne siktiri lan, yavşak?" diye ayağa kalkmaya çalıştı Seyit Ali. Elinden tuttum ve ona yardımcı oldum. "Ceza sahası içindeyiz, kör müsün? Penaltı bu, beyler."

Timur, "Doğru karar," diye kabullendi.

Diğerleri de ses etmezken Seyit Ali birkaç adım sendeleyerek topun olduğu yere gitti ve Ömer'e bakıp onu yanına çağırdı. Ömer koşarak karşısında durduğunda topu onun ayaklarının önüne bıraktı. "Bu penaltı senin. Yap şovunu!"

"Semih, şimdi sıçtın lan," diye dalga geçti Teoman.

Ömer hiç kimseyi umursamadan ona gösterilen çizgiye ilerledi ve topu kendinden emin bir şekilde sahadaki çimlerin üzerine yerleştirdi. Onun gerisinde durduk. Elimi çenemin altına götürdüm ve heyecanla vuruşunu yapmasını bekledim. Semih kalede konsantre olmuş görünüyordu ama Ömer'i de hafife almıyordum. Ömer geriye doğru geldi, ciddi bir ifadeyle birkaç saniye toplu bakıştıktan sonra koşarak topu kalenin sağ köşesine attı ve Semih yanlış

köşeyi tercih ettiğinden gol oldu. Ömer golü attığında havaya zıpladı ve bize dönerek güldü.

Ellerimi birbirine vurarak gittim ve ellerine *çak* yaptım. "İşte bu!"

"Gol attım, abla!" dedi içi içine sığmazken.

Her şey sıcaklığına yaşanırken Seyit Ali bir anda dizlerinin üzerine çöktü ve sırtını ona dönerek, "Atla, koçum," dedi. Ömer duraksadı ve ne yapacağını bilemedi. Gülümsedim ve ona yardımcı oldum. Ömer'in belinden tutup havalandırıldığında bacakları Seyit Ali'nin boynunu sardı ve küçük elleri de Seyit Ali'nin ellerine tutundu. Seyit Ali, Ömer'i omuzlarına almıştı. Sıkı sıkıya tuttuğu ellerdeki güvenlikten emin olduğunda güçlü bir şekilde ayağa kalktı ve sahanın içinde koşmaya başladı. Ömer kocaman kahkahalar atıyordu. Saçları rüzgârda savrulurken gülüşleri de o rüzgârda katlanıyor, büyüyordu. Seyit Ali de onunla birlikte eğleniyor, onu güldürebildiği için kendi de mutlu hissediyordu. Tanıdığımdan böyle hissediyordum. İkisini de çok iyi tanıyordum.

Sahanın içinde koşmaya devam ettiklerinde Teoman onlara bakıp, "Kız kardeşlerimi özledim," diye konuştu. "İkisi de başımın belası ama özledim işte."

"Merak etme," dedi Timur, Teoman'ın koluna dokunurken. "Bir haftaya kalmaz yanlarındasın zaten."

Teoman güldü. "Gittiğim gün geri gelmek isteyeceğimi bilmiyormuşum gibi bok gibi dram kasıyorum burada."

"Bu yaşadığın dram değil, emin ol," diye söylendim durgun bir sesle gözlerimi Seyit Ali ve Ömer'den ayırmazken. *Ömer...* Serhan'ın ona yapamadığı abiliği, ona veremediği sevgiyi daha yeni tanıştığı bir adamdan görmüştü. Çok mutluydu. Ömer daha önce bu kadar büyük kahkahalar atmamış, daha önce hiç böyle mutlu olmamıştı ki... Soruyorum kendime; *Serhan mı onun abisi yoksa bir tek adını bildiği Seyit Ali mi?*

Birkaç dakika sonra yeniden maça döndük, on gol atan takım kazanınca maçı bitirecektik. Bir süre sonra goller atılmış, maç bitmişti ve biz kaybetmiştik ama olsun, az önce dünyanın en güzel şeyini kazanmıştım ya, alacağım hiçbir mağlubiyet beni üzemezdi. Ben az önce kardeşimin şen kahkahalarını ve mutluluğunu kazanmıştım. *Belki de onunla ilk defa tanışmıştım.*

Kendimizi çimlerin üzerine attığımızda Esra da yanımıza geldi ve bize su uzattı. Teoman sırtını çimlere verdiğinde dizlerini havaya dikerek, "Acıktım," dedi. "Bir dürüm söyleyelim!"

Barış, "Hallettik, geliyor," dediğinde Teoman, "Hayallerimin gerçekleşme hızına bak be!" diye güldü.

"Ne şans ama!"

"Yalnız nasıl yendik sizi?" Teoman kafasını bize çevirerek yüzüne dokunan güneşe aldırış etmeden keyifle konuşmaya başladı. "Ağlatacağım falan diyor-dunuz, ne oldu?"

Seyit Ali, "Lan, bir zahmet kazanın," dedi. "Biz de sekiz gol attık, az değil ona bakarsan."

"Evet, birini ben attım," diye güldüm.

Teoman, "Faul yapmıştın ama neyse," dedi.

"Ağla!"

"Sen önden buyur!"

Omzumu silkerek Ömer'e baktım. Bağdaş kurmuş bir hâlde yerdeki çimlerle oynuyordu. Birtakım konuşmalar başladığında Fatih ve Özgür, bize veda ederek gitti. Mühim bir işleri vardı sanırım. Üzerimde hissettiğim bir yorgunluk vardı ama hâlimden memnundum. Gökçe, "Ellerimizi yıkamayacak mıyız?" diye sordu. "Pis pis yemek yiyemeyiz."

Teoman gözlerini kısarak ellerini alına koydu ve gökyüzünde bir şeyler aramaya başladı. "Bir yerden bir ses geliyor, siz de duydunuz mu?" Duraksadı ve Gökçe'yi bularak şaşırdı. "Aaa! Gökçe'ymiş ya bu! Neredeydin sen? Sahada göremedim seni."

"Körsün o zaman," dedi Gökçe. "O kadar da kötü oynamadım üstelik." Herkes sustu. Gökçe, kendini kötü hisseder gibi olduğunda abisine baktı. "Öyle değil mi abi?"

Seyit Ali, "Gökçe. Tamam, abisi," dedi. "Herkes her işte başarılı olamaz."

"Doğru," diye konuştu Teoman. "Herkes bir ben olamaz."

"Senden bir tane var zaten, ikincisi bu dünyaya fazla."

"Haklı bir isyan."

Cihangir kimseyi umursamadan çimlerin üzerine uzandığında Timur ve Esra da sessizliklerini koruyordu.

Zor da olsa oturduğumuz yerden kalktık ve ellerimizi yıkadık. Fakat sahanın çevresinden ayrılmadık. Gölge bir alan bulup çimlerin üzerine bağdaş kurduk ve gelen siparişleri açıp yemeye başladık. Ömer'in ayranını açıp önüne bıraktıktan sonra dürümümünden bir ısırık alarak gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda Seyit Ali'yi bana bakarken buldum. "Acıkmışsın," dedi sessizce.

"Çok."

Gülümsedi ve bakışlarını Ömer'e çevirdi. Ömer'e bakarken yüzünde bir durgunluk sezmiştim. Ne zaman bakışlarını ona çevirse gizlemeye çalıştığı ama benim ne olursa olsun yakaladığım bir derinlik vardı. Bunu sevip sevmediğimden bile emin değildim. Ruhuma aynı anda hem denizin esintisini hem de fırtınasını yaşatmış gibiydi.

Birkaç saat çimlerin üzerinde muhabbet ettikten sonra gitme vaktimiz gelmişti ve hava kararıyordu. Seyit Ali önce Gökçe ve Semih'i bıraktı, sonra da bizi. Evime her zamanki mesafede durduğunda, "Teşekkür ederiz," dedi Ömer

benden önce davranarak. "Ama ben kendi adıma daha büyük teşekkür ederim. Çok güzel bir gün geçirdim, abi. Hiç unutmayacağım."

Seyit Ali yan dönerek Ömer'in yanağından bir makas aldı. "Sen ne zaman sıkılırsan ablana söyle, ben seni hep mutlu olacağın yerlere götürürüm. Bir sürü anımız olur, tamam mı?"

"Olur," dedi Ömer ve birkaç saniye bekleyip utangaç bir sesle fısıldadı. "Şey... Bir kere yanağından öpebilir miyim acaba?"

Ömer'in bu isteği, bana hayatımda duyduğum en masum soruyla yüzleşmemi sağladığında Seyit Ali kendini biraz öne çıkararak, "Tabii ki," dedi ve yanağını çevirdi.

Ömer usulca gitti ve Seyit Ali'nin yanağından bir kez öpüp geri çekildi. "Tamam, bitti."

Gülmeye başladık. Ömer utanmaya devam ederken geri çekildi ve arabanın kapısını açmaya çalışarak, "Ben önden ineyim, abla," dedi. Arkamı döndüğümde çoktan kapıyı açmış ve indikten sonra da kapatmıştı.

Şaşkınlıkla önüme döndüğümde Seyit Ali, "Çocuk bile biliyor," dedi.

"Neyi?"

"Beni öpmen için bizi yalnız bırakması gerektiğini."

Kıkırdadım. "Kesin ondan zaten."

"Tabii ki ondan."

Omuzlarımı düşürdüm ve hiç uzatmadan gidip dudaklarından bir sefer öperek geri çekildim. Utanç duygusu olmadan ela gözlerine yakından bakıp, "Teşekkür ederim," dedim. Sesim toktu. Sesim minnetle doluydu. "Emin ol, bu ona çok iyi geldi. Bana da öyle. Ona bu mutluluğu yaşattığın için teşekkür ederim, Seyit Ali. Gerçekten."

"Bana teşekkür etme bir daha," dedi sakince. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Kendini kötü hissetmen için söylemedim ki."

"Biliyorum ama sen söyleme yine de tamam mı?" diye sordu. Gözlerimle onu onayladım. Ekledi. "Ömer ve sen her şeyi hak ediyorsunuz. Sana temin ederim ki onu ve seni çok daha mutlu edeceğim anlar yaşatacağım çünkü buna benim de ihtiyacım var. Sizinleyken kendimi iyi hissediyorum."

"Tamam," dedim uykuya dönük bir sesle. "Söylemem."

"Teşekkür ederim," dedi.

Sonra ikimiz de güldük.

Bazen bir yanım onu severken her an kaybetme korkusu yaşıyor, bazen de bir yanım onunla birlikte kaybol diye haykırıyor ama sanırım ikisi de farklı tat veren hislerden oluşuyor. Sevmek böyle bir şeymiş demek ki... İnsanda ne akıl ne de mantık bırakıyor.

Ömer ile el ele evin yolunu tutmaya başladık. İkimiz de konuşmuyorduk ama çok mutluyduk. Ömer bunu hiç saklamıyordu. Olması gereken de buydu ya zaten. Gök üzerimize lacivert örtüsünü örtmek üzereyken sakin adımlarımızla evimizin olduğu sokağa çıktık ve ilerledik. Sokak lambaları yanmıştı ama sokakta kimse yoktu. Sessiz yollarda birkaç araba geçip gidiyordu sadece. Az sonra önünden geçtiğimiz çöp varilinin kenarından önümüze bir kedi çıktığında irkildik ve geri çekildik ama sonra gülmeye başladık. Bugün ne yaşırsın yaşırsın ikimiz de gülüşlerimizi özgürce haykırabilecektik.

Kafamı kaldırıp derin bir nefes aldığımda evimizin önünde duran bankı gördüm. Boştu ve biraz daha ilerdik fakat evimizin kapısının önü boş değildi. Serhan kapıda bekliyordu. Kaşlarını çatıttım çünkü tavrını sevmemiştım. Sakin gibiydi ama değildi de sanki, anlayamadım. "Abla," dedi Ömer fark ederek. "Abim, bizi mi bekliyor?"

"Sanırım," dedim sessizce. "Sen direkt içeri geç, tamam mı?"

"Sana kızacak mı yoksa?"

"Kızmaz," diye gülümsemeye çalıştım. "Sen içeri geç ve resim yapmaya başla."

"Olur," dedi Ömer çaresizce. Başka bir şansının olmadığını biliyordu çünkü o benim sözlerimi dinlerdi. Elini daha sıkı tutarak yürümeye devam ettiğimde bankı geride bıraktık ve kapıya doğru ilerledik. Serhan merdiven basamağının en üzerinde elinde telefonuyla beklerken gözlerindeki sakinlik yutkunmamı sağladı ama korkum yoktu. Dudaklarımı ıslatıp kafamı öne eğerek yanından geçeceğim vakit bir adım sağa kayıp önümde dikildi. Gözlerine bakmadan çekilmesini bekledim. "Neredeydiniz bu saate kadar?" diye sordu.

"Annem biliyor, Ömer'le gezdik."

Ömer direkt, "Evet, abi," dedi. "Ablamla biz..."

Serhan, "Sen bir konuşma, abiciğim," dedi Ömer'i susturarak. "Bu soruyu ablana sordum ben."

Derin bir nefes alıp onun bu sakinliğine kendi sakinliğimle yanıt verdim. "Söyledik ya işte. Ömer'le gezdik biraz, vaktin nasıl geçtiğini anlamamışız. Kardeşimle vakit geçirmem suç mu?"

"Yanınızda başkaları da var mıydı?"

"Yoktu."

"Yalan söyleme bana!"

"Söylemiyorum," dedim sakince. Yüzümü buruşturarak bir adım daha atmaya çalıştım ama buna mâni oldu çünkü söylediğim hiçbir şey onu tatmin etmiyordu. "Çekil önümden!" Gözlerindeki sakinlik usul usul yok oluyordu. Tekrarladım. "Çekil önümden. Hesap soracaksan da evde sor, kapı ağzında ne bu böyle?"

"Bana düzgün bir cevap vermeden içeri girmeyeceksin!"

“Sıktın artık gerçekten. Ömer’le gezdik diyorum, eğlendik. Yemin mi ediyim?”

“Alışkınsın zaten yalan söyleyip yeminler etmeye.”

“Ne diyorsun ya?”

Direkt yüzüme konuştu. “O herif de vardı değil mi yanınızda?”

“Yoktu,” dedi Ömer sesi titrerken. “O abi yoktu. Biz...”

Gözlerimi sertçe kapattığımda Serhan omuzlarını düşürerek eğildi ve Ömer’in saçlarını okşadı. Ömer’in korkudan titreyen ellerini tutmaya devam ettikçe kendi gücümü yitirmeye başlıyordum. “Benim kimden bahsettiğimi anladığına göre sen de onu tanıyorsun demek ki?” diye sordu Serhan muazzam bir sakinlikte.

Ömer kafasını iki yana salladığında, “H-Hayır,” dedi. “Abi, ben ablamı korumak için öyle...”

Serhan, Ömer’i susturdu. “Şşşt! Tamam, abiciğim. Onu korumana gerek yok, ben ona kötü bir şey yapmayacağım ki.”

“Yemin eder misin bunun için peki?” diye sordu Ömer.

Artık ben de titriyordum.

Serhan asla bunun cevabını vermezken Ömer elimi daha sıkı kavradı. “Abi, vallahi biz çok eğlendik. Onun bir suçu yok ki. Sonuçta hepimiz kardeşiz. Neden böyle yapıp ona kızılıyorsun ki? *Bana kızsana biraz da!* Ben gitmek istedim, o da beni götürdü. Annem de biliyor. Abi... Bak, sana söz veriyorum. Bir daha gezmeye gitmeyeceğim ama ablama kızma, tamam mı?”

Kendimi tutamadım ve bağırdım. “Şu çocuğa bu cümleleri kurdururken hiç utanmıyorsun, değil mi?”

Serhan beni duymazlıktan gelerek Ömer’in saçlarından okşadı ve öpüp ellerini yanağına koydu. “Hadi sen içeri geç.”

“Abi,” dedi Ömer yalvarır gibi. “Lütfen ablama...”

“Ömer, içeri geç!”

Ömer yüzünü bana çevirdiğinde gülümsedim ve gözlerimi kapatıp açtım. Elim sıkı sıkıya tuttuğu elini parmağımla sevdikten sonra, “Geleceğim birazdan,” dedim. “Odanın kapısını da kapat, tamam mı?”

Ayakkabılarını çıkarıp içeri geçti ve kapıyı açarak odaya girdi. Kapatmadan önce kapı aralığından bana masum masum bakıp birkaç saniye bekledikten sonra gülümsedim ve ona öpücük yolladım. Ömer gülümseyemedi, sonra da kapıyı kapattı.

Sırtındaki çantanın kemerine tutunup bir ayağını merdivenin alt basamağına atıp, “Eee?” diye sordum boş boş. “Hangi yanağı gözüne kestirdin?”

Serhan bana düz düz bakıyordu.

Sıkıldım. Sıkıntıyla da ofladım. "Of, hadi söyle de sen de kurtul, ben de!" Sağ yanağımı çevirdim. "Bak, istersen buraya şöyle okkalı bir tokat atabilirsin." Alayla gülüp fısıldadım. "Götün yerse bir at da gör ebeninkini."

Soluklandı ve kara gözlerini kısarak elindeki telefonun kilidini kaydırıp bir fotoğraf açtı. Sonra da fotoğrafı tutup bana gösterdi. Gördüğüm şey şuydu: *Ben ve Seyit Ali yarış alanında ve motorun başında bekliyoruz. Elim onun yüzünde, onun eli de benim belimde... Güliyoruz ve mutluyuz.*

Hiçbir şey söylemeyip tepki vermezken Serhan telefonu elinde tutmaya devam ederken, "Ne bu?" diye sordu.

"Güzel bir fotoğraf," dedim onun gibi sakince. "Bana da atsana, telefonumda dursun."

Serhan'ın buz gibi bakışlarında artık gürültüye gebe bir sessizlik var olmaya başladı lakin onu umursamadım. Önünden geçip gittiğimde bir adım ya attım ya da atmadım fakat evin içine girmiştim. Tam kapının eşiğinde kolumdan sertçe tutup beni kendine çevirdi. Kolumu kırmak ister gibiydi. Yüzümü ekşit-tim. "Acıyor," diyebildim.

"Daha çok acıyacaksın," dedi Serhan sessizliğini bozarken. Telefonu umur-samadan kenardaki askılığa bıraktığında canımın acısı artmaya başladı ama bu sadece benim umurumdaydı. "Senin gidişatın ne olacak böyle?" diye sordu. "Sen benim başıma bela mı açacaksın, kızım?"

"Açmam, merak etme."

"Ne yapayım ben şimdi sana!"

"Kolumu bırak önce," diye sızlandım. Bırakmadı ve daha sert sıktı. Dayanamayıp onu ittiğimde kolumu ondan kurtardım ama beni bırakmadı. Ona söylemek istediğim şeyleri bekliyordu ama söylemeyecektim. "O fotoğrafı kim gönderdi sana?" diye sordum.

"Başlarım fotoğrafına şimdi!" diye haykırdı. "Nesin lan sen? Ne oldun benim başıma? Bacak kadar boyunla hangi ortamlarda geziyorsun sen? Kiminle gezip tozuyorsun, cevap ver bana!"

"Yanlış bir şey yapmıyorum."

"Beni delirtmek için mi böyle konuşuyorsun?" diye devam etti. "Allah bilir, bekâretini de kaybetmişindir sen! Tabii daha önce kaybetmediy..." Cümle-sinin devamını getirmesine müsaade etmeden ona öyle sert bir tokat attım ki elim acıdan kanayacaktı resmen.

Avuç içim kıpkırmızı kesildiğinde soluğum da benim boğazımı kesecek raddede-ydi. Serhan'ın yana düşmüş suratına baktığımda neredeyse tüm par-maklarımın izini görebiliyordum. "Seni asla affetmeyeceğim," dedim. "Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim!"

Serhan yüzünü kaldırmazken sinirle arkamı döndüm. Beni yeniden kendine çevirdiğinde aklımı kaybetmişçesine bakmaya başladı. Annem içeriden uyukulu gözlerle yanımda belirdiğinde, "Ne oluyor yine?" diye sordu.

Güldüm. "Yok bir şey, sen geç içeri, uyumaya devam et."

"Ne mi oluyor?" diye sordu Serhan bağırarak. "Kızın artık eskisi kadar masum değil."

"Benimle düzgün konuş!"

Annem kısa ve karışık saçlarını karıştırarak ikimizin de onu görebileceği bir yere gelip, "Bırak kardeşinin elini," dedi Serhan'a. "Abuk sabuk laflar etmeyi de bırak."

Serhan, "Bırakayım da kızını hepten sokaklardan toplayalım yani, öyle mi?" diye bağırdığında ona vurmak istedim ama bu sefer başaramadım ve tokadı yiyen ben oldum. Yüzüm sağa doğru düştüğünde elim de yüzümü takip etti ve vurduğu yerin üzerine kapandı. Kendimi sıkı sıkıya tuttuğumda gözlerime gelen o bir damla yaşı yok ettim. Elimi yüzümden çekerken inip kalkan göğsüme inat sakın kalmak için kendimle ufak bir mücadele başlattım ama kaybettim. Hem de ne zaman biliyor musunuz? *Dudağımın kenarındaki kanı hissedip babamın korku dolu gözlerle buraya doğru geldiğini gördüğümde.*

"Baba?" diyebilirdim hayatımdaki en cılız ses tonuyla.

Babam beni böyle görünce olduğu yerde kaldı ve ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi.

Serhan, babamın geldiğini görmemişti ama annem görmüştü. Dudaklarındaki âcizlik ve titremeler acımı katlarken babam dev bir gürültüyle içeri girdi ve hızla beni kenara çekerek Serhan'ın yakasına yapıştı. Tişörtünün yakasından öyle bir kavradı ki onu öldürecek gibiydi. "Sen... Sen kardeşine nasıl el kaldırıyorsun? Sen ona nasıl vurabiliyorsun, şerefsiz!"

Serhan kendini çekmek istediğinde annem yutkunarak bir şeyler yapmaya çalıştı ama yapamadı. Babam öfkeden deliye dönmüştü. "Nasıl yaparsın bunu lan?" diye bağırdı. "Kız kardeşin o senin! Eşek kadar adamsın bir de it herif!"

"Bana laf anlatacağına git de kızının ne boklar yediğine bak," diye çekti ellerini babamın üzerinden Serhan. *Evde bir deprem vardı ama çatlayan duvarlar değil, bizlerdik. Evde bir deprem vardı ama sallanan eşyalar değil, bizlerdik.* Serhan vakit kaybetmeden telefonuna uzandı ve az önceki fotoğrafı babama gösterdi.

Babam gördüğü fotoğrafı umursamadan, "Ne var bunda?" dedi. "Ne yapmış? Ne var bu fotoğrafta?"

Serhan hayretle ve sinirle gülerek, "Siktir lan!" dedi. "Kızın hepimize yalanlar söylemiş, kendini kaybetmiş, bu ne rahatlık!"

Babam bu sırada Serhan'a okkalı bir tokat attı. Yerimde sarsıldım. Yerimde duramıyordum ama babamı da durduramıyordum. Serhan ellerini yumruk

yapmış, kendini zor tutmaya çalışırken babam sert soluklarla bana döndü ve ellerini yüzüme koydu. "Ah be kızım!" diye fısıldadı. "Niye söylemedin bana, Neva? Niye bunu sakladın benden?"

Gözlerim doldu. Babamın yüzüne baktıkça korkuyor ve ondan sakladığım şeyler için kendimden utanıyordum.

Babam direkt elimi tuttuğunda, "Ömer nerede?" diye sordu. "Bu lanet olası yerde bir dakika bile bırakmam sizi."

Babam elimi bırakmadan odamıza doğru yöneldiğinde karşısında dikilen kişi annem oldu. Yıllar sonra ilk kez bu kadar yakına ve göz göze gelmişlerdi. "Çekil önümden!" diye bağırdı babam. "Senin gibi anne olmaz olsun!"

"Ömer'i alamazsın," dedi annem sert bir sesle. "Leyla'nın da velayeti bende ama o büyüdü artık, seninle gidebilir." Kaşlarını otoriter bir şekilde yukarı kaldırıp indirdi. "Ömer'i vermem!"

"Öyle bir alırım ki," dedi babam onu yok sayarken.

Annem pes etmedi ve onun içeri girmesine mâni olarak önünde durdu. "Alamazsın. O burada mutlu, onun burada bir hayatı var ve benimle kalacak."

"Mutlu mu?" diye sordu babam şaşkınlıkla. Beni gösterdi. "Bak, iyi bak. Kızının suratına bak. O adi herif, elini kaldırırken hiçbir şey yapmadın, değil mi? Bu kadarıyla da sınırlı değil, öyle değil mi? Allah bilir ya, kim bilir daha neler yapmışsınızdır!"

Annem, "Ömer'i alamazsın!" diye tekrarladı. Hiçbir şeyi duymuyor ve umursamıyordu. Bildiği tek şeyi konuşmaya ve savunmaya devam ediyordu.

"Alacağım," dedi babam üstüne basa basa. "Evlarlarımı buradan kurtaracağım. Gerekirse yüz tane dava açar, kazanana kadar uğraşırım! Ömer'i de Leyla'yı da burada bir dakika daha bırakmayacağım."

"Ömer'i vermem diyorum!"

"Çekil," dedi babam elimi sıkıca tutmaya devam edip annemi geride bıraktığında. Sonra bir ses, bir cümle söyledi ve bizi durdurdu. O sırada odanın kapısı aralandı ve Ömer ağlamaktan kızarmış gözleriyle korkarak bize baktı. Biz de ona. Bir şey diyemedik, bir adım ileri gidemedik zira bu evde bugün bir deprem olmuştu ve altında kalansa biz olmuştuk. Bu evde bir deprem olmuştu ve depreme sebep olan annem, yüreğimizde şu cümleyle bir enkaz oluşturdu: "Ömer, seninle gelemez çünkü onun babası sen değilsin."

DERİN DUYGULAR DÖKÜMÜ

Gerçeklerin yüzüne takılan her maske, altında yalan bir beden barındırır.
Doğrularla yaşadığımı sandığım yalanların altında daha kaç kez ezilecektim?

Çoğu anne, evladını ninnilerle uyutur, masallarla büyütürdü. Çoğu anne, evladını tüm kötülüklerden korur, herkese karşı savunurdu. Çoğu anne, evladı için yaşar, onun için ölürdü. Annelik böyle bir şey olmalıydı, öyle değil mi? Cenneti ayaklarının altında taşımanın bedeli buyusa annelik vasfı ayaklar altına alınmamalıydı. Benim annem, evladını ninnilerle uyutmadı, yalanlarla büyüttü. Benim annem, evladını kötülüklerden değil, kendinden koruyamadı. Benim annem, evladı için yaşamayı değil, onu bile yaşatmayı başaramadı. Annelikse bu yaptığı, evladını her koşulda savunmasız bırakmış, çoktan gözden çıkarmıştı.

Annele ve evlatları. Çok isterdim bu cümlemin hakkını verebilmek, çok isterdim bu cümleyi gururla söyleyebilmek... Ama bizim annemiz acıdan, utançtan ve hüzünden başka bir şey vermedi bize.

Bazı cümleler vardır, hiçbir silahın yapamadığını yapar ve mermi bile kullanmadan direkt kalbi hedef alır, öldürür.

Ölmüştük. Mermiyle değil, tek bir cümleyle.

"Onun babası sen değilsin."

Babam elimi sıkı sıkıya tutuyordu. Ellerimizin daha önce hiç bu kadar sıkı sıkıya tutunduğunu hatırlamıyordum ama hiç bu kadar terleyip titrediğini de. Gözlerimin yangınına sıçramış o ateşte Ömer'e baktım. *Ağlıyordu. Ağlarken bile kendinden, bizden saklanıyordu. Kapının arasından bakan o yaşlı gözlerine baktıkça kendi kızaran gözlerimden utanmıştım. Utanması gereken kişi ben değildim ama utanç, bir çocuğun ıslak kirpikleri karşısında çaresiz kalmaksa eğer utanan da bendim.*

Ömer minik ellerini kıpkırmızı olmuş ıslak gözlerine götürdüğünde yutkunamadım bile. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Zaman durmuştu ama acı bakiydi. *Acıya doğmuştum ben. Babama baktım usulca. Gözleri, Ömer'in gözlerinin üzerindeydi. Canım babam, bu bir yangınsa eğer kül olan sen olma diye su olur söndürürdüm o ateşi.*

Elimi tutan ellerin varlığını daha sert ve baskın hissettiğim anlarda annem ağzından çıkmış olan kelimelerin devamını söylemeye hazır gibiydi ve bunun için ufak bir girişimde bulundu ama babam onu öyle bir susturdu ki bu bir cevaptan ziyade bir ağız payıydı. "Sus!" Sesi sertti, sesi bizden başka her şeye ve

herkese sertti. "Daha fazla utandırma evlatlarımı. Oğlumu, kızımı üzme! Sus, daha fazla çirkinleşme!"

Hayatımın bir anını yok etmek, yaşamamış olmayı dileyseydim kesinlikle bu an olurdu. Ama hayat, en güzel anılarımı doldurabileceğim bir defterse acıyı giriş, mutluluğu finale yazmayı isterdim. Babamın asla yıkılmaması, o hayal kırıklığını, öfkesini, içinde bastırduğu her neyse bunu dışarı yansıtmamaya çalışması, işte tam da burası denkti Ömer'in gözyaşlarına. Onun gözyaşları, babamın ağlayamayan gözleri olmuştu. Ömer ise hâlâ titriyordu. Babam elimi bırakmadan bir anda dizlerinin önüne çöktü ve diğer kolunu açıp, "Ömer," diye seslendi ona. "Buraya gel, babacığım."

Gelemiyordu ama gelse ilk ben serilirdim yollarına ayakları acımasın diye. Babam bekledi. Babamın elini daha sıkı tuttum çünkü ihtiyacı olan tek şey buydu. Babam kolunu bir an için bile oynatmadı çünkü Ömer'i bekliyordu. Ömer korkuyor, çekiniyor ve kendini gizliyordu.

Kimse konuşmadı, kimse hareket etmedi. Dakikalar bazı anlar için ne kadar kısaydı şu an bizim için bir ömre bedeldi. Ömer bizi ağlarken görürse daha çok ağlardı. Biz onun gücüyduk, gücünü onda bırakacaktık. "Ömer," dedi babam bir sefer daha.

Fakat Ömer durdu. Elini kapının kolundan indirdi, ıslanmış yanakları ve gözleriyle uzun uzun babama baktı. Babam sabaha kadar kolunu kapatmadan beklerdi ama Ömer daha fazla dayanamadı, babamı yıkmadı, babamı mahvetmedi. *Canım Ömer, canımın içi kardeşim...* Yaralanmış ayaklarıyla öyle bir koştu, öyle bir sarıldı ki babama, hiçbir şeyin bu kadar bağlı olduğuna şahit olmamıştım. Ömer kollarını hızla babamın boynuna sardığında yüzünü onun boynuna gizledi ve ağlamaya başladı. Babam direkt kolunu onun bedenine sarıp saçlarından öptü. "Şşşt!" diye sakinleştirmeye çalıştı ama sesi o kadar içine göçmüştü ki annemin ve Serhan'ın onca gürültüsü bu kadar gür çıkmamıştı. Babam, Ömer'in sırtındaki elini onun saçlarına taşıyarak aceleyle fısıldadı. "Biriçiğim benim. Canım oğlum benim. Ağlama babacığım ağlama."

Ağzımda bir kan tadı hissettim, meğerse ağlamamak için ısırduğım dudaklarımdanmış gelen. Ömer sanki birileri gelip onu alacakmış gibi babama sıkı sıkıya tutunduğunda babam ona daha çok sarıldı. Benim elimi asla bırakmadı, onu da kendinden sakınmadı. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum. Zaman şu an anlaştığım en kötü şeydi. Babamın gözleri beni buldu. Ağlasa belki daha çok üzüldümdü. Ağlasa belki daha az üzüldü. Yutkundum. Bana doğru konuşacak gibi olduğunda erken davranan ben oldum ve elimi elinden ayırıp Ömer'in sırtına yerleştirdim. Üzerine eğilerek, "Onu buradan çıkar," dedim. "Lütfen onu buradan çıkar, baba."

"Benimle geleceksin."

"Geleceğim," dedim kafamı sallarken, "Ama onu buradan çıkar."

Babam bana güvenirdi ve öyle de oldu. Ömer'i kucakladığı gibi çıktı evden, daha fazla kimseye bakmadan çıktı bu enkazın altından.

Annem yere bakıyordu. Kafasını hafifçe eğmişti ama asla utandığını sanmıyordum. Sevgim bitmez sanıyordum, annemi sevmeyi nasıl bırakırdım bilmiyordum. Hoş, hâlâ bilmiyorum çünkü şu an anneme değil, tanımadığım bir kadına bakıyorum. Ağır ağır hareket ederek karşısında dikildim. Kafasını kaldırdı zira gözlerimle görünmez bir el olmuş, onu çenesinden kavradığım gibi yüzüme odaklamıştı. *Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyordu?*

Derin bir nefes aldım.

Ama bir şey yapmam gerekiyordu.

Bu onun ayıbını kapatmaya yetmezdi belki ama en azından içimdeki yangına merhem olurdu.

Ve yaptım.

Annemin yüzüne tükürdüm.

Gözlerini hızla kapattığında kalbimin kapakçıkları açıldı. Annemin yüzüne iğrenerek bakarken elimi arkaya götürdüm ve Serhan'ı durdurdum. Annem gözlerini ağır ağır açtığında bir şeyler söyleyecek gibi oldu fakat duymak istemedim. Gözlerimi büyüttüm ve bunu reddettim. Sonra da hızla arkamı dönüp evden çıktım. Depremin altında kalanlardan biriydim ama yaralarımı saklamayı da kardeşim ve babam için güçlü durmayı da en iyi ben bilecektim.

Tüm yol boyunca hiç konuşmadık. Hava tamamen kararmıştı. Eve geldiğimizde babam, Ömer'i kucaklayarak içeri girdi. Serap abla bizi karşıladığında şaşkınlıkla, "Hoş geldiniz, ne oldu böyle?" diye sordu.

Babam, "Bu gece Ömer ile uyuyacağım, hayatım," dedi.

Serap abla korku ve endişe dolu bakışlarıyla babama baktığında, "Sen iyi misin?" diye sordu. Babam hiçbir şey söylemedi. Serap abla, Ömer'e ve bana baktı. Babam, Serap ablanın koluna usulca dokunup ondan izin istedi. Ömer yüzünü babamın boynuna kapatmıştı.

Babam, "Ömer, acıktın mı oğlum?" diye sordu.

Ömer kafasını iki yana salladı.

"Baba, biz bir şeyler yemiştik," dedim. "Aç değiliz."

Babam, "Peki," diyerek ilerledi. Ben de ağır ağır arkalarından ilerledim. Yukarı kata, odamıza çıktığımızda Serap abla çabucak Ömer'in yatağını açıp dolabından onun pijamalarını çıkardı. *Hangisi anneydi peki? Ömer'e en büyük kötülüğü yapan, onu doğuran kadın mı? Yoksa kendi kanımızdan bile olmayan Serap abla mı?* Babam, Ömer'in kıyafetlerini çıkarmaya yeltendiğinde Ömer, Serap ablaya baktı ve utanarak kollarını kapattı. Serap abla gülümsedi. "Tamam, ben çıkayım, utandırmayayım seni."

Serap abla bana döndüğünde, "Teşekkür ederiz," dedim. "İyi ki varsın."

"Ne demek, canım benim," diye geldi yanıma ve saçlarımı bir kez okşayıp gülümsedi.

Odadan çıktığında kapıyı kapattı. Babamla birlikte Ömer'in eşofmanlarını giydirdik. Hiç konuşmuyordu. Hiçbir tepki vermiyordu. Onu asla zorlamadık. Yatağa uzandığında babama döndüm. "Siz uyuyun, ben misafir odasında kalırım."

"Uyu burada," dedi babam gözlerini patlayan dudağıma değdirdiğinde.

Geçtiirdim. "Yok, baba. Ben aşağıdayım. Güzel geceler."

Daha fazla bir şey söylemesine müsaade etmeden dolabımdan hızla eşofmanlarımı alıp odadan çıktım. Kapıyı kapatıp koridorda birkaç adım ilerledikten sonra Burçin'i lavabodan çıkarken gördüm. Yüzüme baktığında direkt kaşlarını çatarak, "Leyla?" diye sordu karşıma gelerek. "Bir şey mi oldu? Du-dağın..."

"Boş ver," diye kestim direkt.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Emin misin?"

"Hı hı."

"Konuşmak ister misin?" diye sordu anlayışlı bir şekilde. Kafamı iki yana salladım. Burçin benim için endişelenmeye başlamıştı. Elimdeki eşofmanları görünce, "Nereye?" dedi.

"Misafir odasında uyuyacağım bu gece."

"Sebe?" dediğinde, "Sebeplerini sormasana," diye geçtiirdim. "Öylesine işte."

"Tamam, sormuyorum ama sen benim yatağımda uyu," dedi düz bir sesle. "Bülent amca, sanırım Ömer ile uyuyacak. Ben de annemle uyurum." Güldü. "Annemle uyumayalı yıllar oldu, bir değişiklik yapayım bu gece."

"Saçmalama," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ben aşağıda uyurum. Hadi oyalama beni."

"Ya kızım, bırak da iki iyilik yapalım," diye kızdı ve kolumdan tuttuğu gibi beni kendi odasına götürdü. Odası çok güzeldi. Sakin, az eşyalı ve düzenliydi. Yatağının yanındaki duvarda büyük bir *Metallica* posterı vardı. Burçin çabucak birkaç eşyasını toplayıp telefonunu eline aldı. "Moralini de bozmak istemem ama yarın üniversite sınav sonuçları açıklanıyor. Gerçi sen bir yerine takmıyorsun ama boktan yere strese giriyoruz işte."

Gülümsedim. "Strese girmene gerek yok. Hayvan gibi iyi sıralama yaptığını yarın göreceğiz."

Güldü. "Valla var bir hayalim ama hayat hep götüyle güldüğünden bir şey diyemiyorum."

"İyi bir sonuç alacağından eminim," dedim gerçekten bunu yürekten isterken.

Durdu ve omuzlarını indirip soluklandı. "Peki, senin seçmelerin ne zaman?"

"Dört gün sonra."

"Oha, az kalmış!"

"Öyle oldu," dedim.

"Eğer ki konuşmak istersen, yani bu ruh hâlinin sebebi neyse ben dinlerim. Çekinme."

"Senden çekinecek son kişi olabilirim ama sağ ol. Konuşmak istemiyorum."

"Öyle olsun," dedi. "İyi geceler o zaman."

"İyi geceler ve teşekkürler."

"Rica ederim."

Burçin odadan çıktıktan sonra kendimi bu odaya ne kadar ait hissetmiyordum bu bedene de öyle ait hissetmiyordum. *Güçlü dur, yıkılma, pes etme!* Tam şu an odanın ortasına oturup avazım çıktığı kadar bağırarak, hesap sorarcasına isyan etmek ve kendimden geçene kadar ağlamak istiyordum. Bu bir tür duygu patlaması olurdu... Ama yapmadım, yapamadım. Elimdekileri yatağın üzerine koyup pencerenin önünde dikildim. Kollarımı göğsümde topladım ve bir ölü gibi gökyüzüne baktım.

Onca kötünün üzerinde duran gökyüzü, günahsızların da üzerinde dururken canı acıyor ya da nefret ediyor muydu kendinden?

Bir bulut olsaydım keşke, yeryüzüne sığamamıştım... Belki gökyüzü biraz kenara kayar, bir yere saklardım kendimi.

Hissizce, dakikalarca ayakta bekleyerek gökyüzüne baktım. Ruhum bedenimden sıyrılmış gibiydi. Gözlerim göğün kapkara olmuş perdelerinde asılı kalmaya devam ederken yatağın üzerinde duran telefonumun ekranı parladı. Telefonuma gidip bakmak bile istemiyordum ama yine de gittim işte. *Seyit Ali...* Defalarca kez aramış, defalarca kez mesaj bırakmıştı ve hiçbirine dönüş yapmamıştı. Farkında değildim.

Onunla konuşmayı istiyordum ama bir tek onun yanında ağlarım diye korkuyordum.

Derin bir nefes alıp mesajlarını açtım.

Bir saat önce attığı mesaja bakınca yutkundum ve sersemce dudaklarım titredi. Bu gülümsemek ve gülümserken kendini iyi hissedememektir. Bana bir fotoğraf göndermişti.

Odasının duvarına, yatağının tam karşısına Ömer'in çizdiği resmi çerçeveletip asmıştı.

Bir fotoğrafa ne kadar uzun bakılırsa, bir fotoğrafa ne kadar baktıkça az gelirse öyle baktım... Baktıkça kalbimin ağrıdığını, mutlu olmak yerine hüznlendiğimi anladım. Bu haksızlıktı. Benim böyle hissetmemem gerekiyordu.

Seyit Ali: *Uyurken ve uyanırken gördüğüm en güzel şey bu olacak. Ömer'e söyle, bana hediyelerin en güzelini verdi :)*

Mesajına geri dönmeyince beni aramıştı. Aramalarını açmadığımda mesaj atmaya devam etmişti.

Seyit Ali: *Sessizde mi kaldı telefonun?*

Seyit Ali: *Uyudun mu bu saatte?*

Seyit Ali: *Neva, bir saattir geri dönüş yapmadın.*

Seyit Ali: *Açar mısın şu telefonunu artık!*

Seyit Ali: *Bu mesajı gördüğün an bana muhakkak geri dönüş yap.*

Ona geri dönecek gücüm yoktu, dönemedim de zaten çünkü o beni çevrim içi yakalamış, direkt aramıştı. Telefon çalmaya devam ederken derin bir nefes alıp ekrana baktım. Açmazsam endişelenirdi. Gücümü topladım ve telefonunu açtım. Direkt konuştu. "Şükürler olsun!" Bekledi. Konuşmadım. "Orada mısın? Neva, bak bir saatte çıldırdım, farkında mısın?"

"Buradayım," dedim kısık sesimle.

"Sesin tuhaf geliyor, yani kötü. Sen iyi misin?"

"Evet."

"Hiç de evet falan değil," diye itiraz etti. "Berbat geliyor sesin. Ne oldu? Abin olacak o it, bir şey mi yaptı ya da söyledi sana?"

Gülümsedim. "Çerçeve çok güzel olmuş. Ömer, çok sevinecek."

"Ya, bırak şimdi onu," dedi aceleci davranarak. "İyi değilsin sen. Bir şey oldu, biliyorum."

"Bugün çok yorulduk ve fena uykum var, uyuyacağım. Sonra konuşsak olur mu?"

"Hayır."

"Yorgunum sadece."

"Ben nasıl uyuyayım şimdi?"

"Bir şey yok, ben iyiyim. Cidden iyiyim. Yorgunum biraz, o yüzden."

"Yalan söylediğini biliyorum. Ben seni yarın sabah arayacağım, gerekirse yanına geleceğim. Sesinin tonundan tanıdığım için seni, üzerine gelmiyorum ama şimdilik... Sen de beni tanıyorsun."

"Tanıyorum," diye kabullendim sakince. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür edince kendimi kötü hissediyorum demiştin, bir daha öyle deme."

"Tamam, bundan sonra eyvallah diyeceğim."

Gülümsemişimi duysun istedim, duymuştu da. Aramızda sessiz geçen birkaç saniyenin sonunda iç çekti. "Güzel uyu, Neva. Unutma, ben her zaman senin yanıdayım, her zaman da yanında olacağım. Bana anlatmaktan çekineceğin hiçbir şey olamaz, bunu iyi bil."

"Eyvallah."

Güldü. "Ulan, gel de kapat şimdi telefonu."

"Ben kapatırım."

"Kapat hadi."

"İyi geceler, Seyit Ali."

Telefonumu kapattığım gibi Burçin'in çalışma masasının üzerine bıraktım. Üzerimi çıkarmadan Burçin'in yatağına sırtüstü uzanarak boş boş tavana baktım ve sonunda dayanamayarak odadan çıktım. Susamıştım. Mutfığa girip buzdolabından sürahiyi çıkarıp bir bardak soğuk su içtim. Dudağımın yarasına temas eden su canımı yaktuğunda elimi oraya götürdüm ve geldiğimizden beri aynaya bakmadığımı fark ettim. Sakince bardağı tezgâhın üzerine bıraktım ve sürahiyi geri yerine koydum. Geriye döneceğim sırada mutfağın balkonunda babamın oturduğunu fark ettim. Birkaç adım atıp kapının kenarında durdum. Öylece karşıya bakıyordu. Önünde bahçedeki çam ağaçları vardı. Düşünüyordu. Sessizdi ve yalnızdı. Hiç düşünmeden dışarı çıktığımda bana baktı. "Neva," diye seslendi kısılmış sesiyle. "Uyumadın mı sen daha?"

"Uyuyamıyorum, baba."

Bir şey diyemedi.

"Sen peki?" diye sordum.

"Ömer uyuyunca biraz başında bekledim, sonra beni de uyku tutmadı pek," dedi. Yanına gidip oturduğumda yüzüme bakmaya devam etti. "Neden?" diye sordu. "Neden sakladın bunu, kızım? Bana bir açıklama yap lütfen."

"Baba..."

"Neva, bana bunu açıklar mısın kızım? Abin ne zamandır seni yaralıyor?"

"Boş ver, baba," dedim gözlerimi kısarak. "Zaten öyle çok şey sayılmazdık."

"Koruma o adi herifi!"

"Korumuyorum," diye karşılık verdim. "Sadece..." Sesim benden gidecek gibi duruyordu. Kafamı öne eğerek yutkundum. "Çok yorulduğum, baba. Niye böyle oldu anlamıyorum. Bunu hak edecek ne yaptık bilmiyorum. Bundan sonra nasıl olacak bilmiyorum. Yoruldum sadece."

"Sakin," dedi beni uyarırken. Kafamı kaldırdım. Gözlerinde acı vardı, gözlerinde birikmişlik ve doymuşluk vardı. "Sakin bundan sonrasını düşünme."

Sana söz veriyorum, yara aldığın her yeri onaracağım. Ben sizin babanızım, ben Ömer'in de senin de babanım. Evet, bugün bir şeyler yaşandı, bir şeyler duydum ama..." Duraksadı. Gerçek bu değildi ama babam kendi gerçeğini biliyordu. "Neyi değiştirir ki? Bu beni Ömer'den uzaklaştırır mı? Aksine daha sıkı sarılacağım oğluma, daha sıkı tutacağım ellerini. O benim evladım. Sen de benim evladımsın. Kimsenin sizi üzmesine, sizi yıkmasına izin vermem. Abin olacak o heriften bunun hesabını sonra soracağım ve bana daha sonra her şeyi detaylı bir şekilde anlatacaksın ama o gün, bugün değil. Bugün bir de ben seni üzmeyeceğim."

"Ya sen, baba?" diye sordum kırılğan bir tavırla. "Seni de üzdüler ve ben bir şey yapamadım."

"Anneniz olacak o kadın..." Kelimelerine sert başlasa da kendini durdurdu. "Anneniz sonuçta, hakkında kötü şeyler söylemek istemiyorum, bu bana yakışmaz ama emin ol, hesabını verecek. Beni boş verin, sizi üzmenin, el kadar evladımı hüngür hüngür ağlatıp onun hayatına mal olmuş bir şeyi gözlerinin önünde yaşatmasının hesabını verecek. Bitti artık! O eve dönmeyeceksiniz. Ömer'i asla vermeyeceğim. Asla!"

"Biz seni nasıl boş verebiliriz?" diye sordum buruk bir tebessümle. "Bunu nasıl yapabiliriz?"

"Her şey çok yoğun ve sıcak daha," dedi babam sakince. "Kafamda yığınla şey var ama bunu size, özellikle de kardeşine yansıtamam. Bazı şeylerin hesabı sorulacak, bunu kastetmiyorum ama Ömer için güçlü olmak zorundayız. Şu an bizim birbirimize en çok ihtiyacımız olduğu zaman. Siz sakın yüzünüzdeki gülümsemeleri öldürmeyin, ben zaten sizin için, ailem için yaşıyorum."

Sırtımızı koltuğa verdiğimizde babam beni kendine çekti ve kafamı göğsüne yaslayarak saçlarımı okşadı. Ona sarıldım. Bir müddet karşımızdaki çam ağacını izledik. "Şimdi ne olacak?" diye sordum elimde olmadan. "Yapamıyorum, baba. Düşünmeden duramıyorum. Seni ve Ömer'i düşünmeden yapamıyorum. Ömer, annemi çok seviyordu ama..."

"Ömer, anneni sevmeye devam edecek," dedi babam. "Anneni kötüleme hakkım yok, bunu ona yapmam zaten ama her şeyin bir bedeli olacak. Oğlum, benim yanımda büyüyecek. Hak ettiği sevgiyi her saat başı vereceğim ona."

"Çok zor olacak," diye itiraf ettim. "Küçücük daha, bununla nasıl baş edecek? Sen bizim babamızsın ama annemin söylediği..." Dişlerimi sıktım. "Seni asla üzmemek istemiyorum, baba. Ama ya o her kimse, bir gün çıkıp gelir..."

"Asla," dedi buz gibi bir sesle babam. "Onun babası benim. Annenin yaptığı ahlaksızlık, benim babalığımdan bir şey eksiltmez. Ömer'in de benim de bu konuda günahımız yok, annen ve o utanmaz herif her kimse umurumda bile değil. Ben aldatılmışım bir kere, iş işten geçmiş ama dahası olmayacak. Onların rezilliği beni sizden koparamaz."

Keyifince güldüm. "Ne komik, annem de sürekli senin onu aldatığını söylerdi."

"Ben onunla olan evliliğim boyunca önce kendime, sonra da ona hep sadık kaldım. Daima sadakatli oldum ama sonra ters giden şeyler oldu. Annen benden soğumaya, sürekli kavga çıkarmaya başladı ve bir süre bunu idare ettim çünkü siz vardınız. Küçücük yaşımda bunu yaşayın istemedim fakat olmayınca olmuyormuş işte... Çok şey var konuşacak ama bazen bir anlam ifade etmez ya kızım, bu da öyle bir durum." Derin bir nefes alıp bana daha sıkı sarıldı. Ben de ona. "Benim için tek gerçek sizsiniz."

"Bizim için de öyle," dedim gözlerimi kapatırken. "Bu hiçbir zaman değişmeyecek."

Sustuk. Bir süre hiç konuşmadık. Öyle çok şey yaşamıştık ki bu geceyi ne ben unutabilirdim ne babam ne de Ömer. Nasıl iyi olacağımızı birlikte görecektik. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ederken babam, "Seçmelerin dört gün sonra değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Kazanacaksın."

"Biliyorum."

Gülümsediğini işittim. Saçlarımı sevmeye devam etti. *Dünyanızın başınıza yıkıldığı, karanlığın bir daha asla aydınlığa kavuşamayacağını sandığınız çok günleriniz olmuştur ama elinizde daima bir meşaleniz varsa karanlıkta yürümeyi öğrenebilir, o günleri atlatabilirsiniz.*

Ertesi sabah Serap abla, Burçin ile beraber bize harika bir kahvaltı hazırlamıştı. Babam, Ömer'i hemen yanına oturtmuş, onun tabağına bir şeyler koymuştu. Sakince Ömer'in karşısına geçip oturdum. Hiçbir şey söylemeden yalnızca tabağına bakıyordu. Serap abla ilgiyle Ömer'e bakıp, "Ömerciğim, ekmeğine bal süreyim mi?" diye sordu.

Ömer kafasını iki yana salladı.

Babam, Ömer'in saçlarını severken bir şey diyememek ve yapamamak çok kötüydü. Burçin sandalyesine oturduğunda telefonunu açıp kenara koydu. "Bugün sınav sonuçları açıklanacak ve şimdiden sayfa yenilemekten parmaklarım koptu."

"Bu kadar telaş yapma, Burçin," dedi babam sakince. "İyi bir sonuç alacaksın."

"Yine de strese girmeden duramıyorum."

Hiçbir şey umurumda değildi. Barajı aşacağımı biliyordum ve asla stres denen meredi üzerimde hissetmiyordum. Hissettiğim onca şeyin yanında stres hiçbir şeydi. Babam iştahsız oluşuma dikkat ederek, "Neva, yesene kızım bir şeyler," dedi. "Hadi."

Konuşmadım. Ömer'e bakıyordum. Ömer ise tabağındaki peynir ve patates kızartmasına.

"Ben bugün Ömer için harika bir pasta yapacağım," dedi Serap abla. "Hem kızların da sınav sonuçlarını kutlamış oluruz."

Gülümsedim. Bu tam olarak enkaz altında filizlenmiş bir çiçek gibiydi.

"Eksik olma, Serap abla," demeyi borç bildim. "Her şey harika görünüyor zaten."

"Ne demek, güzelim benim," dedi Serap abla içimi sıcacık eden gülümsemesiyle.

Kahvaltımız boyunca Burçin sürekli sayfa yeniledi, ben de bir şeyler yemeye çalıştım. Ömer de yemişti ama bir an olsun gülmemişti. Kahvaltımız bittikten sonra babam, Ömer'e bakıp, "Bir yere gitmek ister misin Ömer?" diye sordu. "Seninle balıkları izlemeye gidelim mi? Bu sefer köpek balıklarını da görürüz."

Ömer kafasını kaldırıp babamın gözlerine baktı. Babam yutkundtu. Ömer kısık sesiyle, "Bana da bir tane balık alır mısın?" diye sordu. "Yeni bir arkadaşım olur."

Ömer'in bu isteği karşısında tebessüm ettiğimde babam hızla ona yaklaşıp, "Alırım tabii, oğlum," dedi. "Sen yeter ki iste. Sakın çekinme, tamam mı?" Yüzünü sevdi.

"Teşekkür ederim, *baba*," dedi Ömer.

Babam ve Ömer içeri geçtiklerinde Burçin'e ve Serap ablaya yardım ederek tabakları mutfığa taşıdım. Onların yaşadığımız durumdan haberlerinin olup olmadığını bilmiyordum ama konuya pek de uzak durmuyorlardı. Serap abla bulaşık makinesinin kapağını açtığı anda, "Kızlar, ben hallederim," dedi.

Karşı çıktım. "Biz hallederiz asıl."

"Aynen, anne," dedi Burçin beni desteklerken. "Sen çık hadi mutfaktan."

Serap abla birkaç sefer daha itiraz etse de pes ederek yukarı kata çıktı. Mutfakta Burçin ile kaldık. Durgun ve sakin bir şekilde Burçin'in sudan geçirdiği bulaşıkları makineye dizmeye devam ettim. Bu yaklaşık on dakikamızı aldı. Makinenin kapağını kapattıktan sonra ellerimi yıkayıp kâğıt havluyla sildim. Dalgınlığım ve sakin ruh hâlimin farkında olan Burçin, "Nasıl hissettiğini bilemem ama dün de söylediğim gibi benimle konuşabilirsin, Leyla," dedi. Yüzüne baktım. Devam etti. "Konuşmak bazen iyi gelir insana ve senin de sanırım şu an konuşacak kimsen yok. Erkek arkadaşın dışında!"

"Onunla daha bunu konuşmadım," dedim düz bir sesle ve elimdeki ıslak kâğıdı çöpe attım. "Yaklaşımın için tekrar teşekkür ederim. Neyi bilip bilmediğini bilmiyorum ama zor bir durumun içindeyiz. Bunu da atlatacağımıza şüphem yok."

"Elbette ki atlatacaksınız," dedi Burçin gülümserken. "Bilirsin, senden ölüme nefret eder ve sana aşırı gıcık olurum fakat *yiğidi öldür, hakkını yeme*

demişler; sen benim gördüğüm en güçlü, en hırslı ve en dişli insanların başında geliyorsun.”

Gülümsedim. “Üç günlük ömrüm kalmış gibi davranıyorsun.”

“İçimden geçenleri söylüyorum sadece,” dedi Burçin tok bir sesle.

Derin bir nefes alıp vererek kafamı aşağı yukarı salladım. “Takılıyorum. Dün akşamdan beri hiçbir şey iyi değil.”

“Farkındayım,” dedi Burçin. “Ama yine de bunun en kötüsü olduğunu ve daha kötüsünü yaşamayacağını düşünerek rahatlayabilirsin. Ben babamı kaybettiğimde böyle düşündüm ve düşündüğüm gibi de kaldı. Daha kötüsünü yaşamadım.”

Burçin’in babası yaklaşık sekiz sene önce kanser yüzünden vefat etmişti. O, babasızlıkla küçük yaşlarda tanışmıştı. Bunu ona hiçbir zaman söylememiştim ama o da benim gördüğüm en güçlü insanlardan biriydi.

“Bunun daha kötüsü sadece ölüm olur,” dedim açıkça. “Onu da yaşarsam ayağa kalkmam.”

“Kızım, kötüyü çağırmasana ayağına!”

“Tamam.”

Sinirle güldü. Gülümseyemedim. Beni anladığını, kendini az çok yerime koyduğunu biliyordum, bu yüzden tavrımı sorgulamıyordu. “O eve gidecek misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim sakince. “Birkaç önemli eşyam var. Onları almam gerek.”

“Seninle gelebilirim.”

“Kendim gitsem daha iyi olur,” dedim. “Babamlar bir çıksın da ben de sonra çıkarım arkalarından.”

“Babana söylemeyecek misin?”

“Fark etmez ki,” dedim omzumu silkerek. “Şu an morallerini bozamam. İkisi güzel bir vakit geçirsin.”

Burçin, “Haklısın,” diye kabullendiğinde sarı saçlarını dağıtarak, “Öleceğim sıcaktan,” dedi. Sonra da masanın üzerinde duran telefonunu eline alıp, “Bir daha bakayım, belki açıklanmıştır,” diyerek sayfayı güncelledi. Çok değil yaklaşık iki saniye sonra, “Siktir!” diye bağırdı. “Açıklanmış!”

Minik bir telaşa düştüğümde Burçin’in ellerinin titrediğini gördüm. Yanına giderek, “Sakin ol,” dedim. “Hadi bakalım, aç şunu.”

“Delireceğim heyecandan,” dedi bunu ziyadesiyle belli ederek. Boş boş güldüğümde siteye girdi. Sitede epey yoğunluk olduğundan bu biraz vaktimizi almıştı ama nihayetinde Burçin kimlik numarasını yazdı ve karşımızda sonuçları belirdi. İkimiz de aynı anda merakla puanına baktık. Gözlerim büyüdüğünde, “Yuh!” dedim. “Hayvan gibi iyi.”

Burçin sıralamasına ve puanına baktığında gülümsemeye başladı ama hâlâ şaşkındı. Konuşmuyordu. Gülümseyerek omzuna dokundum ve geri çekildim. "Sayısalda on dokuz bin! Eşit ağırlığın da hiç fena değil. Tebrik ederim, cidden iyi bir sıralama."

"Beklediğimden daha iyi ama çok arada," dedi gülerek. Yüzüme baktı. "Of, bir on bin yapabilseydim müthiş olurmuş ya!"

"Sen ne istiyordun ki?"

"Mimarlık," dedi. "Ama mühendislik ve diş hekimliği de vardı geri plana koyduğum..." Tekrar baktı sıralamasına ve birkaç saniye gülmeye devam etti. Onun için gerçekten mutlu olmuştum. "Neyse," dedi hızla. "Seninkine bakalım bir de."

"Sıfır heyecan," dedim boş boş. "Söylüyorum numaramı."

Burçin'e kimlik numaramı verdikten sonra benim sonuç listem çıktı. İkimiz de telefona dikkatle baktık. Burçin, "E eşit ağırlığın hiç fena değil," dedi düz bir sesle. "Yetmiş üç bin."

"Yani," dedim dudaklarımı bükerek. "Edebiyat getirmiştir puanı, biraz da matematik yapmıştım. Neyse... Barajı geçtim işte, bir işe yaramıyor bu sıralama."

"Orası öyle," diye konuştu derin bir nefes alıp verirken. Devam eden ben oldum. "Ama senin adına cidden çok sevindim. Bunu hak ettin."

"Teşekkür ederim," diyerek telefonu kapatmasının ardından mesajlar gelmeye başladı. Ekranı baktı. "Aynen, sınav sonuçları açıklandı ya, hiç sormayan kişiler bile yazmaya başladı. Anasını satayım, size ne ya!"

Tepki vermediğimde telefonu kapattı. "Anneme söyleyeyim," dedi. "Merak ediyordu da."

"Söyle tabii."

O mutfaktan çıktığında ben de çıktım ve babamları dışarı çıkmaya hazırlanırken gördüm. Babam yüzüme bakarak, "Gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu. "Biraz hava alırdın."

"Yok, baba. Ben iyiyim," dedim sakince. "Siz güzel vakit geçirin."

Ömer saçlarını düzelterek, "Biz geldiğimizde burada olacaksın değil mi abla?" diye sordu. "Bir yere gitme. Burada kal."

"Merak etme," dedim gülümserken. "Siz geldiğinizde burada olacağım."

Babamın gözlerindeki o parlayan ifade, hayatıma kattığı onca güzel şeyin ufacık bir yansımasıydı. Az sonra ikisi birlikte evden çıktı. Benim de bir an önce eve gitmem gerekiyordu. Alacak eşyalarım vardı. En çok da *kemanım*... O kemani orada bırakamazdım. Tüm eşyalarımı almam mümkün değildi ve bu yüzden odamın kapısını kilitleyecektim.

Hızla hazırlandığımda yatağımın üzerinde duran telefonumu direkt çantama attım ve cüzdanıma baktım. İçinde biraz para vardı ve bu yeterdi. Odadan çıktıktan sonra aşağıya indim. Burçin elinde telefonuyla bir şeyler karıştırıyordu. Beni görünce, "Leyla," dedi. "Seninle gerçekten gelebilirim."

Derin bir nefes alıp verdim. "Aslında senden bir iyilik isteyeceğim."

"Dinliyorum."

"Benimle gel ama dönüşte ben başka bir yere gideceğim. Almam gereken çok önemli eşyalarım var ve onları sana emanet ederim diye düşündüm. Yanlış düşünmedim umarım?"

"Düşünmedin," dedi telefonunu kapatıp yukarı kata doğru yürürken. "Bekle biraz, anneme haber verip geliyorum."

"Bekliyorum," diyerek evden dışarı çıktım. Yaklaşık yirmi dakika sonra taksiyle eve geldik. Eşyalarımı Burçin'e verecek ve taksiyle geri gitmesini isteyecektim. Kapıları açtığımda, "Fazla bekletmeyeceğim," dedim.

Burçin, "Sorun yok, taksici amca bekleyeceğini söyledi," dedi.

Taksici amca bunu onayladığında kafamı aşağı yukarı salladım ve kapıları kapatıp arkamı döndüm. Evimin kapısına doğru ilerliyordum ama adımlarım geriye doğru sarkıyordu. Onlara doğru katettiğim her mesafede içimde öldürdüğüm duygunun adının *sevgi* olduğunu biliyordum. *Ben bir katil değildim, onlar bizim için hiç yaşamamıştı, hepsi bu.*

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra kapının önünde durdum ve anahtarım olmadığından kapıya iki kez vurdum. Bekledim. Az sonra kapıyı annem açtığına yüzüne bile bakmadan hızla konuştum. "Birkaç eşyayı alıp gideceğim."

Konuşmasına asla izin vermeden ayakkabılarımı hızla çıkardım ve odama girip kapıyı kapattım. Annemin konuşmak için fırsat kolladığını biliyordum ama istemiyordum. Hemen dolabımın kapağını açıp küçük valizimi yatağımın üzerine açtım. Önceliğim, mühim şeyleri almaktı yanıma. Birkaç parça kıyafet, kişisel eşyalarım, babamın ve Seyit Ali'nin aldığı elbise de bunlara dâhildi. Valizin ağzını kapatıp diğer okul çantamı aldım elime. Ömer'in çok sevdiği okuma kitaplarını, boyalarını ve resim defterini almıştım. Biliyorum, babam ona yenisini alırdı ama Ömer hiçbir zaman boya kalemlerini bitirmeden yenisini kullanmazdı. Bunları özleyeceğini biliyordum. Birkaç parça kıyafet de aldıktan sonra çantamın ağzını sıkı sıkıya kapattım.

Dolabımın kapağını kapatmadan önce en değerlim olan kemani aldım. Seyit Ali'nin benim için aldığı, bir kez bile çalamadığım bu kemani burada asla bırakmazdım.

Dolabımın kapağını kapattığım gibi çantamı sırtladım, valizi bir elime, kemani da diğer elime aldım. Odamın anahtarı da makyaj masamın önünde duruyordu. Onu da kavradıktan sonra odamdan çıktım ve kapıyı sıkıca kilitledim. Kalbimde bir ağrı vardı ama bu olması gerekenden daha azdı. Şaşırmıştım.

Sanki böyle olmasının vaktinin geldiğini bildiğim içindi. Soluklanarak arkamı döndüğümde annem tam karşımda duruyordu. Gözlerimi direkt gözlerinden çekip bir adım ileri attım lakin beni durdurdu. Konuşmak niyetindeydi. "Leyla, konuşmama izin ver lütfen."

"Senin tek bir cümle benden uzak dursun!"

"Leyla, beni bir dinle."

"Sen dün yeterince konuştun ve bu hayatımıza mal oldu. Bu bize bir ömür yeter, sus!" Bir adım daha attığımda kolumu dokunarak beni durdurdu ve hızla kendimi çektim. "Çekil!"

"Ben senin annenim, beni dinlemek zorundasın!"

Tam bu sırada kaşlarımı sertçe çattım ve burnumdan soluyarak, "Annem mi?" diye sordum. Sesim kabarıyordu. "Hani şu ahlaktan vuran ama ahlaksızlığın sözlük karşılığı olan annem mi? Hani şu nefretiyle beni büyüten, nokta kadar sevgiyi bana çok gören annem mi? Hani şu ilk fırsatta beni gözden çıkaran, zerre kadar değer vermeyen annem mi? Ne annesi be? Ne annesi?"

"Ben senden nefret etmedim hiçbir zaman," dediğinde alayla güldüm. "Yemin ederim etmedim."

Yüzüne baktım. Gülerken acıyan gözlerimden tanımazdı belki beni ama sahici güldüğümü de sanmazdı. "Ne acı değil mi?" diye konuştum pürüzlü sesimle. "Beni sevdiğini değil, benden nefret etmediğini söylüyorsun. Sen bana hiç *seni seviyorum kızım*, demedin. Sen bana hiç *her zaman yanımdayım, ne olursa olsun kızsın, düştüğün zaman bana geleceksin, ağladığın zaman bana geleceksin*, demedin ki anne... Ben bu evde hep eğreti kaldım."

"Biliyorum, iyi bir anne değilim, olamadım ama," dedi gözlerinde gördüğüm o küçük bir hüznle. "Böyle olmasını da istemezdim. Hayatımın en büyük kötülüğünü ben kendime yaptım."

"Babamı aldatarak mı?"

"Ben onu aldat..."

"Sakın aksini savunma. Sakın! Onu aldattın! Madem bitirecektin, madem böyle bir bok yiyecektin neden böyle olsun istedin? Boşansaydın."

"Yapamadım," dedi kısık sesiyle. "Kendime engel olamadım. Babana ihanet etmek istemezdim ama ondan soğumaya başladım. Bunu aşmayı denedim, bunu gerçekten bastırmayı denedim ama olmadı."

Hayretle onu dinledim. "Ne kadar kolay anlatıyorsun ya! Ne kadar basit bir şeymiş gibi konuşuyorsun... Yüzün bile kızarmıyor, bunun farkında mısın?" Susuyordu. O hep dağınık gördüğüm kısa saçlarıyla karşımda susuyordu. Leş gibi de sigara kokuyordu fakat ben bu kokudan bile nefret etmezdim. Annemin üzerindeydi nasılsa, nefreti onunlayken bilmezdim. "Peki, ya Ömer?" diye sordum gözlerim tam da bu noktada acımaya başladığında. "Hadi beni siktir et! Bu benim ne ilk ölüşüm ne de son. Ben başımın çaresine bakarım ama ya

Ömer? Küçük çocuk mahvettin. Bununla nasıl baş edecek? Şimdi babama hâlâ *baba* diyor çünkü bizim için öyle ama ya ileride bir durum olur da bunu farklı algılasa? Küçük daha duyguları, çok temiz ve masum ama ya ileride farklı olursa her şey? Sorumlusu sen olacaksın, bunun da farkındasın, değil mi?"

Annem karşımda çaresizce duruyordu çünkü bana mantıklı hiçbir sebep sunamazdı. Yaptığı bu terbiyesizliğin elle tutulur, affedilir bir yanı yoktu.

"İşte bu yüzden ben ve babam, buna asla izin vermeyeceğiz. Ömer'i bundan sonra zor görürsün!"

"Ne demek bu?" diye çatı kaşlarını.

"Ne anladırısan o!"

"Ömer, benim evladım. Benim! Babanın değil..."

Tekrar gerildim ve hızla elimdekileri bırakıp karşısında daha dik durdum. "Ya Allah aşkına, azıcık utan! Ben yerin dibine girdim sayende, ben utançtan geberdim ama sende de azıcık olsun şu duygu!" Yutkundum. Kalbim ağrımaya başladı ve bu seferki daha fazlaydı. "Benim babam, öyle bir adam ki senin hakkında bize tek kelime kötü söz aşılamadı. *Anneniz* diyor hâlâ... Yaptıklarına rağmen bunu söylüyor ama sen onca rezilliğine rağmen aksini savunuyorsun. Azıcık yüzün kızarsa da bu konuşmalarımın boşa gitmediğini bilsem keşke!"

Konuşması için fırsat tanımamakta kararlı ve aklımdaki soruları sormakta ısrarcıydım. "Peki," dedim kendimi zor tutarak. "Ne zaman oldu bu? Nasıl oldu? Kimle oldu? Kim o adam? Daha doğrusu kim o şerefsiz?"

"Ankara'da yaşamıyor ve Ömer doğduktan sonra iki kez görüştük sadece. Ben, babana boşanma davası açacaktım ama o, Ömer'i istemedi. Benimle olmak istemedi. Ben de..."

"Sen de babamı kandırdın yıllarca," diye acıyarak baktım yüzüne. "O şerefsiz, Ömer'i istemeyince babamı kandırdın. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Ömer çok şanslıymış aslında. Dünyanın en harika babasına sahip, biyolojik babasına tüküreyim! Onun tek bir babası var, adı da Bülent Kaya! Bu kadar, tamam mı? Sadece bu kadar!"

Annem her şeyin farkındaydı ama kurtarma imkânı yoktu. Bu durumu düzeltme imkânı yoktu. Gözlerimi onun gözlerinden çekeceğim sırada Serhan dışarıdan içeri girdi. Elinde iki tane ekmek vardı. *İki ekmek*... Düşündüm de üzülen tek taraf bizmişiz, onlar çoktan hazırmış yokluğumuza.

Serhan beni görünce duraksadı. "Ömer nerede?" diye sordu direkt. "Geldi mi?"

"Hı hı. Geldi, içeride mutlu mutlu resim yapıyor hatta," dedim buz gibi sesimle. Sonra da derin bir nefes alıp yere koyduğum valizimi ve kemanımı aldım. "Annene konuştum, o da beni anladı. Anlamıştır umarım, yani bilmiyorum, o kadarını da yapmıştır herhâlde! Daha da sana konuşmam."

“Nereye?” diye durdurdu beni Serhan annemin önünden çekildiğimde.

Kapı açıldı ve Burçin’in buraya baktığını görüyordum. “Burada mı kalma-
mı bekliyorsun hâlâ?” diye sordum yüzüne alayla bakarken. “Bok çukurunda
yaşarım, burada yine yaşamam! Çekil git önümden!”

“Kelimelerine dikkat et.”

“Tamam, edeyim,” diyerek gülümsedim. Gülümsedikçe canım acıyordu.
Gülümsedikçe tuttuğum gözyaşlarım benden kaçıyordu. “Bu bataklıkta boğul-
maktansa sokakta yaşarım daha iyi.”

“Ömer nerede?” diye sordu beni es geçerek. “Kardeşimi görmek istiyorum.”

“Kardeşinin seni görmek istediğini sanmıyorum.”

“Baban kim bilir nasıl doldurdu aklını, değil mi?”

“Salak!” dedim nefretle. “Babamı kendinizle karıştırmayın sakın. Evde iki-
nizin adı bile geçmiyor.”

Serhan karşımda sakindi ve zaten sesini çıkarmaya hakkı yoktu. Başını öne
eğerek, “Haberim yoktu,” dedi. “Bu olanların hiçbirinden haberim yoktu. Ben
de bilmiyordum.”

“İyi, bravo! Masum mu oldun sen şimdi? Gel, bir öpeyim seni.” Serhan
eğdiği kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında yüzümde alaycı bir tavır
var oldu. “Ama en çok da ne biliyor musun? En çok da beni her defasında
ahlaksızlığımdan vuran, her fırsatta dilini namusuma uzatan sen ve her şeye
sessiz kalan annemizin en büyük ahlaksız olması! Her şeyi bildiği hâlde sustu
ya, işte bu yüzden en büyük ahlaksız o! Sen de bana kötü şeyler söylediğin,
beni öldüresiye dövdüğün için ahlaksızsın.” Yutkundum ve gülümsedim. “Öz
kardeşimim ben senin ya! Beni ölümle tehdit edecek kadar ne yaptım ben sana?
Hiçbir şey yapmadım! Sizden tek kuruş iyilik beklemedim ve bunu eşek gibi
biliyorsunuz. Sadece karşı çıkmayın istedim. Başarılarımla gururlanın istedim,
başarmamam için sesimi kısmanızı değil... Ama ne fayda zaten, değil mi? Yine
de en kötüsü hep benim!”

“Hatalar yaptım,” dedi Serhan. “Evet, affedilir bir yanı da olmayabilir ama
Ömer’i bırakmam size. O, benim de kardeşim. Onu alacağım.”

“Babayı alırsın!”

“Bak, şurada efendi efendi konuşuyorum, beni çileden çıkarma!”

“Anladığınız dil bu oğlum senin! Bok varmış gibi boşuna dil döküyorum
zaten size. Nefret ediyorum ikinizden de! Yiyin birbirinizi burada!”

“Ömer’i göreceğim,” dedi inatla. “Onu bırakmam.”

“İşte ben de bu gazla ve inançla gireceğim seçmelere,” diye gülümsedim.
“Ha, bu arada... Sınav sonucum fena değil, dört gün sonra da seçmelerim var.
Çok da bir yerinizde zaten ama söyledim gitti işte.”

İkisi de sessizdi. Haklıydım, ben hep haklıydım da ilk kez susmayı başarmışlardı karşımda. Kapıdan dışarı çıktığımda ayakkabılarımı çabucak giydim ve ileriye doğru adım attım. Serhan arkamdan şöyle seslendi: “*Sen umurumda değilsin ama Ömer’i alacağım.*”

Kulağıma ulaşan, ruhuma dokunan tek bir cümle adımlarımı olduğum yere sabitlediğinde yutkunamadım. *Ben kimsenin umurunda değildim sahiden.* Derin bir nefes alarak gülümsedim. Gözlerimin kenarlarının kızardığını hissediyordum ama ağlamayacaktım. Bu asla olmayacaktı. Burçin çatık kaşlarıyla yüzüme bakarken kendimi sıkıca tutarak bekledim ve birkaç saniye sonra adımlarıma özgürlük kazandırdım. Burçin kapıyı açınca, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim titreyen sesimle. Burçin’i tatmin etmeyen cevabım telaşa dönük bakışlarını benden uzağa taşımadığında beklemeden ona çantamı ve küçük valimizi uzattım. Buraya sığardı. Nihayetinde kemanımı da ona uzattığımda, “Bunları odama koyarsan çok sevinirim,” dedim. “Ve lütfen kimseye bir şey söyleme. Ben geç olmadan döneceğim.”

“Ya kızım, sen cidden iyi değilsin,” diye kızdı bana. “Nereye gideceksen geleyim işte seninle.”

“Burçin, iyiyim diyorum sana,” dedim düz bir sesle. Ardından çantamdaki cüzdanı çıkardım ve içinden bir miktar para alıp Burçin’e uzattım. “Bununla taksi parasını ödersin.”

“Salak salak konuşma!” dedi kızarak ve parayı alıp cüzdanımın içine geri koydu. “Nereye gideceksen dikkatli git ve sakın geç kalma. Geç kalırsan ben bir şekilde idare ederim seni ama sen yine de zor durumda bırakma kendini.”

“Bırakmam,” diye kapatıp açtım gözlerimi sakince. “Teşekkür ederim.”

“Önemli değil,” diyerek baktı yüzüme Burçin. Gerçekten beni anlıyor ve iyiliğimi istiyordu. Gözlerinde, tavırlarında samimi duygular vardı. *Yalan değildi.*

Burçin ile vedalaştıktan sonra yavaş adımlarla durağa doğru yol aldım. Durağa geldiğimde telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Sessizdeydi. Dün gecedен beri sessizdeydi ve ilk kez bakıyordum ekrana. *Seyit Ali...* Defalarca kez aramış, mesaj bırakmıştı. Muhtemelen onu deliye döndürmüştüm. Yaptığım şey kasıtlı değildi, sadece önceliklerim vardı. Mesajlarına hızla göz gezdirdikten sonra ona dönüş yaptım.

Kime: Seyit Ali

“Yarım saate okulda olacağım.” (12.06)

Mesajı gönderdikten sonra telefonu çantama attım. Beni aradığından emindim ama şu an konuşacak gücüm yoktu. Kendime hâkim olarak gelen dolmuşa bindim ve doğruca müzik okuluna gittim. Bitkin bir şekilde okula girdiğimde etrafta kimseyi göremedim ve direkt kendi sınıfıma çıktım. Kendimi zerre kadar iyi hissetmiyordum ve her ne kadar onu görmek istesem de

yara vardı, şimdi annem orayı kendi elleriyle oydu. Asla kapanmayacak bir yara açtı.”

“Çok üzgünüm,” dedi Seyit Ali sessizce. “Ömer’i çok seviyorum, ona karşı çok hassasım.”

“Ben de öyle.”

“Ne oldu sonra?” diye sordu ardından. “O evde kalmıyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, babam geldi. Zaten babam gelip bizi öyle görünce mahvolduk.”

“Sizi nasıl gördü baban?”

“Kavga ediyorduk.”

Gözleri yeniden dudağımın kenarındaki yaraya kaydığında siniri gün yüzüne çıktı. “Kavga mı ediyordunuz yoksa o adi herif, sana dokunuyor muydu?” Cevap veremedim çünkü her şey apaçık ortadaydı. “Bu seferki sebebi neymiş, şerefsizsin?” Burnundan soludu. “Şanki sebebi olması gerekiyormuş gibi... Kafayı yedirecek ve beni katil edecek, bunu bilsin. Bu böyle gitmez. Bu böyle sürmez.”

“Merak etme,” dedim gülümserken. “Artık onun umurunda değilim. Annemin de umurunda değilim.”

Bunun beni mutlu etmediğini biliyordu ve iyicedeşmedi. “Neden acıttı o zaman seni?”

“Bir fotoğraf görmüş, daha doğrusu biri ona fotoğraf atmış. İkimizin yarış alanındaki görüntüleri.”

“Ne?” dedi yüzü ekşi bir şey yemiş gibi buruştuğunda. “Ne fotoğrafı? Kim, hangi geri zekâlı yapmış bunu?”

“Bilmiyorum,” diye omzumu silktim. “Artık umurumda da değil.”

“Benim umurumda ama!” Elimi bıraktı ve direkt telefonuna sarıldı. “O fotoğraf yüzünden canını acıtanın canını alırım!” Rehberinde gezindi ve bir numaranın üzerinde durdu. *Bu Berrin’di.* Gözlerime bakıp, “Aklıma gelen ilk kişi bu çünkü daha önce de yapmıştı,” dedi ve sesi dışarı verdi.

Az sonra Berrin telefonu açıp, “Ali?” diye konuştu. Sesi son derece sakindi.

Gözlerimi devirdim. Seyit Ali hızla konuya giriş yaptı. “O fotoğrafları Neva’nın abisine sen mi gönderdin?”

“Ne? Ne fotoğrafı?”

“Berrin, bana aptalı oynama sakın! Sen mi gönderdin diyorum!”

“Ne diyorsun ya?” dedi Berrin alayla. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Anlıyorsun, anlıyorsun,” diye kafasını salladı hızla. “Bak, ben bunu yapanı önünde sonunda bulacağım. O yüzden gel, paşa paşa kabul et şunu.”

Berrin gülmeye başladı. “Sen kafayı yemişsin ya! Ben böyle bir şey yapmadım. Hem ne oldu? Prensesin gelip beni sana mı şikâyet etti? Kıyamam ona!”

Seyit Ali keyifsizce gülerek, "O sen değil," dedi. "Arkadan iş çevirmez. Başına bir şey geliyorsa aklıma gelen ilk kişi sen oluyorsun, anladın mı beni?"

"Başına bir şey gelecek zaten," dedi Berrin oldukça rahat bir sesle. "O kaşara, bana yaptıklarının hesabını bir bir soracağım. Sen mi koruyacaksın yoksa? Bir bok yapamazsın. Sen beni çok iyi tanıyorsun, Ali! Ben asla boş konuşmam."

Berrin'i sözleriyle gözlerimi irileştirdiğimde Seyit Ali beni duraksattı ve kendi devam etti. "Düzgün konuş bir önce sen! Eğer onun canını yakarsan senin canını yakarım. Bu işi uzatma! Önce sen başlattın."

"Hiç de kıyamazmış..." Alayla gülmeye devam etti. "Boşuna debelenme, Ali. O gün ona söylediklerimi unutmadı, unutturmayacağım da! O sürtük, bana yaptıklarını misliyle ödeyecek!"

"Lan, kes sesini!" diye bağırды Seyit Ali telefonu kırarcasına sıkarak. "İyice sıyırdın! O fotoğrafları da sen çektin, biliyorum. Nasıl bir insansın sen?"

"Beni buna mecbur bırakmayacaktı!"

"Berrin," dedi Seyit Ali üzerine basa basa. "Sakın karşıma çıkma. Sakın!"

"Meraklınız değilim."

"Ama ben senin karşına çıktığım zaman işler çok başka olacak. Bir olur, iki olur ama üçüncüde o elinin uzandığı yerleri acıtırım. Yorma artık, duydun mu beni?"

Berrin'in aldığı sert soluğu hissettim. Bekledi ama sonra hiç konuşmadan telefonu direkt kapattı.

"Endişelenme," dedim sakince. "Hiçbir şey yapamaz. Yapsa bile benim gücüm ona yeter." "Seni bu kadar takıntı hâline getirdiğine inanamıyorum," diye baktı gözlerime. "Önceden böyle biri değildi. Bunun sonu hiç iyi bir yere gitmeyecek... Aptal aptal konuşuyor."

"Evet, öyle yapıyor," dedim onay verirken. "Tek yaptığı aptal aptal konuşmak."

Kızaran gözlerimle ona daha çok güldüğümde gün yüzüne çıkan öfkesi yumuşadı ve sıkıntıyla oflayarak elini dudağımın kenarına götürdü. Oraya dokunurken kendimi tuttum ama o tutamadı, yutkundu. "Çok mu acıttı? Başka bir şey yapmadı, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Olaya bak, anasını satayım," diye kızdı kendine. "Seni her gördüğümde yüzünde yaralarla karşılaşmak zorunda mıyım?"

Gülümsedim. "Aaa, bu bana birini hatırlattı!"

"Aynı şey değil."

"Belki öyle ama sonuçta aynı şey."

Karşılık vermedi ve elini dudağımın kenarından indirip ellerimi tekrar tuttu. Parmaklarımı sevmeye başladı ve çok yavaştı. Arkadaki sıraya yaslandığında

beni kendine biraz daha çekti ve bacaklarını araladı. "Zaten bu sondu. Eve gittim bugün, oradan geliyorum. Birkaç eşyayı ve kemanımı aldım. Artık orada kalamam. Annemin yüzüne bakıncaya ondan her geçen gün soğumakla ömrümü çürütemem." İç çekti. Beni derin derin dinliyordu.

Ben susunca sustuğum yerleri tamamladı. "O evden kurtulduğun için ne kadar mutluyum, bunları yaşadığınız için de bir o kadar kötüyüm."

"Kötü her zaman kötüydü," dedim kabullenerek. "Bundan daha kötüsünü yaşamak istemiyorum, yaşayacaksam da aradan biraz zaman geçsin lütfen."

Hafifçe tebessüm ettiğinde, "O zaman bundan sonra Ömer'e söyle," diyerek saçlarının uçlarıyla oynamaya başladı. "Seyit Ali abisi, onu çok mutlu edecek. Müsait oldukça onu istediği her yere götürecektir. Tabii ablasını da! Ablası olmazsa olmaz."

Yanağına usulca bir tane vurduğumda daha geniş gülümsedi. Zaman hiç durmayan bir şeydi ama biz birbirimize bakarken zamanı durdurabiliyorduk.

"Aaa!" dedim aklıma aniden bir şey geldiğinde. "Sana söylemeyi unuttum."

"Neyi?"

"O gece beni eve bırakmıştın ya, babamla konuştuk biraz."

"Eee?"

"Seninle tanışmak istiyor."

"Tanışalım."

Kaşlarımı çatıttım. "Cidden mi? Bu kadar rahat karşılamayı beklemezdim."

Güldü. "Ne yapayım? Elim ayağım mı tutuşsun?"

"Hayır ama ne bileyim..." Boş verdim ve omzumu silktilim. "Neyse, senin için yeni bir şey değildir belki."

"Bak ya!" diye kararttı sesinin tonunu. "Hemen de laf sokmaya yer arıyorsun."

"Yok, ondan değil. Cidden. Olabilir yani, bu tarz şeyler normaldir."

"Neva, ben daha önce kimsenin babasıyla tanışmadım. Bahsettiğin şey, geçmişim ama geçmişimde girmek istediğim başka bir aile olmadı. Bunu kendin de biliyorsun aslında."

Ağzımı araladım, "Takılıyorum sadece. Kendimi biraz güldürmek ve kafamı dağıtmak istiyorum."

"Güzelim, niyetin gülümsemekse ben seni güldürürüm."

Güldüm. "Ne yapacaksın, beni mi gıdıklayacaksın?"

"Olabilir."

"Aşırı orijinal," diye dalga geçtim onunla. Sonra da derin bir nefes alıp elimi boynuna götürdüm. Güzel boynundaki gümüş renkli kolyenin zincirine dokunarak kendimi oraya kilitledim. Onun gözleri ise hep gözlerimdeydi. "Bu

haftayı bir atlatalım da sonra uygun bir zamanda tanışsınız. Zaten babam anlayışlı ve sakindir. Kasmaz insanı.”

“Ne iş yaptığımı, kaç para kazandığımı mı soracak?” diye sorduğunda sırtarak yüzümü buruşturdum.

“Saçmalama be! Beni istemeye gelmiyorsun, babamla tanışacaksın. Haya-
tından bahsedersin işte. ‘*Günde şu kadar adam dövüyorum, motorun üzerinden
inmiyorum, eve dama girmiyorum ama girince de çıkmak istemiyorum. Agresifim,
kesici ve delici alet kullanırım,*’ diyebilirsin mesela, nasıl ama?”

“Tehlikeliyim diyorum sana, kızım. Anlamıyor musun?” dedi beni gülerek
dinlerken.

“Salak mısın sen?” diye gülmeye başladım daha keyifli bir şekilde. Artık
ikimiz de gülüyorduk. Durdurulamaz bir şekilde hem de. Dudağımdaki acı
ve kalbimdeki yara benimleydi ama şu an hissettiğim tek şey, *birlikte kazanıp
gelecek günlere depo diye sandığa sakladığımız gülmelerimizdi.*

Hatıralar, hatırlanmak için vardır.

Üç gün geçmişti aradan ve ben bu üç güne sayılı gülüşler sığdırmıştım.
Gökçe ile bir şeyler içmek için sözleşmiştik ama Semih’in evde yardıma ihtiyacı
olduğundan Gökçe’yle beraber ona gelmiştik.

Semih, “Ya, ben bu makineyi çalıştıramıyorum,” diye isyan etti hepimiz
banyodayken. “Geçen gün bir renklileri atayım dedim ama deterjanını fazla
koymuşum sanırım, evin ağzına sıçtım! Kızlar, bana şunu bir öğretin, imanım
gevrediyemin ederim.”

Semih geri çekildiğinde öne çıktım ve makinenin ayarlarını gösterdim.
“Bak, burada zaten yazıyor. Pamuklular, sentetik, keten falan diye. Genelde
otuz ve kırk derece arasında yıkarısın. Süresini de gösteriyor.”

“Of, ne titiz işler ya, hiç beceremiyorum!”

Gözlerimi devirdim. “Semih, mal mısın? Okuma yazman da mı yok? An-
latıyoruz ya işte.”

“Kafam basmıyor böyle şeylere,” diye güldüğünde Gökçe de ona eşlik etti.
Bir şey demeden makineye yeteri kadar deterjan atıp Semih’e bir bir anlattım.
Umarım o da bunu anlamıştır. Anlamazsa eğer kendime kötü haber; *salak bir
arkadaşa sahibim.*

Banyodan çıktıktan sonra Semih ellerini arka cebine vurarak derin bir nefes
alıp verdi. “Siz salona geçin hatta balkona da çıkabilirsiniz. Ben de size mene-
men yapayım, olur mu?”

“Zahmet etme,” dedi Gökçe. “Biz gidelim, rahatsızlık vermeyelim.”

Tabii ben hemen öne atlayıp konuştum. “Yap sen yap, öldüm açlıktan.”

"Bu kadar net işte," dedi Semih gülerken. "Siz rahatınıza bakın. Bu arada soğanlı mı yersiniz, soğansız mı?"

"Soğansız menemen olmaz," dedim düz bir sesle. "Bas içine soğanı."

Gökçe yüzünü ekşitti. "Hayır, ben soğanlı menemen yemem."

Ona ters ters baktığımda küt saçlarına hafifçe vurdum. "Gökçeciğim, menemen soğanlı yenir. Abine sor bir de istersen, o her şeyin profesyonelini bilir ya!"

"Abim de soğanlı yer ama ben sevmiyorum," dedi Gökçe sakinleşerek. Boş bir ifadeyle kafamı salladığımda Gökçe'nin gözleri, onun üzerinde olan Semih'e odaklandı. "Siz soğanlı yapın, ben zeytin falan yerim, zaten çok da aç sayılmam."

"Olur mu ya öyle şey?" diye çattı kaşlarını Semih. "Birini soğanlı birini soğansız yaparım. Hem ben de soğanlı yemiyorum."

"Allah'ın zevksizleri," dedim dişlerimin arasından tıslarken.

Semih ve Gökçe sakince bunu geçiştirirken biz salondaki balkona, Semih de mutfığa geçti. İkinci katta oturuyordu. Karşıda bir başka apartman vardı. Üzerimdeki tişörtün kollarını biraz daha sıvadım, sıcaktan bunalmış tenim ve yüzüme ellerimle yelpaze yaptım. Gökçe durgun bir sesle, "Tek başına mı yaşıyor?" diye sordu Semih için. "Akrabası da mı yok?"

"O kısmını bilmiyorum ama pek alakalı değiller," dedim. "Annesi terk edip gitti, babası da istemiyor. Keşke hepsini dövebilsem! Nefret ediyorum ona bunu yaptıkları için. Bir sebebi yokken sokağa atmak gibi bir şey bu. Tek şükür sebebi de burası, en azından ev ona kaldı."

"Çok zor bir durum," dedi Gökçe iç çekerek.

"Elbette öyle," dedim ona destek verirken. Gözlerim belli bir noktada sabitlendiğinde dalgın dalgın mırıldandım. "Bize kimsenin bunu yaşatmaya hakkı yoktu ama yaşattılar işte."

Sözlerim karşısında Gökçe'nin durgunluğu, benim dalgınlığımı yok etti. Gözlerimi yüzüne kaydırdım. O daha beterini yaşamıştı ama dışarıdan dünyanın en mutlu insanıymış gibi görünüyordu. "Sen nasılsın, Gökçe?" diye sordum sakince.

Gülümsedi ve kâkülleri hafif bir rüzgârla dağıldı. Yüzüme bakmadan, "Mutsuz değilim," dedi. "Ama yalan yok, çoğu zaman mutluymuşum gibi rol kesiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neden rol yapıyorsun ki?"

"Bilmem," dedi dudaklarını sarkıttığında. "İnsanlar yanlış anlamasın diye."

"Boş versene sen insanları," dedim ona sakince. "Senin nasıl hissettiğin, neler yaşadığın onların umurunda bile değil. Zaten herkes her şeye burnunu sokmaya bayılır, herkesin en alakasız konularda bile muhakkak bir fikri vardır

ve bunun önüne geçemezsin. Ne hissediyorsan onu yaşa. Bu canını daha az acıtır.”

Gökçe gözlerini gözlerime çevirdiğinde bir şey söylemedi. Bu kendimi kötü hissettirdiğinde bakışlarımı kaçırıp kendime kızdım. “Ya da boş ver.” Konuşacak gibi olduğunda kafamı kararlılıkla sallayıp Gökçe’ye döndüm yine. “Ama biliyor musun, gördüğüm en güçlü insanlardan birisin. Onca şeye rağmen ayakta ve dimdiksın.”

“Abimle mi konuştunuz?” diye sordu direkt. “Sana olanları mı anlattı?”

Duraksadım, bu karşılığı alacağımı kestirememiştim. Konuşmak yerine başımı aşağı yukarı salladığımda yeşile dönük gözleriyle gülümseyerek gözlerini az önce baktığı yere, karşı binanın balkonuna çevirdi. “Başka çarem yok ki Leyla. Sızlanıp ağlamakla ömür mü geçer?” İç çekti. “Ben yıllardır yaşıyorum bunu. Çok zor... Annemle uyumayalı kaç gece oldu hatırlamıyorum, babamı zaten öyle çok özledim ki şu an dünyanın diğer ucunda nefes aldığını bilsem koşarak giderim ama yok... Yapamam ki Leyla. Kendime bir söz verdim bu yüzden. Annem içerideyken aklı dışarda kalmasın diye ağlamayacağım, yıkılmayacağım.”

Gözlerim dolduğunda Gökçe’nin titreyen dudakları ve kıpkırmızı olmuş gözlerine baktım. Gülümseyerek burnunu çekti. “Bunu anlatmayı hiç sevmiyorum çünkü ben içimde yaşarım ne varsa, dışıma dökmem.”

“Bunu gördüğüm için sordum,” diyebilirdim sessizce. “Seni üzdüysem eğer...”

“Hayır, hayır,” dedi bana döndüğünde. “Tabii ki beni üzmedin. Teşekkür ederim hatta. Çoğu insan acıyarak bakıyor bana. Annemin hapiste olduğunu neredeyse tüm okul biliyor. Benim annem dünyanın en güçlü, en gururlu ve şerefli kadını. Babamın kanı için feda etti kendini. Dünyanın en güzel annesine sahibim ya, bu her şeye bedel.”

Ellerine uzandım. “Annen de seninle gurur duyuyordur, emin ol. Sen de en az onun kadar güçlüsün.” Bana bakmaya devam ederken kızaran gözlerinde çiçekler açmaya başladı. Çok tatlı ve güzeldi. Ona her geçen saniye içim ısınıyordu. “Aslında sen çok şanslısın, Gökçe. Evet, hayatın tüm zorluklarını erken yaşında tatmışsın ama ortada bir sevgi var. Anneniz ve babanız, sizi daima sevmiş. Bir elin beş parmağı gibi... Yaşadıkları hâlde aile olamayanlar ne olacak peki? Bazen öyle anlar geliyor ki ölseler bu kadar acımaz canın diyorsun.”

Beni gördü. Beni anlamaya çalıştı ama ben çok berrak olamazdım. Kolayca dökemezdim içimi. Gökçe bana bir şey sormadı çünkü gözlerimde görüyordu o acıyı. Acılar ve yaralar denk değildi belki ama hissettirdikleri bir yerde aynıydı işte. Gülümseyerek omzumu silktim. “Seyit Ali gibi bir abin var, dünyada kaç kişiye nasip olur ki bu?”

Gülümsedi ve cümlelerimi bana karşı kullandı. “Abim gibi bir sevgilin var, dünyada kaç kişiye nasip olur ki bu?” Sonra hemen düzeltti. “Tabii aynı şey

onun için de geçerli. Her şeyden önce bana bir kız kardeş gibi geldin. Sıcaksın, doğalsın ve ilham veriyorsun insanlara. *Bence ne yaşarsak yaşayalım, ne kadar acı yüklenirse yüklensin omzumuzu, yanında kalanlar sana yara vermiyorsa hayat yaşamaya değer.*"

"Çok güzel söyledin," dedim gözlerim dolu dolu. "Hayat her şeye rağmen yaşamaya değer... Ve sen de benim için bir kız kardeşsin," diye ekledim sonuna.

"Ne olursa olsun her zaman yanıdayım," dedi ellerimi sıkı sıkıya tutarken. "Abimle kavga etseniz bile senin yanında dururum."

Gülümsedim. "Dur, bu çok ani oldu."

Güldü. "Abimle kavga ederseniz o da senin yanında durabilir."

"Gökçe," dedim gülmelerimin içine onu da dâhil ederken. "Umarım abin de böyle düşünüyordur."

"Tabii ki öyle düşünüyor. Deli oluyor sana, farkında değil misin?"

"Farkındayım."

Salağı yatacağımı düşündüğünden duraksadı ve gözlerini kısarak geri çekildi. "Sen de onun için deli oluyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Abim de bunun farkında."

Gülümsedim. O sırada Semih içeriden seslendi. "Hanımlar, düşmekten ağzınızı burnunuzu kıracağınız, elinizi kolunuzu yaralayacağınız menemenler hazır!"

"Kendini övmeye bayılır," diye kalktım oturduğum yerden. Gökçe ile mutfağa girdiğimizde Semih çayları dolduruyordu. Sofraya baktım ve dudaklarımı büktüm. "Vallahi helal olsun, sofrayı beğendim."

"Leyla Hanım sofranızı beğendiğini söyledi, Semih Bey!" Semih kendi kendine dış sesi oynarken gülerken kendine döndü. "Dış sesim, vallahi beğenmeseydi şutlardım onu dışarı. Şu menemenle düşüremeyeceğim kız yok," dedi ve Gökçe'ye baktı.

Gökçe, "Kızım ben," dedi. "Ama düşmedim."

Kahkaha atıp dış sesi oynayarak elimi mikrofon yaptım. "Gökçe Hanım size laf çaktı, Semih Bey! Bu konu hakkında neler söylemek istersiniz?"

"Gökçe Hanım ne diyorsa odur, dış ses," dedi. "Demek ki menemen üzerinde çalışmalarımı sürdürmem gerekiyor. Ama önce bir tadına bakmasını rica ediyorum. Fikri hâlâ aynıysa kabullenmekten başka çare gelmez."

Semih çayları doldurduktan sonra hep birlikte sofraya geçtik. Direkt dilimlenmiş ekmeğin ucundan bölüp menemene bandırarak ağzıma attım. *Hım...* Tadı bayağı güzeldi. Tuzu da yerindeydi. Semih tepkimi merak edip gözlerine baktığında kafamı sallayarak güldüm. Semih, "Leyla Hanım menemeninizi sevdi, Semih Bey. Umarım puanlamada cimrilik yapmaz," dedi eline

konusarak. Ardından elini indirip kendine döndü. "Umarım, dış ses... Ama Leyla'yı tanırıysam karnını doyurur, yer bitirir, sonra da beğenmedim der."

"Ayıp," dedim ona ağzıma ekmek götürürken.

Semih gülererek geçiştirdiğinde hiçbir şey yapmayan Gökçe'ye bakıp, "Gökçe Hanım, yemek için davetiye gelmesini mi bekliyorsunuz?" diye sordu. "Bakın anlıyorum, düşmekten korkuyorsunuz ama yapacak bir şey yok. Semih Bey, işinde uzmandır."

Gökçe, Semih'e bakıp nazikçe gülümsedi. "Dış ses, her şey güzel görünüyor ama düşmedim ben."

Bir yandan gülüyor, diğer yandan tıkınıyordum. "Keşke Teo da olsaydı. Sizi şöyle bir görse kendine dua okuttururdu valla."

"Teoman abi değil ama abim burada olduğumu öğrenirse var ya," dedi Gökçe kafasını iki yana sallarken. "Bilmiyorum, hiç hoş şeyler olmaz."

"Salla," dedi Semih menemene banarken. "Bir menemen de ona yaparım. Düşmezse ben de Semih değilim."

"Abim zaten yemek yemeyi sever," dedi Gökçe. "Ama sırf sen yaptın diye en sevdiği yemeği bile yemez."

"Herif kafayı bana taktı çünkü." Gökçe bir karşılık vermediğinde Semih geçiştirdi. "Boş verin siz onu. Hadi doyurun karnınızı. Yalnız ekmekler azıcık bayat, kusura bakmayın."

Ona kızdım. "Ulan, sanki Kraliçe Elizabeth'iz! Küflenmediyse sıkıntı yok, her türlü gömülür."

"Leyla pek iştahlı maşallah," dedi Gökçe gülererek.

"Keşke sen de benim kadar iştahlı olsan," diye gözlerimi kıstım elimi çay bardağıma uzatırken. "Abin bir oturupta dünyaları yiyor ama sen kürdan gibisin. Az yemek ye, Gökçe. Düşüp kalırsın bir yerde maazallah!"

"Peki, yiyeyim," dedi Gökçe sakince ve biraz ekmek bölüp menemene bandırdı. Semih çaktırmadan, daha doğrusu bariz bir şekilde Gökçe'ye baktığında kendimi tutamadan güldüm ve kafamı eğdim. *Semih... Sen de az değilsin, oğlum.* Gökçe'nin tepkisini merak ediyordu. Gökçe kafasını kaldırıp Semih'e bakınca utandı ve ağzındakini bitirip, "Ellerine sağlık," dedi. "Beğendim."

"Düşmedin mi hâlâ?" Gökçe kafasını iki yana salladığında Semih önüne baktı. "Neyse, sağlık olsun."

Masanın altından Semih'in ayağına vurup, "Bir dahaki sefere börek aç sen, menemenle düşürülmez kolay kolay," dedim.

"Ama sen de Teoman abinin yokluğunu hiç aratmıyorsun, Leyla," diye söylendi Gökçe. "Demesenize şöyle şeyler, kendimi çok garip hissediyorum."

“Tamam, bir daha demem,” dedim sakince ve ağzıma bir zeytin attım. Sustuk ve yemeğimizi yedik. Ardından birlikte etrafı topladık ve akşam için Semih’e yemek yaptık Gökçe’yle. Biraz yeşil fasulye biraz da şehriye çorbası.

Semih epey mahcup olarak, “Ya, ben ne diyeyim ki şimdi size?” dedi ocağın üzerinde duran yemek tencerelerine bakarken.

Islak ellerimi kurulayarak, “Bir şey deme, afiyet olsun,” dedim. “Bu seni biraz idare eder, sonra sen de yavaş yavaş öğrenirsin. Bak, aklına takılan bir şey olduğunda sormazsan fena bozuyoruz.”

“Sormam mı be!” diye güldü Semih içtenlikle. “Ellerinize sağlık. Kendimi çok...”

“Kötü hisset diye yapmadık,” dedi Gökçe, Semih’in yarım kalan cümlesini tamamlarken.

Semih duraksadı ve Gökçe’nin suratına bakıp, “Kendimi çok değerli hissettirm diyecektim,” dedi.

“Zaten öylesin,” dedim hızla. “Üf, biliyorsun işte ya! Ben zırt pırt romantik konuşamam. Yemek yaparım, çamaşır yıkarım... Birine sevgimi böyle belli ederim.” Yanına giderek omzuna dokundum. “Sen değerlisin, Semih.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “Sen de öylesin.” Gökçe’ye baktı. “Sen de.”

Ortamı acilen terk etmem gerektiğinin farkındaydım. Telefonuma bakıp, “Saat de geçiyor, ben artık gideyim,” dediğimde Gökçe de arkamdan geldi. “Ben de gideyim. Babaannem merak eder sonra.”

Birlikte eşyalarımızı alıp dışarı çıktık. Ayakkabılarımızı giydikten sonra doğruldum. Semih gözlerime güvenle bakarken, “Sınavda başarılar,” dedi. “Buna ihtiyacın bile yok ama kazanacağını biliyorum.”

“Umarım,” diye iç çektim. “Teşekkür ettim.”

“Rica ettim.”

Gökçe bozulan saçlarını düzelttiğinde nefesini düzene sokmadan Semih’e bakıp, “Her şey için teşekkürler,” dedi. *Semih’in ona olan o bakışları... Vallahi yakaladım!*

Teoman’ı kutlar, Seyit Ali’yi geçmiş olsunla şutlarım.

“Ne demek, ben teşekkürler asıl,” dedi Semih. Herkes sustu. Semih dalgınlığını bozarak, “Ben teşekkür ederim demek istedim aslında...”

Onu susturdum. “Anladık, sen rahat ol. Hadi kaçtık biz, tabii bir şey daha söylemiyorsan...”

“Yok, söylemiyorum. Dikkatli gidin.”

“Tamamdır. Görüşürüz sonra.”

Apartmandan aşağı indiğimizde gökyüzünün hafifçe ağardığını gördüm. Saat altıyı geçiyordu. Gökçe, "Sen de gel, taksiyle gideceğim zaten," dedi. "Yorulma boşuna."

"Yok, ben daha belge falan çıkaracağım, sen git."

"Peki," dedi Gökçe çok uzatmadan. İşte en sevdiğim insan tiplerinden biri. Uzatmadı ve zorlamadı. Kollarını açıp bana sarıldığında, "Başarılar," dedi. "Kazanacağından şüphem yok."

"Teşekkür ederim," dedim sarılmasına içtenlikle karşılık verdiğimde.

Onunla vedalaştıktan sonra bir kırtasiyeye gidip yarın için gerekli olan belgeleri çıkarttım. Eve dönüş yolundayken telefonum çalmaya başladı. Arayan Seyit Ali'ydi. Yüzümde gülümsemeyle telefonunu açıp kulağıma yasladım. "Buyurunuz?"

"Buyurduk," diye gülümsedi sesinin hoş tınısı kulağıma doldururken. "Ama müsaitsen sen bize buyur."

Kaşlarımı çatıp adımlarımı yavaşlattım. "O ne demek?"

"Neredesin?"

"Eve gidiyorum."

"Tamam, sen hiç eve gitme. Ben zaten yol üzerindeyim, alırım seni."

"Nereye gideceğiz? Saat geç oluyor bak, babamla kızıışmak istemiyorum."

"Teo yarın Aydın'a dönüyor ve bu akşam ocakbaşı yapacağız. Senin de zaten yarın sınavın var, hem bir moral olur hem de beraber bir şeyler yeriz. Söz, bir saatten daha uzun sürmeyecek. Aksi bir durum olursa babanla ben konuşurum."

"Bu sıcakta ocakbaşı mı?" diye güldüm.

"Açız."

"Ne zaman doydunuz ki zaten?"

"Hadi ara babanı. Bak, ben geliyorum. Konum at bana."

Derin bir nefes alıp verdiğimde, "Tamam, arayacağım," dedim. "Konum atarım sana. Görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz babamı aradım. Bunu anlayışla karşıladı ve böyle olacağını biliyordum. Şu son birkaç gündür bana karşı daha hassastı. Ben de ona karşı öyleydim ama Ömer ile henüz konuşmamıştık. O günü yaşadığımızdan beri onunla uzun uzun hiç konuşmamıştık. Babam ona bir balık almıştı ve Ömer sürekli onun başında duruyor, uzun uzun cam fanusu izliyordu.

O, balığı izliyordu, ben de balık olmak isteyen Ömer'imi.

Neredeyse yarım saat sonra yemek yiyeceğimiz mekâna gelmiştik. İçeri girer girmez hissedilen o köz ve is kokusu iştahımı kabarttığına Seyit Ali nazikçe elini belime yerleştirdi ve cam kenarına yakın bir yerde oturan Teomanların yanına doğru ilerledik. Sadece Teoman ve Cihangir vardı. İkisi yan

yana oturuyorlardı. Teoman bizi görünce elindeki maşayı bırakmadan gülerек gözlerime bakıp, "İşte geldi, özel harekât!" dedi.

Sersemce gülerек sandalyemi çekip oturdum. Seyit Ali de tam yanıma oturdu. Önümüzde pişen etler, köfteler ve domatesler oldukça lezzetli görünüyordu. Bu kokuyu da severdim ama eve gidince direkt duş almam gerekiyordu. Teoman etleri çevirirken, "Abi, pişti bunlar," dedi. "Getirin tabaklarınızı."

Cihangir itiraz ederek etlerin üzerine eğildi. "Az daha pişir lan, çiğ duruyor daha."

"Az da midende pişsin," dedi Teoman. Sonra da kendi tabağını doldurmaya başladı.

Seyit Ali onun elinden maşayı alıp benim tabağımı kavrayarak, "Domates de koyayım mı?" diye sordu. "Bak, istersen şişte var daha."

"Olur," dedim kafamı sallarken.

Seyit Ali tabağımı doldururken Teoman da önüme lavaşları koydu. "Ye, abisi, ye de büyü."

Gülerек lavaşları kendime çektiğimde Seyit Ali enfes bir tabağı önüme bırakıp bu sefer kendi tabağını doldurmaya başladı. Önümde birden fazla içecek vardı ve ben ayrıncı seçmiştim. Bir iştahla lavaşı açıp içine etleri dizmeye başladım. Saatler önce kütlikten çıkmış gibi menemen yememişim gibi bunu da bir iştahla yiyecektim. Lavaşı güzelce dürüm hâline getirdikten sonra ısırıp gözlerimi kapattım. Bir yandan etlerin o ateşte çıkardığı ses ve kokusu, bir yanda yaşadığım bu normal ama mutlu anlar ve bir yanda ise Seyit Ali... Böyle olmak ne kadar normalse her zaman bu anı yakalamak da zordu.

Dürüm sonrası bir yudum da ayran içtim, Seyit Ali ağzındakini yerken bana göz kırpıp yanağımdan bir tane makas aldı.

Oh oh, kilo alalım da beraber bakışalım, aslanım!

Birkaç gündür ona hiç aslanım demediğimi fark ettim.

Seviyorum demeyelim de aslanım diyelim.

"Kardeşim, olan var, olmayan var," dedi Teoman arkasına yaslanırken. "Ayıp be!"

Seyit Ali ağzındakini bitirip, "Olanı da elinde tut o zaman sen de," dedi. "Nesin sen, aç bitir salam mı?"

Beklemediğim bir anda ağzımdakileri çıkarmadan güldüğümde elimle ağzımın üzerini kapattım. Cihangir ile bu duruma güldüğümüzde Teoman şaşkınlıkla yaklaşıp is kokusunun üzerinde durarak Seyit Ali'ye baktı. "Sen espri yapmaya da mı başladın? Oy, benim dövüşçü kekim."

"Var ya, iyi ki gidiyorsun he," dedi Seyit Ali gözlerini kısarak. "İki kafa dinleriz, anasını satayım."

"Ağla bir de!"

Seyit Ali düz düz Teoman'a baktı, babama söz verdiğim vakitte eve döneceğimi söylediğimden sürekli saati kontrol ediyordum. Seyit Ali tabağıma bir şeyler daha koyarken, "Tamam, yeter doydum," dedim.

İtiraz etti. "Doymadın, doymadın."

"Doydum, doydum."

"Bak, bunları yemezsen arkandan ağlar. Ye bunları hadi."

Sersem gibi gülerek kafamı salladım. Çatalımı köfteye batırdığımda Teoman yaptığı düründen kocaman ısırıldı ve gözlerini kapatarak, "Abi! Ben bunun için kurşun atar, kurşun yerim," dedi.

Cihangir, "Kurşun yemiştin lan, haklısın," dediğinde her ne kadar olay kötü olsa da bu ana gülmeden edemedik.

Teoman ağzındakini bitirmeden pişmeye devam eden etlerin üzerine eğilip kokusunu içine çekti. "Aga, ben söyleyeyim de bana bir azık hazırlasınlar, yolda giderken yerim lan."

"Uçakla gitmeyecek misin mal herif?" diye sordu Cihangir ayranından içerken. "Bir saat bile sürmüyor. Acıkma o bir saatte de."

"Tamam, abiciğim," dedi Teoman, Cihangir'e dönerek. "Mideme söyleyim, acıkmaz."

"Senin miden de senin gibi... Ne anlar laftan," deyip belli belirsiz küfrederek gülümsedi. Teoman masanın altından Cihangir'e ayağıyla bir tane geçirdiğinde ikisi küçük çaplı ama asla kırıcı olmayan bir tartışma yaşadı. Biz ise inatla ve iştahla önümüzdekileri yemeye devam ediyorduk. Teoman ve Cihangir arasındaki itişmeyi durdurup kedinin ciğere baktığı gibi bize bakarken biz de bir anda onlara öyle bakakaldık. Dışarıdan bakıldığında ne kadar tuhaf ve komik görüldüğümüzün farkındaydım. "Abi, şunlara bak hele," dedi Teoman. "Yemek için bugünü beklemişler." Teoman bana yaklaştı. "Abisi, aç mı bıraktılar seni? Bugün yemek yemedin mi?"

"Menemen yedim."

"Hadi be! Kimle?"

"Semih yaptı."

Duraksadık. Seyit Ali'nin bakışları anında beni buldu, bunu ondan saklayacak değildim. Açıkça söyledim. Gülümsememi bastırarak ayran dolu bardağımyı dudaklarıma yaklaştırıp Seyit Ali'nin gözleriyle olan temasımı kesmeden, "Hatta Gökçe de vardı," dedim.

Teoman, "Hassiktir!" diye tepki verdiğinde Seyit Ali yüzünü ekşitip, "K-Kim dedin?" diye peş peşe sıraladı sorularını. "Gökçe? Benim Gökçe? Gökçe Karayazı?"

Ayranımı içerken gözlerimi kapatıp açtım.

Teoman kahkaha attı. "Kardeşim, valla benden duymuş olma ama artık o Gökçe Karayazı değil, Gökçe Gürcü."

"Sen bir sus lan," dedi Seyit Ali kızarak. "Hep senin başının altından çıkıyor bu olaylar zaten. Bundan sonra o ikisinin olduğu ortama girmiyorsun. Hatta bundan sonra o ikisi de aynı ortama girmiyor."

"Gökçe de Semih'in menemenini çok sevdi ama sen bilirsin, Seyit Ali," deyip onu iyice çıldırttı.

"Bak hâlâ," diye kızdı bana sakince. Omzumu silktim.

Teoman bana seslenerek, "Leyla, sen de *shipliyorsun* değil mi kız?" diye sorduğunda, "Bugünden sonra *shiplemezsem* ayıp ederim," dedim. "On numara çift olurlar be."

Teoman ile *çak bir beşlik* yaptık.

Cihangir arkasına yaslanarak sakın tavrıyla, "Oğlum, sen bu Semih'e niye taktın ki kafayı?" diye sordu. "Gayet düzgün bir kardeşimiz işte."

"Sevmiyorum o çocuğu," dedi Seyit Ali. "Kan çekmiyor. Her hareketi faul herifin."

"Lan, ne yaptı sanki çocuk sana?" dedi Teoman hayretler içerisinde gülerken.

Seyit Ali, "Kardeşime yan gözle bakması dışında bir de Neva'nın en yakınlarından," dedi. "Gayet geçerli bir sebep."

"Gökçe de ona yan gözle bakıyor sanki?" diye ekledi Cihangir. "Burada sadece Semih'e yüklenme bence. Ayrıca salla ya, bir zararı gelmez. Bırak, bir şey varsa aralarında yaşasınlar."

"Doğru," dedi Teoman.

Seyit Ali derin bir nefes alıp arkasına yaslandığında, "Ne yapabilirim ki zaten?" dedi. "Haberim olmadan menemenler bile yapılıp yenmiş."

Gülmeye devam ettiğimde tekrar saatime baktım ve usulca toparlanmaya başladım. "Ben de yavaştan kalkayım artık ya," dedim. "Sabah seçmelerim var. Erkenden gidip uyumam gerek."

Cihangir doğrularak, "Başaracağına eminiz," dedi. Gülümsedi. Bu içime çok sıcak bir his bıraktı. "Şimdiden tebrik ederim."

"Teşekkür ederim, umarım."

Teoman nihayet şalgamını bitirdiğinde, "Bence çoktan başardın," diyerek bana destek oldu. "Seni o seçmelerde seçmeyen hocanın olmayan gözlerine gözlük seçerim, Leyla Reis."

"Ama ben nasıl gaza geldim şu an nasıl," diye güldüm ayağa kalktığımda. Ellerimi ıslak mendille sildikten sonra Seyit Ali de benimle beraber toparlandı. "Bu arada sen de kazasız belasız gidersin umarım," dedim Teoman'a. "Sensiz çok üzüleceğiz, Teoman."

"Bundan çok eminim."

Gülmeye başladığımızda birbirimizle vedalaşarak mekândan çıktık ama onlar orada kalmaya devam etti. Yol boyunca pek sohbet etmedik ve ben camları açarak üzerimdeki iş kokusundan biraz arındım. En azından havasız kalarak bize bu işkenceyi yaşatmak istemedim. Evin önüne geldiğimizde yine o her zamanki araba içinde oturup birkaç dakika sohbetten sonra vedaya hazırlık başlamıştı. İkimiz de derin bir nefes alıp birbirimize döndüğümüzde, "Yarın çok güzel bir gün olacak," dedi Seyit Ali. "İnan bana."

"İnanıyorum," dedim gönülden. "En çok kendime, sonra da bana inanlara inanıyorum, Seyit Ali."

Güldü. "Sen sürekli adımı söyleyince içim bir hoş oluyor, anasını satayım, sürekli söylesene adımı..."

"Hım..."

Bu sefer bir değişiklik yapıp arabadan indi ve ellerimi tutarak benimle beraber kapıya kadar yürüdü. Kapının önünde durduğumuzda birbirimize döndük. "Babam tam şu an kapıyı bir açıyormuş," deyip gülümsedim. "Ama salonun ışıkları yanmıyor, sanırım yemek yiyorlar. Neyse, evin anahtarı var zaten. Onları rahatsız etmeden içeri girerim."

Seyit Ali derin bir nefes alıp elimi bıraktı ve yüzümü avuçlarının arasına hapsetti. "Her zaman yanında olduğumu sakın unutma. Seni kimsenin acıtmasına ve incitmesine müsaade etmeyeceğimi bil. Yarın gözlerinde görmek istediğim ve göreceğim tek şey yıldızlar olacak. Başarıyla parlayacaksın, Neva."

Elimi ellerinin üzerine koyarak ona tebessümle karşılık verdim. "Biliyorum, başaracağım."

Yüzümde olan parmaklarıyla tenimi hafifçe okşayarak geldi ve alnıma bir öpücük bırakıp geri çekildi. Kalbim de onunla birlikte çekilmişti. Birbirimizle bakmaya devam ederken onu bırakamayacağımı anladım ve geri çekildim. "Tamam, ben artık gideyim yoksa gidemeyeceğim."

Tekrar gülümsediğinde kapıya yaklaştım ve onu arkamda bıraktım. Ben kilidi usulca çevirdiğimde içeri girmeden onunla vedalaştık. Seyit Ali arkasını döndüğünde ben de çoktan içeri girmiştım. Sakince ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğimde bağcıklarımın birini çözdüm ama kapı sakince tekrar çaldı. Gülerek kafamı kaldırdım. "Kesin bir şey söylemeyi unuttu." Kapıyı açtığımda kimseyi göremedim ve şaşkınlıkla bir adım öne çıkıp sağıma baktım. Kararmış hava bana istediğim netliği vermezken kafamı sola doğru çevirmeye kalmadan dehşet verici bir şey oldu ve yoğun bir kolonya kokusuyla baş başa kaldım. Sonrası ise asla hatırlayamadığım anlardan ibaretti.

Hayallerim için yaşıyordum, hayalleri olmayan bir insanın da yaşadığına inanmıyordum.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum. Bedenim ağrıyordu ama bu acı çekmekten değil, uyuşmaktandı. Uykudan uyanır gibi gözlerimi açmaya yeltendiğimde başımın ağrısıyla yüzleştim lakin yüzleştığım başka şeyler de vardı. Ellerim bağlıydı. Ağzımda bir bant vardı ve ben sandalyeye hapsedilmiştim. Korkuyla kafamı kaldırdığımda sağıma soluma bakındım. Burada hiç kimse yoktu. Deli gibi kafamı oynatarak görebildiğim her yeri görmeye çalıştım. Küçük ve karanlık bir odanın içindeydim. Tek camlı, kirli bir penceresi vardı ama içeriye ay ışığının verdiği parlaklık sızıyordu. Nefes alışlarım sıklaştığında debelenmeye ve sesimi birilerine duyurmaya çalıştım. Bu dakikalarca sürdü. Dakikalarca ter döktüm deli gibi titreyen bedenimin üzerinden ama nafileydi, sesimi kimse duymuyordu, ta ki az sonra demir kapı açılıp içeri ışığıyla beraber iki kişi girene kadar... Gözlerime dokunan ışıkla yüzümü ekşittiğimde ışığı üzerimden çektiler. Yutkunmaya çalıştım ve kafamı sağa sola sallayıp saçlarımı gözlerimin önünden çekerek karşımda duranlara baktım. Onları görmemle gözlerimin kocaman açıldı. Gördüğüm kişiler *Ozan ve Berrin*'den başkası değildi.

İkisi de aşırı derecede soğukkanlı duruyordu fakat Berrin'in gözlerindeki o şeytani gülüşü anında yakalamıştım. Gülmeye başladı. Sinirlerimi bozuyordu. "Duydum ki yarın hayallerine giden biletin gösterimi varmış." Üzerime eğilerek kulağıma yaklaştı. Tehditkâr bir sesle aklımı dehşete düşüren cümlelerini sıraladı: "Ama sen o hayallerinin üzerine soğuk bir su iç. Hatta ben içireceğim o suyu sana güzelce. Öyle bir içeceksin ki Leyla; yaşattığın her şeyi misliyle alacak, hayallerine sadece uzaktan bakmakla yetineceksin. Benimle tanışacaksın." Derin bir nefes alıp verdiğiğinde kendi aldığım nefeste onu boğmak istedim. "*Geçmiş olsun, güzelim. Artık buradan çıkamazsın.*"